RADU SERGIU RUBA

GUANTANAMO

roman
Editura Tracus Arte

București – 2018

I

Ce decizie să ia? O luase. Noaptea îi venise prietenește în ajutor. Dormise bine, iar după somnul fără vise, nu avea ce să pună în seama semnelor. Se bizuia numai pe propria-i voință, una și neșovăielnică. Fără superstiții, își spuse. De fapt, nu era o natură superstițioasă, dar, în fața unor hotărâri precum aceasta, închipuirile își cereau și ele drepturile. O muncise săptămâni întregi și gândul sinuciderii, o chinuise, o storsese de energie acest gând cu felul lui de a nu se lăsa stăpânit. De fiecare dată când căuta să și-l contureze în minte, o năpădeau imagini cu propriu-i trup atârnând dinspre tavan, bălăbănindu-se în aer, alteori rotindu-se. Închidea ochii, apoi îi deschidea, clipea des ca să-și limpezească nu numai mintea, ci și privirea. Rotația de sub lustră nu înceta decât după o secundă și numai ca să fie înlocuită, la altă strângere din pleoape, de aceeași făptură a ei, cu picioare lungi și asfințiri chihlimbarii în ochi, așezată zâmbitoare pe pervazul ferestrei și răsturnându-se pe spate, în gol, de la etajul cinci. Corpul ei din nou în aer, lăsat și de această dată în voia gravitației. Sânge în închipuire nu suporta să vadă, cu toate că profilul țevii pistolului în cerul gurii i se închega din nimic destul de deslușit. Nu țâșnea sângele la apăsarea pe trăgaci, dar capul îi zbura cu totul de la loc și se pierdea în văzduh.

Comisar al Diviziei de Investigații Operative, Medeea deținea dreptul de port-armă. Era de fapt o obligație profesională, fusese dotată cu un pistol marcă rară, americană, o piesă foarte fină, proiectată anume pentru misiunile și serviciile secrete, cu gloanțe suple, cu o putere de propulsie și de penetrație uimitoare. Nu în

geantă, ci în minte simţea prezenţa permanentă a drăcuşorului cu amortizor de şoc şi de sunet. Se antrenase bine, ochea şi lovea eficient din toate unghiurile. De mic şi uşor ce era, în lungul ţevii cu o linie albastră de hipnotizat ţinta, stăpâna lui îl botezase Blue Ray. Cel mai recent i se-ntâmplase să-l pună la treabă la un chef pe la podgoriile de la Ceptura, când făcuse pe brava fiică a Daciei Regale şi slobozise un glonte spre norii ce se adunau deasupra colinelor. O îndemnaseră colegii să-i imite pe dacii care azvârleau săgeţi asupra furtunii. Culmea culmilor, după focul acel a abia auzit, norii se risipiseră încet. Tachinând-o că a făcut o minune, camarazii o ridicaseră în aer de mâini şi de picioare, prefăcându-se că o aruncă în sus şi o lasă să cadă în trei suliţe ca sufletul ei neprihănit să ajungă la şeful Zamolxis şi să-i ceară un spor de salariu pentru toţi „divinii şi toate divinele", de la comandanţii cei mai de sus până la stenografi. Nu s-a ajuns totuşi la sacrificiul mesagerei Medeea Man, ci doar la azvârlirea ei energică spre cer şi recuperarea din aer, de patru braţe vânjoase, a trupului său foarte viu şi suplu în cădere cam liberă.

Ce-a zis şeful? se interesară lansatorii.

C-ar fi trebuit, pfu, să las ploaia să vă ude până la piele!

Se râsese mult. Bărbaţii şi femeile din DIO (astfel îşi alintau ei acronimic Divizia de Investigaţii Operative rostind cu gura plină numele italofon al lui Dumnezeu ca să se priceapă clar de unde vine lumina şi puterea), superiorii, egalii şi subalternii Medeei, „divinii şi divinele" vasăzică, aveau de lucru până peste cap, investigaţiile erau anevoioase, iritante, istovitoare, iar popasul acela din septembrie pe Drumul Vinului avusese darul de a-i mai însenina.

O destinsese şi pe ea. Porecla de Vrăjitoare şi-o câştigă nu asemenea legendarei Medeea din Colchida complice la furtul lânii de aur, ci datorită focului magic, risipitor de furtună. Pistolul l-ar mai fi folosit poate în glumă cu prilejul vreunei alte ieşiri în natură. Şansa nu s-a ivit, noroc că nici obligaţia de a recurge la Blue Ray al ei. Îi ducea deja dorul, arăta ca o jucărie. Îl lăsase în sertarul din dormitor rezervat bijuteriilor. Pe toate le vor găsi şi le vor consemna în procese verbale colegii cărora, de ce să-i spargă casa? Le va înmâna chiar ea cheile pentru percheziţie. Dar oricât de subţirele şi de ascuţite erau gloanţele pistoletului, oricât de îngustă ar fi fost străpungerea prin cerul gurii, prin creier, prin oasele craniului, oricât de puţin sânge îi înceţoşa vedeniile, se lepădă de ispita glontelui. De ispita ori de joaca de-a focul

de armă. Se uita în adâncul ţevii pistolului, dar şi pustiul ţevii se uita în adâncul ei. Iar golul vedea în ea totul. Vedea pentru că, de la o vreme, gândul intens al plecării ei de pe lume cu ajutorul focului de armă, stârnise la gura ţevii o flacără a cărei mărime creştea noapte de noapte, vis cu vis. Focul dansa în faţa ei şi-i zâmbea. Îi rânjea abia când ea hotăra să nu înainteze. Văpaia, netedă ca o oglindă, i se lipea de faţă, poftind-o să mai facă un pas ca lumina arzătoare să se desfacă-n arc de cerc şi s-o ia în braţe. Visătoarea nu îndrăznea să facă mişcarea, iar de trezit, se trezea greu, parcă tot mai greu. Focul o ţinea lângă el şi n-o lăsa să răzbată. De flacăra lipicioasă nu putea nici în ruptul capului să se desprindă. Simţea că, dacă va izbuti să pună mâna pe strălucirea ei, o va stinge. Numai că de fiecare dată şi flacăra se-ntindea să pună labele pe dânsa. Mult a durat până a găsit cheia potrivită. Iar coşmarurile dispărură abia după ce Medeea îndrăzni să înfrunte focul, după ce cuteză să pună mâna pe sâmburele lui. Pieriră atunci din somnul ei şi visele, orice fel de vis.

De două săptămâni nu mai avea niciunul. Somn fără vise, fără năzăreli, semne şi coşmaruri. Era lunea de după echinocţiul de martie. Afară, după cum se zărea de pe balcon, plafon de nori pântecoşi, tăcuţi, lunecând încet în haită, ameninţători, în stare de orice.

Iar decizia ei era luată: se va preda. Se va preda colegilor săi, adică va merge la birou, în strada Episcop Melchisedec Ştefănescu, în Melchisedec, după cum localizau pe scurt cu toţii centrala, iar la începutul după-amiezii, când vor citi în Alarma dezvăluirile ei, o vor putea aresta direct de la masa de lucru, din studioul de la subsol, dintre microfoane, căşti, boxe, butoane mascate, mixere, taste secrete, laptopuri, senzori de voce, telefoane şi interceptoare de ultimă oră, senzori de lumină, pedale de avertizare la distanţă, sirene de bruiaj electronic, filtre, convertoare şi testere de timbru vocal.

Cotidianul Alarma apărea numai pe internet… Era postat în fiecare zi la ora 14, practic, un ziar de seară. Filip Criste o asigurase că nicio scurgere de informaţii nu se putea produce până atunci. Chiar el era redactorul şef, iar varianta finală o decidea singur, activând pe monitor icoanele formatului definitiv, infailibil, postabil. Paginile cu textul şi mai ales cu pozele ce împodobeau bomba Medeei urma să le însereze în ultimul moment. O bombă, una uriaşă! Nimic nu avea să mai fie ca înainte după lansarea acestui Little Boy pe care el, Filip Criste, îl va ridica în slava internetului cu un alt soi de Enola Gay. Iar

Medeea îi furnizase plutoniul pentru explozie.

Acum însă ea va ieşi din casă şi se va îndrepta pe jos către locul său de muncă şi reţinere. Parcă auzea: „Umflaţi-o!” Dar ce i se va da de făcut până pe la două, două şi jumătate, când va deveni publică dezvăluirea şi când, după şocuri, uluieli, pumni în masă, bocanci în podea, palme peste frunte, perplexităţi, înjurături, după o consfătuire scurtă şi nervoasă cu acoliţii, Şeful cel Mare va coborî la ea. Îl vedea aievea: pirpiriu, cu un cap cât să te gândeşti la cosmos, mare va să zică, de extraterestru, în sacou gri şipantaloni cenuşii sau invers, într-o cămaşă albă cu picăţele albăstrui ori albăstrită şi stropită cu picăţele albe, comprimat în îmbrăcămintea asta ca-ntr-o blăniţă de şoarec, forfotind fără astâmpăr, dând să ţipe, dar renunţând de frica ascuţimii vocii, lopătând din mâini şi scrâşnind elocvent: „Cătuşele!” Iar cei doi poliţişti care-l urmează întotdeauna, vor scoate într-adevăr brăţările, rugând-o pe ea, pe Medeea, să fie amabilă şi să întindă mâinile. „Vă mulţumim”, îi vor spune după ferecare. „Aşa, draga mea, aşa”, va adăuga Secunda, femeie cu călcătură sigură, gata de a fi înaltă, cu toate formele în uşoară rotunjire, cu un chip plăcut, necrispat, ideală pentru iubitorii de robusteţe şi epidermă bine întinsă. Nuse-ncumetaseră să-i spună „Viceşefa”. „Vicesuprema” suna ilogic, iar „adjuncta” zăngănea conţopiştic, mirosea a cancelarie neaerisită. Supremul însuşi, zis şi Marele Mărunt, găsise vocabula potrivită, Secunda, ca numele să aducă a navă-amiral şi a larg al lumii.

Medeea se privi în oglinda cât peretele din dormitor. Ambra ochilor pâlpâia a mirare. Faţa îi era cumva rigidă, nu se putea citi nimic pe ea, parcă se pregătea pentru ascultările interminabile din studioul de la subsolul Investigaţiilor Operative. Părul, după atâtea vopsiri şi revopsiri, îşi redobândise nuanţa netrucată din vremea liceului, de miere poliflora.

Filip susţinea că nu o vor aresta oficial, dar o vor obliga, între altele cu metode pseudocarcerale, să dezmintă cele afirmate în Alarma. Iar apoi o vor da afară, ţinându-se de capul ei cu tot felul de şicane, ameninţări, tentaţii. Atunci, spunea ziaristul, ar fi bine să dispară undeva în străinătate, să se stabilească acolo şi să ducă o viaţă oarecare, în deliciile anonimatului. Cât despre el, va şti cum să le reziste după publicarea revelaţiilor.

Părea deformat de spectacolul laş al postrevoluţiei bietul Filip! Văzuse prea multe mizerii, nu putea să creadă că ea nu va dezminţi

nimic. Şi mare idealist omul în acelaşi timp! Cine-şi imagina dumnealui că-i va îngădui ei să treacă frontiera, presupunând că, prin interiorul graniţelor, va mai putea să se mişte… Nu înţelegea de ce, dar nici nu avea de gând să-şi pună prea multe întrebări, de ce avea atât de mare încredere în revelarea adevărului. Ceva îi spunea că se va dezvolta din acea deconspirare o energie tectonică în stare a mătura totul în cale. Nimic nu va mai fi ca înainte. Ansamblul puterii va fi dat peste cap când vor fi scoase la lumină cele mai adânci şi mai greţoase taine ale practicilor DIO, iar bulversarea va fi generală. Mulţi camarazi i se vor alătura în a da la iveală alte malversaţiuni, presa va lua atitudine, îşi va băga nasul peste tot, informaţiile vor şti cum să se scurgă spre ziare, formaţiunile politice vor da în clocot, instituţii întregi şi structuri ale statului se vor clătina. Opinia publică, în stare de semitrezie de obicei ori încinsă efemer de nevricale, va încasa un pumn în stomac şi nu va mai putea să aţipească. Aşa că ea de ce să se teamă?

Drept care comisar Medeea Man îşi luă valijoara cu schimburi şi cu trusa de toaletă. O va lăsa la poarta instituţiei, acolo unde le erau reţinute obiectele personale tuturor anchetaţilor şi avocaţilor. Telefoanele mobile vor rămâne acasă, iar maşina se va odihni în garaj. O va lua pe jos. Cu un ultim gest, scoase dintr-un raft al bibliotecii o carte despre Insula Paştelui şi o strecură în poşetă. Şi acolo, în Buricul Lumii, se încinsese cândva un conflict între Urechile lungi şi Urechile scurte. Unele din aceste urechi răsturnaseră uriaşele statui de tuf vulcanic. Cu acest gând, părăsi apartamentul şi încuie uşa. Laptopul fără conexiune la internet pe care redactase textul şi-i ataşase fotografiile bombei, rămăsese desigur pe o măsuţă din dormitor. N-aveau decât să scormonească prin el, nu vor găsi mult peste dezvăluirile din Alarma. Poate doar ciornele lucrării, unele notiţe valorificate, altele abandonate. Îl cumpărase anume pentru prepararea explozibilului mediatic, altceva nu conţinea.

La ieşirea din bloc, o întâlni pe doamna de la parter cu căţelul ei de culoarea alunei. Uita mereu cum îl cheamă, îi spunea Dumnealui, la fel ca întâia oară când îl băgase în seamă. Deschisese atunci uşa de la intrare, invitând-o pe vecină să treacă înainte. Câinele rămăsese în urmă, iar ea o întrebase pe stăpână: „Ei, şi dumnealui?…” Iar stăpâna Domniei Lui îi preciza de fiecare dată numele. Nu putea fi reţinut, era preluat dintr-un desen animat ori din vreo joacă de copii. Deschise larg şi de această dată uşa grea ca veselul cuplu să poată pătrunde. Se

strecurară c-un vâslit din mână şi o duzină de semnalizări din coadă. În stradă, bătea un vânt rece interzicând soarele. Stăpâneau vântul şi norii, cu toate că razele ar fi trebuit să fie proaspete, tocmai trecute de echinocţiu. Poalele pardesiului bej fluturau nestingherite, nu le putea domoli nicicum, o mână o avea ocupată cu geamantanul, iar cu cealaltă îşi ţinea poşeta de teama răbufnirilor mai mânioase. Se surprinse mergând repede împotriva vântului. Dar rări curând pasul. Acum, când trecuse atâta timp de când nu parcursese pe jos o distanţă cât de cât însemnată, tindea să studieze toate amănuntele peisajului: magazinul de pâine, parcă acolo fusese cândva o pantofărie. Intrase o dată să vadă dacă meseriaşul execută comenzi pentru dame. Pe urmă zări un serviciu de copiere documente. În dreptul lui, o mamă reînfăşura fularul unui băieţel, mai încolo îi făcu cu ochiul un oarecare centru de telefonie mobilă. Nu ţinea minte decât pâinea. N-o fi avut nevoie de celelalte sau ori fi apărut în ultimul timp când ea trăise năucită de cazul de care se ocupa de patru luni?… Înainta, nu atât de iute ca la început, dar păşea drept. O tânără înaltă venea din faţa purtată de vânt şi vorbind nervos la mobil, cu cotul mâinii stângi în care ţinea telefonul lăbărţat lateral, cât pe ce s-o atingă. O evită la milimetru, dar tot pietona făcu stânga-mprejur şi-i adresă nişte vorbe ţâfnoase din care nelipsitul „fă!" Să se fi întors spre ea, ar fi fost un fleac să o trăsnească cu o anume lovitură învăţată de toată lumea în Melchisedec. În drum spre un program obişnuit de muncă, poate că ar fi făcut-o, iar ei nu i s-ar fi putut întâmpla nimic. Împiedicată să-şi exercite munca, s-ar fi spus dacă ar fi fost cazul, adică stânjenită să-şi îndeplinească misiunea democratică prin deplasarea la locul democratic al misiunii. Frumos! Mama ei de tembelă cu răţoiala ei cu tot! Dar Medeea înainta deja încet. Remarcă şi o magnolie, nu o băgase în seamă până atunci sau poate nici nu crescuse la marginea trotuarului, ci fusese răsădită recent de municipalitate. Stătea să înflorească, numai că se opunea pesemne tot vântul cu rafalele lui imprebizibile. La noapte trebuia să se oprească, nu puteau dura trei zile!

Pe de altă parte, un alt curent, unul uşor, dar insistent ce o înfăşura în şerpuirea lui, prindea să urce dinspre stomac spre gât. Mai privi o dată spre stânga să se agaţe de amănuntele peisajului. Asta făcuse şi cu puţin înainte în speranţa neclară că imaginile se vor preschimba în obstacole şi-i vor bloca drumul, întocmai ca-n basme unde cel urmărit azvârle peste umăr o perie din care creşte o pădure, o

năframă din care se lăţeşte un lac. Dar n-o însoţeau decât faţade cenuşii şi pământii de blocuri, nimic altceva. Ce naiba se năpustiseră tocmai acum asupra ei toate poveştile şi legendele? Iar peria nu se lăsa azvârlită ca din firele ei să răsară o împărăţie de arbori, baticul nu se aşeza la picioarele sale ca ţesătura să se facă oglinda fără margini a unui lac necunoscut şi nici măcar un colţ de gresie ori de meteorit nu cădea din cer ca din el să se înalţe un munte de netrecut. De netrecut de către ea, Medeea, în drum spre DIO… În basme, până la urmă, duhul rău, cel care alerga după o ţintă în mişcare, izbutea să străpungă muntele, dar asta îi întârzia mult urmărirea. Centrala DIO din Melchisedec stătea pe loc, o aştepta, însă amânarea întâlnirii s-ar fi putut dovedi salvatoare.

O vedea în schimb pe Ana cu neputinţă a fi oprită de stihiile dezlănţuite la rugile Marelui Maestru, iubitul ei bărbat Manole, o vedea tăindu-şi cale prin furtună, răzbătând, ajungând, suind pe schele, cuprinsă, încinsă, strânsă în cleşti de zidurile celei mai frumoase mănăstiri din lume, nemaiavând scăpare, pierind în rugăminţi şi-n lacrimi. N-ar fi vrut să fie în locul Anei, cu toate că se gândea că şi ea înainta în pofida tuturor barierelor… A stăvilarelor interioare, închipuite, îndelung sperate. Cele din calea soaţei lui Manole fuseseră cât se poate de vii. Iar ea, din dragoste, le biruise. Le biruise, ca dragostea îndată s-o jertfească, s-o îngroape-n ziduri nemuritoare.

Ei, în schimb, Medeei, doar cincisprezece ani îi vor da. Avea acum treizeci şi şapte, ceea ce însemna că urma să scape la cincizeci şi doi, o femeie, după regimul carceral, îmbătrânită, dacă nu chiar bătrână de-a binelea. Şarpele dinăuntrul ei care suia spre gât hotărât să o strângă, era frica. Da, sfânta frică.

Filip visa la multe şi turna la poveşti. Cu neputinţă să n-o aresteze. Care clemenţă, care tactică de folosire a ei ca pocăită şi reconvertită la linia dreaptă a serviciilor secrete, speciale, sibilinice, strategice şi o mulţime de etc. În continuare începând sau nu cu S. Nu va accepta nici sub tortură să-şi retragă afirmaţiile din dosarul ce avea să apară în Alarma. Pe undeva era sigură că nu vor avea curajul să-i facă vreun rău ireparabil, reacţia publică ar fi mult prea dură. O vor reţine, ce-i drept, dar nu pentru 15 ani, Doamne fereşte! Pentru un an, un an şi jumătate, poate doi. Parcă şi citea formula pe eticheta unui dosar: „Desfacerea contractului de muncă şi plasarea sub control judiciar. DIO era asimilată instituţiilor cu caracter militar, iar

deconspirarea secretului de serviciu avea aceeaşi greutate ca trădarea secretului de stat. Jurase de fapt la angajare că nu va da în vileag, prin niciun mijloc, nimic din ceea ce are legătură cu munca ei… Altfel spus, cu interceptarea şi ascultarea convorbirilor telefonice ale unora declaraţi interceptabili, ce-i drept, prin hotărâri judecătoreşti în mare parte, dar şi prin decizii speciale de maximă urgenţă ale consiliului suprem DIO. Iar de comenzile arbitrare ale şefilor ce să mai spună?…

Vasăzică, în cel mai rău caz, cincisprezece ani! Se gândise mult la asta în săptămânile dinainte, ajunsese la hotărârea de a scoate totul la lumină după cazul violonistei şi al tatălui ei. Cu neputinţă să îndure otrăvirea vieţii unui om extrem de vulnerabil şi atentatul împotriva unei femei tinere şi a admirabilei sale cariere artistice. Ce avea secretul de stat cu toate astea?… Apoi, o îngroziseră metodele prin care fusese atacată acea familie! Pe urmă îi provocară alte coşmaruri informaţiile furnizate călăilor de ea însăşi, Medeea Man zisă Memé, fără să fi sesizat multă vreme consecinţele. Nu încăpea aici secretul niciunui stat, trebuia ca totul să se afle.

Dar frica, ea era. Suia pe dinăuntru, spre gât. Ochii Medeei se lipiseră de toate amănuntele feţei oraşului de parcă un şuvoi ar fi târât-o la vale, de parcă ar fi purtat-o curentul din cataractă în cataractă, lăsându-i de fiecare dată doar nădejdea că se va prinde de un colţ de stâncă, de o creangă aplecată, de un stăvilar ca să nu fie târâtă spre căderea în gol, de un bolovan răsărit din ape care să-i întârzie rostogolirea.

Se opri într-o staţie de autobuz cu multă lume în aşteptare. Nu avea de gând să ia maşina, dar îi plăcea să se uite la oameni. Oameni pe stradă, liberi să se mişte de colo-colo, dintr-un cartier într-altul, de la Portiţa până-n Azore şi de pe Iza pe malurile Ronului, locurile pe care le iubea ea cel mai mult. Nu avea de gând să folosească transportul în comun, dar se uită în depărtare, o făceau şi alţii, să descopere dacă vine sau nu autobuzul.

— Bună ziua, doamna Medeea, auzi şoptindu-i-se din stânga.

Au venit, îşi zise, au aflat, ştiu totul. Frisonul acela lăuntric se preschimbă într-un ţăruş care-i îndreptă automat spinarea. Întoarse capul. Era un bătrânel cu o cuşmă mare pe cap, de iarnă, ca să-l apere pesemne de ciupiturile vântului. Slavă Domnului! Să facem câţiva paşi până la staţia următoare, propuse moşneagul. Medeea nici nu-şi dădu seama când o porni alături de el. Cu câteva secunde înainte se simţise

paralizată. Dar se trezi pur şi simplu mergând în direcţia în care o luase Cuşmă Neagră. Traversară strada spre dreapta. Îndrăzni:

— Dar… Voise să întrebe de ce sau pentru ce îi propusese plimbarea. Afară de acea prepoziţie, nu i se mai desprinse nicio silabă de pe buze. Bătrânul îi şi făcu semn să nu continue. În schimb, el reluă:

— Ştiu ce vrei să faci! Nu se cade. Te înţeleg cât se poate de bine…

— Nu mă înţelegeţi şi nu-i nimic de-nţeles, i-o întoarse fără să vrea, dar nu căpătă niciun răspuns. Bătrânul mergea în stânga ei, în partea dinspre şosea. Nu mă cunoaşteţi, adăugă dezmeticită şi hotărâtă din nou să-şi urmeze calea. Totuşi, nu schimbă direcţia, înaintând în sensul în care o duceau paşii bărbatului scund şi gros îmbrăcat şi care-i mai spuse:

— Te arestează, nu te iartă.

— Ştiu, asta şi vreau!

— Nu te pripi! Dacă ştirea scapă o vreme pe la televiziuni, mulţi vor înţelege că eşti de partea dreptăţii. Dar până la arestare, până la zdup, sunt multe metode de a scoate adevăruri închipuite de la anchetaţi. Nu se vor grăbi să-ţi propună târguri…

— Nici nu mă gândesc să accept!

— Nu se vor grăbi să-ţi propună târguri, ziceam, dar te vor face să dai drumul unor vorbe pe care nu le-ai gândit niciodată, să…

— Cum, colegii mei? Medeea îl zări atunci pe bătrân zâmbind.

— Dar ce credeai, o întreba acesta, n-au ei colaboratori pentru orice, trebuie să lucreze chiar titularii? Nu ştii cum se sparge un ficat fără ca lovitura să lase urme, cum se inflamează un pancreas printr-o apăsare ageră c-un singur deget?… Iar de la inflamaţia aia nu scapi! Aminteşte-ţi ce i-au făcut fetei cu vioara, iar ea era c-un Stradivarius în braţe!

— Tocmai, că după ticăloşia aia, nu cred că alta la fel e posibilă, imaginile au înconjurat planeta!

— Au înconjurat-o, dar cele cu tine nu vor mai înconjura decât circuitele secrete din DIO. Vei fi reţinută pentru cercetări, ele vor dura şi iar vor dura şi tu vei muri dintr-o septicemie… Asta dacă nu vei fi sinucisă…

— Nu se poate, colegii mei, oameni cu care…

— Bărbaţi cărora, după divorţ, ai refuzat să le cedezi, alţii geloşi pe cei cărora le-ai cedat…

— Unul singur!

Îi păru rău îndată de mărturisirea scăpată printre dinţi, n-ar fi trebuit să reacţioneze deloc. Se opri. Frica o tăia în două pe linia acelei săbii înghiţite care-i apăsa laringele, esofagul, stomacul, ovarele. Să fie Filip cel care-i povestise bătrânului totul? Altfel, de unde ar fi putut să ştie. Asta e, se confirma ceea ce învăţase din regulile serviciilor secrete: singurele proiecte reuşite sunt cele de care nimeni nu ştie în afara serviciului. Îşi rosti firesc gândul:

— Îl cunoaşteţi deci pe…

— Nu cunosc pe nimeni, dar îi ştiu pe foarte mulţi! Ortacii dumitale de la secţia aia, Legitima Apărare de pildă, au pus la cale o măsură pornind tocmai de la urmărirea de care te-ai ocupat: îşi vor scoate din joc oponenţii orbindu-i!

— Nu se poate, doar n-o să le smulgă ochii din cap!

— Ochiul nu-i ca alte organe, reluă bătrânul, nu-i nevoie să bagi cuţitu-n el ca să-l omori… Îl poţi stinge fără să-l atingi… C-o lumină prea tare, c-o rază prea fierbinte!

Medeea tresări oprindu-se brusc. Moşul o ajută să se sprijine cu mâna dreaptă de zid.

— Ca acum o mie de ani! gemu ea, ca la Bizanţ, ca la Timur Lenk!…

— Ca atunci când încingeau o lamă în foc şi o plimbau pe dinaintea ochilor omului ca să le spargă rezistenţa, explică însoţitorul. Azi n-au nevoie nici măcar de flacăra de sudură. Îţi omoară ochii ţinându-i ore-ntregi în căldura excesivă a unei surse de lumină. Şi de la căldura orbitoare, nu de la lumină, te trezeşti fără vedere a doua zi. Îţi întrebi familia de ce nu a aprins becul… Iar ei se tem că ai înnebunit.

Omul din comisar Man simţea că va ţipa de această dată. Femeia din om însă opri ţipătul.

— Oof, auzi bătrânul şi-i fu limpede că interlocutoarea lui înţelesese. Medeei, odată cu revelarea chipului omenesc cu pupilele arse, chip orbit şi devastat, îmbătrânit ireversibil în imobilitate, i se înfăţişă, cadaverică înainte de soroc, propria ei figură veştejită după cincisprezece ani de detenţie sau după zece sau după şapte. „Nu se poate!”, ţipă o rană adâncă, prea adâncă s-o poată recunoaşte. Însoţitorul simţi ezitarea ei. Scoase un plic:

— Ai aici un bilet, atenţie, până la capătul de linie, e un tren regio, adică personalul de altă dată. Pleacă din Gara de Nord la nouă

fără cinci. Nu mergi până la capăt, cobori la a şaptesprezecea staţie, le numeri bine, să fie gări mai mari, mai mici, halte, mă rog, nu opriri întâmplătoare. Acolo vei fi aşteptată şi ţi se va spune ce ai de făcut. Înainte de coborâre, îţi înfăşori capul în şalul ăsta, uite-l aici, făcut sul. Nu trebuie să ţi se vadă părul. Îi musai ca o vreme să stai ascunsă. Dacă asculţi de mine şi de încă un moşneag la fel ca mine, vei fi ocrotită. Tu ştii, ştiu şi eu, ştie şi el, ştiu şi alţii pe care-i doare şi cărora le pasă, că tu ai dreptate. Dar nu-i de niciun folos să mori ori să dispari cum vor ei, cu tine ar dispărea şi adevărul.

— Bine, dar adevărul va apărea astăzi, nu va mai putea nimeni să…

— Ba vor putea să-l nege şi nimeni nu se va pricepe să-l trezească la viaţă.

— Dar Filip Criste…

— Ia, draga mea, acest bilet şi du-te. Nu-i nevoie să-l recunoşti tu pe omul din gara aceea, te va găsi el pe tine, numai să nu numeri greşit.

— Cum se cheamă staţia?

— Număraţi, număraţi, cântăriţi şi împărţiţi, se traduce corect „mene, mene, techel ufarsin”. Mie mi se spune Moşu, e destul atât. Doamne ajută!

Şi bătrânul făcu cale întoarsă. Medeea se găsea în staţia altui autobuz. Se uită în urma bătrânului şi mai apucă să vadă cum căciula întunecată dispare după colţ. De unde o fi avut ochii ăia verzi, erau atotstrăpungători! îi remarcase când o susţinuse să nu cadă lângă zid. Curios: până atunci se mulţumise să-i asculte glasul, nu o interesase prea mult figura lui, nu-l crezuse. Se uitase însă în ochii ei atât de intens când vorbise de orbire, ca şi cum i-ar fi aprins dinainte tocmai flacăra de sudură. Iar ea strânsese pleoapele.

Cine să fie? E limpede că existau unii care ştiau ce se întâmplă cu adevărat în DIO şi-n alte servicii la fel de misterioase. Iar organizaţia asta la curent cu anumite fapte îl scosese pe moş în stradă tocmai fiindcă era complicat să suspectezi un hodorog ca dânsul. Fără-ndoială, Filip era amestecat în isprava asta, ştia de o, cum să-i zică, de o opoziţie ocultă faţă de… Dar ce mai! Până la plecarea trenului nu mai rămânea chiar atât de mult timp. Trebuia să se decidă acum: fie merge spre Centrala din Melchisedec, fie spre gară. Dădu colţul ca să traverseze şi s-o ia spre birou. O opriră, ca pe toţi ceilalţi pietoni, fluierăturile

jandarmilor. Urma să treacă o coloană oficială sau vreo caravană de sportivi pe motociclete. Atât de dimineaţă la raliuri? Imposibil de traversat bulevardul. Îşi continuă drumul la întâmplare, nu mergea către niciuna din cele două ţinte propuse, urca împotriva curentului coloanei de motociclişti, erau într-adevăr sportivi. Trecu fudul şi ultimul motor din coloană, bine turat, frumos bubuitor, iar ea se văzu din nou nevoită să aleagă. Un taxi opri atunci în dreptul ei:

— La aeroport sau la gară? întrebă şoferul.

— Dumneata ce crezi?

— La gară. Cu acest pardesiu nu se merge nici în Bahamas, nici în Dubai.

— Poate vreau să merg la Paris sau la Barcelona!…

— Dar nu cu un geamantan atât de mic, adăugă zâmbind tânărul.

Medeea înţelese dintr-odată că soarta i-o decideau alţii sau pur şi simplu întâmplarea. Urcă în Škoda albă. Era atât de albă, că pe ea nu putea să stea scris „cincisprezece ani", poate doar „şaptesprezece staţii".

— La Gara de Nord, comandă ea reuşind să-şi stăpânească tremurul vocii.

II

În dimineaţa aceea de după echinocţiul de primăvară, trenul regio, fost personal, se urni la timp. Abia în ultima clipă, înţelegând că are înainte-i şaptesprezece gări, Medeea îşi cumpără de la un chioşc de pe peron un pacheţel cu două plăcinte şi o sticlă cu apă. În sfârşit, putea să-şi adune gândurile. Vagonul cam vechi nu era totuşi mizerabil ca vagoanele personalelor de mai ieri. Avea canapele de piele neacoperite, de aceea lunecoase, rupte pe ici, pe colo, altă dată compusese probabil garnitura vreunui accelerat. Gândurile nu fu însă în stare să şi le adune, fiindcă, de cum deschise poşeta să-şi pună pacheţelul cu mâncare într-un buzunar interior, zări pistolul. Încremeni.

Împietri pe dinăuntru, căci altfel, ţâşni în picioare ca la apel. Ce faţă o fi făcut, nu ştia nimeni căci nu se aşezaseră deocamdată alţi

călători în compartiment. Îşi şterse fruntea cu batista. Închisese automat poşeta, o proteja acum sub braţul stâng şi încerca să se răcorească la fereastră. Coborî geamul în clipa când locomotiva de pe linia paralelă ţipă din toate fibrele ei de fier. Stimuli violenţi o proiectau dintr-o parte-ntr-alta a cutiei în care se vârâse. Capsulă nu numai a spaţiului, ci şi a timpului, a destinului care-i făcea cu ochiul. Pricepu. Dacă ar fi ajuns cu poşeta asta la DIO, admiţând că ar fi trecut uşor, ca orice angajat obişnuit, de filtrul de la poartă, la apariţia Alarmei, când ar fi fost reţinută, i s-ar fi găsit pistolul la percheziţie. N-ar fi putut invoca nicio circumstanţă în propria-i apărare, DIO ar fi incriminat-o pentru tentativă de asasinat, atac terorist, atac cu mână armată… După dezvăluirile din gazetă, lumea i-ar fi crezut uşor pe acuzatori, ar fi zis că ea dorea, iată, să se răzbune până la capăt, prin deconspirări şi mărturii plauzibile sau nu, prin încercări de eliminare a adversarilor, a rivalilor, a martorilor. După cum se învârtea roata norocului, nu credea că, odată în sediul DIO, ar fi avut şansa de a găsi arma şi de a o ascunde înainte de a se preda. Nu o pusese în acea dimineaţă în poşetă, fusese acolo. Ea doar decisese să schimbe o poşetă cu alta mai mare, adică taman cu aceasta prin care nu mai scotocise cu atenţie, ci-şi vărsase lucruşoarele dintr-una-ntr-alta. Ca să vezi semnele destinului! Moşul, motocicliştii, taximetristul o deviaseră în direcţia… Poate că în direcţia bună.

La ora plecării din Gara de Nord, ea ar fi trebuit de fapt să păşească în holul de intrare de la DIO şi să-şi lase la portar valijoara. „Dar unde călătoriţi, domnişoară”, ar fi întrebat-o gardianul înalt şi negricios. Întotdeauna îi spunea „domnişoară”, era felul lui de a-i face curte. „Într-o delegaţie”, plănuise să-i răspundă. „Ne părăsiţi, care vasăzică, ar fi sunat replica pazei, sper că nu pentru mult timp!”

Odată cu imaginea gardianului însă, se derulă şi restul de peliculă: apeluri către studioul ei pe circuitul interior, bătăi în uşă, întrebări pe la alţii, iar peste vreo două ore, poate trei, poate mai puţine, constatarea că doamna comisar Man nu e în sediu. Alte întrebări pe la şeful departamentului, negări din cap, supoziţii, bănuieli, suspiciuni, îngrijorare, verificări telefonice pe mobil, alte interogări şi descoaseri, nelinişte. Localizarea în apartamentul ei de la etajul cinci a telefonului închis ar fi presupus punerea în funcţiune a unei tehnici prea sofisticate şi prea costisitoare. Aparatele se găseau tocmai în studioul ei şi puţini se pricepeau să le activeze la repezeală.

Maşinăria aia avea să se încingă probabil după alarma din Alarma. Oricum, îşi ţinea celularul mai mult închis pe parcursul orelor de serviciu, nu-şi permitea perturbări în studioul ascultărilor şi înregistrărilor. Fiindcă asta făcea comisar Medeea Man la DIO: asculta convorbirile suspecţilor şi le înregistra în temeiul unei hotărâri judecătoreşti cu multe cifre şi puţine litere şi chiar şi fără temeiuri, doar în urma unor ordine. „Ia-l pe ăla!” Ordona Şeful, iar ăla era luat la ascultat şi înregistrat fără să aibă habar. Avea apoi de stocat imprimările şi se apuca să le descifreze. O vreme nu pricepuse de ce pe câţiva inşi ce-i erau daţi spre ascultare, îi surprindea de regulă pe oală. Îi auzea scremându-se şi gemând de mama focului, suduind ardeiul iute de la prânz, jurându-se că n-o să mai mănânce aşa ceva, blestemând hemoroizii şi pe doctori, strigând după neveste să le aducă fel de fel de oblojeli. „Alifia, îl auzea pe câte unul cu glas gros, alifia, Margareto!” „Ai făcut tot?”, se interesa Reta-Margareta. Pe alţii-i surprindea în plin coitus, poruncile de înregistrare îl vizau mai ales pe un politician care suferea de ejaculare precoce şi pe care amanta îl înjura zemos de fiecare dată, iar el promitea mărirea tarifului. „Decât cu tine, făcea aia, mai bine-mi iau un maidanez din Ferentari”!” El o conjura să nu-l părăsească, o alinta cu toate numele animalelor mărunte, o făcea pisi, veveriţă, nevăstuică, ştiucă lunecoasă. La una ca asta, ea obiectă că ştiuca ar fi îndesată, dodoloaţă, în contrast cu dânsa, model al supleţii. Pe ăsta îl ascultase de vreo patru ori, şefii aveau predilecţii sărite bine de pe fix, ştiind cu exactitate când ajungea clientul lor la amantă. A patra oară omul se prezentase cu un întreg repertoriu din ornitologia măruntă: o făcea cintezică, rândunea, pitulice, lăstunaş, măcăleandru, florinţel, prigorie şi pietroşel. Ea se angajă să caute-n dicţionar, să verifice dacă aceste zburătoare există cu adevărat şi dacă sunt frumuşele, că parcă nu-l credea… Şi astfel înţelese Medeea că şefii ei îşi pândeau prăzile, le cunoşteau metehnele şi agenda, preluau înregistrările şi, când se plictiseau de ele…

Ba nu! Nu le distrugeau. Dandanache îi învăţase multe: aşa că vorba nemuritorului ales al alegătorilor liberi: „la nevoie, pac la Războiu’!” La ea, în studio, nu mai ajungeau, nu era treaba ei să le arhiveze. Însemna că o ascultau şi pe dânsa. Era sigură de asta, cel puţin prin sondaj, puseseră urechile pe vorbele sale. Micile mizerii cu amărâtul de pe closet şi cu ceilalţi în pat cu amantele, i le dădeau ei spre înregistrare, dumnealor nu aveau timp de fleacuri, îşi făceau însă

rost de un răgaz ca să le asculte în gaşcă şi să hohotească din toate maţele. A doua zi îl întâlneau pe acel parlamentar, întâmpinându-l cu „Respectele mele, domnule senator!” După care îl chestionau: „Excelenţă, aţi avut o zi fructuoasă ieri, în comisie?” „Ehei, probleme grele, domnul meu, trebuie să începem cu modificarea legii…” Şi tot aşa.

De cele mai multe ori totuşi avea de ascultat inşi consideraţi dubioşi. Unii din dubioşii ăştia nu vorbeau decât fleacuri, păreau că sunt Lacrima Christi. Ori poate chiar aşa erau. Se familiarizase cu argouri dintre cele mai sulfuroase. Greu îi venea când se porneau să vorbească în turcă, în arabă, în chineză, în maghiară. Ţigănească nu prezenta dificultăţi atât de mari, fiindcă vocabularul vorbitorilor era limitat pesemne la şatră ori la trib, aşa că se vedeau siliţi s-o dea pe româneşte pentru noţiunile mai pretenţioase. În limba lor, împroşcau spontan: „Bagă-i mâna-n buzunar, pune-i cuţitul la gât!”, dar nu aveau vorbe pentru transferuri bancare sau evaziune fiscală. Noroc că glăsuiau răstit, tare şi clar, nu era nevoie de prelucrarea sunetului. Înregistrările în limbi străine rare le transmitea, cu parolă, colegilor săi de specialitate. Pregătirea de filolog fusese asul din mâneca ei, de fapt, tocmai aceasta o ajutase să se angajeze la DIO pe un salariu la care omul de rând din Bucureşti s-ar fi uitat cu gâtul lungit peste măsură, ca la OZN-uri.

De la aceste reprezentări, i se trezi din nou frica. Nu una fierbinte, ca la surprizele cu inşi fioroşi ieşiţi în cale, ci o spaimă rece, suitoare, numărându-i toate vertebrele, una câte una, una după alta. Să nu uite nici ea număratul gărilor. Cum spusese omul ăla? Rostise numai vorbe care o anesteziaseră, mai, mai să-i oprească pulsul. Să-şi amintească: cu siguranţă evocase o scenă din Vechiul Testament, ospăţul de la curtea unui rege parcă babilonian, da, babilonian fiindcă acolo îşi ispăşeau evreii surghiunul, un rege înaintea căruia, pe un perete, apărură scrise din senin, câteva cuvinte misterioase. Moşul le şi pronunţase, dar ea nu le reţinuse, era pentru prima oară când întâlnea tălmăcirea lor, iar din aceasta, i se lipise de memorie îndemnul „Număraţi, număraţi…” Iar apoi… Nu mai ştia.

Citatul din prorocul Daniel îi prinse de minune. Sosise controlorul, arătându-se mirat că biletul o duce până la staţia terminus. Dacă nu ar fi avut proaspăt în minte acel „număraţi, număraţi”, l-ar fi întrebat cum se numeşte a şaptesprezecea gară de la

Bucureşti. Presiunea fricii îi slăbise instinctul de lucrător în serviciile speciale. Controlorul presupuse:

— Sunteţi ziaristă, faceţi o cercetare, ceva?… Să ştiţi că multe s-au îmbunătăţit la căile ferate, deşi numărul călătorilor a scăzut, dacă am avea fonduri…

— Nu, stimate domn, sunt peisajist, interesul e să mă deplasez la viteză mai mică pe întregul traseu.

— Aha, se linişti naşul, aha!

La cea de a patra staţie, intră în compartiment o ţărancă, îşi trânti bocceaua lângă fereastră, se aşeză pe bancheta din faţă şi, oftând din rărunchi, se porni s-o ţintuiască pe Medeea din nişte ochi negri, bine ascuţiţi. Ea se apără cu cartea despre Insula Paştelui. Citea, dar mintea îi zbura la Filip Criste, la legăturile lui enigmatice cu bătrânul din stradă, la ochii verzi ai acestuia de care nu putuse să se apere cu nimic, la o posibilă organizaţie care-şi propusese să combată excesele DIO.

Află totuşi din primele eforturi de lectură că piratul Edward Davis fusese, pe la 1687, autorul unuia din cele mai mari rateuri. Ajunsese, purtat de curenţi şi de vânturi, în dreptul unei plaje în spatele căreia se semeţeau nişte munţi. Nu-l interesase apariţia surprinzătoare din valuri. O cotise spre est, spre coastele peruviene. Dacă ar fi debarcat, el şi nu altul ar fi fost descoperitorul insulei căreia nu ar fi avut motive să-i dea numele zilei de Paşti. Să se fi crezut victima unei iluzii optice sau să fi fost, pur şi simplu, un om fără curiozităţi de explorator? Cu toate că un pământ nou în faţa unui pirat învechit în ale lui nu poate arăta decât ca o pradă seducătoare. Cine ştie ce interese ori spaime l-or fi încleştat pe Davis? A tulit-o înapoi cinci sute de leghe spre Copiapo. Numai că după aceea nu-şi ţinuse gura, vorbind prin porturi de pământul zărit şi neatins de el cu piciorul. Şi-or fi făcut cruce mulţi contemporani. Cert e că a aprins în toţi aventurierii şi cartografii, în toţi negustorii şi marinarii vedenia unui continent necunoscut, pierdut în mările sudului ori rămas la suprafaţă ici şi colo prin câte o creastă de munte ca un capăt al osiei lumii, de pe urma scufundării unui uscat uriaş între Asia şi America.

Se simţi bătută pe genunchiul stâng:

— Te-am visat azi-noapte, duduie, îi spuse ţăranca din faţa sa. Da, da, mata erai, nu mă-nşel, tot aşa, cu cartea asta dinainte, cu, uite, haina aia din cui, aceeaşi culoare, ai, cum să ţi-o spui, un chip care nu

se uită…

— Şi ce făceam în visul matale? se auzi Medeea întrebând, nemaimirându-se de nimic după apariţia Moşului, a motocicliştilor, după discuţia cu taximetristul şi opţiunea năucitoare a lui Edward Davis din Pacific.

— Adică ce făceai? Păi, uite, veneai aşa din faţa mea ca acuma citind din cartea asta, parcă nu mă vedeai, dar te opreai acolo, la noi în sat, la răscruce. Patru uliţi pleacă de acolo, deh, ca-n toate răscrucile. M-ai întrebat încotro s-o iei ca să ajungi, n-am înţeles unde.

— Şi ce mi-ai zis?

— Ce era să-ţi zic, fată? zisei că oriîncotro ai lua-o, drumu-i neted. Cum ar veni, nici nu suie, nici scoboară… Că dacă suie, e bine, dar dacă scoboară în vis, e de rău.

— Şi ce-am făcut?

— Ai luat-o, să zic, la dreapta, drum neted ca-n palmă, da' mi se păru că te duceai cu spatele ori eu nu puteam să-mi iau ochii de la faţa matale, nu ştiu…

— Ziceai că am o faţă care nu se uită!

— Ziceam.

— Şi ce nu se poate uita la mine?

— Greu de spus, domnişoară, greu, că uite, eu pentru mine pricep, da' vorbe n-am… E aşa, o faţă care te-ndeamnă să vorbeşti cu ea, aşteaptă s-asculte ce spui, cine eşti, să te spovedeşti înaintea ei. Mai departe nu pot să-ţi mai spui că vezi, mă trage şi pe mine gândul afară din visul ăla, nu pot rămâne în el prea mult.

— Mata câţi ani ai?

— Patruzeci, mamă, îmi zice Ana dintre Lacuri, că şed şi la Vlăsia, şi la Salcia, şi la Trestia, la Păuna, la Balta Doamnei, peste tot.

Ana dintre Lacuri mai avea de călătorit preţ de şase staţii, zece pentru Medeea care aflând, îşi simplifică numărătoarea. Numai că Ana nu credea că pe covorajoare o cheamă Elena, după cum se prezentase aceasta. Adică să poarte un nume atât de la îndemână? Se aşteptase cel puţin la Bianca sau Alice, după cum se numeau cele două fetiţe ale fratelui său. Nici vârsta nu i-o lua de bună, nu-i dădea mai mult de douăzeci şi şase şi o tot descosea aflând că e profesoară. Suspiciunea o făcuse mai posomorâtă. Domnişoara profesoară Elena trebuise să-i explice că preda geografia şi istoria şi că luase trenul personal tocmai ca să cerceteze mai îndeaproape priveliştile.

— Vă pune să faceţi asta? O mai cercetă neîncrezătoare Ana. Dacă i-ar fi declarat că nu are nicio obligaţie, ci e iniţiativa ei, ar fi încurajat bănuielile. Răspunse:

— Da, ne trimit în tot felul de munci de teren, dar mie-mi şi place.

— Ştii ceva? Mai spuse Ana înainte de a coborî, nu eşti nici profesoară, nici geografă! Eşti actriţă, te-am văzut eu la televizor, pe mine nu mă duci! Altfel, cum te-aş fi visat?

Frica o ţintui pe Medeea locului pe banchetă când Ana se ridică şi-şi luă rămas bun. Prea multă lume necunoscută era în stare s-o identifice, prea multă! Iar dacă pasagera asta bună de gură s-ar fi întâlnit cu naşul, i-ar fi fos greu să se abţină să nu-i povestească omului cât de bine se înţelege ea, singură în compartiment, cu doamna profesoară Elena de la o şcoală din Bucureşti, nu ştia de la care, dar ea, Ana de la Vlăsia, de la Salcia, de la Trestia, de la Păuna şi de la Balta Doamnei, putea să afle. Conductoru s-ar fi mirat ştiind că acolo el a lăsat o doamnă cu peisajele, nu o profesoară, dar poate că a mai urcat cineva fără ca el să bage de seamă, te pomeneşti că ar fi venit să le confrunte. Experienţa îi spunea Medeei că asemenea scene duc obligatoriu la reţinerea figurilor ce devin motiv de controversă, sursă de enigme, asupra cărora, inevitabil, se îndreaptă atenţia cuiva.

Trenul încetinise, înainta cu pasul unui pieton grăbit, nu mai iute. De cum coborî, Ana se şi înfăţişă la geam şi bătu de două ori:

— În care film, exclamă ea s-o audă toată gară, în care film?

Era limpede că muierea dintre lacuri îi zărise chipul în somn. De ea nu se va putea ascunde. Cui să i se plângă de toate astea? Acum, că nu mai avea în compartiment parteneri de călătorie cu care să schimbe o vorbă, ceva inedit prinse a o frământa. Nu atât lipsa telefonului mobil, se gândise mult la despărţirea de această sculă, ci imposibilitatea comunicării. Nu numai că nu avea cu cine să vorbească, dar nu mai avea pe cine să asculte. Nu avea pe cine să asculte, nu să intercepteze. Nu simţea neapărat că are ceva de spus, dar se vedea azvârlită în afara circuitelor schimbului de mesaje. Care circuite? Să nu se înţeleagă că la mijloc ar trebui să se afle aceleaşi reţele şi parareţele pe care naviga ea zilnic: trăia acum în tren impresia că lunecă în afara marii sfere cosmice a comunicării. Ar mai fi şapte staţii până la destinaţie. Bine că a coborât Ana. Dacă ar fi călătorit împreună în continuare, poate că i-ar mai fi scos la suprafaţă vreun nor negru din

biografie. Bună ar fi fost pentru DIO cumătra asta dintre lacuri. I-o amintea pe Valeria, clarvăzătoarea oarbă de la Iaşi, căci, cu câţiva ani în urmă, i se dăduse de ascultat din Centrală, prin celularul femeii, convorbirea dintre aceasta şi divinii deplasaţi să o solicite. Unul începuse:

— Ai în faţa dumitale pe masă o cârpă, e-n partea dreaptă, iar în stânga, o hartă. Pune mâna pe ele şi vezi ce poţi să ne spui!

— Mai întâi, domnilor, vom zice cu toţii cu glas tare un Tatăl Nostru.

Marii comisari şi anchetatori de la DIO ce să facă? O porniră bălmăjind după moldoveancă. Şeful lor, Grigorescu, era mai iute de limbă, ăilalţi doi veneau din urmă cu o întârziere de o silabă. Cuvântul „ispită" se auzi ceva mai clar „… pită", făcură cei doi subalterni, „… pită".

— Dar cârpa asta nu-i curată, constată Valeria, nu că ar avea pe ea praf, are, dar mai are şi altceva… Şi vă spun eu domnilor ce are: poate că voi ştiţi, poate că nu ştiţi: îi plină de sânge. Nu pun mâna pe ea, adică de sânge nu mă ating. Iac-aşa, port palma pe deasupra, ating aici ţesătura, da, şi vă spun ce vreţi să aflaţi: cu cârpa asta a fost legat strâns gâtul unei femei de vreo 55 – 60 de ani.

— Sunteţi sigură, întrebă comisarul trimis în misiune. Erau vreo trei la faţa locului.

— Aşa cum îs de sigură că o să mă rog diseară Maicii Domnului, asta-i! îi femeie, nu bărbat, mai bătrână, nu mai tânără. Şi cu ce vreţi să-i fi tăiat beregata?

— Noi nu vrem să i-o fi tăiat cu nimic, cu vreun cuţit pesemne.

— Nu, domnii mei, nu. Vedeţi, îs multe la mijloc. Cu o foarfecă.

— O foarfecă, cum de v-aţi dat seama?

— Cum să nu-mi dau seama, văd unde-i foarfeca…

Medeea îşi amintea suspinele, exclamaţiile, oftaturile admirative ale colegilor ei în casa oarbei din Iaşi care întrebă:

— Unde-i harta?

— Uitaţi! Şi se auzi un foşnet. Comisarul împinsese cartonul spre gazdă.

— Pune, domnule, mâna mea dreaptă pe nordul hărţii!

— Aici, uitaţi, sus!

— Da, reluă femeia, coborâm încoace şi încoace, apoi mai la dreapta, mai jos şi stop!

— Ce-i acolo? tresări Grigorescu.

— Un sat amărât unde puteţi găsi foarfeca aia, e într-o casă, nu văd care, îndărătul unei icoane. Nimeni nu scormoneşte pe-acolo.

— Dar pe făptaş, pe… ucigaş, dacă se va dovedi, puteţi să ni-l găsiţi?

— Mergeţi şi cercetaţi în satul de pe hartă şi veniţi la mine cu foarfeca şi cu icoana. Poate că vă voi putea spune.

Peste trei zile, Grigorescu şi ai săi se prezentară la Valeria cu icoana şi cu foarfeca. Găsiseră corpurile delicte luând la scotocit casă cu casă în satul identificat după pipăitul femeii pe hartă. Culmea e că bojdeuca în care făcuseră descoperirea nici măcar nu era locuită, proprietarii fiind plecaţi la muncă în Italia. Le luase ceva timp până supuseseră obiectele analizelor tehnice. Foarfeca nu prezenta urme vizibile de sânge, fiindcă fusese atent ştearsă. Îi puseră Valeriei foarfeca în mână.

— Nu, domnilor, (asta era formula ei favorită se pare, da sau nu domnilor), nu, mai întâi icoana. O atinse şi rosti fără ca altcineva să-i fi sugerat vreo imagine: Sfânta Paraschiva, ea ne-a ajutat.

Mai adăugă ceva despre moaştele Sfintei, despre minuni de ale ei, dar Grigorescu, nerespectând o regulă de bază a DIO, îşi pierdu răbdarea şi asta era să-l coste.

— Dacă nu aveţi răbdare, domnilor, reluă Valeria, atunci nu vă mai spun nimic până nu mă îndeamnă Sfânta! Da' ia mergeţi frumos domniile voastre şi rugaţi-vă la Cuvioasa şi abia dup-aia veniţi la mine… Atunci o să vă spun tot.

Grigorescu începu că:

— Ştiţi, delegaţie de la Bucureşti, suntem în misiune specială, răspundem de timpul pe care-l consumăm cu misiunea, trebuie să raportăm, ne-aţi ajutat, vă vom recompensa.

— Nu poţi tu a mă răsplăti pe mine, măi domn colonel! Crezi că eu prind ucigaşii pentru bani?… Mergeţi la Sfânta Paraschiva şi veniţi mâine dimineaţă la unsprezece!

— Comisar, nu colonel, o corectă anchetatorul.

— Ba io-ţi spun că eşti şi colonel, nu mă necăji! Iar timpul misiunii dumitale e atâta cât ţi l-a lăsat Sfânta, că de la ea poate veni darul!

Melchisedecii nu avură încotro şi se deplasară la Catedrala Mitropolitană a Moldovei la racla Preacuvioasei. Un preot le lămuri

minunile moaştelor, cum au oprit ele furtuna, cum au adus ploaia, cum s-au salvat singure dintr-un incendiu. Nu plec ară cu mâna goală, ci cu o sticluţă de mir pentru clarvăzătoare, semn că au respectat învoiala.

— E bine că-mi aduceţi mir, le spuse Valeria şi le arătă toate mirurile pe care le ţinea în casă, căpătate de la mănăstirile Athosului, ale Meteorei, Kievului, Moscovei şi Sarovului. Puse iar mâna stângă pe foarfecă şi mâna dreaptă pe icoana Cuvioasei Paraschiva şi le desluşi că făptaşul obişnuieşte să coboare sub pământ. La o asemenea vorbă se făcu o linişte plină de electricitate, aşa-i transmiteau Medeei circuitele. Da, continuă Valeria, coboară zilnic într-o cutie şi tot cu lada aia iese, se duce în jos printre doi stâlpi mari, foarte mari…

— Dacă cercetezi din nou harta, ai putea să ne spui pe unde coboară el în mină, că miner pare să fie, o îmboldi Grigorescu.

— Daţi-mi cartonul!

— Zăbovi mult cu degetele pe harta României, o pornea spre sud-vest şi iar se retrăgea asupra Moldovei. Pipăia din nou. Din cabinetul ei, Medeea urmărea fascinată fâşâitul mâinii oarbei pe hartă, reţinând traseul din şoaptele locotenent-colonelului. Grigorescu, purtându-i mâna, o ajută să ajungă în Valea Jiului. A cercetat-o îndelung şi s-a întors. În Apuseni nimic, nimic în Maramureş. Nici la Crucea, la uraniu, în Suceava. Divinii îi sugerară să palpeze şi zona petrolului. Oarba urcă cu pipăitul ei în susul Prahovei şi al Teleajănului şi deodată devie spre stânga.

— Aici, zise ea, aici îl văd, dar foarte slab, e ca un fum, un bob de ceaţă, dar el e. Iar acum, domnilor, lăsaţi-mă să dorm.

Concentrarea o epuizase. Înainte de a adormi, îl informă pe Grigorescu că mosorelele lui sunt cam înghesuite şi că nu prea dau lumină.

Ucigaşul fu găsit în regiunea indicată, lucra într-adevăr într-o mină răzleţită de mănunchiul celorlalte. A recunoscut totul şi i-a dus pe anchetatori în satul unde abandonase arma crimei. Toate cuvintele clarvăzătoarei se confirmau. DIO a insistat pe lângă ea să o angajeze. A ezitat o vreme, apoi a refuzat. Nu înainte de a-i dezvălui comisarului că mosorelele, acele mosorele cu puţină lumină, erau vertebrele lui cam tasate.

Medeea cunoştea cauza refuzului, dar evita să şi-o evoce, fiindcă devenise din nou atentă la înşiruirea gărilor. Şi-l aminti pe „mene, mene" – număraţi, număraţi! Stătea deocamdată singură în

compartiment. Cititul îi va abate oare atenţia? Deschise la nimereală, doar pentru o privire, povestea Insulei Paştelui. Dădu peste pasajul care relata apariţia pe acele ţărmuri, pe la începutul secolului XIX, a navei americane cu numele tandru de Nancy. Musafirii erau hotărâţi: după o luptă, capturară doisprezece bărbaţi şi zece femei, îi legară în lanţuri şi-i îngrămădiră în cală. Îi înhăţaseră pentru vânătoarea de foci în arhipelagul Juan Fernandez, în insula Mas-a-Fuera. Dar înainte ca Nancy să acosteze la destinaţie, pascuanii au fost scoşi pe punte şi dezlegaţi. Ca la un semn, au sărit în apă prinzând să înoate foarte repede. Erau şi ei nişte vietăţi ale mării. Echipajul a lansat bărci pe urmele lor, dar evadaţii plonjau de fiecare dată, se menţineau mult sub apă şi ieşeau unde albilor nu le-ar fi trecut niciodată prin cap. N-au fost prinşi, dar au pierit în ocean.

Cea de a şaptesprezecea staţie, înainte de care Medeea îşi înfăşură capul în şalul Moşului, se vădi a fi o haltă marcată printr-o gheretă, undeva, la depărtarea munţilor unii de alţii… Niciun cantonier să se arate prin preajmă. Doar fâlfâitul maiestuos, albastru cu cerc de stele al drapelului Uniunii Europene, se-nfăţişa ca singură mişcare vizibilă la prima ochire. Apoi îl văzu venind. Era un bătrân înalt şi slab, cu o biciuşcă în mâna dreaptă, nu cu căciulă, ci cu pălărie. Şi-o scoase când o salută şi-i făcu semn să-l urmeze. Trenul părăsi halta cu un şuierat prelung ca un semn de definitivă despărţire. Medeea păşi în urma bătrânului observând că ceasornicul nevăzut care-i bătea secundele şi orele, potrivindu-i totodată paşii, funcţiona. În lume tocmai bătea de trei după-amiază. Iar la urcarea în căruţa cu doi cai, senzaţia de dependenţă de ceva din afară şi de deasupra ei i se reconfirmă.

— Luaţi sumanul ăsta să vă ţină de cald, s-a răci aerul de cum suim. Şedeţi pe sacul plin cu lână, în spate, acolo, pe lăzi, îi zise vizitiul şi să ştiţi că o ieşit ziarul cu povestea.

— Doamne ajută, se rugă ea, navigaţi pe internet?

— Aflăm şi noi ceea ce trebuie.

— Dar aţi apucat să citiţi tot?

— De apărut, o apărut, acuma se ştie.

Medeea se bucură profesional că mai mult decât atât nu va scoate de la călăuza sa. Era un conspirator veritabil. Poate că n-a citit tocmai el, dar cineva din reţea l-a informat la cererea lui: „Spune-mi dacă în cutare ziar electronic, la cutare oră, apare povestea cu

următoarea temă…

— Unde mergem, îl întrebă pe moş schimbând înţelept vorba.

— În munte, io-s Badea.

— Bine, bine, în munte, dar unde?

— Nu vă temeţi, vă duce Badea, caii-s buni, astă sară ajungem.

Medeei nu-i venea să creadă, cum să crezi una ca asta? Până vineri comisar în DIO răspunzătoare de serviciul interceptări, salvatoare a sute de vieţi omeneşti şi vânător, chiar bun ţintaş al răufăcătorilor, azi dezertoare, apoi trădătoare, cu toate serviciile cu siguranţă pe urmele ei după apariţia dezvăluirii din Alarma. Şi între timp încredinţată de destin în mâinile unor bătrâni ciudaţi cu căciulă, căruţă şi cai ce o duc spre un munte necunoscut. Iată că şi Badea îşi înlocuise pălăria cu o căciulă, aceea fusese pesemne numai podoaba distinctivă cu care să o întâmpine pe ea. Erau în ţinutul dealurilor subcarpatice din Transilvania, munţii se desluşeau aproape.

— Orice mă puteţi întreba, îi zise Badea întorcându-se de pe capră, orice, afară de un singur lucru, ştiţi care… şi nu vă temeţi. Îi greu, dar ştim şi noi multe, poate chiar mai multe.

Medeea înţelese, mesajul vorbea limba măiestriilor ei. Putea să-l întrebe orice, afară de cine sunt ei? La întrebarea asta nu va căpăta răspuns niciodată, aşa că mai bine să n-o pună. Puse alta cu conştiinţa că se adresează unei organizaţii:

— Ce vă face să mă ocrotiţi?

— Apoi, şi dumneata ai ocrotit pe alţii, poate copiii şi nepoţii noştri printre ei, iar dacă nu ai noştri, bistoş ai altora. Se concentră puţin şi-l descifră pe „bistoş”, adică „sigur”, pe ungureşte. Îl reţinuse din ascultările DIO pe Transilvania. Iar după cele auzite, o cuprinse o stare de linişte şi de siguranţă de care nu avusese parte până acum după ieşirea din casă în acea dimineaţă. Era cert: DIO nu ştia nimic de vreo organizaţie care să i se opună, altfel, tocmai ea, comisar, azi fost comisar, ar fi avut misiunea de a intercepta convorbirile suspecţilor de la distanţă, de a-i urmări teleoperativ, cum indica limbajul de specialitate.

Zăpada scânteia pe creste şi mai jos, pe coastele munţilor, petice de pământ brun şi de verde alternau cu fâşii de zăpadă pe dealuri, alte păsări, de-ale echinocţiului, înviorau văzduhul. Primăvara venea, iar Bucureştiul se îndepărtase. Îşi aşternu mai bine cuibul pe sacii de lână şi deschise cartea. Căzu peste expediţia contelui de La Pérouse. Ajuns

în Buricul Pământului, le lăsă localnicilor seminţe, capre şi păsări. Niciun incident cu aborigenii. La Pérouse, dispăruse şi el mai târziu fără urmă. Dar nu asta o răscoli, ci scena de la urcarea pe eşafod, la Paris, la 21 ianuarie 1793: regele osândit Ludovic al XVI-lea, scos pentru ultimul ceas al vieţii sale din temniţa unde nu avusese pe nimeni care să-i potolească curiozitatea, îl întreabă pe călău: „Ce se mai aude de expediţia lui La Pérouse?" Dumnezeule! Peste câteva minute avea să-şi lase capul retezat într-un coş de nuiele, iar acest cap se interesa de contele trimis de el, regele, în explorare în Oceanul Indian şi în Pacific. La ce-i servea această informaţie pe care avea s-o păstreze în minte încă foarte scurt timp?... Dar cine ştie, poate pe lumea cealaltă... Închise cartea, fiindcă imaginea eşafodului îi deşteptă în minte o alta: un bărbat care, în căruţa ce-l ducea la ghilotină, citeşte o carte şi e profund absorbit de lectură. Nu lasă volumul din mână decât atunci când este strigat pentru că-i venea rândul la cuţit. Pune un semn de carte la pagina la care rămăsese şi urcă treptele eşafodului. Mărunta coincidenţă, ea şi acel bărbat citind într-o căruţă, nu-i provocă nicio tresărire. Ea nu pusese niciun semn, închisese cartea.

III

Fără excelenta stăpânire a limbii ruse, Medeea nu ar fi trecut de preselecţia pentru DIO. Neînzestrată cu auz absolut, n-ar fi ajuns la nivelurile superioare ale examinării. Fără misiunea de trei luni de la închisoarea secretă a CIA, nu ar fi înţeles cu adevărat preţul tăcerii. Dacă n-ar fi depus jurământul faţă de Centrala din Melchisedec, niciodată beregata ei n-ar fi simţit cleştii riscului. De n-ar fi reuşit să scape de la moarte oameni necunoscuţi, n-ar fi încercat gustul aprins al dezvăluirilor eliberatoare.

Iar în ultimele luni, tocmai ea se văzuse pusă în faţa unei mize aiuritoare: i se ordonase să dea de capătul unei închipuiri ori, dacă nu de o închipuire, cel puţin de cheia unei viziuni care putea să existe sau să nu existe, tot una, în capetele unei minorităţi minorissime din întreaga populaţie. Nicio jumătate de an nu trecuse de când salvase de la moarte 196 de pasageri şi membri ai echipajului unui zbor Tarom între Larnaka şi Otopeni. 196 de suflete nu sunt tocmai puţine. Nimeni

nu ştia că în timpanele auzului ei absolut şi în degetul arătător al mâinii sale drepte stătuse viaţa acelora. Cu zece luni în urmă, identificase, prin ascultare la distanţă, doi arabi vorbind româneşte încă de la intrarea în ţară şi făcuse rost îndată de povestea lor. Fuseseră studenţi la Iaşi pe vremea lui Ceauşescu, se antrenaseră în poligoane pe care acum îşi exersau îndemânarea puşcaşii marini americani. Fişase numele lor, le dăduse indicative, păstrându-i într-un stand-by activ. Arunca din când în când câte o privire asupra acestor Abdul şi Ibrahim. Urmărise periplul lor prin ţară în căutarea unor foste iubite, a unor compatrioţi căsătoriţi în România şi rămaşi la faţa locului. Vorbeau onorabil româneşte, se întreţineau cu localnicii pe teme de la starea vremii la fotbal, făceau declaraţii prostituatelor, complimentau alte femei pe care încercau să le abordeze. Depusese toate înregistrările la secţiunea de limbă arabă din DIO, nu înainte de a reţine şi ea, din conversaţiile amestecate, o formulă. Ibrahim o folosea în română întărind cele spuse în palestiniana lui: „Adevărat flăcău martir Salman!" Şi adăuga de fiecare dată la cuvântul „martir" un fel de clopoţei în limba lui: „shahid, shahid!" Se informă şi află că „Shahid" însemna tocmai asta, „martir". Tot din înfloriturile în limba română, plasate spre a întări vreo însuşire de a tânărului, rezulta că Salman era băiatul lui Ibrahim, avea treisprezece ani şi era, cum spunea tatăl său, „nemaipomenit deştept!" Departamentul de arabă din DIO nu semnalase nimic după depunerea înregistrărilor, dar Medeea se jucă, după cum pretindea ea, de-a detectivul prin deşert. Mai asculta din când în când telefonul mobil al lui Ibrahim. Iubea sonoritatea acelei arabe dialectale. Într-o seară, tresări. Auzise cuvintele „gură, ochi şi urechi". Arabul îl învăţa pe fiul lui „nemaipomenit deştept" cuvinte româneşti. Se oprise la atât, la „gură, ochi, urechi". Ăla mic repeta cu accentul pe ultima silabă: „uréké, uréké". Culmea e că surprinse exersarea celor trei cuvinte de către Salman şi la o conectare la mobilul tatălui său efectuată întâmplător la vreo săptămâna după aceea. Din această clipă, se conecta zilnic la acel număr. La şaisprezece zile de la prima interceptare a gurii, ochilor şi urechilor, tatăl şi fiul se deplasară la Larnaka. În aeroportul din Cipru, Ibrahim îl puse din nou pe fiul său să repete: ochi, ureche, gură, urechi. Medeea alarmase conducerea DIO, iar Şeful avusese inspiraţia de a nu contacta numai serviciile secrete cipriote, ci şi Mosadul, căci palestinienii veneau din Israel fiind de fapt cetăţeni ai acestuia. Din scrisoarea de mulţumire cifrată primită în

Melchisedec, reieșea că tatăl și fiul se pregăteau să provoace prăbușirea avionului de linie. Taromul ridicat în aer de la Larnaka obișnuia să-i invite pe copiii de la bord în cabina pilotului ca să le ofere o perspectivă a mării și a uscatului survolate la unsprezece mii de metri. Era desertul adăugat la vacanța petrecută în insula Afroditei, apreciat cu uimiri mari de cei mici. Din carlingă, prin hublourile din stânga, din față și din dreapta, vederea era cvasi-panoramică, toți copiii exclamau, după clipele de perplexitate: ce mult se vede, nu ca de la geamul meu! O fetiță îi spusese pilotului că se simte stăpâna mării și a pământului…

Medeea îi ascultase pe toți de la sol, de la București, prin rețelele turnurilor de control, printr-un program extrem de puternic dăruit de partenerii de la Langley. N-ar fi auzit acele vorbe ale fetiței, dacă Salman, nemaipomenit deșteptul de treisprezece ani, ar fi izbutit să împroaște un jet violent de otravă în ochii pilotului și ai copilotului, iar la nevoie, și în urechile lor. Jetul și substanțele foarte toxice i-ar fi orbit pentru un timp, iar dacă ar fi ajuns în canalul urechii, i-ar fi otrăvit, amețit și poate omorât în scurt timp. Avionul scăpat de sub control ar fi plonjat în mare ori s-ar fi zdrobit de masa Asiei Mici. Atentatorul nemaipomenit deștept trebuia să cunoască termenii românești pentru organele atacate, ochi, gură, urechi, în caz că cei vizați ar fi reacționat verbal, avertizându-se unii pe alții.

Tatăl și fiul fuseseră controlați la sânge pe aeroportul din Larnaka, mult peste așteptările lor. Puștiul scosese de la bun început la iveală un mic tub cu spray de gură. Regulamentul de îmbarcare nu trata cu suspiciune un atât de mărunt recipient cu lichid în el, capacitatea lui era apreciată ca prea redusă. Numai că nici tatăl, nici fiul nu consimțiseră să-și împrospăteze pe loc respirația c-un jet de mireasmă din tubul lor. Conținea un concentrat dens și puternic, proiectabil printr-un jet cu o viteză și o forță de penetrare greu de imaginat. Predați autorităților israeliene, cei doi făcuseră până la urmă mărturisiri suficiente. De fapt, mesajul de mulțumire venea de la grecii ciprioți, dar amănuntele poveștii le furniza Mosadul cu alte mulțumiri și encomioane. Ținta atentatorilor era un om de afaceri grec îmbarcat și care urma să ajungă, via București, în altă parte, pe direcția Chișinău, Moscova, poate Novosibirsk, poate Alma Ata, de unde să tranzacționeze ceva, să zicem, industrii, pentru Israel. Ca să-l piardă pe grecotei, tatăl și fiul erau gata să se arunce și ei în aer, ridicând astfel

numărul victimelor la 198. Şi se prea poate că ăla mic, shahidul shahizilor, să-şi fi închipuit doar că, după ispravă, va conduce singur avionul…

Şeful o convocă pe Medeea şi, rotindu-se săltăreţ în jurul ei în sens contrar acelor de ceasornic, îi spuse doar atât:

— Ştii prea bine, Medeea, că reputaţia şi forţa noastră constă în a rămâne absolut anonimi. Te felicit, dar mai mult, deocamdată, nu pot să fac pentru tine. Şi, schimbându-şi învârtirea în jurul subalternei conform arătătoarelor Rolexului său, adăugă: Te voi avea în vedere, nu te uit.

Fostul comisar, de bună seamă că nu mai deţinea funcţia, îşi aminti această scenă fiindcă nici imaginea Şefului nu înceta s-o bântuie. Drumul prinsese să urce serios, dar caii, îi iubea deja, nu simţeau împotrivirea povârnişului. Nici Badea nu dădea semne de schimbare a siguranţei de sine. Munţii veneau tot mai aproape, se aplecau asupra lor. Zări doi creţi rotindu-se, înălţându-se odată cu curenţii suitori şi planând cu cei descendenţi.

— Vedeţi, îi arătă din bici căruţaşul, ăsta-i cuprinsul lor, se învârt şi se aţin de strajă. Începe vânătoarea de primăvară. Să-i vedeţi cum se-aruncă de sus pe câte un şoarec ori câte un pui… Fulgeră, nu alta şi străfulgeră! Nici Şeful ei nu proceda altfel: pândea ce pândea, îşi activa spionii, îşi rotea privirile o dată, de două, de trei ori şi haţ! Numai ce-l auzeai: „Luaţi-l pe cel de la Neamţ! Atac la Timişoara! Toţi pe Agenţia GZM!”. Medeei îi trecuseră pe la urechi multe astfel de nume de agenţii, de companii, de holdinguri, de firme şi birouri de avocatură, de cabinete notariale şi centre eparhiale. Pe mulţi îi ascultase, înregistrase şi-i predase mai departe. Când Şeful îi zâmbea după câte o predare din asta de stickuri de memorie cu interceptări, ştia că în cel mult trei zile, va vedea cătuşe la televizor. Zâmbetul Supremului era mai luminos când primea interceptări cu femei din viaţa publică puse sub urmărire operativă. „Aha, făcea el, curva! Dar uite-o şi pe filosoafa, şi pe astroloaga naţiunii, şi pe doamna Gramatică corectă!…” Cu toată mutra de neînlăturat a marelui mărunt cu apucături de erete, aerul de munte o adormi pe Medeea. Visă că urcă nişte pante albe într-o sanie trasă de animale ciudate, poate reni, urca şi nu se mai oprea, dar nici nu atingea înălţimi ameţitoare. Sumanul moşului o apăra de aerul încă friguros. Se deşteptă când sania din vis ori căruţa de sub fund se opri. Lumina zilei era puţină, zăpadă pe

creste scânteia însă din belşug, iar în dreapta drumului, o anume casă însingurată îl interesa pe Badea.

— Tragem caru-n curte, zise el, descărcăm lăzile, deshămăm caii, îi adăpăm şi-i hrănim că ei o să ne ducă mai departe.

— Unde totuşi? se miră Medeea.

— Îi avea acolo grijă să sui vreo trei scări… Scări adevărate, rezemate de pereţi, bune de suit până sus, viu cu dumneata până acolo, acuma, să îmbucăm ceva la oamenii din cale.

Omul din cale nu arătă nicio mirare că o femeie îmbrăcată de oraş îi intră în casă. Ba nici nevasta lui nu păru prea curioasă.

— Aveţi năcazuri, îi spuse ea şi când musafira aprobă din cap, se mulţumi să o compătimească ţâţâind din buze. Medeea se bucură mai cu seamă de brânza de oaie, de pâinea proaspătă şi de apa rece. De pălincă nu se atinse, lăsându-i pe bărbaţi să se cinstească. Badea îl evoca mereu pe un oarecare Lucian despre care gazda nu ştia dacă până în acel ceas al vorbei lor, coborâse din munte sau nu. Comisarul descifră nedumeririle: se pare că oricine urca sau cobora spre şi dinspre locul unde era condusă şi ea, trebuia să dea pe la casa omului din cale. Reperul acesta, din cale, arăta că bărbatul era ori trebuia să fie de neocolit. Lucian încălcase consemnul. Pentru un serviciu secret un asemenea act de neascultare emana un miros suspect, iar semnalul transmis traducea o disfuncţie, o dereglare a angrenajelor. Apoi schimbară vorba. Gazdei îi părea bine că Medeea poartă pantaloni, fiindcă astfel îi va veni mai uşor să călărească, iar dacă nu se pricepe, o vor învăţa el şi Badea, apoi caii ăştia au minte, nu ca alţii. Să vezi bucurie pe cei doi când le mărturisi că se pricepe la călărit.

— Da’ oare unde aţi putut învăţa? se miră Badea.

— Acasă, de mică, la ţară.

O simţeau acum ca fiind cu totul de a lor.

Pregătindu-se de plecare, se duseră să trebăluiască prin acareturi şi se întoarseră cu patru saci mari legaţi doi câte doi, numai buni de aşezat pe spinarea calului bătrânului.

— Pentru maica stareţă, se scăpă omul din cale şi, venind spre Medeea care îşi mângâia murgul, adăugă: Te-am văzut la televizor, eşti sub urmărire generală, să nu te temi, aicea suntem noi. Mare-i Dumnezeu şi nu ne lasă nici sfinţii de la Sevastia!

— Sunteţi singurii care nu vă temeţi, observă Medeea, mirându-se a nu ştiu câta oară de liniştea şi siguranţa care o

cuprinseseră, de lipsa ei de griji acum când se afla în seama unor aparent abonaţi la cantinele săracilor şi la azilurile de bătrâni, personaje de care, oricât şi-ar fi ascultat ea şi spionat contemporanii, încă nu întâlnise. Aduceau cu figurile din Cehov şi Gorki, dar vagabonzi nu erau, pelerini nu păreau, sfinţişori nici atât. Aduceau şi cu lumea lui Sadoveanu, cu ţăranii şi muntenii lui anonimi forfotind neauziţi pretutindeni, purtându-se pe faţa lumii fără ani, ca nişte duhuri ale anotimpurilor, sosind şi plecând în aceeaşi cadenţă, umbrind în adâncul lor o taină ce nu putea fi dezlegată căci taină era numai pentru alţii, nu şi pentru ei. Iar moşnegii ăştia jumătate istorie, jumătate mitologie, o duceau care vasăzică la o mănăstire… Te pomeneşti că intenţionau s-o şi tundă în monahism, pesemne că numai astfel puteau s-o ascundă o vreme, după cum îi spusese bătrânul de la Bucureşti. Cu alte cuvinte, urma să-şi schimbe şi chipul, şi straiele, şi numele. Oare ce nume de călugăriţă i s-ar fi potrivit? Eulampia, Olimpiada, Elapidia?… Îi trecuseră prin minte cele mai ciudate de care avea cunoştinţă. I-ar fi plăcut însă Porfiria, dacă o fi fost prevăzut de rânduială.

Călăritul era o plăcere, se ţinea bine în şa spre admiraţia Badii care întorcea din când în când capul întrebând-o dacă are nevoie de ceva.

Parteneriatul cu CIA să trăiască! Învăţase echitaţia în cele trei luni de instrucţie şi, sincer, îi fusese dor de o şa confortabilă ca aceasta şi de un cal antrenat. Murgii lui Badea, se arătau buni şi pentru tracţiune, şi pentru călărie. Poate însă că numai pentru drumurile lente de munte, gândul acesta îi veni văzând că defileul urcă mereu. Stâncile şi brazii îi duceau şerpuitor spre o ţintă bănuită undeva mai sus. Se întuneca, iar aerul se făcea tot mai rece. Badea o asigură că vor ajunge nu peste mult timp. La mănăstire, vru să întrebe Medeea, dar comisarul din ea sesiză că şi-ar trăda complicele, pe omul din cale, aşa că se abţinu. Badea îşi opri calul alături de al ei şi-i întinse o lanternă mică. O şi aprinse, era foarte puternică.

— Nemţească, făcu bătrânul. Cunoştea paranoia asta a ardelenilor care, despre orice sculă ce funcţiona bine, spuneau că vine din Germania, prestigiu garantat. Am şi eu una, adăugă călăuza şi o luă din nou înainte.

Spoturile spărgeau un întuneric care, în cheile străbătute, se lăsase dintr-odată, asemenea unui capac. În ziua aceea din an, era puţin după ora 6. Nici nu s-ar fi putut altfel, cerul abia se întrezărise pe

lumină, blocurile uriaşe de piatră, brazii de sus, arbuştii târâtori de un verde pal, alţii încă neînverziţi, cu vîţele lor atârnând, greu lăsau ziua să treacă. Liniştirea întăritoare pe care o resimţise Medeea spori. În această văgăună, pe o asemenea întunecime, cu urşii de care Badea spunea că au ieşit rătăcind poate prin preajmă, nu se mai temea de nimeni. DIO nu avea curajul să se aventureze la acest ceas până aici. Potcoavele cailor mai rostogoleau la vale câte un pietroi, zgomotul amplificat de ecouri, se întorcea de unde nici nu te aşteptai. La un moment dat, urechea prinse un murmur constant, un vuiet egal, fără răbufniri.

— E cascada, explică bătrânul, acolo ne oprim.

— Cum se cheamă cascada?

— Cum s-o cheme?… Cascada de sub piatră, da, de sub piatră. Că-i acolo, la Mănăstirea de pe Piatră.

Asta-i, îşi zise ea, mă vor tunde în monahism şi-mi vor zice Petra, nici nu sună rău. Numai că drumul, până la acel vuiet, până să ajungă el de tot asurzitor, mai dură vreo trei sferturi de ceas. În apropierea cascadei, caii se opriră fornăind şi refuzând să înainteze. De fapt, ajunseseră. Badea pretindea că la ceas de ziuă, nu se tem, dar noaptea, pesemne că zgomotul ăsta le stârnea aduceri aminte tulburi. Abia îl auzea pe bătrân. Sunet alb, gândi auzul ei absolut concentrat pe căderea de apă, acorduri disonante, mai multe frecvenţe, un melos în felul său aparte, în gamele şi, de sol. Atât, nu şi altele. Căuta să reia în gând notele muzicale desluşite. În micul lac format de apa căzătoare, Medeea zări stelele. Le descoperi şi pe cerul îngust, mari, borţoase unele, fructe coapte, şubred atârnate, numai bune de cules. Nu vezi în oraş aşa ceva, nu le vezi de la ferestrele serviciilor speciale. Un pârâu se desprindea din ochiul de apă ca să dispară curând sub pământ. Credea că i se păruse, dar călăuza îi confirmă observaţia. Lăsară caii liberi pe marginea acelui drumeag ca un jgheab între bolovanii gigantici, or şti ei să găsească ceva sub zăpadă, şi o porniră din nou înainte pe jos. Se opriră lângă un bloc masiv al muntelui. Înfăţişa un perete drept de care Medeei îi era teamă să se apropie… Badea se aplecă, desprinse o placă din masa de piatră şi apăsă cu piciorul. Execută mişcarea asta de trei ori. La un semnal înţeles numai de el, o trase pe Medeea îndărăt… Sus se aprinse o lumină. Venea spre ei un huruit şi o umbră prelungă.

— Scara, zise bătrânul, celelalte două îs la locul lor, ne aşteaptă.

Da, era o scară de lemn coborâtă cu un mecanism acţionat de undeva de sus. În lumina lanternelor nu se distingea prea bine ce putea să fie. Badea fixă picioarele scării în două scobituri în pământ, făcute anume pentru asta. Potrivirea era pe măsura ecartului celor două bare.

— Urcă dumneata mai întâi şi aşteaptă-mă pe prima platformă. Ai tot ce-ţi trebuie?

— Vă aştept acolo, confirmă ea privind în sus. Să tot fi fost vreo patru metri. Se căţără cu valiza într-o mână, cu cealaltă ţinându-se de verticala scării, cu lanterna atârnându-i de gât în faţă, cu poşeta legănându-i-se pe spate, cu întunericul trăgând-o în înălţimile lui. Sus, păşi într-adevăr pe o terasă de piatră. Acolo altă scară înfiptă la fel cu picioarele în două borte ale stâncii ca să nu lunece. Sosi şi Badea cu sacii. Cum îi putea duce era un mister. Bărbat bine legat o fi fost el, dar căra în spinare vreo şaptezeci de ani şi nici povara nu părea deloc uşoară. Cumpănise sacii pe umărul stâng, unul în faţă, altul în spate şi suise. Medeea reluă ascensiunea pe a doua scară, apoi pe a treia. Cascada vuia, ecoul ei se întorcea din toate părţile, erau închişi într-un glob sonor în care nimic nu se mai putea strecura din afară. Fostul comisar dat în urmărire generală. N-ar fi putut schimba o vorbă decât cu însoţitorul său, dar nu vorbi. Îl privi.

— Aşteaptă-mă aici, zise acesta, mă-ntorc degrabă.

Nu din gesturile greu de deslușit, nu din bătăile în uşi ce se auzeau anevoie, nici din vorbele care puteau fi doar bănuite, ci din intervalul dintre mişcările exersate şi cele răsexersate, experta Man Medeea îşi dădu seama că se comunica pe seama unei parole. Pe cea de a treia terasă, lipită de zidul muntelui, se ridica o înjghebare, un adăpost. Ieşise de acolo un bărbat, şuşoti ceva cu Badea şi se-ndreptă împreună cu acesta spre dânsa. Află astfel că vorbeşte cu părintele Iosif şi că va fi condusă înaintea maicii stareţe Teodora. Apoi el va coborî ca să urce şi ceilalţi saci. Badea va duce caii într-o grotă din apropiere şi va dormi acolo, lângă ei.

— Mulţumesc. Dumnezeu să te binecuvânteze, se trezi Medeea spunându-i la despărţirecălăuzei sale. Intrase ori lunecase pe nesimţite în duhul mănăstirii. Când Iosif o însoţi până într-o tindă mirosind a tămâie, o învălui cu totul aerul locului. Simţi o schimbare bruscă: uşa închisă îndărătul ei retezase în mare măsură vuietul cel alb.

IV

În lunea aceea din martie, prima după echinocţiul de primăvară, reţelele agenţiilor de presă, ale radiourilor, ale redacţiilor pe hârtie şi ale televiziunilor s-au încins până dincolo de roşu. La mai puţin de o oră de la postarea pe situl Alarmei a mărturiilor Medeei, canalele de ştiri îşi întrerupeau reclamele, duduile lor sporovăitoare umpleau surescitate ecranul şi invitau publicul să urmărească la oră fixă, „dezvăluirile senzaţionale" ale unui comisar DIO dispărut din cuibul domiciliar şi din tainiţele misiunii sale secrete. Telefoanele analiştilor politici sau de alte soiuri zbârnâiau, piuiau, se înecau de atâtea bip-bipuri. Şi Little Boy căzu cu suflu mare în curtea tuturor: Divizia Specială de Investigaţii Operative, sunau primele şuierături aleschijelor exploziei, se ocupă, sub acoperirea zgomotoasă a apărării şi promovării statului de drept, de răfuieli personale, de bizarerii cu care să umple nişte dubioase hârtii internaţionale, de răzbunări hidoase când îi sunt stânjenite manevrele, de interceptări şi ascultări abuzive de persoane fizice fără nicio legătură cu viaţa publică şi cu întreprinderile păguboase pentru stat ori pentru comunităţile locale. Ba spionând astfel oameni cu fler în afaceri, le fură proiectele ca să le vândă unei clientele servile. Pe alţii, cu iniţiativă ştiinţifică ori filantropică, îi lasă să-şi finalizeze opera, ca apoi să şi-o însuşească sub tot felul de pretexte şi ucazuri emise ad-hoc. Se mai folosea DIO de fabulaţiile unora ca să scape de lucrările sănătoase, dar sâcâitoare ale altora.

Rezumateleşi flash-urile de aces fel erau extrase, în toate cazetele şi pe toate canalele, din materialul amplu cu „va urma" publicat de comisar DIO Medeea Man în Alarma. Scormonind după exemplul scânteii deflagrante, presa se trezi în faţa unui subiect de care se mai atinsese în treacăt în urmă cu patru luni, dar de care se lepădase fără prea multe remuşcări. Acum însă dădea de istoria unui război ale cărui focuri le stăpânea cu dificultate. Din dezvăluirile din Alarma, reieşea că totul pornea de la profesorul Andrei Opal, director general al Organizaţiei Naţionale a Orbilor din România (ONOR), orb total şi el acest Opal, care fusese arestat şi ţinut la beci patruzeci şi patru de zile.

Vina lui? În edificiul pe care-l construise pentru oamenii săi numai din donaţii şi fonduri atrase, fără un ban de la guvern, îl

ascunsese pe un ofiţer rus dezertor din Armata a XIV-a din Transnistria. Rusia, nu-l vâna pe fugar. Devenise de câţiva ani cetăţean al României şi al UE cu acte la zi. Dar omul se lăuda cui avea chef să-l asculte, că va arunca în aer consulatul onorific al Kazahstanului. Era însă o fanfaronadă ca multe altele, asupra rusului nu se găsise niciun explozibil, nici măcar un pumn de praf de puşcă. Opal nu-l ascunsese, ci-l găzduise pe ofiţerul în rezervă ca pe orice bărbat beat pulbere, în adăpostul local antiatomic al clădirii goale unde o mână de prieteni trăseseră un chef de pomină. De acolo găzduitul fusese ridicat de DIO la sfârşitul lui noiembrie, sub învinuirea de pregătire a unui atentat terorist împotriva reprezentanţei diplomatice a unui stat prieten. Gazdei, lui Andrei Opal adică, i se aplicase acuza de complicitate la atentat „aşa că fusese ridicat şi el odată cu rusul.

Deşi construită de jos până sus şi conectată la toate utilităţile, recepţionată aşadar că finalizată tehnic încă din ultima zi a lui octombrie, clădirea nu era acreditată ca institut al egalităţii de şanse după cum cerea proprietarul şi nu putea fi inaugurată, aştepta pustie ziua tăierii panglicii.

Nu era acreditată de guvern fiindcă Opal şi ai lui care, (Alarma repeta informaţia), construiseră clădirea pentru ei cu banii strânşi numai de ei, refuzau să adune laolaltă în aceeaşi incintă orbi şi nebuni cărora, ca o condiţie a acreditării, urma să li se predea, nu se ştie de către cine, o serie de cursuri de conformitate a minţii lor cu realitatea. Se hotărâse la nivel guvernamental că ei, orbii şi tulburaţii psihic, nu au o viziune corectă asupra contingentului concret empiric şi au nevoie pentru asta de iluminări temeinice. ONOR era de acord să-i găzduiască şi pe surzi. Organismul Guvernamental pentru Protecţia şi Integrarea Marginalilor (OGPIM) îndreptăţit să acorde acreditarea, nu avea nimic împotrivă. În schimb, nici în ruptul capului orbii şi surzii nu puteau să admită ca printre ei să se strecoare şi nebunii de tot felul. OGPIM care-i voia în Institut şi pe psihopaţi, contraataca prin directoarea sa psiholog şi psihoterapeut Filomela Petecel, acuzându-l în primul rând pe Opal de atitudine discriminatorie. Ţinea neapărat să-i arate opiniei publice că ea, opinia foarte publică, nu va mai avea motive să se plângă de dezechilibraţii care-şi incendiau apartamentele prin blocuri şi de acolo întregul imobil, care îşi tăiau în bucăţi părinţii sau care atacau copiii şi femeile prin parcuri, fiindcă marele OGPIM găsise o soluţie ca ei să fie adăpostiţi şi reeducaţi, într-o instituţie

dedicată cauzei, după cum se procedează chipurile în toată Europa. Va fi o incintă protejată unde să li se bage ştiinţific în cap ce se înţelege prin realitate. Căci acei descumpăniţi aveau necazuri tocmai cu simţul realităţii, acesta li se defectase cumva, iar alţii, care nici ei nu stăteau mai bine cu stăpânirea realului fiindcă mai mult şi-l închipuiau decât îl respirau, orbii adică, refuzau să le deschidă bieţilor nebuni porţile salvării. Nici orbii, nici nebunii nu ar fi avut voie să devieze de la linia bine stabilită şi trasată a realului. În viziunea organismului guvernamental, proiectul se numea „Institutul Normalităţii" şi urma să fie acreditat oficial şi intrat pe deplin în legalitate, numai după ce ONG-ul care strânsese banii şi-l construise, adică ONOR, va renunţa la ideea egalităţii de şanse, declarându-se de acord cu numele de „Institut al Normalităţii" şi va semna pentru ca o astfel de realizare a democraţiei să înceapă să funcţioneze democratic, integrându-i social pe aceşti marginali ai imaginarului primar.

Liderii ONOR argumentau că, pe banii colectaţi de ei, vor să acorde şanse egale în Institut numai membrilor lor şi nu tuturor, ci doar celor care au chef să se folosească de nou apărutele şanse. Vor merge cu sprijinirea lor până la reconversie profesională, dar de acolo încolo, e treaba fiecăruia. Dacă omul vrea să continue şi să-şi găsească ceva de lucrru, foarte bine, va fi susţinut, iar dacă are de gând să se retragă în colivia vieţii private, la fel de bine.

OGPIM, în numele întregului guvern, se cabră în faţa unui asemenea punct de vedere, îşi înfipse maiestuos în sol picioarele dindărăt şi emise un „nu" puternic mediatizat. Cică scopul politicii în favoarea marginalilor consta în normalizarea existenţei lor de zi cu zi. Ei ar fi trăit vasăzică într-o indefinibilă, dar blamabilă anormalitate. Acestei stări de fapt, decretă Filomela Petecel, noi vrem să-i punem capăt printr-un vast proiect de reeducare a simţului realităţii la toţi marginalii afectaţi, tocmai prin marginalitatea lor, de un coeficient mai mare sau mai redus de anormalitate!"

Protestând în presă, orbii încercau să demonstreze că ei sunt absolut normali, atâta doar că descoperă realitatea pas cu pas, citind cu degetele şi cu urechile, pipăind ceea ce se poate pipăi şi ceea ce se lăsa pipăit, întrebând în dreapta şi-n stânga, informându-se şi ţinând minte informaţia, bizuindu-se adică pe cuvânt, pe limba vorbită care-l situează pe om deasupra întregului univers cunoscut. Iar uneori vieţuiesc atât de modest că de realitatea din afara vizuinii lor nu mai

au nevoie. Realul nebunilor e însă cu totul diferit, ei se uită la lumea asta şi li se năzare aia de pe Lună, ascultă Marseieza şi-nţeleg Traviata, mănâncă varză acră şi zic că-i caviar. Guvernul, prin directoarea Oficiului său pentru Marginali, nu admitea ca schizofrenii să fie numiţi nebuni, nebunii paranoici, maniaco-depresivii dezechilibraţi şi susţinea că tocmai această confuzie a ONOR dovedea necunoaşterea exactă a realităţii de către orbi.

Erau flamele războiului din urmă cu cinci luni, îndată după recepţia tehnică a construcţiei. Televiziunile le scoteau din nou la iveală, insistând asupra demonstraţiei de protest a onoriştilor în faţa clădirii proaspăt finalizate. Orbii pipăiau ostentativ zidul ca să promoveze evidenţa că el face parte din realitatea contingentă, invitând cucoanele şi plăieşii din OGPIM să se dea cu fruntea de acei pereţi ca să le intre bine-n căpăţână că ce a durat omul cu mintea, nu mai poate fi dărâmat de un cap sec. Oamenii veniseră totodată cu acordeoane şi trompete ca să-i dedice guvernului Bringhineaua. O interpretau doar instrumental ca televiziunile şi radiourile aflate la faţa locului să o poată reda fără riscuri. Reproducerea textului popular doldora de lubricităţi, ar fi atras amenzi grele. Orbii însă ştiau prea bine că, doar după melodie, piesa putea fi recunoscută instantaneu în toată Valahia, de la Porţile de Fier până la Marea Neagră. Ba de când fusese relansată pe internet în felurite variante, trecuse cu siguranţă şi-n Transilvania, iar Moldovei nu avea cum să-i fie străină de vreme ce acolo, în ajunul anului nou, la colindatul cu Pluguşorul ori cu Capra, gazda era întrebată de când lumea dacă preferă recitalul cu perdea ori fără perdea. Radiourile în FM se apucară să difuzeze mixaje cu trupa de alămuri, acordeoane şi viori a onoriştilor în alternanţă cu câte un glas răguşit din altă înregistrare. Bipurile segmentau copios textul: „S-a suit (biiip) într-un pom/ şi fetele-i dau ocol, / muierile mai cu milă/ se suiră şi-o (biiip), / Isai, isai Bringhineaua!” Televiziunile dădeau des piesa nu neapărat din cauza mesajului ei licenţios ce oricum nu răzbătea din ciorba instrumentală, ci datorită figurii de neuitat a ţiganului de la acordeon. Omul ţinea instrumentul invers, cu capu-n jos, alergând pe clape cu degetele mâinii stângi şi acompaniindu-se cu dreapta la başi. Reporterii se înghesuiră să-i ia interviuri. Muzicantul mărturisi că acordeonul i-l cumpărase taică-său, cântăreţ la fluier, pentru ca el, băiatul fără vedere, să aibă ceva de făcut, să nu se plictisească toată ziua în curtea casei din marginea satului. Părintele

era plecat de dimineaţa până seara la fabrica lui de la oraş. Acasă, mama îngrijea mai cu seamă de puradeii mai mici, aşa că pe ăl orb îl lăsa în ale lui. Când într-o duminică, tata puse mâna pe fluier luându-şi băiatul ca să-i încerce priceperea la acordeon, constată că feciorul ţinea instrumentul sucit, cu clapele în stânga şi başii în dreapta… Dar cânta bine, melodiile nu le greşea, ba dimpotrivă, le prinsese cum trebuie, dădea semne că va putea să-şi câştige pâinea din lăutărie când o fi mai mare. Îşi îndemnă fiul: „Întoarce-l taică, cearcă-l şi după meşteşugul lui… Clapele de şi re să fie sus în dreapta, cum e regula, nu jos în stânga!”

Băiatul îl răsuci după rânduială, dar muzica nu-şi mai călca bine notele. Până la urmă, el deveni un virtuoz cu acordeonul lui răsturnat şi o atracţie în plus pe la toate nunţile şi petrecerile ce nu se ţineau fără el în câmpia Burnazului.

OGPIM, iritat la culme de frecvenţa imaginilor cu acordeonul întors din protestul Bringhinelei, dădu replica pe toate posturile de televiziune că tocmai inversarea poziţiei instrumentului muzical arăta că era din plin cazul ca psihicii şi vizualii să fie trataţi laolaltă şi recuperaţi împreună din rătăcire.

Dar după ce-l săltase pe Andrei Opal şi-l vărsase în arest preventiv pentru treizeci de zile, DIO se confruntase cu o contestare de răsunet. Fiica cea mare a lui Opal, Mira, o violonistă atât de promiţătoare încât primise în custodie pentru cinci ani un Stradivarius din partea fundaţiei unei mari companii americane, Mira Opal, aşadar, dusese în lume, cu fiecare concert, informaţia ciudatelor acuzaţii la adresa tatălui ei. Proiectase totodată şi imaginile arestării lui: un bărbat fără vedere cu cătuşe la mâini împins din spate de nişte poliţişti, omul împiedicându-se, ăia nefiind în stare să-l sprijine, iar la urcarea în dubă, el spărgându-şi capul şi ochelarii negri de muchia unei portiere întredeschise fiindcă nimeni nu se găsise să-l ghideze. Filmul cu sângele curgându-i din arcada stângă printre cioburile de sticlă ale ochelarilor şi cu încercarea lui chinuită de a-şi ridica mâinile încătuşate pentru a se şterge, îngrozise lumea. În campania sa, Mira insista pe lipsa de dovezi cum că tatăl ei ar fi amestecat în comploturi teroriste antikazahe câtă vreme el se străduise să construiască un institut al Egalităţii de Şanse pentru oameni defavorizaţi. Iar ea, Mira Opal, mai cântase, poate că în faţa aceloraşi spectatori, pentru a colecta fonduri în vederea realizării tocmai a acelui proiect umanitar. „Iar

acum, sublinia violonista, tatăl meu, autorul proiectului, a fost întemniţat pentru ca acea construcţie pe care a finalizat-o cu ajutorul vostru, aşadar, operă şi a domniilor voastre, să poată fi furată de statul care nu a sprijinit-o cu nicio centimă". La finalul fiecărui concert, la Viena, la Amsterdam, la Hamburg, la Londra, la Geneva şi Milano, ea interpreta, impresionant şi surprinzător pentru public, revărsând peste auditori, sfâşietoare şi transfigurantă, melancolia adâncă a Baladei lui Ciprian Porumbescu. Dar în faţa publicului din sălile de concert, nu descrise proiectul autorităţilor de a băga în capul unor oameni reprezentări aşa-zis corecte ale lumii din jur. Ezitase s-o facă fiindcă în discuţii private cu prieteni de prin mai multe colţuri ale Vestului, întâlnise opinii cum că există într-adevăr infirmi ai realităţii şi că aceia se cade să fie reeducaţi în materie de reprezentare a reperelor ambientale. Da, i se spusese, există oameni care trebuie să fie lăsaţi să pună mâna pe tot ce există, să miroasă tot ce le iese în cale, ca să nu mai fie abandonaţi analogiilor din capul lor că nu se ştie la ce fel de greşeli pot să ajungă. Se temuse de întrebări din public, dar nu şi de ziarişti. Lor le expusese intenţiile Filomelei Petecel, gazetele făcuseră legătura cu diverse tehnici de spălare a creierului, cu proiecte asemănătoare din scrierile lui Orwell şi Ray Bradbury.

Pentru mesajul irezistibil al Baladei lui Porumbescu, scria în 23 martie în alarma comisar Medeea Man, cineva din DIO organizase un atentat, nu la viaţă, ci la aripa harului Mirei Opal: un ticălos din ăsta fusese plătit ca să o rănească la mâna cu care ţinea arcuşul, dezvăluirea susţinea chiar că intenţia fusese de a-i tăia palma dreaptă şi a o arunca în plină şosea ca maşinile să o zdrobească sub ochii spectatorilor unei televiziuni de la care tocmai ieşea artista. Şi chiar aşa se întâmplase: Mira părăsea sediul televiziunii bucureştene unde relatase din nou povestea tatălui ei şi a acuzelor ce i se aduceau, cerând solidaritate cu el. Cântase în direct şi ieşise cu vioara Stradivarius în braţe. Era prima seară de miercuri din ianuarie. Postul tv nu avea o curte interioară, clădirea se deschidea pe trotuarul unei artere foarte circulate. Camerele se concentrau pe chipul ei de copil mare transfigurat de o lumină nefirească, pe surâsul ei înţelegător în faţa smintelii lumii, pe căutătura ochilor negri, imenşi. Când, în faţa intrării, îşi lua rămas bun de la gazde, o motocicletă ţâşni de nicăieri, urcă pe trotuar şi cu un fel de sabie, ocupantul şeii din spate dădu să reteze ceea ce avea de retezat. Dar reflexul care-l împinge pe om să se apere înainte chiar de a

vedea că este atacat, o făcu pe Mira să ridice drept scut mâna stângă. În clipa următoare, unul din paznicii viorii o întinse la pământ cu Stradivarius-ul strâns la piept. Lama îi străpunsese radiusul, dar mâna nu căzuse desprinsă. Motocicleta se făcu nevăzută. Niciun număr de înmatriculare al vehiculului, căşti-mască pe capetele celor doi motorişti, gaze de eşapament, sânge, în aer gerul Bobo tezei.

Bineînţeles că poliţia pusese totul peseama unei tentative de a i se fura artistei vioara Stradivarius evaluată la mai mult de un milion de dolari. Tatălui Mirei, al cărui sejur la Beciul Domnesc, după cum fusese botezat arestul preventiv, i se prelungise cu alte treizeci de zile, i se dădu drumul la 48 de ore de la atentatul asupra fetei. Eliberatul refuză însă să se urnească din faţa arestului, mai ales că şefii Beciului nu-i înştiinţaseră avocatul. Rugăminţi din partea poliţiştilor, oferte de a o suna ei pe doamna Opal. Nu şi nu. La ieşirea din preventiv „aşteptau şi rudele altora, scena sărea în ochii tuturor, telefoanele începură să trimită apeluri şi imagini către posturile de televiziune. Şeful penitenciarului, înjurând şi făcându-şi cruce în acelaşi timp, trăia deja coşmarul camerelor de luat vederi proţăpite în gura Beciului. Dar un poliţist mlădie rezistenţa profesorului rămas pe cât de slobod în faţa porţii pe atât de neajutorat şi de singur:

— Să vă duc la fiica dumneavoastră la spital? întrebă el.

— Da, acolo.

Bucureştiul, care la început îl înjurase pe profesorul Opal „Uuite-ai dracu' orbi de ce e în stare, bandiţi ca toţi bandiţii, nu alta!", oraşul acesta rău de gură, scurt de memorie, veni în valuri la următorul concert al Mirei, unul la care tatăl său îi susţinea vioara, iar ea trăgea cum putea cu arcuşul pe corzi, fără să se poată folosi de digitaţia mâinii stângi. Discuţiile consultative dintre ei pe scenă, amplificate de microfoane, făceau parte dintr-o reprezentaţie cât toată măreţia absurdului… Secvenţele nu puteau fi calificate drept spectacol. Mira îi explica părintelui ei fără vedere pe ce să-şi apese degetele şi la ce interval de timp. Ca să-şi protejeze mâna stângă rănită prinsă în gips, se lipea de el şi, cu degetele mâinii sale drepte, lua degetele lui şi le plasa pe strune la locul potrivit. De trei, de patru ori dacă era nevoie. Colaborarea asta fusese exersată, dar întrucât Andrei nu era violonist şi, după cum mărturisi în faţa sălii pline, nu cântase niciodată la vreun instrument, era nevoie de repetarea gesturilor. Publicul îi urmărea cu respiraţia oprită.

— Aici, tată, nu acolo, bine, aici, aşa.

— Dar, întreba el, de ce când apăs în partea asta?…

— Nu, nu, acolo să nu apeşi acum. Îţi arăt eu când e momentul.

Asemenea dialoguri, după liniştea adâncă a sălii, erau urmate de tunete de aplauze. Totuşi, numai în sufletul spectatorilor să nu fi fost! Avuseseră sub ochi două fiinţe omeneşti neterminate, nedesăvârşite: una incompletă din creaţie, alta trăindu-şi crâmpeiul de timp de după înviere. În partea a doua a recitalului, pe Mira o ajuta Aura, sora ei mai mică cu doi ani. Se afirma şi ea printre tineri în arta fotografică susţinută de tehnologie. Mărite până la dimensiunea unor tablouri, pe scenă, în cadre ce le etalau la înălţimea potrivită privirii, stăteau expuse fotografii de ale ei din zone uitate. Cea mai neaşteptată înfăţişa două broaşte ţestoase acuplându-se undeva, într-o vale dominată de stânci aride. Alta scotea în lumină o bisericuţă de lemn, putea fi recunoscut stilul maramureşean, dar razele amurgului nu cădeau atât pe construcţie, cât pe un măgăruş păscând liniştit iarba şi pe pălăriile ţăranilor aşezate pe crucile din cimitirul nedezlipit de biserică. Împreună, numai împreună înfruntau adâncul pământului şi înaltul cerului. Iar cele două surori Opal, cu tinereţea, cu frumuseţea şi graţia lor, onorându-şi din plin numele, scânteiau, nestemate nepreţuite, pe fundalul unei seri de neuitat.

Televiziunile nu scăpară prilejul de a se afla la faţa locului. Lacrimile publicului şi deviza bucureşteană posteoncert „r-aţi-ai dracu'!" împroşcată în nasul autorităţilor „fără urmări ca aproape întotdeauna, fuseseră vedetele transmisiunilor.

Dar în întreaga poveste a dezvăluirilor comisarului Medeea Man, era amestecat şi locotenentul Maxim Gavrilovici Avdeev, fost cetăţean sovietic, fost ofiţer în Armata a XIV-a a Rusiei staţionată în Transnistria, însă dezertor din această armată pe care o detesta, fost cetăţean al Republicii Moldova, actualmente cetăţean român, repatriat adică într-o patrie pe care nu o avusese niciodată, dar ar fi putut să o aibă soţia lui moldo-republicană, vorbitoarea unui singur grai latinofon, tăiat însă în două de un râu şi numit limbă moldovenească în stânga Prutului şi română la vest de acesta. Femeie mlădioasă şi castanie-n şuviţe era această Corina, tot ea fiind temeiul şi argumentul repatrierii în altă patrie a soţului ei Avdeev. Care Avdeev susţinea că iubeşte România şi Uniunea Europeană din răsputeri, iubeşte Rusia natală, iubeşte Moldova, dar nu poate suferi Kazahstanul. Argumenta

cu multe poveşti în faţa celui ce stătea să-l asculte, isprăvi de ale lui şi frustrări de pe când servea ca ofiţer la cosmodromul din Baikonur. Or, într-o clădire de pe la capătul podului Basarab ce aparţinea ONOR, renovată însă nu de această organizaţie, ci de un om de afaceri foarte bogat căruia îi şi fusese închiriată, funcţiona consulatul onorific al Kazahstanului. Aşa ajunsese Avdeev să-l cunoască pe Opal, tot înjurând prin cârciumi Republica aia Kazahă, făcându-i pe locuitorii ei turci, explicându-le bucureştenilor că nu erau în stare kazahii să vorbească decât o turcă veche, că n-au nici în clin, nici în mânecă cu bravii cazaci ruşi, că preşedintele lor, nemernicul de Nursultan Nazarbaev a desfiinţat Uniunea Sovietică împreună cu trădătorul de Gorbaciov şi că de aceea consulatul onorific cu pricina merita să nu mai existe. Prin unele cârciumi, mahalagiii se învăţaseră cu el şi-l tot puneau să descrie cum va fabrica bomba, cum o va planta, cât de tare va bubui, câte flăcări vor ţâşni, unde şi când. Încet-încet, Avdeev aflase de proprietatea ONOR asupra clădirii din strada Bariera galbenă şi venise prieteneşte să culeagă amănunte. Opal îl simpatizase. Băuseră împreună. Rusul plângea după Baikonur şi se temea de intrarea bazei pe mâinile Kazahilor. Profesorul voise să-i cunoască povestea pe larg şi se împrieteniseră.

— Ai cuvântul unui ofiţer rus purtător de sabie, se-nflăcără Avdeev pe terasa de la Riviera, în Parcul Arenei Naţionale: te iubesc şi te admir căci cunoşti perfect deosebirea dintre cazaci şi Kazahi, cunoşti vitejia cazacilor, ştii cum au ajuns ei până la Paris cu ţarul Alexandru I. E adevărat că le mai reproşezi şi înăbuşirea, în numele ţarului, deh, a câte unei răscoale ţărăneşti, dar te-am auzit cu mare plăcere amintind de incursiunile cazacilor pe Marea Neagră până-n Anatolia…

— După pradă, preciză Opal.

— După pradă, recunoscu Avdeev, dar câtă îndrăzneală, ce tehnică a navigaţiei cu bărcile lor lungi ţinându-se uşor deasupra cu aripi de stuf, ehei, Marea Rusie, Andriuşa, vezi tu, când ruşii şi românii au fost aliaţi, au câştigat toate războaiele!

— Da, zâmbi Andrei, mai ales războiul din prima alianţă, aia dintre Dimitrie Cantemir şi Petru I, în 1711…

— Acolo, roşi rusul, a greşit generalul Şeremetiev că a întârziat cu contingentele lui, a făcut-o intenţionat măgarul ca să se răzbune pe Petru că-i suflase ibovnica, dar Petru a fost bărbat! A refuzat să-l

predea turcilor pe Cantemir şi l-a salvat, iar pe ibovnică a făcut-o ţarina lui şi a tuturor ruşilor. E cel mai mare om al secolului său, mai mare ca Voltaire!…

— I-a răsplătit şi Cantemir pe ruşi, fiul lui, Antioh, a fost cel dintâi poet rus important, completă profesorul.

— Nu numai atât, frate şi aliat al meu Andrei Stepanovici, dar duhul lui Cantemir a salvat şi el Rusia!… Ştii cum se numeşte divizia care l-a apărat pe Elţîn când a contestat lovitura de stat a lui Ianaev în august ’91? Nu ştii. Ei bine, Divizia de Blindate Kantemirovskaia, aşa să ştii, nemuritoarea Divizie motorizată Kantemirovskaia! Crezi că Petru cel Mare şi prinţul Cantemir dorm acolo în cer? Uite că nu!

Dar de la atâta vorbă şi propagandă anti-Alma Aţa, anti-Astana, pe Avdeev îl luase la ochi mafia ucraineană, iar Ucraina găsindu-se în război regional cu Rusia, ălora le căşunase pe ofiţerul Armatei a XIV-a. Primise ameninţări că dacă se mai leagă de kazahi, dacă mai dă târcoale consulatului, va fi pescuit curând din Lacul Morii. Ba într-o seară din noiembrie, când Andrei Opal cu câţiva prieteni între care rusul, trăseseră o băută în uriaşa clădire goală ce urma să devină Institut al Egalităţii de Şanse, locotenentul făcuse o criză de antikazahism atât de zgomotoasă, atât de plină de lozinci, urlete şi cântece ruseşti încât, după ce i se rupsese abrupt filmul şi căzuse ca un drapel fără hampă, prietenii, că tot se făcuse târziu, îl întinseră pe o canapea din adăpostul antiatomic şi-l închiseră acolo cu provizii alături. Avea de toate la îndemână: apă, brânză, biscuiţi, lumină, toalete chimice. Urmau să-l scoată a doua zi, şi-au zis ei, dar ţi-ai găsit: nu mai voia să iasă de frica killerilor ucraineni. Primise şi-n adăpost un telefon de ameninţare, dar gândea că de acum, dacă au să treacă vreo câteva zile cât va sta el acolo şi nu va fi găsit de duşmani, va putea chiar să scape definitiv de ei.

— Aduceţi-mi de mâncare şi de băut ca muierea aia din Cehov amantului ei ascuns în baia din grădina casei, daţi-mi şi ceva de citit, pe Ilf şi Petrov daţi-mi-i, cu alea Douăsprezece scaune. Şi se apuca să cânte necruţător: „Volga, Volga, moia reka!”

— Ţi-l aduc pe Tolstoi, îl întârâta profesorul.

— Dă-l în mă-sa pe contele Tolstoi, un criminal! L-a omorât în chinuri pe Ivan Ilici, chit că merita, dar a tăiat-o cu trenul ca nesimţitul pe Anna Karenina, i-a retezat degetul părintelui Serghi pentru că a refuzat s-o reguleze pe o curvă din protipendadă, dar a consolat-o şi el,

ca tot omul prin pustietăţi, pe una slabă de minte, jos criminalii! Să vină curvele lui Dostoievski, hai cu Nastasia Filipovna, hai cu Gruşenka, hai cu Sonia Marmeladova!

V

Pe Andrei Opal îl acuzaseră nu numai de complicitate la tentativa de aruncare în aer a consulatului Kazahstanului şi de adăpostire a atentatorului Maxim Avdeev pe care-l ridicaseră chiar din institutul încă neinaugurat. Îl învinuiseră şi de folosire a unui edificiu public în alte scopuri decât destinaţia sa proiectată precum şi de instigare la pedofilie. Această din urmă învinuire presupunea explicaţii mai pretenţioase, iar talkshow-urile de televiziune din seara de noiembrie a ridicării sale de către poliţia DIO se împotmoliseră în speculaţii şi-n dat cu presupusul.

Andrei Opal şi-o făcuse într-un fel cu mâna lui: publicase cu un an înainte un volum nu prea corpolent de eseuri şi evocări cu piese centrate toate pe experienţa cecităţii. Voise să-l intituleze, aulic şi academizant, „Fenomenologia luminii", dar editorul îl sfătuise să-i dea, pocnitor şi marchetant, numele celui mai lung eseu, şi anume „Inevitabila pedofilie". Chiar aşa, pedofilie inevitabilă. Titlul produsese un oarecare zgomot pe piaţă şi un număr mare de uimiri, dar prea puţine comentarii. Opal care orbise brusc şi misterios la doisprezece ani, pretindea că nu era în stare să sărute o femeie, s-o îmbrăţişeze şi nici să facă dragoste cu ea, dacă nu şi-o reprezenta ca pe o fetiţă din cele văzute de el până la vârsta luminii lui, ani doisprezece. Explica el acolo că numai femeile care nu-i sunt indiferente sentimental sau erotic preiau chipul puştoaicelor şi că acesta se conturează cu atât mai intens şi mai plin de farmec cu cât magnetismul partenerei este mai puternic. Nu se preciza dacă sporul de pasiune scade vârsta femeilor pe retina interioară ori dacă slăbirea sentimentelor le îmbătrâneşte. Se relata cu exemple şi scene suculente că o doamnă la treizeci şi trei de ani, strânsă în braţe de unul ca Opal, goală între cearşafuri, se învăluie automat în pelicula de lumină puberă a vreo unsprezece ani. Nu înseamnă că-n acelaşi timp corpul ei se reduce volumetric, că sânii ei se resorb, dar de unsprezece ani arată chipul de care autorul se lipeşte, chiar dacă mâinile sale şi sexul savurează maturitatea deplină a

partenerei.

— Dar când o întoarce cu faţa-n pernă, o fi la fel? întrebase careva la un talkshow al acelei seri.

— Nu, i se răspunsese, i se-arată o ceafa de pionieră cu cravată roşie la gât.

Parfum de credibilitate în toată teoria asta emana amănuntul că memoria afectivă a unui băiat de doisprezece ani înregistrase firesc chipurile simpatizate din preajma lui, de la şcoală, de la joacă, fetiţe de nouă până pe la vreo paisprezece ani pesemne. Sub această vârstă i s-or fi părut foarte mici şi nedemne de luat în seamă, deh, orgoliile copilăriei, iar peste paisprezece ani, domnişoare de acum, i s-or fi arătat inaccesibile… Cam pe aici trebuia să se învârtă, potrivit legilor bănuite ale naturii, memoria retinei afective. Ce să caute aceasta pe la chipurile de femei mature şi, chiar dacă ochiul copilului ar fi scăpat în acea direcţie, tot le-ar fi redus la înfăţişări puştiste. Iar dacă Opal ar fi orbit la 18, la 27 sau la 39 de ani, reprezentările feminităţii în cazul său, întreaga memorie vizuală, spunea el în carte, s-ar fi prezentat cu totul altfel. O modificare de culori, de nuanţe, de mod în care cădea lumina. Vasăzică, tot fenomenologia luminii, Opalul naibii!

Chestiunea nu prea făcuse valuri la sfârşitul lui noiembrie, la arestarea lui Andrei. Mass-media se minunase vag, opinia publică se împărţise în două, dar sentimentul dominant fusese că pe profesor îl reţinuseră tocmai fiindcă îi permisese unui prezumtiv terorist să folosească drept adăpost clădirea neinaugurată ca institut, nu orice fel de institut, ci unul căruia îi era hărăzită o recunoaştere oficială, guvernamentală, prezidenţială, parlamentară, juridică ş.a.m.d. Impresia o întăriseră orbii înşişi:

— N-avea ce să caute rusul ăla la noi în centru, declarase telefonic la un telejurnal preşedintele ONOR, bătrânul Tănase Lebădaru.

— Şi cum credeţi că a ajuns acolo? îl chestionă interogatoarea.

— Dracu’ ştie, s-o fi băgat singur, dă-l în mă-sa!

Sesizând toată gazetărimea că nu e altă cale de a vorbi cu Lebădaru decât în limbajul impus de el, îl năpădiră pe tânărul vicepreşedinte ONOR Mihnea Despa. În studio sau la telefon, acesta avea protocolul său nesmintit:

— Înainte de a intra în fondul problemei, începea dânsul, e bine să se ştie că organizaţia noastră, în context social şi umanitar, conform

prevederilor legale şi directivelor euro…

— Aţi ştiut sau nu, domnule Despa, de rusul aflat clandestin în clădirea organizaţiei dumneavoastră?

— Vreau să vă spun că organizaţia noastră, dacă e să privim lucrurile din direcţia societăţii civile…

— Stimate domn, domnule profesor, a pus Avdeev bombe la proprietatea ONOR din Bariera Galbenă? Ştiaţi de el, l-aţi cunoscut?

— Când Uniunea Sovietică a dezvoltat un program masiv de zboruri cosmice, reluă Despa, domnul Maxim Gavrilovici Avdeev, aşa e bine să-i spunem, precizând integral identitatea sa, cu patronim cu tot, cu nume de botez, cu nume de…

— Domnule Mihnea Despa, ăsta vă aruncă în aer cu bombe, iar dumneavoastră îmi vorbiţi de racheta Soiuz, se poate?…

— Voiam să vă spun doar că, în această perspecttivă…

Iar Despa ar fi ţinut-o tot aşa, dacă jurnaliştii nu s-ar fi săturat de discursul lui cu introducere, cuprins şi încheiere la care nu mai apuca să ajungă. Se îndreptară în consecinţă spre alţi membri marcanţi ai ONOR. Aceştia o trânteau de-a dreptul:

— Profesorul ăsta Opal sau ce-o fi el, că nici profesor nu-mi mai vine să-i spun, ne-a făcut, doamnă, de râs pe toţi!… Şi-a imaginat tot felul de porcării cu fetiţele de zece ani zicând că noi, toţi nevăzătorii am avea apucătura aia, cum îi zice?… Că acuma ne opreşte lumea pe stradă şi ne ameninţă că, dacă ne apropiem de copiii lor, ne taie!…

— Bine, dar domnul Andrei Opal, cu ajutorul vostru, desigur, a reuşit să ridice construcţia aceea impresionantă unde să puteţi organiza şi dezvolta toate serviciile de care aveţi nevoie, este o realizare…

— N-are decât s-o arunce teroristul ăla rus în aer, am dat bani pentru ea, dar nu-mi mai trebuie! La ce mai e bună, să ademenească Opal înăuntru cu bomboane fetiţele de unsprezece ani?… Şi ce se tot văicăreşte fiică-sa cu vioara prin străinătate? Pe noi de ce nu ne întreabă, că noi nu suntem de acord să-l scoată pe tac'su de la beci!

Afiliatele ONOR sunau în avalanşă pe la televiziunile de ştiri cerând să i se interzică lui Opal să aibă viziuni neruşinate cu ele când aveau doisprezece ani. Una ameninţa că-l va da în judecată pentru tentativă de viol la adresa ei.

— Dar a pus mâna pe dumneavoastră, doamnă?

— Atâta-i trebuie, numai să îndrăznească! N-a pus, dar uite că

aşa-şi închipuie el!

Pe la începutul lui decembrie, gogoaşa cu pedofilia se dezumflase în spaţiul public, terenul era prea lunecos, regim de pură subiectivitate, prea mult imaginar şi mult prea puţin adevăr demonstrabil. Şi totul cu referire nesigură la o minoritate fără semnificaţie, apreciau gazetarii, dându-l ca exemplu din nou pe Despa care, le explicase labirintic, dar până la urmă descifrabil, că în cazul lui, orb din naştere, o reprezentare ca aceea a lui Opal, cu puştoaice în loc de muieri în toată firea, nu era cu putinţă. Aşa cum de fapt, sublinia el clar de data aceasta, nu era posibilă, tot într-o situaţie ca a sa, niciun fel de reprezentare vizuală. Cu un „Aha, aha" reflexiv, adânc meditativ, dar mai năuc ca înainte, moderatoarea îl concedie pe onoristul Despa.

După aproape o jumătate de an însă, în martie, între echinocţiu şi Bunavestire, tema reprezentării pedofile a femeilor îmbrăţişate reveni. Un comentator declară zâmbind în acea seară de luni că şi el ar prefera să fie acuzat de hollywoodofilie fiindcă, în timp ce face amor conjugal, şi-o reprezintă spontan şi involuntar pe Jenifer Lopez. Dar Opal şi Avdeev ajunseră personaje episodice ale acelei seri, eclipsate de altele două: dispăruta Medeea Man şi atotprezentul, la toate posturile tv, Filip Criste. Dintr-un studio, acesta chiar se ridicase şi plecase în plină transmisie, fiindcă moderatoarea, în fapt, o anchetatoare în toată regula, îl acuza în faţă de complicitate la dispariţia Medeei Man şi de ascunderea informaţiilor dezvăluite acum şi care, să fi fost cunoscute de opinia publică mai devreme, s-ar fi întâmplat cutare şi cutare revoluţie.

— Revoluţie în mânătărci, replicase redactorul şef de la Alarma desprinzându-şi de sub sacou lavaliera şi spălând puţină.

— Domnu', domnu', ţipa după el gazda, Fileris dragă…

Acesta era numele pe care i-l dăruiseră prietenii şi lumea jurnalistică, Fileris. Iar despre cea care-l făcuse să se ridice şi s-o lase baltă, se spunea că ţine întotdeauna o tigaie încinsă sub pupitru ca să-şi altoiască interlocutorii, dacă aceştia nu aderă la tezele ei. Filip acceptase invitaţia ei numai pentru că postul avea mare audienţă la nivelul publicului mediu, tocmai acela care-l incrimina fantasmagoric pe prietenul său Andrei Opal, aşa că se gândise că va repara câte ceva din imaginea lui. Dar ţi-ai găsit cu mânuitoarea tigăii!…

Criste ajunse în aceeaşi seară, până la miezul nopţii, în alte două studiouri unde foarte greu izbuti să iasă din cleştii întrebării „unde se

ascunde Medeea Man?" Tigaia încinsă îl pândea de peste tot. La următoarea televiziune, nu reuşi decât să evite răspunsul şi, până la urmă, ieşi cu bine din încercuire graţie unui moderator obsedat de blonde. Era sigur că asta îl salvase. Îi impusese omului, îi lipise de creier o imagine: chipul blond serafic al directoarei OGPIM Filomela Petecel şi, ca un clopoţel în coada ademenirii, necesitatea ca ea să fie invitată pe post.

— Sigur că da, se bucură amfitrionul grăbindu-se spre pix, dar de ce?

— Ca să răspundă întrebărilor privind refuzul dumneaei de a acredita un institut a cărui clădire au construit-o nişte oameni fără contribuţia statului, să explice încăpăţânarea dânsei de a-i schimba numele şi destinaţia. Cu-alte cuvinte, de ce acest şantaj?

Ştia prea bine însă că, dacă Avdeev beat nu s-ar fi întâmplat să fie lăsat să doarmă acolo tocmai când se nimerise ca DIO să-l programeze pentru ridicare, povestea clădirii nu ar fi ajuns în veci în prim plan.

Filomela Petecel dovedi mult sânge rece la celălalt capăt al firului. O sunau televiziunile una după alta, o invitau pentru a doua zi, îi fixau ora, o conjurau, alţii o somau.

— Să mă consult mai întâi cu colegii mei, domnilor, şi voi lua o decizie în cursul zilei de mâine. S-ar putea ca aceasta să fie negativă. Bună seara.

— Dar nu vă daţi seama doamnă că… disperă moderatorul.

— Îmi dau seama că trebuie să vă urez noapte bună.

Totuşi, până la miezul nopţii, Filip obţinu o victorie certă, punând în circulaţie teza în care credea: Medeea Man se îndreptase în acea dimineaţă de luni, ca-n orice altă zi, spre biroul ei de la centrala DIO din Melchisedec Ştefănescu. Îşi văzuse de obligaţiile obişnuite până pe la orele 14 – 15, chiar dacă şefii ei vor susţine altceva, lucrase vasăzică în mod obişnuit până la postarea pe reţele a ediţiei Alarmei. După care, probabil curând peste ora trei p.m., fusese reţinută la ordinele şefilor ei şi închisă în celulele secrete pe care instituţia, ca oricare alta similară din această lume, trebuia să le aibă la sediul său de căpătâi. Ce? Regele Mihai nu improvizase o celulă similară din safe-ul Palatului Regal pentru mareşalul Antonescu? Şi Filip susţinu în continuare că Medeea Man, comisar al departamentului de interceptări şi ascultări, este arestată, chiar dacă nedeclarat, în sus-numitul sediu

din Melchisedec.

Era pentru prima oară când din DIO se scurgeau, ce vorbă tâmpită! Nu se scurgeau, ci se revărsau şuvoi informaţiile cu privire la practici nefireşti, ilegale, inumane. Filmele cu urcarea în dubă a lui Andrei şi rănirea lui la cap, tentativa de mutilare sau de asasinare a fiicei sale, cu mâna ei stângă aproape retezată, însoţeau toate ştirile şi comentariile. Atitudinea telespectatorilor, datul cu părerea, ipotezele lor sunau acum cu totul altfel ca în noiembrie când nu-l scoseseră pe Andrei din terorist în întuneric, obsedat sexual, ipocrit, om însemnat deci omul dracului, filantropul lui peşte, tulburat la cap, violator şi porc.

— Vă spun, relua Filip, căutaţi-o pe Medeea Man în ascunzătorile din centrala din Melchisedec, acolo e de găsit sau, dacă nu, în alte hrube ale aceluiaşi serviciu special de pe teritoriul acestei ţări. Ceru mare atenţie şi reproduse de pe un stick discuţia dintre Medeea şi Supremul după dejucarea atentatului împotriva cursei Tarom dinspre Larnaka. ul avusese grijă şi, cum mustea de microfoane şi imprimări, înregistrase clandestin convorbirea. La uimirea celor din jurul lui, Filip mai adăugă o înregistrare din care reieşea cum salvase Medeea de la măcel portul Constanţa. Tot ascultând, pe baza unei hotărâri judecătoreşti, planurile fanteziste ale lui Avdeev, îi urmări acestuia telefonul când se deplasă la Năvodari ca să se-nvârtă pe lângă rafinăria Petromidia vândută companiei de stat din Kazahstan… Visa să producă vreo tulburare şi pe acolo. De la kazahii mulsulmani de la Petromidienii pe care-i înjura de sfinţi creştini însă, Avdeev trecu la moscheea Carol I din Constanţa. Dar de ce Carol I? Citi plăcile cu istoricul edificiului. Aşa da, îşi zise, alianţa militară ruso-română îi caftеşte pe turci în 1877 – 78, îi bate măr, România reîncorporează Dobrogea, iar populaţiei mahomedane de aici, turci, tătari, ce-or mai fi fost, regele neamţ al românilor, un Hohenzollern, le construieşte, pe banii lui, o moschee. Unde eşti Uniune Europeană, băga-mi-aş cizma-n gâţii tăi, să te vâr aici cu nasu-n democraţie, toleranţă, egalitate, bla-bla-bla. Gândurile ca gândurile, dar nici gura nu putea să-i tacă, aşa că slobozi niscai măscări în graiul lui de acasă. Îl auziră doi credincioşi mărunţi şi-l abordară ruseşte cum că de ce, ce are cu islamul?

— N-am nimic cu islamul şi cu Mahomed, ferească Dumnezeu, am ce am cu Nursultan Nazarbaev şi cu Kazahstanul lui, uite, vin acuma de la…

— Şi ce-ai vrea să-i faci Kazahstanului?

Păi, cel mai bun lucru pe care aş putea să-l fac ar fi să pun o bombă sub el… Interlocutorii lui Avdeev erau ceceni şi se declarau gata să-i pună la îndemână explozibili, dacă şi el avea să-i ajute. Voiau să mineze un transport de maşini-unelte pentru Kazahstan via Novorosiisk. Avdeev le ceru timp de gândire, nu-i prea avea la inimă fiindcă preferau să discute prin parcuri şi pe plajă, nu la cârciumă. Nu se băgă în complot în cele din urmă. Bea singur la Constanţa şi vorbea ruseşte tot singur: „Ăştia, dacă pun bomba aici, omoară români. Dacă bomba explodează la destinaţie, la Novorosiisk, omoară ruşi. Ia să-i mai fută-n cursultanul lor! Dar eu ce mama dracului să fac? Dacă mă duc la consulatul rus din Constanţa, mă reţin ăia acolo şi mă trimit înapoi în armata a XIV-a. Dacă mă duc la DIO, la sucursala lor de aici… M-aş cam duce la ăştia, dar mi-e frică. Toată ziua le pun oamenilor cătuşe şi-i dau la televizor. Dacă mă vede Corina cu cătuşe, moare. Ia să-mi cumpăr eu o vadră de vin!”

DIO nu mai apucă nici să-l ia la întrebări pe Avdeev, nici să-i mţumească. Cecenii vorbeau în limba lor, plecarea vasului se apropia, aveau de gând să acţioneze repede. Aşa că se apelă de urgenţă la ajutorul ambasadei Republicii Moldova care trimise la DIO un cunoscător de limbă cecenă. Se putu afla astfel, tot din interceptările Medeei, că ţinta celor doi ceceni nu era nicidecum Kazahstanul, aceasta fusese doar momeala pentru Avdeev. Vizau vasul de transport rusesc pe baza unui plan cu trei variante: explozie la Constanţa, iar dacă nu, explozie în larg ori, cel mai bine, la Novorosiisk. Poliţia DIO îi săltă pe ceceni expulzându-i de urgenţă în Regatul Unit căci, din fericire pentru ei, erau rezidenţi britanici. Altfel, ar fi trebuit să-i expedieze în Rusia unde, foarte probabil, nu s-ar mai fi aflat în curând nimic de ei. Când urcă pe vasul comercial, poliţia DIO era însoţită de un reprezentant al ambasadei Federaţiei Ruse. Comandantul se burzului la început, apoi, la explicaţiile primite, permise verificările, o veritabilă percheziţie şi-şi trimise oamenii în ajutor. În ritm cu cercetările, afla şi el de la omul ambasadei de la ce fel de belea îl scăpase DIO. Se descoperi până la urmă o mică barcă auxiliară ce parcă era în plus faţă de numărul şi tipul ambarcaţiunilor ataşate. Cu excepţia unei suprafeţe subţiri de camuflaj, masa ei era alcătuită dintr-un exploziv chimic solid foarte puternic, capabil a se activa la impactul bărcii cu corpul navei pe parcursul deplasării sau al manevrelor de încărcare-descărcare. De

bucurie, comandantul care, din cauza surescitării, se tratase deja cu măsurile de vodcă cuvenite, dădu dispoziţie ca toate rezervele de coniac armenesc ale navei să fie scoase pe punte, iar procurorul şi poliţiştii omeniţi cum se cuvine, „ca la Stalingrad", proclama el, uitând ca acolo românii şi ruşii se cam masacraseră între ei şi multora le rămăseseră ciolanele în stepa calmucă.

Fu nevoie de tratative îndelungate până să scape trupa DIO de pe navă, deoarece comandantul, văzând că nu poate reţine cu vorba bună nişte inşi care nu vor să priceapă că un chef pornit între prieteni, nu-l părăseşti când vrei tu „ordonă ca proaspeţii prieteni să fie opriţi de echipaj cu forţa ospitalităţii ruseşti. Telefoane la ambasadă, intervenţia ambasadorului însuşi, negocieri, supărări, pupături finale. Necazul îi mai pieri căpitanului când, din partea autorităţilor locale, lăzi generoase cu vin dobrogean urcară pe punte. La centrală, Şeful o firitisi şi-i mulţumi Medeei în felul obişnuit:

— Ţi-ai făcut datoria, doamnă comisar, îţi mulţumesc în numele Serviciului nostru şi al statului de drept. Mărturisesc că, deşi nu e bine, mă văd nevoit să te învoiesc la un dineu la ambasada rusă. Le vorbeşti limba, ne-au invitat insistent să ne mulţumească. Am încredere în dumneata.

— Sunt convins că nu se ştie nimic de rolul meu, respectăm regulile, interveni Medeea.

— Nu, dar văzând că dumneata vorbeşti ruseşte, vor avea bănuieli pozitive. Au spioni mulţi acolo, atenţie la unul deşirat cu o română perfectă. După care Supremul, în semn că instructajul s-a încheiat, bătu din palme. Iubea nespus gestul acesta străvechi deprins din basmele cu prinţese şi cu cameriste sprintene.

— Şi nu i se acordă pentru toate astea circumstanţe atenuante cetăţeanului român Maxim Gavrilovici Avdeev? întrebă Filip în studioul tv. A salvat, cam involuntar ce-i drept, un vas şi un echipaj de la pieire, poate un port întreg şi nu a săvârşit niciun atentat, doar a inventat planuri irealizabile şi le-a descris din vorbe. Explozibili aţi văzut că nu a acceptat de la ceceni!...

În seara următoare, în acelaşi studio, Filip strălucea la propriu datorită inefabilului adus cu sine de Filomela Petecel. Moderatorul, pierdut în spaţiu, transpira şi se bâlbâia. Demnitara guvernamentală ocupase întreg orizontul asemenea unei starlete de cinema. Îi domina nu atât cu auriul bine regizat al coafurii sale şi cu ochii albaştri, cu

privirea lor dizolvantă, ci mai ales din voce. Rostea cuvintele rar, punctându-le uşor când simţea că va fi întreruptă:

— Nu numai convenţiile internaţionale, nu numai legea, domnilor, ne determină să recunoaştem, să preluăm valorile realizate de societatea civilă, mă refer aici la cazul ONOR, ci, nu-i aşa, în primul rând bunul simţ. Acesta este temeiul, totul se bizuie pe *common sense.* Drept care…

— Da, ofta moderatorul, desigur.

— Drept care eu, relua Aurea Guvernamentalis, am instituit o sumă de reguli, un cod de recunoaştere reciprocă a acestor valori…

Filip regreta că nu-l are în studio pe vreunul din jurnaliştii mai grobieni care obişnuiau să-i atace pe politicieni în puncte destabilizatoare, fără legătură cu subiectul, dar ţinând de persoana lor. Îl ştia pe unul care avea un sac de formule de derutare a interlocutorului. „Am auzit că aţi mâncat aseară langustă la Paradis Interzis, doamna director general, ar fi luat-o în primire acela, cum a fost langusta? Parcă eraţi cam ecologistă, împotriva exterminării vietăţilor marine…” Dar nu-l aveau pe amic de faţă, iar Filomela recurgea energic la autoritatea poliţeii şi la primatul prezenţei feminine:

— Dacă-mi permiteţi, bloca dânsa intervenţiile ziariştilor, îmi permiteţi vă rog?

— Poftiţi, poftiţi, transpira din nou gazda.

— Vă mulţumesc. În calitatea mea nu numai de director general, dar şi de psiholog…

Ca să adoarmă de-a binelea în direct, nu ar fi avut nevoie, se gândea Filip, decât de Mihnea Despa. Gândul acesta, înainte de pauza de publicitate, îl pocni în frunte precum coada greblei călcate pe dinţi şi resuscită emisiunea. În pauză, îl sunară pe Tănase Lebădaru invitându-l să intre în emisie cu un punct de vedere privind Institutul Egalităţii de Şanse.

— Mai întâi, răsună o voce puternică prin telefon, să-mi spună mie păsărica aia de la OGPIM…

— Vă rog, domnule…

— Nu mă rogi nimic! Să-mi spună mie, că şi eu am nume de altă pasăre, să-mi spună de ce vrea să pună mâna pe clădirea aia construită pe banii noştri şi pe alţi bani adunaţi de noi, asta să ne spună dânsa, nu să ciripească aiurea pe acolo, că văd că vă place s-o ascultaţi!…

Vocea proletară a lui Lebădaru risipi vraja aurie a tinerei doamne, eterul adus cu sine ce intensificase toate luminile studioului. Glasul mai proclamă că, dacă nu acreditează clădirea aşa cum s-a plănuit iniţial şi vrea să facă nu ştiu ce institut al normalităţii, înseamnă că cineva e anormal.

— Noi ăştia de la ONOR care am dat banul şi am adunat alt ban, nu suntem anormali doamnă, aşa să ştiţi!

— Dar n-am spus asta, cu toţii suntem normali…

— Păi dacă e aşa, ce dracu' mai aveţi nevoie de institute de normalitate?… Repet ca să pricepeţi: dacă toţi suntem teferi la cap, de ce să se facă centre de normalitate? Cum vine asta? Dacă Pământul se-nvârte, ce, dumneavoastră inventaţi un centru de învârtire a planetei? Haideţi, dă-ţi-o dracului, râd şi curcile!

— N-aţi înţeles, disperă Petecel, mereu evocaţi acelaşi lucru, să vă explic…

— Ce să ne-nveţi pe noi, madam! Laba jos de pe banii şi de pe munca noastră, că nu s-a muncit ca dumneata să confişti clădirea şi să-ţi faci noaptea de cap pe acolo! Sănătate!

Apropoul sexist al şefului de la orbi umplu studioul de altă aromă. Filip era sigur că moderatorul care-i zâmbea deschis blondei sale invitate, avea reprezentări suspecte cu versiunea matură, nu cu cea puberă, a Filomelei Petecel. Ochii ei albaştri se cam înceţoşară. Nu-i mai domina pe bărbaţi din priviri, ci s-ar fi lăsat dominată, cerea ajutor.

— Vedeţi, eu, ca psiholog, îi înţeleg cel mai bine pe oamenii aflaţi într-o anumită dificultate…

Putea să spună de acum orice, raportul de energii oculte se schimbase, Lebădaru se trântise cu toată greutatea într-un taler al balanţei, iar celălalt platan, cu Filomela şi cu normalitatea ei în mijlocul lui, zburase în aer. Din acea seară, directoarea OGPIM evită să mai apară în talkshow-uri, răspundea uneori prin telefon la întrebări pe care le cerea trimise dinainte în scris şi atât. Atenţia publică se deplasase masiv către dispariţia sau ascunderea Medeei Man, către dezminţirile şi comunicatele clişeiste şi anemice ale DIO, către interesele obscure, puternic speculate ca atare în media, ale Şefului serviciului. Fundaţia americană care-i dăduse în custodie Mirei Opal vioara Stradivarius din 1703, o preluă pe violonistă în Statele Unite pentru noi investigaţii şi tratamente medicale, angajându-se totodată

că va finanţa întreg personalul Institutului Egalităţii de Şanse din Bucureşti. Declarase că o face pentru ca OGPIM să nu mai aibă motive de a nu-l acredita. Marota cu care Filomela voia să-şi impună opţiunea constant tocmai în argumentul absenţei unui personal specializat pentru serviciile presupuse de un institut al egalităţii de şanse, dar personal existent şi donabil de către oficiul pe care-l conducea, în cazul conturării unui institut al normalităţii. Când o televiziune îi comunică telefonic decizia americanilor de a sponsoriza un institut al Egalităţii de Şanse, Filomela Petecel se jelui sfâşiată:

— Al normalităţii, vă rog, al normalităţii! Nu mă omorâţi, al normalităţii!

Iar şefii ei, fiindcă şi dumneaei se supunea faţă de cineva proţăpit mai sus, şefii sau chiar ea însăşi, deciseră ca de acum încolo, în orice interacţiune cu presa, OGPIM să fie reprezentat de consilierul înalt, impunător, elegant, telegenic, Zamfir Zografi.

VI

Să tot fi fost către ora şapte seara. Acum, în lunea de după echinocţiu, între munţi, noaptea se lăsase dintr-odată, ca la ecuator, ca-n deşert. Medeea fusese condusă de-a lungul unei co nstrucţii prelungi de pe partea dreaptă, lipită de masa copleşitoare a muntelui. Clădirea cuprindea şirul de chilii pe a treia terasă de piatră suită cu ajutorul a trei scări mobile. Cu greu înţelesese asta, prin vaierul năucitor al cascadei, din vorbele celui ce-şi zicea preot. Aştepta în tinda uneia din chilii. Mărunta încăpere cu pereţi de lemn după cum bănuise, o încadra cu cele două lumânări ale ei şi cu icoanele de pe pereţi. Ochii i se opriră asupra icoanei cu Sfânta Fecioară, destul de mare, pictată în registru luminos câtă vreme se părea că razele izvorau mai degrabă din ea decât de la bobiţele lumânărilor.

— Bine-ai venit, soră, Domnul fie binecuvântat, o întâmpină, deschizându-i uşa interioară, o călugăriţă înaltă, în negru de sus până jos şi în alb, unde alb îi era numai părul. O pofti să intre. Era maica Teodora, stareţa Mănăstirii de pe Piatră. Păreau să se afle nu în chilia, ci în odăiţa ei de lucru, cu o masă aparent fragilă aşezată între ele, cu rafturi cu cărţi, cu icoane, cu candele, dar cu lumină electrică. Chilie sau

nu, Medeea nu călcase niciodată într-o încăpere a vreunui vieţuitor în mănăstire.

— Da, îi explică stareţa, surprinzând-o că fixează becul, avem electricitate de la panourile solare de pe acoperiş. În plus, când e nevoie, se pune în mişcare o mică turbină pe pârâul ăsta binecuvântat. Apa vine tare de sus, iar părintele Iosif, meşterul nostru, se ocupă de toată tehnica, de mecanismul care a coborât şi a ridicat scara, de motoarele electrice şi de panouri, de aducţiunea de apă tot din şuvoi. Avem boilere, un duş cald se poate face, e câte unul la două chilii. Electric ne şi încălzim, cu o rezistenţă de cupru pe sub pardoseală, iar plita e legată tot la priză. Clădirea monahală ca şi biserica sunt din lemn, cioplite în stil tradiţional ca-n Transilvania secolului XVIII… Clopot n-am avut cum să aducem până sus. Curentul electric ne ajută şi aici, vei auzi prin boxe cum se trag clopotele înregistrate, dar nu şi toaca. Monahiile şi părintele se pricep să o bată frumos, chiar şi eu toc uneori, va trebui să înveţi şi tu, nu e greu. Îţi vom arăta cum se face. Părintele ţine anume slujbe, rosteşte predicile şi ne spovedeşte.

— Înţeleg, spuse nou-venita mai mult ca să-şi audă vocea, bucuroasă însă de apetitul narativ al gazdei sale. Îşi propuse să vorbească puţin, lăsând-o pe cealaltă să se dezvăluie.

— Te vei numi Elena, continuă netulburată stareţa, vei fi sora noastră, nu-i nevoie să iei parte la toate slujbele, dar e bine să fii văzută. Mai avem aici trei măicuţe, ele vor şti că vrei să te străduieşti a te călugări şi că studiezi deocamdată pravilele. Eşti o femeie abuzată de un bărbat muncit de diavol, nu mai puteai trăi cu el, noi obişnuim să găzduim asemenea femei, slăvită fie Maica Domnului. Acum nu avem niciuna, e bine că eşti aici. Am avut mai multe pe care le-am ocrotit şi le-am tratat, nu numai sufleteşte, ci şi trupeşte. De profesie, sunt medic.

— Cumva psihiatru? întrebă Medeea.

— Nu. Medic generalist. Şi să ştii că, dacă la noi te numeşti Elena, în viaţa civilă nu te-ai chemat Medeea, ci Nina Popii. Te-ai născut la Vârşeţ, în Serbia şi vii de la Timişoara.

— Vă rog să repetaţi, o rugă proaspăt botezată Elena. Superioara mănăstirii repetă avalanşa de nume şi reluă firul gândului său:

— Din câte ştiu, cunoşti bine toate oraşele mari.

— Şi atunci, la ce-ar fi nevoie de adresa mea domiciliară aici?

întrebă noua soră monahală.

— Fetele astea trei mai lunecă-n ispita iscodirii, te mai pot sâcâi cu întrebări nelalocul lor, lămuri stareţa.

Dar oare cum de-i fusese hărăzit tocmai pseudonimul pe care şi-l alesese şi pentru Ana din tren? După întrebarea asta numai pentru sine stârnită de senzaţia că oamenii muntelui prea ştiu tot, veni firesc o alta pe care i-o puse stareţei:

— Ştiţi chiar totul despre mine?

— Vezi tu, soră Elena, sunt lucruri pe care tu, deşi ştii foarte multe şi te pricepi să umbli cu oamenii, încă nu le cunoşti. Nouă în schimb, cei patruzeci de sfinţi de la Sevastia ne-au lăsat spre înţelegere şi învăţătură că grele şi primejdioase nu vor fi vremurile care vin după căderea comunismului, ci acelea care le urmează celor dintâi aşa-zise timpuri libere. E chiar crâmpeiul de timp în care ne aflăm acum când oamenii rămaşi oameni sunt tare puţini.

Medeea nu se putu ţine de hotărârea de a rămâne zgârcită la vorbă:

— Deci, eu mă numesc Elena pentru că aşa v-au transmis să mă porecliţi sfinţii de nu ştiu unde…

— Nu, nu mucenicii din Sevastia, soră. Chiar eu m-am gândit că e bine să porţi un nume des întâlnit care nu atrage atenţia, care nu îndeamnă la cercetare.

Comisarul vru să se declare de acord, dar nu o făcu. Preferă să nu comenteze. Aştepta. Stareţa sesiză reţinerea noii locatare a aşezământului şi tăcu la rândul ei. Se studiau, nedorind niciuna să se vadă asta, dar pânda era pândă. Pe musafiră o stăpânea încă încordarea transmisă de locul necunoscut, Teodora pare-se că-şi juca unul din rolurile obişnuite: expectativa aparent detaşată. Şi, pentru ca desprinderea să fie şi mai hotărâtă, se cufundă într-o rugăciune. Medeea recepţionă lovitura conştientă că va trebui să aştepte până la capăt. Reuşi să nu facă nicio mişcare pe toată durata închinării. Când palmele se dezlipiră şi ochii din faţa ei se ridicară, întrebă:

— De ce m-aţi adus aici şi cine sunteţi voi de fapt?

Stareţa îşi mai făcu o dată semnul crucii înainte de a răspunde:

— Suntem dintre cei care aşază cele sfinte înainte de toate şi, cu toate păcatele noastre, căutăm să ne luăm numai după cele sfinte, făcând binele înainte de orice.

— Dar de ce să-mi faceţi vreun bine tocmai mie, un comisar, un

colonel, ca să fiu sinceră până la capăt, într-un serviciu de forţă al statului laic? Şi ce caut eu aici, cine a hotărât că aici trebuie să ajung şi să mă călugăresc? M-a întrebat cineva dacă vreau?

— Nu e cazul să te călugăreşti, soră şi nici noi nu avem nevoie de călugăria ta. Dar aici, şi Teodora dădu ochii roată prin încăpere, e singurul loc unde poţi fi ocrotită.

— Dar eu nu am nevoie de o ocrotire al cărei rost să nu-l cunosc! De ce vă prefaceţi că mă protejaţi când, de fapt, m-aţi adus să mă închideţi aici?

Pe fruntea stareţei parcă se zări o scurtă încruntare:

— Până să-ţi pot spune din nou Dragă Soră, mă adresez cu Stimată Doamnă. Nu uitaţi, stimată doamnă, că dumneavoastră aţi acceptat propunerea Moşului. Ai pornit pe această cale, soră, deocamdată îngăduie-ne aşa cum suntem că nu-ţi vrem răul. Trebuie să te ascundem pentru o vreme până când se lămuresc şi se aşază lucrurile în lume. Prea multe nici eu nu pot să-ţi spun.

— Vin de unde vin, reluă Medeea după altă tăcere ce se reinstalase între ele, şi ştiu prea bine că există împrejurări în care e mai important şi fără-ndoială mai eficient să se pare că nu eşti la faţa locului. Trebuie fie să dispari din decor, fie să-ţi pui în valoare homocromia copiantă ca nimeni să nu te poată deosebi de mediul în care te-ai topit. Ştiu că uneori, ca să reuşeşti, e bine să faci pe mortul. Dar de ce v-aţi oprit cu ocrotirea la un locotenent-colonel din DIO şi ţineţi să mă apăraţi taman pe mine? Sunt o hazna de păcate şi de ticăloşii!…

Mai marea mănăstirii îşi făcu un nou semn al crucii, împreunându-şi în tăcere palmele pentru zece secunde. Spuse:

— Mulţi oameni spun că sunt credincioşi, au într-adevăr credinţă, dar n-ar fi niciodată în stare să facă ceva de seamă cu ea. Îşi murmură rugăciunile, se duc şi la biserică, fac în jurul lor binele mărunt de fiecare zi. Însă când e să înfrunte răul, fug din calea lui cu obştească laşitate. Mulţi necredincioşi sunt mai tari ca ei în asemenea împrejurări. Iar pe diavol, puţini au puterea să-l înfrunte, să-i stea înainte şi să nu-l lase să treacă. Când vedem că asemenea oameni ajung în primejdie, îi luăm sub pază.

Crezând că discursul va continua, Medeea nu reacţionă imediat. În cele din urmă, sub presiunea tăcerii prelungite, se miră:

— Şi ce spuneţi că aş fi făcut eu?

— L-ai înfruntat pe diavol, soră, nu l-ai lăsa să se ţină de planul său.

Comisarul zâmbi. Şi-l reprezenta pe Supremul ei, pe Marele Mărunt, negru, cu coarne şi coadă, dând iute din ea şi agitându-se, ropotind din copite cum îi era obiceiul şi chemându-l la sine pe fălcosul Ipate, altă mutră diabolică încă din viaţa aceasta, gros, ciolănos, gomos. Îi păru bine că nu se află în ghearele lor, ci în mâinile unor necunoscuţi, aici, în creierii tainici ai munţilor. Nu era mulţumită încă de ce aflase, dar se simţi bine schimbând vorba într-o direcţie speculativă:

— Aveţi dreptate, e multă frică inexplicabilă în lume.

— Cei mai mulţi oameni, completă Teodora, se tem astăzi mai cu seamă de puterile lumeşti fără chip, de tot felul de dregătorii care le sunt fluturate pe dinainte, dar care, în fapt, nu există. De Dumnezeu nu se teme aproape nimeni, dar de nişte reguli pe care nu le-au văzut muritorii niciodată, de nişte vorbe bătute cu ţinte în capul lor, se sperie oricând. Spune-i astăzi unuia că e reacţionar! Ar fi în stare să te provoace la duel, dacă nu i-ar lipsi onoarea. Pe aşa-zişii „reacţionari" comunismul îi vărsa direct în temniţe. Iar teama de stigmatul de reacţionar s-a transmis peste tot. Ce nevoie aveau cei de dincolo, din apus, cetăţeni neconstrânşi decât de jocul banului, dar răsfăţaţi de toate libertăţile, să se simtă ruşinaţi şi împovăraţi de un calificativ ca acesta? Între locuitorii Rusiei şi ai răsăritului bolşevizat al Europei pe de o parte şi trăitorii din Germania, America sau Australia pe de alta, nu au existat atât de multe contacte directe ca ruşinea asta să-i contamineze pe ceilalţi. Apoi, nici nu putea fi prezentată drept ceva de ocară câtă vreme acuza venea din gura bolşevicilor.

Medeea observă că pe stareţă o înhăţase iar demonul discursului şi sări să o salveze:

— Vreţi să spuneţi că e ca-n povestea cu maimuţele şi fructele dulci?

— „Vrei să spui, maică stareţă sau măicuţă", aşa se vorbeşte la noi! Nu cunosc povestea cu maimuţele.

— Iertare, mă voi obişnui, aşa sper, spuse, acceptându-şi condiţia, sora Elena. E vorba de un experiment cu maimuţele dintr-o insuliţă japoneză. Le plăceau şi le plac fructele, mai cu seamă cele dulci. Biologii le-au aruncat poamele în nisip. Le-ar fi mâncat ele, dar le supăra nisipul. Dintr-odată, un pui a spălat fructul într-o apă şi i-a arătat meşteşugul mamei lui. Noua soluţie s-a răspândit repede în

colonie, dar ceea ce i-a uimit pe cercetători a fost că, fără vreo legătură cu alte colonii de pe alte insule, priceperea asta între maimuţe s-a întins peste mare, a trecut pe continent, acum pare-se că e cvasi-planetară la specia cu pricina. Aşa o fi şi la oameni cu temerile şi cu fobiile.

— Aşa a lăsat Dumnezeu să fie. Ai dreptate, soră, cred că e ca la maimuţe. Se tem acum oamenii de anumite cuvinte. Dar dumneata nu te-ai temut şi văd că nici acum nu te temi.

— Spui, măicuţă, că nu m-am temut. Se poate.

Se opri aşteptând cu sufletul la gură o referire la avionul din Cipru şi la vaporul din Constanţa de care probabil ştia, de vreme ce şi Badea îi spusese că e ocrotită fiindcă pe mulţi îi ocrotise şi ea.

— Nu mi-e gândul la datoria dumitale contractuală, riscantă şi ea, zise stareţa. Mă gândesc la ce faci împotriva datoriei faţă de Cezar… Adică, la încercarea de a-i scăpa pe cei doi, pe profesorul ăla romantic şi pe ciudatul lui prieten rus.

— Dar de unde aţi ştiut ce aveam eu de gând cu DIO? Un singur om, Filip Criste, directorul unui ziar, cunoştea intenţia mea de a dezvălui atentatele împotriva lui Andrei Opal şi a fiicei lui. Filip e în legătură cu voi?

— Domnul de la ziar are legătură cu chestiunea în măsura în care i-ai mărturisit-o dumneata. Te gândeai să dezvălui barbariile încă de la atacul asupra violonistei, asta se-ntâmpla acum mai bine de două luni.

— Şi de unde ştiaţi ce gândeam eu?

— La tine în chilie, Elena, avem o icoană a Sfântului Serafim de Sarov, în grija lui eşti dată. Pentru violonistă, să te rogi Sfântului Nectarie de Eghina, mă voi ruga şi eu. Serafim vasăzică şi Nectarie. Îţi arăt chilia, mâine te trezeşti la ce oră vrei.

— Schimbi vorba, măicuţă şi nu cred că e după cuviinţă ceea ce faci… Cred că m-am exprimat corect în graiul vostru, nu?… Vreau să spun că trebuie să ai la îndemână un mijloc de conectare la internet ca să fi aflat tot ce se vede că ştii…

— Îţi dai seama că, până ai ajuns tu la noi, am citit şi eu tot ce a publicat astăzi Alarma. Am un smarphone, numai pentru mine.

— Mă voi ruga şi mă voi trezi, garantă Medeea. Dar, măicuţă, cu meseria mea, cu reflexele pe care le am de atâţia ani, cu gândirea mea captivă, nu pot să mă mişc de aici fără altă întrebare: pot fi interceptate

aici telefoanele??

— Zâmbesc, spuse Teodora, fiindcă e destul de simplu: telefon mobil am numai eu pentru stricte comunicări înăuntrul instituţiei bisericii.

— Dar există, măicuţă, şi alte tehnici de interceptare, dumneata trebuie să fi auzit de ele.

— Există, soră, există, interceptările ambientale. Dar cine să ne asculte şi cu ce? Caii lui Badea n-au microfoane atârnate de gât şi nici cipuri montate în potcoave.

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, Teodora, tu înţelegi prea bine, de vreme ce m-aţi adus aici, înţelegi că eu cunosc ca-n palmă o mulţime de tehnici de interceptare, nu numai pe cele simple pe unde radio. Computere aveţi în mănăstire?

— E unul singur, îl ţin eu, avem nevoie de comunicatele de la episcopie, de la patriarhie, de corespondenţa cu mai marii noştri. În afară de întocmelile astea administrative, scriem totul de mână, batem şi la maşină. Avem un copiator pentru cărţile de rugăciuni când nu-s destule, pentru multiplicări de acatiste. Tocmai asta-i ascultarea voastră, a monahiilor în mănăstire: salvarea cărţilor vechi prin fotocopiere, a scrierilor bisericeşti, legarea cărţilor îmbătrânite în coperţi noi, totul cu privire la cărţi, la manuscrise şi hărţi.

— Lasă ascultarea noastră, iar îmi serveşti senzaţia că dai ocol ţintei. Vorbeai de corespondenţa cu episcopul, cu mitropolitul, cu patriarhia… Înseamnă că folosiţi poşta electronică. Cum accesaţi reţeaua aici, între culmile astea? spuneai că ai şi un telefon isteţ…

— S-a construit un turn de telefonie mobilă pe una din creste, lucrez cu stickuri de reţea, îţi spuneam că am şi un smartphone prin care vorbesc, corespondez, când cum, dar numai cu ierarhia bisericească.

— Eu ştiu bine, reluă Medeea după o clipă de reflecţie, şi cum se comunică neinterceptabil…

Se opri după această afirmaţie cu un frison de teamă. Vorbise doar de dragul cuvintelor rar rostite în acea zi. Se opri ca nu cumva să lunece în intimităţile meseriei sale. Aici, între icoane şi crucifixe,nu-şi dădea seama, pesemne din pricina stranietăţii locului, dacă femeia în negru îi sesizase tulburarea când spuse:

— Vezi, Elena, noi aici nu avem nevoie de asemenea tehnici.

— Da, gândi tehniciana DIO cu voce tare, nici măcar la drone nu

pot să vă ajut, le-ar fi imposibil să pătrundă aici… Numai dacă releul ăla de telefonie nu e cumva pe aproape…

— Nicidecum, e pe o culme mai sus de noi, undele ajung fiindcă nu întâmpină niciun obstacol, dar pentru drone distanţa e prea mare. Stăm aici, păru că-i continuă vorba stareţa, între contraforţii munţilor, într-o depresiune întortocheată şi foarte îngustă. De fapt, e bine să ştii că numărul femeilor din această mănăstire nu a sporit cu tine. Odată cu sosirea ta, o soră a plecat la altă mănăstire. Vei fi îmbrăcată în negru ca noi, cu scufie albă pe cap. Numai dacă ar şti DIO cu exactitate unde te afli, ar putea trimite un spion, dar nu ştie, e limpede.

— Dar voi cum aţi fost înştiinţaţi că eu voi sosi chiar astăzi. Puteam să-l refuz pe Moşu şi să mă duc azi-dimineaţă la biroul meu din centrală. Aţi aflat că vin după ce am urcat în tren ori după ce am fost preluată de Badea? V-a dat de veste ierarhia bisericii?… Parcă spuneai că prin e-mail nu primiţi înştiinţări decât de la superiorii ierarhici şi bănuiesc că toate sunt mesaje despre rânduielile bisericeşti.

— Am aflat pe alte căi…

Musafira stareţei îşi opri întrebarea pe buze, se arăta tare nedumerită.

— Ce-i de mirare? reluă Teodora. Există şi alte tehnici de comunicare, ai rostit chiar tu numele uneia dintre ele…

— Ceara ta de lenteolonel! se bătu Medeea cu palma peste frunte. Călugăriţa zâmbea cu toată faţa. Primiţi mesaje codificate prin radio, felicitări!

— Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Nici nu se putea ca tu să nu-nţelegi de îndată. De fapt, aici noi suntem cele ce avem multe de învăţat de la tine.

— Dar maică Teodora, pomeneai de spioni… Am reţinut că s-a pierdut urma unui anume Lucian care a coborât de aici. Nu l-am întâlnit în drumul meu, dar ce-i cu omul ăsta?

Fruntea stareţei afişă scurt câteva dungi neaşteptate.

— Chiar dacă a încălcat consemnul, nu va apuca să trădeze, oftă Teodora.

— Şi voi îi lichidaţi?

— Ne-a ferit Dumnezeu, ce-ţi trece prin gând? Şi stareţa continuă cu palmele împreunate şi ochii închişi: „Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului care pretutindenea eşti şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi Te

sălăşluieşte întru noi şi ne curăţeşte pe noi de toată necurăţia şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre". Ridicându-se, adăugă: Îmi vine rândul la rugăciune în biserică. Îţi arăt înainte chilia.

O conduse apoi pe novice spre odaia ei, nu înainte de a-i arăta trapeza cu bucătăria şi magazia, în partea dinspre biserică, opusă scărilor. O lămuri şi în privinţa evacuării apelor uzate: Poluăm şi noi puţin apele Domnului. Un canal colector săpat în piatră se deschide în peretele vertical de colo, dar scurgerea e mascată de cascadă. Cade totul în lăculeţul de jos. Ardem tot ce se poate arde, mai ales resturi de carton şi hârtie de la legatul şi copiatul cărţilor, chiar şi resturi organice vegetale ori oase când nu suntem în post. Dar ce nu poate fi ars, e preluat de Badea şi coborât în vale. Nu poluăm decât lacul şi torentul ce se desprinde din el şi o ia pe sub pământ. Acolo se decantează dacă nu toate, multe din toate. Iar apa o preluăm curată lacrimă din vârtejul pe care-l face în căuşul de piatră de sus izbucul din pieptul muntelui. Ai să vezi mâine minunea. Tot mâine sau în altă zi, am să-ţi arăt, într-un găvan al muntelui dintre nivelul doi şi trei, osuarul. Cinstim acolo osemintele unor mucenici. Arhondaric nu deţinem fiindcă n-avem nici oaspeţi, nici călători nu se abat pe aici. Dar uite că am ajuns la chilioară. Din acest vestibul intri în baia pentru tine şi vecina ta. Noapte bună, soră!

Înainte de a se despărţi, noua soră ar fi vrut să-i transmită neechivoc stareţei că-i mai rămânea datoare cu o dezvăluire sau, dacă voia dânsa, cu o revelaţie: aceea a complicităţilor care o aduseseră aici. Renunţă fiindcă obosise să mai asculte un discurs lungit şi prelungit. Apoi, căţăratul la înălţime, pe masive strivitoare de piatră, într-un loc apărat de scări mobile şi de cascade, îi strecura în nervi de acum o anume linişte. Chilia ei nu se deosebea prea mult de cămăruţa de lucru a stareţei. De afară se intra într-un hol mărunt care despărţea două chilii. Cea din stânga îi aparţinea maicii Filoteea, iar cea din dreapta era a sa. Baia se găsea firește în faţa intrării în vestibul. Icoana cu Sfânta Fecioară nu lipsea de pe perete şi apăreau de asemenea cele despre care i se vorbise. Sfântul Serafim de Sarov, un patriarh slab şi înalt, cu barbă albă până la brâu, îngenuncheat în rugăciune şi Sfântul Nectarie de Eghina, bărbat robust, autoritar mai degrabă fizic decât spiritual, figură pe umărul căreia îţi puteai rezema viaţa. Patul se afla în fundul chiliei, un raft de cărţi deasupra lui, masa lipită de peretele din stânga, fereastra în dreapta după cum intrase. Un lavabou se găsea

în stânga intrării, iar pe peretele de deasupra mesei clipeau icoanele păzite de candele. Bătu împerete: parcă nu-i venea să creadă, dar era lemn sănătos, fără ecouri lăuntrice… Medeea păşise în chilioară cu convingerea că excitaţiile tulburi şi foarte variate ale zilei o vor adormi în zece minute. Dimpotrivă. O răscolea figura stareţei care, avea acum certitudinea, era stareţă de mănăstire aşa cum era ea monitoare de harem. Mai mult ca vocaţia duhovnicească la monahia Teodora, receptase o misiune lumească dintre cele mai oculte. De fapt, trăia cu senzaţia că în curând o va convoca şi-i va da totul în vileag, fiindcă înţelesese şi stareţa că are în faţă o secretistă din serviciile de forţă şi, hai să zicem, justiţie. Ideea aceasta şi ochii lui Nectarie îi întăriră convingerea că se află, cel puţin deocamdată, în siguranţă, că a devenit pion într-un joc în care piese de şah a multe stăpânitoare o protejează în raporturile cu agenţiile puterii. Dacă printr-un post de radio se primesc mesaje cifrate, înseamnă că există un centru, o coordonare a unei mişcări anti DIO, anti ce o mai fi, că se aplică o tactică, o strategie, că ea, Medeea Man, nu le este indiferentă ba chiar pare-se că le este necesară. Cum nu putea dormi şi obişnuia să-şi atragă somnul cu o carte, deschise broşura despre Sfântul Nectarie. Află că era un sfânt recent, murise prin 1920, că fusese mare tămăduitor şi că moaştele lui, vezi Doamne, dacă te duceai pe unde stăteau expuse pupatului şi te atingeai de ele, te lecuiau. Dar atenţia îi fu atrasă de un alt episod: un jandarm ateu se întoarce în insula Eghina din dreptul Atenei după ani de zile şi se întâlneşte cu Nectarie. „Ce bine arată bătrânul, le spune el prietenilor la cârciumă, l-am lăsat parcă mai slăbit, îl găsesc înfloritor!” „Cum? se miră amicii, păi e mort de trei ani!”

Aşadar, asta era energia din privirea grecului, capacitatea lui de a se reprofila vizual şi a circula între lumi. Nu se poate să se fi întrupat, jandarmului i se arătase ca imagine holografică, doar corpul său subtil. Izbuti să adoarmă. Vuietul cascadei se auzea îndepărtat, sunetul ei devenea tot mai alb, dar nu se mai simţea în stare să distingă gamele cântării.

VII

În mai puţin de douăsprezece ore, viaţa Medeei Man nu numai că se schimbase, dar se şi dăduse peste cap. Din agent cu gradul de locotenent-colonel în serviciile speciale, ajunsese dezertor dat în

urmărire generală. Din comisar al acelui serviciu, devenise trădător al unor secrete de stat, pus sub urmărire la fel de globală. Din Medeea ajunsese Elena via Nina, din Man, Popi şi apoi nimic, nu se născuse în Transilvania, la Simeria, ci în Serbia, la Vârşeţ, noroc că naţionalitatea şi confesiunea rămăseseră aceleaşi. Dar de la şes urcase la peste o mie de metri, iar dintr-o doamnă atrăgătoare şi elegantă, se trezise soră aspirantă la monahism în straie negre şi cu o scufiţă albă pe cap. Schimbase o capitală europeană pe o pustietate alpină, Nu mai avea nici casă, găzduită fiind de o obşte cam subţire. Dintr-o prezenţă ajunsese o dispărută, dintr-o femeie independentă, o protejată a unor structuri fără chip şi fără nume. Dintr-o laică liberă, se făcuse candidată la sfinţenie, iar prin primele vorbe cu care o învrednicise a doua zi părintele Iosif, ochise datoria ei de a se spovedi.

— Suntem în post, soră Elena, şoptise el, va trebui să te spovedeşti la mine. Când te va îndemna Dumnezeu să faci acest pas, să mă vesteşti căci se cade să te pregătesc şi să ne şi împărtăşim.

— Sărut mâna, părinte, zisese ea, mirându-l şi învineţindu-l parcă pe preotul înalt şi ciolănos, cu pas uriaş pe toate terasele de piatră acoperite cu gheaţă. Terase lipite de muntele atât de înalt, că soarele putea fi doar bănuit undeva pe cer. Nicio rază nu răzbătea dimineaţa, doar de foarte sus, zarea zilei se strecura temătoare. Medeei i se părea că se găseşte într-o cetate maya sau încă ridicată din blocuri gigantice, bine terasate. Îşi întoarse ochii de la munte privind în jos şi aproape ameţind. Urcase vreo cinci etaje de imobil bucureştean numai la lumina lanternei. Vedea acum că de pe terasa a treia, ca să ajungi la biserică, trebuia să mai urci o pantă. Grea această pantă şi lunecoasă, acoperită de un strat subţire de zăpadă îngheţată. Pesemne că tot preotul şi meşterul Iosif pregătise, rezemându-le de zid, adică de flancul muntelui, nişte bâte zdravene de care măicuţele să se ajute în susul pantei. La fel procedă şi sora Elena, înfigând capătul ascuţit al bastonului în pojghiţa de pe planul înclinat. Pe platforma de sus zări minunea: cascada se prăvălea în stânga de pe muchia celui mai înalt etaj. Jetul izbucnea dincolo de biserică, din sternul din dreapta, dinspre sud al muntelui, aproape de unghiul drept format între zidul de miazăzi şi stânca de la răsărit. Nu cădea, ci se prăvălea printr-un jgheab scurt pe terasa superioară, a patra numărând de jos. Cândva, cu sute, cu mii de ani în urmă, o fi biciuit platforma de andezit până să fi scobit jgheabul şi bazinul în care apa se rotea şi spumega. Dădea însă

pe din afară şi cădea mai jos. Acolo undeva îşi instalase Iosif motoarele. Pulberea lichidă era împroşcată atât de departe că niciun metru pătrat din terasa de sus nu rămânea fără pojghiţă de gheaţă. Blocul pe care stătea aşezată temelia bisericii, pe a patra platformă, semăna cu o piramidă în trepte. Un zigurat, nu unul imens, babilonian, mai degrabă unul mai modest, ca la Teotihuacán sau la Puma-Punku în Anzi. Nu reproducerile după piramidele în trepte o impresionaseră, ci descrierile lui William Prescott. Americanul nu le văzuse şi, orb cum era, nici nu avea cum să le vadă vreodată, dar, din condei, le conturase memorabil. Amintirea lumii aztece, mayaşe sau incaşe îi spori sentimentul de religiozitate şi păşi în biserică. În afara universului precolumbian al Americilor o reţinea corpul de lemn al templului. La o asemenea configuraţie a muntelui, nu s-ar fi mirat dacă lăcaşul ar fi stat sub hramul lui Tezcatlipoca ori Viracocha. În pronaos nu remarcă nimic aparte, dar în naos îi deveni limpede că peretele de sud îl forma de fapt muntele. Piatra fusese ea fasonată, dar îşi dezvăluia scobiturile şi protuberanţele. Înăuntru, cele trei călugăriţe rosteau repede, i se păru că precipitat şi indiferent, şirul rugăciunilor preluând prompt vorba una de la cealaltă, stârnind părerea că pot s-o ţină aşa la nesfârşit. Neutră vocea Anastasiei, moale glasul Filoteei, ferm, clar, tineresc recitalul Alexandrei. Când ele îngenuncheară, Medeea le imită. Prinse clipirea de aprobare a Anastasiei şi zâmbetul Alexandrei. Nimic din partea celeilalte.

Tocmai din pricina contiguităţii corpului bisericii cu al muntelui, nu remarcase turla. La ieşire îşi roti ochii după ea. Era acolo, chinuindu-se să prelungească, să aspire spre cer biserica, dar îmbrăţişarea muntelui preschimba întreaga construcţie într-un copil de ţâţă. De cealaltă parte a platoului cu biserica şi a celui de mai jos cu chiliile, se căsca prăpastia. Nu deschidea gura chiar dintr-odată, ci buza ei propunea o lunecare aparent lină, preschimbată în doi-trei metri în cădere liberă, o faleză verticală de piatră văduvită doar de muchia unghiului ascuţit. Sora novice se apropie încet de marginea streşinii, încet ca o somnambulă pe un acoperiş scăldat în lună. Pe undeva, frica i se strecurase în mişcări. Se uită totuşi în jos. Acolo se gătuia drumul pe care venise. Dacă ar fi fost să cadă acum, nu i s-ar fi auzit, gândea ea, nici ţipătul din pricina huruitului neîncetat al cascadei. Zgomot alb, octave albe, note albe: ta, sol, de sol, la, de singurele note abia atinse, nu altele. Duse mâna la brâu să se apere cu pistolul de hăul ce putea să

se caşte mai aproape de picioarele ei. Asta era. Frica o înfiora uşor sau o lua cu asalt numai la arătarea primejdiei, la impactul vizual cu aceasta. Când asculta de la distanţă, cu căştile pe urechi, atacurile şi loviturile cele mai răsunătoare, nu simţea nimic afară de jena zgomotului prea pătrunzător. Era în stare să acţioneze, nu ca acum, când, cel puţin în prima clipă, părea atinsă de paralizie. Închise ochii. Nu mai simţea nimic. Întunericul, oricât de precar, parcă o proteja. Desfăcu pleoapele şi se bucură înţelegând că nu se mai teme. Se apropie încă vreo câţiva paşi de înclinaţia ce o putea rostogoli în gol. Strat subţire de gheaţă deasupra, piatră dedesubt, pişcături de ger pe obraz. Îşi aruncă ochii şi spre stânga, spre partea terasată urcată cu scara. Dincolo de îngustul defileu prin care sosise cu Badea, alt munte ori acelaşi, cu creste diferite licărind din zăpezile încă proaspete, cu pante înviorătoare de la verdele brazilor. Să întrebe acum ori să nu întrebe încă dacă defileul se prelungeşte dincolo de aria vizibilă.

— Cauţi ieşirea din strâmtoare? O cercetă Iosif surprinzând-o că-şi roteşte ochii de jur-împrejur. Nu există. Aici, cum vii de jos, e capătul. Numai peste pisc poţi răzbate.

Sora Elena mai avea de schimbat vorbe cu celelalte două călugăriţe după ce se întreţinuse îndelung cu o seară în urmă cu stareţa, dimineaţa în treacăt cu preotul, iar îndată după trezire cu maica Anastasia. Îi intrase tiptil în chilie. Sesizase o schimbare a zgomotului de fond, pentru o clipă vuise mai tare cascada, dar abia după apariţia musafirei înţelese: cum chiliile stăteau aşezate faţă-n faţă, despărţite de vestibul şi cum de afară, se intra în acest spaţiu separator, la deschiderea uşii exterioare, vuietul sporea ca să scadă îndată după închiderea ei.

— Maica stareţă m-a trimis, soră, spuse Anastasia, să-ţi dau veşmântul ce ţi se cuvine şi să-ţi arăt cum să-l îmbraci, nu e bine să te tulburi pentru asta, nici eu n-am ştiut la început, sunt multe de legat şi de aşezat. După care scăzu tonul: te bătea rău?

Conştiinţa Medeei trebuia să facă faţă în lume, aici mai ales, unui dublu sistem de semnalizare şi, de cele mai multe ori, exerciţiul de divină o ajuta în împrejurări civile ori în unele mai aparte precum cea de faţă. Până să se mire de cine întreabă Anastasia, instinctul memoriei sale zbură spre consemnul cu soţul său abuziv, aşa că răspunse:

— Nu tocmai bătăile, cât răutatea lui, un suflet urât.

— Şi n-ai putut să bagi de seamă de la început?

— Niciodată nu ştii când se schimbă oamenii. Se simţea fericit cu mine, după care i s-a părut că binele i se cuvine numai lui, iar mie nimic. A luat-o tot mai la vale, a ajuns tot mai, cum să spun, neomenos.

— Mare-i Dumnezeu, Elena, să ştii că nici straiele astea ale noastre n-o să-ţi placă la început. Şi eu plângeam după ia mea şi ce mai plângeam în primele săptămâni!

E clar, îşi zise Medeea, asta-i călugăriţă cu adevărat, fată de la ţară, din vreun sat izolat de sub munţi, nu are nicio misiune sub acoperire. Anastasia ieşi curând din chilie şi o lăsă să se îmbrace singură. Nu pe ea o avea ca vecină în chilia de peste vestibul, ci pe Filoteea rămasă pesemne la rugăciune, în biserică. Într-adevăr, nu era deloc uşor. Greşi câteva legături, le refăcu, încercă de două, de trei ori ca să fie sigură, merse după măicuţa Anastasia rugând-o să-şi dea cu părerea. Pare-se că era bine. Într-o uniformă nu se mai strecurase de la cea militară uşoară, de puşcaş marin, obligatorie la exerciţiile din preajma închisorii secrete CIA.

Iar întrebările călugăriţei privind neînţelegerea conjugală, i-l amintiră pe fostul ei bărbat, pe Damian, cât se poate de real şi neagresiv în faptă, dar uneori violent în vorbă… Fuseseră căsătoriţi preţ de cinci ani, între cei douăzeci şi şase şi treizeci şi unu de ani ai Medeei. Nu existase între ei decât un singur soi de conflict având o singură cauză. Damian venea uneori acasă foarte întors pe dos şi se apuca să-i relateze disputele lui de la firmă. Era şef de programe, dar avea superiori, avea patroni, îl flancau băgători de seamă. Prezenta proiecte îndrăzneţe asupra cărora, de mite ori, se pronunţau, pretindea el, veleitari şi inşi roşi de ambiţii. Cunoşteau şi ei meserie, dar erau lipsiţi de viziune. Damian tuna şi fulgera împotriva lor, reproducea scene, construia scenarii, îi explica Medeei cu amănunte ce ar merita ăia să li se facă şi cum va proceda el a doua sau a treia zi. Juca rolul fiecărui personaj, iar apartamentul lor devenea platoul unui teatru pe cale de a dezlănţui un serial dramatic fără sfârşit.

— Închipuie-ţi, nu a ţinut seamă de raportul meu, nici nu l-a citit! I-am spus că… Şi mi-a răspuns… Atunci eu m-am ridicat şi am zis: „În cazul acesta, prefer să iau proiectul, uitaţi-l aici, şi să-l arunc în groapa de gunoi de la Glina!” „Ai să te scufunzi după el”, mi-a întors-o şeful. Ai înţeles ce a fost în stare să-mi spună? Adică eu să mă tăvălesc în mizerie pentru un nenorocit de proiect pe care i l-am făcut?…

Medeea îl ruga să nu mai joace rolul tuturor personajelor,

fiecare cu tonul lui ridicat, fiindcă ea, după atâtea căşti pe urechi toată ziua, nu mai avea puterea de a asculta alte voci iritate, furioase.

— Nu, făcea Damian, dar trebuie să mă asculţi, eu cui să mă destăinuiesc? Şi continuă: Bobescu, ticălosul ăla, mi-a zis că lui nu-i pasă dacă nu vine prima tranşă de finanţare, e bine şi la a doua, bătând apropouri că din cauza mea, că tot vreau să perfecţionez proiectele, întârzie banii… Auzi acolo!

— Dami, te rog, mă doare capul, am fost nevoită astăzi s-ascult un concert de manele de la o nuntă ţigănească în încercarea de a surprinde o informaţie…

— Mă laşi cu ţiganii tăi? Eu îţi vorbesc de performanţa mea, de ceea ce ştiu şi mi se contestă de către toţi sinecuriştii…

— Dragul meu, nu mai ţipa ca Bobescu, nu mai pârţâi din buze ca Bradea, nu mai plescăi imitându-l pe Omăt că nu am nevoie de ei, pricepe şi tu!

— Dar eu vreau să te fac să-nţelegi cum a fost cu exactitate, cât de nemernici pot să fie…

Ea îl ruga să înceteze, el se enerva că nici măcar ea nu-l ascultă, că a ajuns să nu aibă cui se plânge. Medeea nu voia să cedeze. Ajungea de multe ori acasă stoarsă de efortul de atenţie, de volumul de muncă, de intersectarea şi suprapunerea urgenţelor când, în fapt, trebuia să facă trei, patru lucruri într-un interval record de timp. Apoi, vâjâitul continuu al circuitelor în urechi, descifrarea instantanee a mesajelor cifrate, decriptarea argoului tot mai bogat pe zi ce trece. Mai ales sentimentul de eliberare când îşi lua căştile de pe urechi nu voia să-i fie întrerupt de altă modalitate de supunere a timpanelor ei la presiuni decibelice.

— Dar nu am pe nimeni cui să mă plâng! ţipa din nou Damian.

— Nu mie! Trântea ea cu palma în masă simţind că-n aceeaşi clipă îşi alterează starea de spirit pentru întreaga după-amiază. Nimic nu putea s-o mai redreseze. Rămânea ursuză până seara. El o ştergea uneori la agape cu prietenii. Nu era băutor, se mulţumea cu bere, cu şueta. Prietenii cărora pesemne li se plângea în voie îl mai aduceau cu roţile pe şine. Medeea evita cât putea să povestească acasă ce avea de făcut la DIO. Noroc că-i venea uşor să relateze uneori gafele de limbaj a tot felul de interlopi or sfertodocţi. „Duceţi o viaţă nupţială, dom director, sunteţi, altă, rezistent, tare, tare!” „Ehei!”, făcea directorul care pierduse noaptea, dovedind că nici el n-avea habar de sensul

cuvântului „nupţial”. În scurt timp însă, lui Damian i se întâmpla din nou ca planul lui să nu fie luat în seamă, să fie minimalizat, să fie trecut în stand-by, iar el umplea casa cu revolta lui. Alături de abandonul în seama liniştii desăvârşite după şuierăturile şi ţipetele circuitelor DIO, Medeea nu se putea relaxa decât într-un singur fel: înotând. Aşa că, de la o vreme, avea costumul pregătit, iar când Damian intra în transa revoltei şi a lamentaţiei, cobora la maşină şi o lua singură spre bazin. În timp, şi programele de muncă i-au îndepărtat. Aveau fiecare de înfruntat la birou ore suplimentare serioase, Medeea era solicitată uneori şi noaptea, iar el petrecea destul timp în delegaţii. Se îndepărtară fără să vrea, iar într-o zi când el porni intempestiv să vitupereze împotriva unui coleg, ea zâmbi:

— Demult n-ai mai lansat atacuri din astea…

— Cum?

Mirarea lui avea un temei serios. De vreme ce nu mai adusese acasă scene de acest fel, nici cu repulsia ei nu se mai întâlnise. Nici el, şi nici ea nu puteau pretinde că ar fi avut o căsnicie nefericită. Nicidecum, dar nu fusese una complet liberă, ba unul, ba altul apăsase pe câte o frână, impusese opreliști: asta nu, asta da, asta nu, nu, nu. Programul lor nu semăna cu cele ale cuplurilor tinere. Rar îşi permiteau să întâlnească împreună prieteni, rar izbuteau să planifice ieşiri în afara oraşului, iar vacanţa trebuia negociată la sânge cu patronii fiecăruia în aşa fel încât permisiile pentru ei să coincidă ca dată. Singure aceste vacanţe umpleau amintirile amândurora de senin.

Medeea decise să divorţeze în prima zi a unei minivacanţe de patru zile. Se îndreptau spre munte cu Damian la volan. Începuse domol, dar se înfierbântase şi-i relata acum tentativa unui director al firmei de a dejuca o negociere a sa cu nişte austrieci. Intrase în amănunte şi apăsase pe accelerator în paroxismul redării disputei cu adversarul. Gesticulând, luând mâinile de pe volan, scăpă uşor pe contrasens, gata-gata să se ciocnească frontal cu un alt vehicul. Noroc că şoferul din faţă reuşi să taie mult din viteză derapând îndelung. Medeea apucă să apese şi ea cu piciorul stâng pe frâna lor, iar maşina din spate îi ocoli milimetric prin dreapta. Până când Damian, coborât pe şosea, porni cearta cu ceilalţi şoferi, Medeea trecu în stânga, puse mâna pe volan şi-i dădu întâlnire bărbatului ei acasă. Îşi continuă drumul spre Ploieşti pe DN1 şi se întoarse în Bucureşti pe autostradă. Ştia că legătura cu soţul ei plesnise. O simţise nu atât cu mintea cât cu

terminaţiile nervoase în clipa când, fulgerător, pe şosea, îi venise în faţă un mănunchi de raze albastre. Într-adevăr, sesiză abia mai târziu, după ce Damian opri şi celălalt şofer de asemenea, că maşina aceluia, un Oppel, era albastră. Spotul de culoare o atinsese însă înainte de a vedea Opelul. Ajunsă la Bucureşti, îşi găsi bărbatul acasă, vesel nevoie mare, încântat că fusese adus de cel cu care era să se ciocnească şi că sosise înaintea ei.

— Aşa, stimate domn! Cu mine nu mai mergi nicăieri niciodată! Afară de tribunal.

El îi cunoştea destul de bine firea, înţelesese că nu va mai da înapoi. Încercă să discute, să temporizeze, s-o întoarcă din drum. Şi ei îi părea rău. Regreta însă că nu găsise, în cei cinci ani, o soluţie pentru dezamorsarea angrenajului care-l monta să redea întocmai fapte trăite de el, alegându-le de predilecţie pe cele tensionate şi sporind copios drama ca orice histrion cu temperament. Nu se arătase în stare să-i explice lui Damian nivelul neverosimil al tensiunii în care trăia ea zilnic. Adevărul era că de frică sau din prostie nu o făcuse. Prea ar fi avut multe de dezvăluit din angajamentele ei secrete. Dar ar fi trebuit să ştie să i le mărturisească pe unele, făcându-l să le considere puse nu sub peceţi de blestem, ci de încredere firească, iubitoare. Asta era! Iubirea. Nu apucase să crească suficient între ei până la nudismul complet al sufletului Medeei. Poate că Damian se destăinuia întotdeauna virulent şi colorat, cu dialoguri, imprecaţii şi personaje, tocmai pentru că din partea ei nu se ivea nici cea mai nevinovată poveste. Câteva jocuri de cuvinte şi atât şi acelea cu aerul că ar fi scurgeri de informaţii. Nu, nu se pricepuse, îşi reproşa Medeea şi, probabil tot din cauza reflexelor de la centrală, nici nu mai avea de gând să se reapuce să instruiască pe cineva. Nu mai putea pur şi simplu să se destăinuie în afara zidurilor DIO şi gata.

Se reîntâlniră întâmplător peste trei ani. Damian se recăsătorise şi avea un băieţel. Preluase şi conducerea firmei.

— Mai ţipi şi mai gesticulezi împotriva tâmpiţilor când vii acasă? îl interpelase ea.

— Nu pot, am copil mic, doar n-o să fac zgomot…

— Dar nu se poate să nu te descarci, ai pe umărul cui să plângi?

— Am o amantă, rămâne între noi, mă mai plâng ei, mă suportă.

— O şi plăteşti bine se pare, eşti mare şef acum…

— Ei, Medeea, ştii tu…

— Păi, de ce nu ţi-ai luat şi pe vremea mea una ca să mergi acolo cu nervii şi să vii acasă cu tandreţea?... Sau aveai una necorespunzătoare intelectual care nu-ţi înţelegea complicaţiile?

— Nici acum nu poţi să renunţi la asemenea sarcasme?

— Ba da, pot. Ce profesează soţia ta?

— E medic pediatru.

— Aha, făcu Medeea, aha, înţeleg.

Înţelegea că venea şi din partea noii doamne a lui Damian destulă comunicare ca el să nu simtă nevoia să dea pe din afară. Vasăzică avea cu aia un copil, un băiat, avea şi o amantă. Existau două femei care simţeau căldura corpului lui suplu şi a ochilor negri când le admira, când le strângea în braţe, când le adora de deasupra sau dintr-o parte, când respira în ceafa lor frământându-le sânii în palme... După colţ, îşi şterse lacrima pe care o simţea prelingându-i-se pe obrazul stâng. Credea că era singura.

Ajunsă acasă, se lăsă în voia lacrimilor. Împlinise treizeci şi patru de ani în vara reîntâlnirii lor întâmplătoare şi nu iubise niciodată pe nimeni. Cel mai mult ţinuse fără-ndoială la Damian Soare, tocmai de aceea se şi măritase cu el. Sperase la început că în timp, băţoşenia ei afectivă se va muia odată cu alcoolemia jocurilor erotice, cu iscodirile corpului, cu senzaţiile tari, odată cu mărunta tandreţe cotidiană şi cu confortul comuniunii. Aşternutul împărţit cu Damian nu o dezamăgise, ba dimpotrivă: la începutul căsătoriei, la sfârşit de săptămână, în vacanţe, izbuteau să se epuizeze unul pe altul şi să-şi zâmbească fericiţi. Avusese puţini parteneri înaintea lui, iar acum, încercând să cuprindă poveştile cu ei într-o concluzie, deduse că pe toţi, dar pe toţi îi tratase ca experimente. Pe unul îl acceptase, pe alţii îi culesese din mers. Când simţea că independenţa ei riscă să fie atinsă, rupea fără explicaţii legătura. Pe un admirator care, îndrăgostit sau obsedat lulea, se îmbătase şi dormise pe preşul din faţa uşii ei, îl trezise dimineaţa şi, lăsându-l să-şi scandeze uluit recitalul, îi pusese cătuşele. „Diavolul, diavolul!", ţipase băiatul eliberat după un sfert de oră în strada plină de lume.

Damian Soare dimpotrivă: nu se amesteca presant în ale ei, nu-l interesau multe din cele pe care ea le întreprindea la birou. Avea în schimb în el o genă puternică de vestitor şi de povestitor şi nu suporta cel mai grav afront adus crainicului, acela de a nu fi ascultat. Câtă vreme naraţiunile erau liniştite, lineare, descrieri de pitoresc omenesc,

fără drame scrâşnitoare, cât timp aduceau a comedie, totul merse bine. Dar Damian era un bărbat ambiţios, ţintea sus, făcea dovada unei capacităţi admirabile de mobilizare şi de sforţare constantă, drept care poveştile trecură în registrul dramatic. Dacă nu independenţa sa, măcar autonomia îi asigura Medeei liniştea. Pe lângă înjurăturile, încrâncenările şi ţipetele din căştile din studio, nu mai încăpeau altele. Iar refuzul ori neputinţa lui Damian de a renunţa la istoriile lui stridente, descurajă şi înfloririle firave ale iubirii în sufletul ei. Pe Dami, odată pornit, era greu să-l opreşti. La fel ca ea, iubea raţiunea şi dreptatea. Dar spre deosebire de dânsa, adora metodele prin care aceste valori ar trebui impuse, crezând că lumea mişună de complotişti anticorectitudine. Ea îi spunea mereu, cu experienţa sa din Dio, că adevărul şi justiţia nu se pot înstăpâni decât în urma unui proces îndelungat, constant, ritmic, neobosit, extins, până la urmă generalizat sau cvasi. Dar nu şi nu. Soţul ei, „Soarele meu", cum obişnuia să-i spună Medeea în clipele de gingăşie, ajungea acasă, îşi atârna hainele-n cui, iar ghetele le lepăda într-o cutie şi, de cum se vedea în papuci, juca timp de două ore, chiar fără să se aşeze la masă, toate scenele cu el şi cu colegii pro şi contra unor idei, de multe ori fleacuri, le interpreta atât de intens, că a doua zi, Medeea pleca epuizată la muncă.

VIII

Medeea înţelesese încă din timpul căsătoriei că frânele ei afective şi obsesia mai veche a singularităţii, apoi a independenţei, după care a stăpânirii altora, vin de foarte departe, din copilărie.

— Ce tot dai radioul tare când cântă ăia? ţipa la ea maică-sa, tovarăşa secretară de director Victoria Man din Simeria. Numai ţiganii se ţin toată ziua de muzică, ieşi afară la joacă!

Când, surprinsă de mama că voia să pună un disc pe platanul pick-up-ului, Medeea îl scăpă şi-l sparse, în casă se dezlănţui războiul civil. Mama voia să-şi lege copila de şase ani de pat ca să nu mai pună mâna pe toate aparatele muzicale şi să le strice. Dar Ştefania, sora cu şapte ani mai mare, se interpuse. Mama dădu s-o atingă pe cea mare, Ştefania pară lovitura cu manualul de matematică, iar Medeea o zbughi pe uşă şi o zi şi o noapte nu mai fu găsită. Se ascunsese în marea

rezervaţie arboricolă a oraşului şi ajunsese până la Mureş. Acolo dădură de ea nişte pescari, ghemuită într-o groapă sub o salcie cât un nor şi o ademeniră cu minciuna că au vorbit ei cu mama şi că nu i se va-ntâmpla nimic dacă se întoarce acasă.

— Dacă mă bate pe mine sau pe Fani, sar acolo, le spuse fetiţa plângând şi arătând un loc tulbure din râu unde i se părea ei că ar fi primejdia mai mare.

— Abia aşteaptă să te întorci acasă, am vorbit noi cu dânsa, se va bucura că te-am găsit, nu-ţi fie frică, încercară bărbaţii să o potolească. Dar întreg orăşelul află că celebră doamnă secretară de director Man Victoria, suplă, elegantă, tăioasă la chip şi iute la vorbă, îşi altoieşte cam violent copiii.

Din acea zi, tatăl se arătă mai grijuliu faţă de mezină şi, după înscrierea ei la şcoală, avu confirmarea dascălilor că Medeea are înclinaţii muzicale. O descoperi învăţătoarea într-o zi frumoasă, cu mult soare, către sfârşitul anului şcolar, când deschise ferestrele clasei. Simţi că ceva o deranjează în timpul explicaţiilor, nu de afară, ci din interior. Îl dibui îndată pe ţigănuşul Costel bătând cu piciorul în podea ritmul ariei *Vie parisienne* ce se auzea din vecinătate. Nu interveni încă pentru că se mai distingea o perturbaţie. Venea de la frumuşica din banca a doua, Medeea Man, cea cu ochişorii ca două licăriri de miere şi care bătea la rândul ei tactul cu degetele în pupitru. *Vie parisienne* se termină şi fu urmată de *Primăvara lui Vivaldi*. Costel încetă ritmul, dar Medeea nu. Învăţătoarea decise să închidă geamul şi să observe în continuare. Fetiţa dădu să se ridice parcă pentru a se apropia de sursa muzicii. Costel se foi şi el, nu-şi mai găsea locul. Învăţătoarea încercă punctul nevralgic:

— Cărăbuş, ce-i cu tine, ce te tot sucești şi te-nvârteşti, vrei la veceu?

— Nu, da… da' a fost un cântec frumos…

— Ţi-a plăcut şi ţie? o chestionă şi pe Medeea.

S-a auzit frumos de afară, foarte frumos, confirmă colega lui Cărăbuş. Ceilalţi copii nu păreau deloc atinşi de vrajă.

Fetiţa în schimb veni acasă cu concluzia pe care o reţinuse de la tovarăşa şi de la profesorul de muzică al şcolii, cum că ea ar trebui să înveţe să cânte la vioară.

— Vai de noi, oameni serioşi, să ajungem ca ţiganii? Cine a mai auzit de vioară la oameni cinstiţi? se revoltă mama.

Dar curând, soarta i se arătă prielnică celei mici şi părinţii fură invitaţi la şcoală şi sfătuiţi s-o dea la studiul unui instrument, de preferinţă vioara, fiindcă nu avea degete suficient de lungi pentru claviatura pianului. Mama nu se putu abţine nici de această dată:

— Cum? Chiar vioara ca la ţigani? Nu m-am aşteptat, doamna directoare din partea dumneavoastră să ne spuneţi aşa un lucru de ruşine…

— Cum să fie ceva de ruşine, doamnă, dar George Enescu la ce instrument a cântat, nu la vioară? Dar Ciprian Porumbescu, cunoaşteţi Balada lui, nu-i aşa?

— Bine, bine, dar chiar fata mea? De ce nu chitara, dacă nu se poate pianul?

— Pentru că duce la muzica uşoară, iar Medeea are ureche de muzică clasică, e înzestrată cu auz absolut, fiţi atentă aici!

Şi directoarea o puse pe şcolăriţă să reproducă, după exemplele auzite, notele a tot felul de sunete, care mai de care mai ciudate.

Medeea fu preluată, cu sau fără voia mamei ei, de bătrâna profesoară Ingrid Rosenbaum, înaltă, uscată, cu ochelari. Se dovedi severă în pretenţiile sale, dar înţeleaptă în recunoaşterea reuşitelor copiilor. Medeea începu târziu pentru un copil înzestrat, la opt ani. Doamna Rosenbaum nu înceta să-i reproşeze maică-sii acest amănunt, noroc că eleva făcu progrese rapide. La zece ani susţinea deja mici recitaluri la Simeria, la Deva, Hunedoara, la Alba-Iulia, la Sibiu. La unsprezece ani, câştigă premiul întâi la un concurs naţional. Mama, care nu se putea despărţi de imaginea scripcarului ţigan, le amintea prietenelor de fiecare dată că nu numai balaoacheşii trag bine cu arcuşul, ci a tras şi George Enescu, aşa că nu e nicio ruşine, deşi ea ar fi vrut să-şi vadă fiica doctoriţă.

La lecţiile doamnei Rosenbaum mai venea un băieţel cu un an mai mic decât Medeea. Tiberiu era timid, ascultător, iar după ceea ce arătase până la zece ani, promitea şi el. Atâta doar că părinţii nu reuşiseră să-i cumpere o vioară de bună calitate. Doamna făcea des această observaţie, iar de la o vreme, pe băieţel prinse să-l doară comparaţia cu vioara mai bună a Medeei. Colega se oferi să i-o împrumute pe a ei. Dar Tibi nu voia să primească ajutorul, se gândea că supune instrumentul la prea multe chinuri. Doamna îi salvă pe amândoi, dându-i la lecţii lui Tiberiu o vioară din propria-i zestre şi ţinându-i de fiecare dată o predică despre vechimea instrumentului şi

despre marile nume de profesori şi muzicieni ce cântaseră pe strunele ei.

— Repetă după mine: Doctor Hermann Braun, Profesor Wilhelm Rosenbaum, Compozitor Heinrich Mell, Prim-solist Wili Szegedi. Tibi se uita cu mult drag la vioara aceea care-l ajutase să-şi îmbunătăţească execuţia. Într-o seară de marţi, o întrebă pe Medeea:

— Mă spui dacă o duc până acasă să-i cânt din ea lui tata şi s-o aduc joi înapoi?

— Dac-o aduci, nu te spun.

— Ştii, dac-o aude pe-asta, poate-mi cumpără una mai bună… Şi Tiberiu îi făcu cu ochiul spre husele celor două viori. Aveau aceeaşi culoare, aceeaşi dimensiune. Strecură vioara doamnei Ingrid în husa lui şi viceversa. Dacă profesoara ar fi sesizat inversarea, băiatul s-ar fi scuzat că a făcut-o din nebăgare de seamă.

Numai că joi, când sosiră la lecţii, copiii zăriră vioara lui Tiberiu scoasă din învelitoare şi etalată pe masă.

— Dă-mi-o! îi porunci profesoara băieţelului. Iar bănuielile ei se confirmară, în husa cealaltă, se găsea instrumentul vechi din casa ei. De ce-ai furat-o? întrebă ea cu asprime, eu nu predau lecţii la hoţi! Iar tu, îşi îndreptă ea degetul spre Medeea, ai ştiut cu siguranţă de hoţia lui, de ce nu mi-ai spus de marţi până astăzi? Am să vorbesc cu părinţii voştri, acasă amândoi! Ia-ţi scripca, îi mai strigă lui Tibi care era cât pe ce să uite de vioara lui.

Necaz mare pe copii. Se strecurară în rezervaţia dendrologică să se sfătuiască neauziţi de nimeni. Nu ştiau ce să spună, Tibi era pe punctul de a plânge, Medeea, înlăcrămată şi ea, se chinuia să-l consoleze. Conchiseră până la urmă că se vor sfătui cu părinţii şi vor vedea ce e de făcut. Pe ea o speriase mai ales cuvântul „complice” auzit pentru prima oară şi explicat pe larg de Doamna ca fiind foarte grav şi potrivindu-i-se de minune ei.

Se dovedi că bătrâna profesoară se supărase rău de tot şi era greu de întors din drum. Ameninţa cu miliţia, cu procuratura, cu şcoala de corecţie. Medeei îi cerea ca la proces să spună tot ce ştia. În faţa unor asemenea termeni întâlniţi numai prin ziare, dar niciodată în viaţa de zi cu zi, familiile deveniră şi ele îngrijorate. Tatăl Medeei, încercă să o convingă pe profesoară că băieţelul o fi încurcat instrumentele şi, temându-se tocmai de acuza de furt, nu îndrăznise să dea pe faţă încurcătura la timp, sperând că nimeni nu va observa

zăpăceala lui când va fi readus vioara. La mijloc ar fi doar aiureala, timiditatea şi autotimorarea lui, nimic mai mult. Înţelese însă în scurtimp că nemţoaica avea fanatismele sale vechi, nu putea renunţa la ele şi că, într-un fel sau altul, trebuia să i se dea satisfacţie. Victoria Man, la adăpostul vocabulelor spăimoase „complicitate, furt, obiect de patrimoniu, miliţie, jurământ, tribunal", o făcu pe micuţa ei să nu recunoască discuţia complice cu Tiberiu şi să declare că ea înţelesese că Tibi lua vioara cu acordul părinţilor lui, deci, şi al Doamnei şi de aceea nu-l turnase. Greu o convinseră pe Ingrid Rosenbaum să nu-i reclame pe copii la miliţie şi la şcoală. Pe Tibi însă profesoara îl concedie, păstrând-o numai pe Medeea.

Dar nimic nu mai era ca înainte. Fără colegul ei, fata simţea că se află în casă pustie. Apoi, Doamna amintea mereu de ceea ce ea numea cu voluptate „furt", o toca din nou şi pe ea ca să vadă dacă a priceput sau nu sensul subtilizării viorii, dacă a minţit sau nu la anchetă în faţa părinţilor… Eleva nu mai dădea randament, profa ţipa la ea, parcul dendrologic era la doi paşi, luna mai se boltea asupra lumii, Medeea îşi luă tălpăşiţa. Avea câţiva arbori favoriţi: doi tulipieri din America de nord, plini de lalele în această parte a anului. Unul cu mulţime de cupe mari, întoarse spre pământ, incredibile, de la roz până la purpuriu. Altul cu nuanţele întregului galben, de la muştar până la auriu, ochi mari deschişi de sus asupra privirii ei pline de alte pâlpâiri… Stătea ore întregi sub acele flori miraculoase ce-ngreuiau crengile şi gândea mereu acelaşi lucru: dacă ar fi redat conform adevărului discuţia cu Tibi, dacă nu ar fi ascultat-o pe mama ei ameninţând cu Miliţia şi cu tribunalul, atunci Doamna i-ar fi iertat pe amândoi. I-ar fi înţeles ca şi până atunci, mai cu seamă pe Tibi, cum că a vrut să-şi bucure părinţii cu un sunet mai frumos. Îi era greu să îndure, aici, sub candelele înflăcărate ce se aplecau asupra ei, umbra lacrimilor din ochii tatălui lui Tiberiu. Le bănuise, dar declarase ceea ce o învăţase mama: „Şcoală de corecţie, ai auzit? Nu ne nenoroci!" Avea şi un alt loc îndrăgit, printre rhododendroni, altul pe marginea unui izvor. Pădurea plantată îşi arăta puterea de a desena singură faţa pământului. Rădăcinile ei sorbeau apa din adâncuri spre suprafaţă, iar izvoarele se iveau pe unde nu te aşteptai şi se prelingeau spre Mureş. Podeţe de lemn se arcuiau peste ele. Arborii, mai întâi după tăbliţa fiecăruia, apoi după înfăţişare, îi cunoştea pe toţi. Arţarii canadieni formau un pâlc izolat, ei între ei ca o falangă străină încadrată în oastea locului. În mici crânguri

se adunau şi mestecenii ruseşti prevestind parcă, cu argintul lor, apropierea de Marea Albă. Un magnetism aparte emitea un arbore african cu coaja lucie de neagră şi netedă ce era, cu vraja lui prin care întorcea ca dintr-o oglindă întunecată razele ce răzbăteau până la el prin frunzişuri. Se ivea în mai multe locuri. Medeea îi dădea de urmă după felul în care părea pentru o clipă că se luminează umbra din preajma lui.

Era mai bine ca la doamna Ingrid: „Să ajungi tu, fetiţă talentată, complicea hoţului! *Mein Gott, mein Gott!*" Nu mai auzea această exclamaţie a cărei rostire îi strecura, de fiecare dată, fiori prin ceafă.

Nici pe Ingrid Rosenbaum şi nici pe mama ei nu le ierta. Şi atunci, la unsprezece ani, îşi decise pesemne inconştient destinul. Se lăsă de muzică, de vioara pe care o îndrăgea numai ea ştia cât, i-o dărui lui Tiberiu ca să-i poarte noroc, iar pe mama sa începu s-o deteste. Inversa toate ordinele ei, nu făcea nimic din ce-i cerea, i se împotrivea pe faţă. În familie, cu renunţarea la vioară a fost mai uşor decât îşi închipuise, fiindcă Medeea cea de unsprezece ani apăsă pe butonul ororii maică-sii faţă de lăutarii ţigani. „Eu lăutar nu mă fac!", le spunea părinţilor, simţind ferm, dar fără cuvinte, că-n viaţă nu o va interesa decât dreptatea. Fusese convinsă, nu pricepea cum, să jure strâmb, să mintă şi nu va mai minţi niciodată, va pune mâna pe toţi cei care mint şi înşală. Uşor nu i-a fost. Anevoie îşi reprima pornirile auzului absolut. Trecea pe la Tibi din când în când, rugându-l s-o lase să mai pună mâna pe vioară. Îşi uimea colegul cu felul de a ciuguli cu ochii partitura şi a aspira din aer celebre piese clasice şi de café concert şi-i venea extrem de simplu să se ia după o formaţie pe care o auzea la radio, făcând pe prim-solista. Tibi bănuia că atunci când zăbovea mai mult cu fosta ei vioară în braţe, era certată straşnic cu ai ei şi se aciua la el ca-ntr-un refugiu.

— Cât de uşor îţi e ţie, suspina Tibi, dac-am fi rămas împreună, aş fi prins şi eu la fel de repede.

Într-o deplasare cu liceul la Deva la un eveniment cultural, se lipise de taraful unor arădeni şi, cerându-i unuia vioara, complotase cu ţambalul scoţând un pot-pourri de piese concertante şi de inimă albastră de li se dusese faima. Ţambal playerul nu era altul decât fostul ei coleg Costel cu care acompaniase melodiile intrate în viaţa lor pe fereastră. Din acea zi, au colaborat ori de câte ori s-a întâmplat să se întâlnească. Clienţii restaurantelor vedeau o tânără elegantă, cu

căutătură altitudinară, punând mâna pe scripcă şi trântind, bine însoţită de sprinteneala ţambalului, *Ceardaşul lui Vittorio Monti* sau *Amapola* de Nicolucci.

În liceu, se hotărî să se-ndrepte către studiul limbilor străine, se dădea în vânt după şueta cu vorbitorii altor graiuri, savura mai ales perplexitatea lor când le strecura informaţii insolite şi adora să conducă întreg spectacolul conversaţiei. Drept care semnaliză la dreapta declarând că se va pregăti pentru germană şi făcu la stânga, învăţând temeinic rusa cu bunicul ei patern. Cealaltă specialitate, engleza, îi era, ca şi colegilor ei, la îndemână, în vârful degetului, în România post decembristă, o vorbea întreg tineretul. Când maică-sa o surprinse pregătindu-se cu bătrânul domn Man, primi explicaţia că ea studiază şi germana, şi rusa fiindcă acestea vor fi idiomurile viitorului în Europa. După-amiezile cu moşul Sabin erau o încântare. Omul fusese înrolat pe când studia medicina. Căzuse prizonier după un an de război şi petrecuse alţi unsprezece prin Siberia şi, în halat alb, prin spitalele lagărelor de te miri unde. Îi iubea cu pasiune pe Cehov şi pe Puşkin, purta cu sine un veac de poveşti. Aşa că Victoria Man se trezi cu fiica cea mică studentă la Bucureşti la rusă şi engleză, dar, pentru că tuturor le vorbise maiestuos despre pregătirea fetei la germană, se resemnă să nu mai amintească nimic de engleză, ci să lanseze în faţa cumetrelor teoria Medeei despre viitorul lingvistic al Europei. Medeea făcu tot posibilul să ajungă pentru un an, apoi pentru încă unul şi pentru un al treilea la doctorat la Institutul Puşkin din Moscova, iar după toate titlurile în filologie, trecu la Academia de Poliţie. Visa să aibă putere ca să facă dreptate. Studiul dreptului ar fi plictisit-o, era omul acţiunilor concrete, nu al interpretărilor pentru câştigarea partidei cu orice preţ, chiar şi cu cel al răsturnărilor speculative. Academia de Poliţie o trimise la cealaltă Academie, a serviciilor secrete şi în acest fel, deveni colaborator al DIO odată cu spectaculoasa înfiinţare a diviziei care o absorbi curând în ţesuturile sale.

Dragostea pentru muzică, pentru vioară mai ales nu o părăsise după unsprezece ani. Tiberiu nu izbutise să facă o carieră în muzică. Eliberarea din ,89 le încâlcise tuturor cărările. Alte vise, alte amăgiri. Cu trecerea anilor însă, Medeea îşi reproşa tot mai amar lipsa de curaj în faţa doamnei Rosenbaum. Moartea cutezanţei şi obedienţă faţă de îngâmfata de maică-sa dusese şi la ratarea lui Tibi. Dacă n-ar fi fost laşitatea ei de copil şubred, băiatul ar fi izbutit, poate că ar fi ajuns

acum un violonist cunoscut. Tocmai amintirile legate de lecţiile de vioară, auzul absolut care o chinuia în preajma muzicii, îi produseseră şocul puternic la urmărirea cazului Mira Opal. O revoltase peste măsură, o umpluse de mânia răzbunării tentativa de a i se tăia fetei palma cu degetele care apăsau corzile pe gâtul instrumentului. Se vedea în locul Mirei, iar în sabia lucioasă de la televizor, recunoştea tăişul vorbelor maică-sii şi privirea de oţel a profesoarei Ingrid Rosenbaum. Numai portretul robot al motociclistului nu reuşea să-l lipească de alt reper, cu toate că violenţa şi rapiditatea lui îi deşteptau senzaţii familiare. Frământări şi înscenări în gând, până-ntr-o dimineaţă când, preparându-şi micul dejun, parcă-l văzu pe Damian irupând în casă călare pe o Kawasaki şi dând din mâini: „Cine-i permite feţei ălei a să facă publicitate pentru un delincvent ca taică-său?! De ce nu răspunde nimeni pentru toată propaganda asta ilegală? Ce Stradivarius, ce dizabilitate! Să fie arestaţi toţi cei care încurajează o asemenea influenţare a justiţiei! Şantaj sentimental! Nu-i coret, nu e drept, nu-i normal!” …”

IX

Unul din cvasi-anonimii care tulburau aerul transparent al contemporaneităţii era fără-ndoială Andrei Opal cu trăsnita lui de imaginaţie şi cu un soi de neastâmpăr de ins convins că, cel puţin pe o parcelă anume, el e menit să schimbe lumea. Ocupa, ca director general, a treia poziţie ierarhică în Organizaţia Naţională a Orbilor Români (ONOR), după preşedintele Tănase Lebădaru şi vicepreşedintele Mihnea Despa. ONOR izbutise să obţină din partea primăriei Bucureştilor un teren de 7200 metri pătraţi unde să-şi construiască un sediu pe care nu-l avea câtă vreme funcţiona de zeci de ani într-o clădire a unei şcoli. De fapt, o mare suprafaţă din zonă, locul în care regina Elizabeta voise să ridice un veritabil orăşel al orbilor, ar fi trebuit să-i aparţină de drept aşa cum îi aparţinuse, de la începutul secolului XX, Societăţii Vatra Luminoasă al cărei urmaş pe linia scopurilor şi activităţilor ONOR fusese recunoscută în justiţie. Nu însă şi ca moştenitoare a terenurilor pe care sistemul comunist plantase o puzderie de obiective, de la Arena Naţională la un garaj al troleibuzelor, la făbricuţa Munca Orbilor, la un patinoar, un turn de

paraşutism şi un parc cu lac şi restaurante în mijloc. Judecătoria, apoi curtea de apel argumentaseră că recunoaşterea continuităţii regimului de proprietate ar fi putut duce la revendicări de terenuri pe care se ridicaseră deja construcţii de utilitate publică.

Dar, după darea în folosinţă a celor 7200 de metri către ONOR pentru 49 de ani, mafia imobiliară, de conivenţă cu autorităţile retrocedării proprietăţilor când justificate, când inventate a decupat o bucată consistentă din teren. Pretextul, pentru că era nevoie de unul, a fost retrocedarea unei parcele către un proprietar ce nici nu văzuse pesemne acel colţ de Bucureşti. Avusese în interbelic o fabrică de cărămizi în altă parte, însă acolo noile clădiri ocupaseră locul. Unde s-a găsit maidan de furat? Ei bine, la orbi. Până s-or mobiliza ei, până or găsi bani pentru avocaţi, până una alta… Se ştia că nu au resurse suficiente pentru a se lansa într-un război atât de primejdios.

Atunci s-a aruncat în bătaie Andrei Opal care până la acea oră se ţinuse de jocuri şi concursuri, de excursii pe la situri şi monumente istorice pe care orbii nu le vedeau, dar unde puteau trage un chef pe cinste la câte o cârciuma mai înţelegătoare, la o pensiune mai dulce. El intui că, dacă nu se strângea urgent o sumă importantă şi nu se demara construirea, s-ar fi putut prea bine ca şi terenul care le rămăsese, să dispară din mâinile lor. Statul nu dădea niciun semn că ar dori să sprijine proiectul. Opal schimbă mai întâi denumirea lui: nu sediu al organizaţiei, ci Institut al Egalităţii de Şanse, adică de formare a tinerilor şi recalificare a adulţilor rămaşi fără vedere, în meserii potrivite pentru ei. Institutul urma să mai găzduiască biblioteci, fonoteci, cabinee de formare în fizioterapie şi baze de tratament, spaţii de procesare a sunetului şi de radiofonie, o sală de conferinţe şi concerte, studiouri de produs cărţi audio, imprimerii braille, o tipografie de carte cu semne mărite, un auditoriu pentru filme cu audiodescripţie, o sală de expoziţie a tehnologiei specifice, cabinete de consultaţii oftalmologice şi multe altele. La aflarea unui asemenea plan, orbii s-au arătat receptivi, au donat mai caliceşte sau mai boiereşte, noroc că erau mulţi. Văzând că donaţiile încep să picure nu numai de la afiliaţii ONOR, ci şi din alte surse şi totul numai în urma strădaniilor profului de engleză, Lebădaru şi Despa îl desemnară pe Andrei Opal responsabil cu proiectul Institutului Egalităţii de Şanse, degrevându-l de alte obligaţii până la trezirea lui din vis.

Opal, văzând că guvernamentalii apreciau, lăudau, se minunau

în faţa proiectului, dar nu aveau de gând să se mişte prea curând sau chiar deloc, sesizând el cu un al şaselea simţ că interesele imobiliare ceţoase, neguroase, tenebroase lucrau pe dedesubt, îşi fixă ţinte mai ambiţioase: Mira, fiica lui mai mare, devenise de câţiva ani o stea internaţională a violonisticii clasice. Severă şi elitistă, Fundaţia americană Winston Bluedale promotoare a tinerelor talente din întreaga lume în muzică, se arătă cucerită de concertele ei de la Baltimore şi New York. O supuse testului său obişnuit cu două probe:

1. Alături de un pianist oferit de Bluedale, să improvizeze preţ de 30 – 40 de minute pe tema Spiritus mei Loci.

2. Să improvizeze alături de o trupă de jazz propusă tot de fundaţie. Îi era limpede violonistei că, la a doua probă, spiritul locului avea să fie cel american.

Mira legă mai întâi într-un recital Dansurile Româneşti ale lui Bela Bartók, de melodii lăutăreşti de la margine de Bucureşti, de colinde din Maramureş, de motive macedo-române şi de crâmpeie klesmer ale fanfarelor din Moldova, totul încheiat cu linia principală din Hora Staccato de Grigoraş Dinicu. Pianistul se ţinea greu după ea şi la fiecare schimbare de direcţie pe care Mira o anunţa prin semne, făcea ochii mari, adică, mai ai multe, dommnişoară? Jazzul din a doua parte a probei a fost o joacă. I-a lăsat pe negrii americani să pornească la drum, i-a urmat uşor, cu acorduri de evidenţiere a liniei lor, pentru ca la un moment dat, să iasă din penumbră şi să devină cap de cometă cu un siaj sclipitor în urma ei. Winston Bluedale i-a dat în custodie pe cinci ani un Stradivarius din 1703 cu consemnul ca, la fiecare spectacol în care va folosi vioara, să menţioneze sponsorul şi să le pretindă organizatorilor pază piesei de tezaur inclusiv în deplasarea acesteia dintr-un loc într-altul, în baza unui contract standard. Cu acest Stradivarius susţinu Mira Opal, în America şi Europa, apoi în România, concerte de colectare de fonduri pentru Institutul tatălui ei. Între timp, acesta obţinuse autorizaţia de construcţie şi se apucase de turnat fundaţia după credinţa ţăranului din Muntenia cum că terenul pe care omul a înfipt o temelie, nu i-l mai poate lua nimenea. Banii din concertele Mirei curgeau, se adăugară alţii din reprezentaţiile altor muzicieni, Alexandru Tomescu şi Horia Mihail, de pildă, dar glazura o aşeză şi o întinse pe tort primarul general al Bucureştilor, pitorescul medic Stelian Oncescu, cu o investiţie de 450 mii de euro.

— Hai, dom’le, cum să nu-ţi dau, făcea primarul către Opal ce

ţinuse să-i mulţumească într-o întrevedere directă, păi, ai o fată atât de frumoasă, am ascultat-o şi eu, m-am dus anume, nu le prea am cu astea clasice, dar valsurile vieneze, ce mai, a-ntâia, bravo! Vin la centrul ăla al tău să-mi facă fetele de la Vatra Luminoasă masaj, poate mi se-mbunătăţeşte şi mie vederea, că uite, nu pot fără ochelari!

— În mod sigur vi se repară ochii de la masaj, îl asigură Opal, dar eu ce mă fac cu ăştia de la guvern că nu vor să-mi acrediteze Institutul?

— Asta, dom'le, e politică şi aici, am o singură soluţie:

— Care, domnule doctor?

— Clisme cu grohotiș!…

Andrei mai întâlnise acest fel de exprimare mai deocheată al medicilor, dar, într-o audienţă oficială, se trezi luat prin surprindere. Reacţionă totuşi bine:

— Mai am eu ceva grohotiş de şantier prin spatele Institutului…

— Foarte bine, amice, tu pompează că eu îi ţin să nu fugă!

Medeea se prăpădea de râs în studioul ei de ascultat şi urmărit voci. Parcă-i vedea pe membrii guvernului cu pantalonii în vine şi sonda de clismă-n cur şi pe unul în halat alb apăsând pe pistoane. Misiunea asta cu focalizare pe telefoanele mobile ale lui Opal îi mai făcu rost de multe minute senine. Era cât pe ce să se-mpotmolească însă într-o discuţie unde veni vorba de mulţi bani. Profesorul Opal le raportase ceva lui Lebădaru şi Despa, părăsind curând acel birou fără ca Medeea să sesizeze detaliul din convorbirea celor trei. În asemenea împrejurări, se conecta şi la un al doilea telefon, de obicei, cel al lui Tănase.

— Da' ce, a plecat Andrei ăsta? se miră Lebădaru.

— Domnule profesor! Domnule Opal! strigă Despa. Nu e, pare-se că a plecat

— Păi, n-am auzit uşa!

— Nici eu, confirmă vicele.

— Uluitor, făcu Medeea pentru sine, dându-şi seama că asistase la discuţia dintre trei orbi într-o încăpere în care nu se găsea niciun ochi teafăr.

— Şi, reluă Lebădaru, tu, Mih, ce mai zici?

— Domnule preşedinte, dar e extraordinar! Mă întrebaţi ce mai zic, ce mai fac!… Vă interesează ce fac eu, sunteţi colosal, domnule preşedinte, fantastic, vă interesaţi de mine!

— Hai, hai, Mih, lasă vrăjeala, gata, gata! Pe câtă lume nu-ntreb eu ce face? Ce mare scofală e-n asta?

— Nu, dar mă gândeam şi eu…

— Gândeşte-te la ce voiai să-mi spui cu televiziunea înainte de a veni ăsta, de-l chema cândva Cuc!

— Domnul profesor Opal? Păi, voiam să vă zic că aseară, s-a dat din filmul acela în serial, Cu ochii deschişi, s-a dat episodul cu Horia Barbu, avocatul orb, care donează ONOR 114 mii euro după ce mai donase odată vreo 65 de mii.

— Cât? Şi unde-s banii, că nu ştiu să fi intrat în cont?

— Nu, dar aşa e în film.

— Film, nefilm, a auzit şi a văzut o ţară întreagă că ne-a donat bani, să-i aducă aici!

— Domnule preşedinte, n-aţi înţeles: ăsta-i scenariul filmului…

— Băi Mih! E avocatul ăla orb pe ecran sau nu?

— Este.

— Zice în văzul lumii că a donat bani către ONOR?

— Păi zice, dar…

— Ce dar, dom'le, să se prezinte cu banul, că altfel, merg şi eu la alt avocat şi vede el pe dracu'!

— Domnule preşedinte, sunteţi extraordinar, cred că nu sunt eu în stare să mă fac înţeles…

— Şi asta e posibil.

— Filmul e film, a fost inventat de cineva, cu personaje, cu acţiune. Acolo figurează şi un avocat nevăzător, jucat de domnul Victor Rebega, foarte cunoscut, celebru, pot să zic.

— Păi da, nu l-am întâlnit şi eu când a venit pe-aici?… Atunci când l-au filmat şi pe Andrei cum îl dădea pe nea Rebega de tocul uşii în tipografie…

— Aveţi dreptate, dar să ştiţi că domnul profesor e cel care s-a ciocnit de tocul uşii. Îi dăduse domnului Rebega braţul ca să-l conducă…

— Da, mă, ştiu!… Că Andrei se tot lăuda pe-aici că ce natural şi cât de orbeşte s-a izbit el fără să vrea de toc şi cum l-a zdruncinat pe ăla!

— Da şi vă spuneam: personajul se cheamă în film Horia Barbu. Şi acest Horia Barbu, nu Victor Rebega, dă banii…

— Păi, asta spun şi eu, dacă i-a dat, să-i văd, unde-s?

— Dar, mai încercă Despa o dată, acest Horia Barbu nu există în realitate şi dacă el nu există, nu au cum să existe banii lui.

— Dar n-au zis că e orb din cadrul ONOR?

— Ba da, însă dacă-l căutaţi pe listele organizaţiei, nu veţi da de un avocat cu acest nume, Horia Barbu.

— Aha, aha!… băi, băi, băi Mihneo, tu ştii că ai putea să ai dreptate? Da. Dă-le-n mă-sa de liste, hai la un şpriţ!

În acest punct de graţie, Despa o luă de la capăt:

— La un şpriţ, domnule preşedinte, m-aţi invitat la un şpriţ cu dumneavoastră, dar este formidabil!…

— Hai, hai, termină că acu' te las aici şi-l invit pe Cucul ăla de altă dată…

O vreme, după încheierea perioadei de urmărire, Medeei îi păru rău că nu-i mai aude. Se obişnuis e cu vocile lor: a lui Tănase Lebădaru puternică şi profundă, a lui Despa tinerească, uneori exaltată, alteori reflexivă, a lui Andrei Opal cultivată şi radiogenică. De fapt, el susţinea o emisiune săptămânală pe canalul de ştiri al radioului public, sub un titlu preluat din Eminescu, „Ochiu-nchis afară". Ochiul închis afară care „înăuntru se deşteaptă" şi vede tot ce se întâmplă semnificativ în comunitatea invalidităţii vizuale, emisiune care, potrivit principiului egalităţii de şanse în accesul la informaţie, juca rolul unui ziar vorbit dată fiind nu neapărat imposibilitatea, ci, prin comparaţie, ineficienţa tipăririi unui cotidian sau săptămânal braille. Din momentul declanşării teleurmăririi lui Opal, toate aceste emisiuni figurau înregistrate şi arhivate la DIO. Medeei îi lipsise şi vocea mieroasă şi cristalină a Filomelei Petecel. Îşi merita numele Privighetoarea asta din fruntea OGPIM. Unele din cele mai spectaculoase interceptări îi aveau ca protagonişti pe ea şi pe Andrei Opal. Nu Filomela era obiectivul oficial al urmăririi, ci profesorul, dar cum cele mai frecvente întâlniri ale lui la nivel guvernamental o aveau pe directoarea generală Petecel ca parteneră, glasul ei iubitor de melos ciripea adesea în căştile de pe urechile doamnei comisar Man.

— Nici nu ştiţi ce bine-mi pare că vă văd, domnule director general, exclamă ea, floare albă a sincerităţii, primindu-l pe Andrei în biroul ei din Calea Victoriei.

— Şi eu mă bucur, doamna directoare generală.

La scurt timp după ce se complimentau şi aproape că se făceau unul pe altul generalissimi, pâlpâia fitilul aprins, exploda grenada şi

şuierau schijele.

— Nu pot să admit, ridica tonul Opal, ca o clădire construită de noi fără ajutor de la stat, lucrare recepţionată oficial conform legii, să nu poată fi deschisă de proprietar şi făcută funcţională în scopul pentru care a fost construită şi dotată, nu pot să admit, e o discriminare la mijloc, un abuz, o mizerie!

— Vă rog să vă calmaţi, domnule profesor şi daţi-mi voie să vă explic…

— Explicaţi-le altora mai bătuţi în cap, doamnă, dar nu mie! Recunoaşteţi că nu doriţi ca noi să avem un astfel de Institut al Egalităţii de Şanse, vreţi să ni-l confiscaţi aşa cum mafia imobiliară ne-a furat aproape tot terenul!…

Opal era greu de oprit în asemenea împrejurări. Medeea urmărise de la pupitrul ei interceptor şedinţe plicticoase cu ong-uri şi cu structuri oficiale ale statului pe tot felul de teme sociale, cu Andrei printre participanţi ridicând aceeaşi problemă, cu el punându-i la punct cu câte un epitet de neuitat pe birocraţii care se prefăceau că nu pricep. „Egalitatea de şanse dintre mine şi dumneata, îi replicase el odată unui consilier prezidenţial, constă în abolirea privilegiilor dumitale prin care eşti mai egal decât noi toţi!” Câţiva inşi din rândurile oficialităţilor care-l preţuiau, îi atrăseseră atenţia să evite asemenea exprimări faţă de demnitari mai ales în public, fiindcă aşa ceva nu se uită şi nu rămâne de obicei neplătit. Medeea i-ar fi oferit acelaşi sfat. Dar ţi-ai găsit cu Andrei Opal, fost Andrei Cuc! Continua în faţa Filomelei Petecel:

— Aţi făcut afirmaţia insultătoare că orbii nu au un control obiectiv al realităţii din jur! Dar ce, eu nu-mi dau seama în aceste momente ce discut cu dumneavoastră, nu sunt conştient unde mă aflu, am cumva halucinaţii?

— Nu m-aţi înţeles şi nu ştiu de ce mă supăraţi mereu, se crispa Filomela. Vă rog, nu mă confundaţi cu altcineva! Eu, întotdeauna, din tot sufletul, pentru oamenii în dificultate, am avut, cum să vă spun, nu compasiune, cum să zic, o afecţiune, da, o afecţiune aparte. Eu de aceea sunt în această funcţie, din… din… Sunt o persoană foarte simţitoare şi mă interesează… Am vrut chiar să mă fac medic oftalmolog…

Din creşterea intensităţii vocii Filomelei, Medeea deduse că aceasta se apropia de terminalul prin care se realiza interceptarea, adică de telefonul mobil al lui Opal. Ăla mârâi ceva:

— Să lăsăm…

— Nu, să nu lăsăm nimic deoparte, să discutăm, să luăm o hotărâre înţeleaptă, de exemplu, pe dumneavoastră, domnule profesor, eu… Aţi scris cartea aia, chiar din carte ştiu că sunt probleme de reprezentare a înfăţişării oamenilor din jur care trebuie corectate şi e bine să organizăm mai întâi nişte cursuri în acest sens, după aceea, acreditǎm tot ce doriţi şi vă punem la dispoziţie specialişti, că nu aveţi aşa ceva.

Şefa de la OGPIM se găsea foarte aproape de buzunarul cu telefonul profesorului.

— Doamnă, reporni acesta cu un glas ceva mai calm, în acea carte eu am vorbit de reprezentarea de către bărbaţii orbi a figurii femeii în context pur erotic…

— Vă rog, vă rog, vă rog…

Se auzeau respiraţiile foarte apropiate ale celor doi. Opal dădu să spună ceva, dar pesemne palma Filomelei îi acoperise gura ca nu cumva să scape vreo porcărioară după sintagma „context erotic”. Asta, îşi zise Medeea, parcă ştie că-i ascult şi nu vrea ca eu să aud vreun cuvânt mai deocheat. Se auzi zgomotul unui ţocăit puternic.

— Vai, făcu Filomela, dar nu trebuie să-mi pupaţi mâna…

După care distinse un foşnet de veşminte şi respiraţia ei precipitată. Bărbatul cu revendicarea şanselor egale pare-se că-i astupase gura cu a lui. Filomela scăpă un „Ah!” şi se-ndepărtă îndată pocnind din tocuri, iar Serviciul Special de Investigaţii Operative putu s-o intercepteze gâfâind:

— Mai discutăm noi despre problema Institutului, acum trebuie să merg la guvern, sunt aşteptată!

Medeea râdea din toate fibrele. Pupatul surpriză drept pe frumoasele buze guvernamentale confirma teza lui Opal cum că orbii deţin din belşug controlul obiectiv alrealităţii din jur. Avu confirmarea că Opal îşi sărutase fără aprobare pe guriţă şefa domeniului de interes naţional din felul în care se desfăşurară ulterior întâlnirile lor în acelaşi birou de la OGPIM. Vocea de soprană a Filomelei se auzea de la o distanţă mai mare în timp ce glasul de altistă al unei doamne ce se prezentase drept consilier juridic se înfipsese mai aproape de celularul lui Andrei Opal. Pe asta, a doua, se pare că vizitatorul nu mai avea chef să o pupe. Medeea parcă sesiza în vocea lui o ţâfnă în plus, determinată pesemne de prezenţa intrusei.

X

Întreg dosarul profesorului Andrei Opal, director general al ONOR, o avea ca sursă pe Filomela Petecel, director general al OGPIM. Pe ea şi organismul guvernamental pe care-l dirija, fiindcă e de înţeles că decizia nu o luase singură. La sesizările executivului privind persoanele juridice sau fizice obişnuite, DIO, secţiune a ministerului public, avea obligaţia să reacţioneze, adică să ia în studiu atenţionările. Când, odată cu recepţia clădirii, în numele ONOR, Opal ceruse acreditarea Institutului Egalităţii de Şanse, Petecel, în numele OGPIM, îi solicitase toate facturile din care să reiasă cheltuielile efectuate şi toate sursele de bani investiţi în construcţie, bineînţeles, pe lângă proiectul clădirii, autorizaţia de ridicare a ei, contractele cu constructorul, dovada plăţii impozitelor, actul de dare în folosinţă a terenului, ucazul de reducere a acestuia la mai puţin de un sfert din suprafaţa iniţială prin actul de retrocedare numărul ş.a.m.d. Nu ar fi avut permisiunea să le ceară întrucât organizaţia era una de drept privat, dar merse la risc. Combătu refuzul şi nenumăratele întrebări ale lui Opal cu ideea că, pentru acreditarea pe care ONOR şi-o dorea atât de mult, era nevoie să se dovedească limpede corectitudinea investirii banilor în scopul pentru care au fost donaţi. Dovada donării şi colectării sumelor pentru un institut al Egalităţii de Şanse ar fi avut forţă peremptorie, nimeni nu ar mai fi putut obiecta. În sprijinul solicitării sale, OGPIM cită legi vagi care puteau demonstra orice, inclusiv necesitatea acelei verificări. Iar directoarea organismului guvernamental abia termină de parcurs opisul documentelor depuse de Opal, că le şi aduse pe toate spre investigare la DIO în două lăzi. Subalternii ei le lăsară la parterul Diviziei. Filomela, singură de data aceasta, fu invitată în biroul Secundei. Urmărirea de la distanţă a lui Andrei Opal şi a celor din jurul lui fusese demarată de două luni, din momentul depunerii de către OGPIM a cererii de a se verifica destinaţia donaţiilor pentru institutul cu bucluc. Acesta fu şi primul punct atacat de Vicecomandanta Serviciului Special.

— De ce crezi, Mela, că ar fi deturnat banii din donaţii orbii ăştia? Ai vreun indiciu?… Sau vizezi pe altcineva, vreun funcţionar de la tine? Dar fii te rog sinceră şi mergi până la capăt!

Cele două femei se cunoşteau din întâlniri ale oficialităţilor.

— Draga mea, nici nu ştii cât de mult mă bucur că ai încredere în mine, ţi-aş spune, dar timpul tău e atât de cum să spun, nepreţuit… Sincer, nu cred că au fost deturnări de fonduri sau, oricum, nu grave. Dar nu pot să admit ca o asemenea clădire, tu ştii cât de mare e?… Să adăpostească numai ce vor ei. Vreau să plasez acolo şi servicii pe care eu, fiindcă nu am avut buget, n-am apucat să le pun la punct. Dar să ştii că proiectele mele au fost primele, eu am gândit înaintea tuturor asemenea servicii, nu ei, nu ştiu cum de le-a trecut prin cap, cred că m-au auzit prezentându-le la vreun seminar. Iar orbii, închipuie-ţi, cu Opal ăsta în frunte, nu vor să preia acolo proiectele mele ca prioritare! Aş putea să mă refer la legea aia, ştii tu care, cu proprietatea intelectuală, ideea a fost a mea, ei mi-au copiat-o, dar nu ştiu dacă să-ţi mărturisesc sau nu, mi-e milă… Da, mie mi-e milă, dar ei nu şi nu că ei au adunat banii, ei au ridicat construcţia ei fac şi dreg! Crede-mă, una ca asta nu se poate! OGPIM se ocupă de întreaga zonă a marginalităţii şi are marginali peste tot, dar pentru care n-a reuşit încă să înjghebeze decât foarte puţin… Iar ăştia izbutesc, Doamne iartă-mă, de capul lor? Iar apoi, cum o să facă, fiindcă lor le zboară prin cap tot felul de avioane!

Adusese cu sine şi cartea lui Andrei Opal *Inevitabila pedofilie*, i-o deschise Vicesupremei la paginile pe care le găsea suspecte. Citeşte aici!

Interlocutoarea catadicsi. Zâmbea.

— Zice aici că atunci când îşi ia în braţe sau, mă rog, când se culcă cu amanta lui de patruzeci de ani, o vede-n ea pe puştoaica din vecini din copilărie, ce e rău în asta? Crezi că bărbaţii noştri nu fac la fel ca să şi-o ţină în funcţiune? Închid ochii, închipuindu-şi că nu şi-o trag cu tine, se feresc de faţa ta cu care s-au obişnuit de o viaţă şi-n locul tău văd în gând cine ştie ce elevă de liceu… Iar aia închipuită s-ar putea să fie chiar fiica celui mai bun prieten al soţului tău, una pe care o ştii şi tu de mică…

— Vai, dar cum poţi să vorbeşti aşa? se sperie Petecel. Gândeşte-te că într-un mediu închis ca cel al dizabilităţii se pot produce drame…

— Sau te pomeneşti, Mela, că vrei să te ia vreunul şi pe tine şi, în loc de treizeci şi opt de ani ori câţi ai tu, să te vadă de doisprezece, ce zici?

— Draga mea, nu mă înnebuni, eu dau o altă interpretare…

— De zece ani, poftim!

— Nu, te rog, iubita, nu glumi! În aceste medii închise unde oamenii nu se întâlnesc decât între ei, în cercurile marginalilor, ar putea să apară confuzii, orbii ar putea să creadă că totul e permis, Opal ăsta e un lider de al lor, mai, cum să spun, mai avangardist, mai trăsnit, mulţi tineri se pot lua după el…

— Fratele meu, ca să nu zic sora mea scumpă! E un moft al imaginaţiei unuia şi gata. Nu pot lansa investigaţii pentru aşa ceva. Ai citit Lolita?

— Ăăă…

— Ai văzut filmul Lolita?

— Cum, cum? Stai să-mi notez!

— Ce să-ţi notezi, dragă? Lolita, cu Jeremy Irons ca seducător şi Melanie Griffith în rolul puştoaicei, povestea aia cu profesorul de treizeci şi vreo cinci de ani obsedat de nimfete, de fetiţe de doisprezece – paisprezece ani…

— Adevărate?

— Cum adică? Păi, cât se poate de adevărate, cu carne şi ciolănaşe de doisprezece ani, nu ca astea închipuite de Opal în timpul pupăturilor ale căror oase scârţâie de fapt ca la 45…

Şefa OGPIM roşi şi-n vârful pantofilor, dar reuşi să-ngaime:

— Şi unde rulează, vreau să-l văd şi eu.

— A rulat de mult. Dar nici de Vladimir Nabokov n-ai auzit? E un scriitor, rus de origine, a trăit şi-n Statele Unite.

— Eu, draga mea, ştii, sunt psiholog, mă ocup de aspectele concrete din viaţa şi din mintea omului, nu de imaginaţia scriitorilor, ziceai că-i rus?

— Rus.

— Şi a inventat una ca asta, un bărbat în toată firea cu o minoră de doisprezece ani?

— Nu numai că a inventat povestea, dar a şi avut un succes mondial, tu unde-ai trăit până acum?

— Îţi spuneam, eu, ca psiholog, trebuie să privesc lucrurile din alt unghi…

— Unghi, neunghi, cert e că Melanie Griffith e dulce foc, toată lumea o simpatizează.

— Bine, dar scriitorul ăla e de vină, cu ăştia n-o scoţi niciodată la

capăt, până şi Andrei Opal se crede un fel de scriitor, ştii ce a fost în stare să spună odată în faţa ministrului sănătăţii şi a patriarhului Bisericii Ortodoxe?

— O fi citat din cărţulia aia cu fetiţele din capul lui!

— Ei, nici chiar aşa! Dar l-a citat pe unul… Stai că mi l-am notat, aşa: Hippolite… Nu i-am cerut-o, dar ca să mă umilească, l-a pronunţat pe litere, am aici: T a în e, Hippolite Taine, filosof francez, zice, admirator al ştiinţelor. Dacă ar veni un extraterestru, a spus Opal că a spus Taine, i-ar întreba pe oameni înainte de toate… şi aicea citez: „În ce credeţi voi?" Ştii ce i-am răspuns, că i-am dat un răspuns pe măsură: Cred, domnule profesor, în puterea psihologiei, pentru că eu sunt psiholog, de a armoniza relaţiile dintre oameni şi a aduce normalitatea în lume! Aşa i-am spus. Să vezi cum se uitau la mine miniştrul şi…

— Bine, bine, astea ţin de cercetare, la urma urmei, de politica oficiului tău.

— Dă-mi voie totuşi să-ţi spun, ştiu că te grăbeşti, să-ţi povestesc că patriarhul m-a binecuvântat!

— Toate păcatele-ţi sunt iertate, Mela, draga mea, te iert şi eu, dacă e nevoie! Dar lasă-mă să-ţi mărturisesc că ce mă miră pe mine e cum de au reuşit ăştia să facă ceea ce statul nu a putut isprăvi până acum, adică un institut ca acela, chiar tu ai spus-o. Şi de ce să iasă ăştia în evidenţă! Îţi dai seama cum vor ţipa ziarele? Guvernul, autorităţile centrale şi locale n-au fost în stare, în schimb orbii, deşi n-au văzut în viaţa lor o cărămidă, uite că au ridicat o catedrală! Dumnezeu şi Maica Domnului compensează… Şi tot aşa până la o ameţeală generală. Nu pentru broşurica asta cu întinerirea mutrei muierii la futai ţi-am luat în seamă reclamaţia, nu. O iau în calcul pentru ce ar putea să reprezinte în capul multora, al presei în primul rând, izbânda lui Opal şi a alor săi!

— Bine, dar nici încurajarea pedofiliei nu poate fi admisă, se apără Petecel. Te rog însă mai clar, ce-ai vrut să spui?

— Ce să spun? Să se ştie că fără noi, nu se poate face nimic! Ce stat de drept suntem, dacă un institut din ăsta Naţional al Egalităţii nu depinde integral de noi?

— Nu, te rog, nu al Egalităţii, al Normalităţii!

— Fie cum vrei tu, se arătă concesivă Subşefa DIO. Dar ţine minte: în acest punct, al stăpânirii Institutului, ai înţeles? Am spus al stăpânirii Institutului, al celui ce face politica lui, DIO şi OGPIM se găsesc nu numai de aceeaşi parte a gardului, ci chiar în aceeaşi barcă.

Interesul suprem aici este să se vadă că nimic de această anvergură nu poate funcţiona fără noi… Iar în speţa de faţă, cu marginalitatea ălora de acolo, tu eşti omul cheie, călăreşti calul ăsta, ai înţeles?

— Cât de mult mă bucur că înţelegi şi tu…

— Hai, hai, o să zici acuma, te pomeneşti, că m-ai trecut prin cursurile alea cu realitatea corectă!… Dar ia zii, să pricep şi eu ideea ta, de ce vrei să-l faci Institut al Normalităţii?

— Pentru că noi trebuie să arătăm că se merge către normalizarea existenţei tuturor defavorizaţilor sorţii. Dar pentru asta, e nevoie de un program de educare a simţului normalităţii

— Şi cum ai să procedezi cu morală la orbi? Că de ce văd ei unsprezece ani feminini în loc de patruzeci şi cinci?

— Vai, din glume nu mai ieşi, draga mea! Nu numai orbilor li se va explica punct cu punct cum arată lumea, ci şi bolnavii psihic, cei care aud voci, cei care văd stafii vor fi reeducaţi. Ca exemplu, o să-i amestecăm printre ei pe surdo-muţii care duc cea mai concretă viaţă dintre toţi oamenii. Ei, orice s-ar întâmpla, arată totul cu degetul, pentru ei nu există halucinaţii, îi vom da ca exemplu, îi vom pregăti ca să le poată arăta şi altora.

— Şi cum, toată lumea va da din mâini şi din cap? Limbajul ăsta al semnelor ar fi bun şi aici, la mine, completa gazda, ştiind prea bine că numeroşi lucrători DIO cunoşteau perfect mimico-gestualul ca să poată face pe surdo-muţii în fel de fel de misiuni.

— Da, zâmbi larg Filomela constatând că interlocutoarea ei înţelege misterele domeniului marginalităţii, da, surdo-muţii sunt cei mai valoroşi aliaţi ai noştri în acest proces de normalizare, mă-nţelegi, de descifrare a realităţii din jur şi pentru alţii.

— Cred că şi pentru mine, completă Secunda Serviciului Special.

— Nu glumi, te rog, fără ironii, pentru că îţi spun: un surd poate că nu vede mai bine ca mine şi ca tine, dar vede mult mai, cum să zic, exact, mai rapid. E ca un şoim, se uită şi ţac! Îţi arată unde e obiectul pe care tu încă îl cauţi din ochi. Apoi îţi citeşte pe buze, nu e nevoie să-i explici. De fapt, ei comunică foarte repede!

— Da, sărmanii, dar numai între ei, adăugă Vicecomandanta şi se ridică. Asta dacă nu cumva vrei ca ei să le arate şi orbilor realitatea palpabilă din jur, să le ia adică mâna şi să le-o pună pe buzele celei care le ţine cursul… Că doar nu poţi să accepţi discriminarea, nu? Dacă surzii citesc pe buzele fetei, de ce să nu citească şi ăilalţi în legea lor, pe

pipăite?

— Nu ştiu ce să mă fac cu tine, suspină Filomela, nu poţi trăi fără ironie!

— Ironie sau nu, tu să-mi ţii anormalităţile tale sub control ca să reiasă că fără sprijinul şi contribuţia statului, reţine, de drept, a statului de drept, adică, în acest caz, a mea şi a ta această contribuţie, nu s-ar fi putut face institutul ăla. Botează-l mai bine „Curtea miracolelor!" Iar dacă unora li se arată stafii, după cum ziceai, pune-i să le prindă şi să le ducă orbilor spre palpare…

Apăsă pe un buton, rugând-o pe Filomela Petecel să mai aştepte şi adăugă: Deci, cine e statul de drept?

— Dragă, te rog, nu mă lua chiar aşa!

— Dacă nu te iau eu, te ia ăla cu pedofilia… Cine e statul de drept, te-am întrebat?

— Tu şi cu mine, na, în chestia asta!

— Aşa te vreau. Şi mai ţine minte: când dai de o opoziţie încăpăţânată a, Dumnezeu s-o ierte, societăţii civile, inventezi trei, patru, cinci ong-uri. E simplu ca bună ziua, nu e nevoie de mai mult de trei oameni ca să-ntemeieze o asociaţie, ştii prea bine. Le dai, să zicem, celor trei ong-uri două nume englezeşti şi unul aborigen şi le pui să se opună punctului de vedere opus ţie, pricepi?

— Să se opună ONOR-ului, cum ar veni.

— Cum ar veni, sigur. Dar îţi trebuie în fruntea fiecărei organizaţii nonguvernamentale de acest soi, din trei oameni sau patru, un bun vorbitor, unul care să aibă cuvintele în şfichiul limbii, să puncteze bine şi să ştie ce să inventeze la rândul lui. La o dispută din asta, poţi să-i spui că e de idei, dar sunt de fapt nişte căcaturi, îţi vin televiziunile imediat. Am spus „căcaturi", iar cu căcatul adevărat, nici nu mai e nevoie să împroşti, tu eşti o doamnă, ce mama dracului!

Când intră Medeea, cele două interlocutoare stăteau în picioare, gata să-şi ia rămas bun. Era un tablou memorabil: Subsuprema robustă, cărnoasă, puternică, dreaptă-n priviri, iar Filomela de înălţime obişnuită pentru o femeie, subţirică, blondă cu ochi albaştri, serafică, aproape transparentă. Gazda îmbrăcată într-un Deux pièces de culoarea nisipului, o cămaşă crem cu buline maronii, cu un păr negru bogat curgându-i mai jos de umeri… Filomela pe tocuri, într-o rochie până deasupra genunchilor, albă, stropită cu flori albastre şi roşii de toate nuanţele care-i puneau în valoare şuviţele solare şi ochii de azur.

Se tot agita într-o mână cu un pix, iar în cealaltă cu un petecel de hârtie. Secunda îşi recuperă pixul şi nu făcu prezentările. Medeea înţelese, iar după ce musafira părăsi cab inelul, privi în ochii superioarei sale.

— Da, i se răspunse, şi pe asta, dar nu am de gând să apelez la judecător, nu ne trebuie complicaţii. Ai aici numerele ei de telefon, vezi că are vreo trei, iar din când în când, ia-o la spionat. Nu uita: *L'Occhio di Dio, l'occhio di DIO dappertutto*, chiar dacă tragi la ea cu urechea. Îmi raportezi după aceea, dar numai verbal. Treci în scris numai dacă ţi-o cer eu.

XI

În după-amiaza zilei de luni de după echinocţiul de primăvară, sediul DIO din Episcop Melchisedec Ştefănescu arăta ca-n orice altă zi, sobru, cenuşiu-albăstrui, neutru, orb în priviri ca Justiţia, dar nu legat la ochi, înfricoşător pentru forţa şi intransigenţa pe care le degajau acţiunile celor dinăuntru, ale invizibililor. Dar pentru o minte cu înzestrări paranormale, cu vedere extrasenzorială care citeşte aurele viului, sediul DIO, adică Melchisedecul din acea după-amiază emana din sine un abur vânăt până la negricios, de îngrijorare şi nesiguranţă. Înăuntru, cam după ora trei, toate lucrările încetiniră, se opriră sau luară altă direcţie. Numai acţiunile de pe teren se derulau înainte potrivit dispoziţiilor. În interior, întregul personal, procurori, anchetatori, comisari, poliţişti, tehnicieni, filatori, paranormalişti de toate gradele militare într-adevăr imperceptibile aşteptau alerta. Iar ea veni. Comandantul Suprem îşi convocă toţi procurorii şi pe Ipate, şeful poliţiei DIO, cu doi dintre oamenii lui. Îl chemă şi pe Marius Grigorescu, subalternul şi cel mai apropiat colaborator al şefei departamentului Informaţii Operative, adică interceptări şi ascultări.

— Grigorescu, fu primul ţipăt lansat de Comandant, înregistrările cu Memé!

Era atât de răvăşit, de plin de furie că nu-şi putu ţine vocea sub control, iar aceea se piţigăie ascendent. Nimeni însă nu scăpă o umbră de zâmbet, dovadă că împrejurările erau grele. Câţiva însă se crispară. O simpatizau mulţi pe Medeea Man, Vrăjitoarea era una din frumoasele lor, divorţată pe deasupra. Licăreau, în legătură cu ea, speranţe de tot

felul prin Melchisedec. Acum, Divinii cu toţii vedeau cu ochiul liber că situaţia e al dracului de împuţită, nu numai din ceea ce citiseră în Alarma, ci din faptul că Şeful stătea numai în picioare. Nici nu se aşeza, nici nu pornea să se plimbe prin birou. Făcea un pas la dreapta, altul în spate, unul înainte şi atât. O panteră în cuşcă. Panteră din cauza nervozităţii şi energiei mişcărirlor, dar o făptură parcă descompusă. Capul cel mare i se mişca în alt ritm decât trunchiul, dădea să pornească în altă direcţie, întârzia cu o fracţiune de secundă până să se încorporeze la propriu în zvâcnirile şi contorsiunile întregului. Niciodată ca în astfel de clipe, nu i se potrivea mai exact porecla de „Marele Mărunt". Dispuse emiterea actului de plasare a Medeei Man în urmărire generală şi în consemn la frontieră, ceru verificări la aeroporturi ca să se afle dacă a luat cumva vreun avion înspre afară în acea dimineaţă, solicită demararea operaţiunilor în vederea acţionării ei în instanţă pentru trădare, îi ordonă lui Ipate să-şi facă echipe de pieptănare, chiar aşa-i spuse, pieptănare a întregii ţări ca şi cum ar fi pornit la o vânătoare de partizani prin păduri. Câteva tandemuri de interceptări ambientale trebuiau să fie formate pentru deplasarea la orice post de televiziune ca să poată înregistra din exterior tot ce s-ar vorbi în afara studiourilor, Grigorescu urma să imprime din emisiunile de seară mai ales contribuţiile lui Filip Criste, dar şi celelalte comentarii, iar un comando invizibil porni spre apartamentul Medeei pentru o discretă efracţie şi completă percheziţie. După acest consiliu de război, Comandantul rechemă la ea un procuror şi pe Ipate.

— Vedeţi cui ar mai trebui să-i punem cătuşele aici, pe la noi! propuse Şeful.

— Ziaristului ăluia şi la toţi de la Alarma, opină Ipate…

— Deocamdată nu. Dar eu v-am cerut să vă gândiţi la ceea ce numim de obicei „ai noştri!" Credeţi că n-are complici în centrală, să fi făcut totul singură? Ia vedeţi care dintre băieţi o iubea mai cu disperare!

— O omor pe Vrăjitoare, mârâi Ipate, o strâng de gât cu mâna mea pe curvă!

Alarma diseminase pe internet şi câteva probe audio alături de cele video. Apărea o înregistrare în care Ipate recunoscuse glasul gros şi hârâit al mâinii lui drepte, locotenentul Proca. Memé îi şi indicase numele, nu va mai putea fi folosit în prima linie, dar în a doua, a treia…

În înregistrarea ajunsă şi pe Youtube, Proca îl instruia pe un alt

bărbat cu voce mai limpede, cum s-o atace şi s-o mutileze pe Mira Opal. Îl informa pe ăla şi cu privire la programul violonistei, la Ateneu, la Sala Radio, la cutare şi cutare televiziune, pentru recitaluri, interviuri şi lamentaţii pentru tac'su.

În dosarul din Alarma, Medeea rezuma cazul Opal plus Avdeev, pornind de la proiectul construcţiei din Vatra Luminoasă. Insistă asupra furtului cu acte al unei părţi din terenul dat în folosinţa ONOR, asupra neutralităţii suspecte a autorităţilor în speţa cu pricina, în pofida numeroaselor intervenţii ale presei, ajunse la momentul în care Andrei Opal preluă proiectul şi când, fiica lui minune Mira, o porni în turnee cu Stradivarius-ul ei din 1703 întru colectare de fonduri. Succese importante în Anglia, Spania, Olanda, Germania, Statele Unite şi acasă în România. Mobilizare şi printre artişti, colectare rapidă a banilor şi la fel de operativă şi finalizarea edificiului. Guvernul, care tergiversase până atunci sprijinirea proiectului, se trezi pus în faţa unei situaţii pe cât de delicate pe atât de enervante. Nu pentru că i-ar fi păsat efectiv de clădirea orbilor, ci pentru că îşi dădea seama că nu va putea refuza alocarea şi finanţarea unor posturi de specialitate în acel Institut. În acelaşi timp, directoarea Organismului Guvernamental pentru Protecţia şi Integrarea Marginalilor fu lovită de inspiraţia că nu poate să-şi integreze marginalii decât punând mâna pe acel nou edificiu. Medeea deplângea în continuare un act normativ care le dădea dreptul factorilor guvernamentali să-i ceară Diviziei de Investigaţii Operative să verifice, să cerceteze ori să urmărească speţe propuse de ei. Iar la acest capitol, comenta comisarul, se văzuseră multe, de la încercări de tranşare a unor rivalităţi prin intermediul DIO, până la sesizări de un veleitarism jenant. Reclamaţia Filomelei Petecel şi a OGPIM se situa undeva într-o „ceaţă luminoasă", după expresia lui Borges citat de Medeea. Şi asta deoarece, având ca ţintă mediul atât de puţin cunoscut, de bizar pentru mulţi al orbilor, i s-a acordat credit organismului guvernamental de profil, fără prea multe ridicări din umeri. Autoarea dosarului din Alarma mărturisea în continuare că citise volumaşul lui Andrei Opal *Inevitabila pedofilie* ca pe un poem. Metaforele lui de căpătâi se dovedeau figurile etern tinere, etern pubere ale femeilor îndrăgite şi razele memoriei vizuale. Fenomenul nu funcţiona decât în situaţia orbilor care-şi pierduseră vederea cândva, pe la pubertate, între copilărie şi „amurgul adolescenţei", după expresia autorului. Da, o astfel de inerţie a

imaginarului i se părea credibilă. Unii îi puseseră sublimare, transfigurare, imposibilitatea erotică a minţii de a se despărţi de lumina copilăriei drapată acum peste chipurile maturizate ale tuturor iubitelor. „Ce şansă are Opalescentul ăsta, exclamase un recenzent al cărţii, cred că nu-şi dă seama ce noroc i-a dăruit Dumnezeu! Pentru el, în braţe cu orice parteneră, frumosul e lege imuabilă. E ca la Platon, ca-n Paradisul lui Dante, cu Beatrice sub ochi în orice clipă!" Dar toate acele fenomene, la urma urmei pur subiective şi limitate la un număr mic de bărbaţi, dar nu şi la femei, fiindcă ele visau la chipuri de masculi maturi şi atletici, nu puteau fi luate ca instigare la pedofilie. Dosarul sublinia acest aspect şi trata drept nerelevant proiectul Filomelei Petecel de organizare a unor cursuri pentru corecta reprezentare de către orbi şi de către nebuni a realităţii din jur. În ce ar fi constat acele cursuri? Iniţiatoarea Petecel, proclamându-se mereu psiholog şi psihoterapeut, fiind chiar psiholog potrivit literelor lucioase de pe diploma ei universitară, susţinea că în mult doritul de către ea Institut al Normalităţii, orbilor avea să li se explice cum arată picto-sculptural mediul înconjurător prin modelarea în răşini, cauciucuri, ceară şi carton a lumii în machete. Nu tot atâtea machete câte profiluri are lumea asta ca nu cumva să se înlocuiască originalele planetei cu copii, dar machete suficiente pentru limpezirea minţii palpatorilor. Surzilor urma să li se sugereze prin gesturi tandre şi luminoase cum sună muzica lui Mozart care, se ştie, aţâţă şi îmbunătăţeşte funcţiile intelectului. Pe de altă parte, schizofrenilor li se va demonstra că vocile pe care le aud şi filmele pe care le văd în capul lor pot fi combătute cu cenuşiul peisajului din jur şi cu discursuri despre mintea limpede. Spre exemplu, se preconiza ca oamenii să fie duşi în excursii de liberă contemplaţie şi judecată independentă pe la minele părăsite, pe la haldele de steril şi pe la şantierele abandonate ca hidoşenia peisajului să le alunge din ţeste feeriile cu Dumbrava minunată şi ziua, şi noaptea. Se propunea chiar o meloterapie aparte pentru schizoizi, piese armonioase şi atât de insidioase încât să le devieze impulsurile ucigaşe către iubire. Era aşa-numita muzică de relaxare şi seducţie, OGPIM avansa o listă lungă de melodii şi privilegia anumite instrumente orientale de suflat.

De fapt, după vădita plăcere de a expune fanteziile marca Petecel, Medeea deconspira secretul înverşunării OGPIM de a-şi inventa un institut al Normalităţii: lipsa istorică de performanţă în

specialitate şi bucuria de a culege un fruct gata copt din pomii altora. În plus, înflorea cu temei visul de a angaja clientelă de tot soiul în noi servicii ce aveau să fie ale sale odată cu un nou institut tot al său. Era detectabilă aici şi complicitatea DIO care nu putea să admită ca o instituţie de anvergură şi importanţă naţională să fie realizată, din temelie până la acoperiş, de la veceuri până la cinematograful cu audiodescripţie, de o organizaţie nonguvernamentală fără finanţare europeană şi fără sprijin din partea statului. O asemenea independenţă investiţională, un astfel de exemplu de reuşită pe bază de donaţii şi strângere necontrolabilă de fonduri nu era de tolerat. Se mai văzuseră, ce-i drept, completări ale unor spitale cu câte o secţie, o aripă suplimentară construită din banii adunaţi prin donaţii şi subscripţii, dar niciodată o entitate realizată în integralitatea sa prin zero participare guvernamentală şi zero contribuţie UE. Totodată, DIO ţinea să-şi proclame obiectivitatea vizionară în faţa lumii, vânând un cetăţean cu o dizabilitate sau alta, vinovat sau nu, dar în mod sigur suspect, spre a se fuduli că pentru temutul Serviciu al ministerului public, contează doar „fiat justitia, pereat mundus!" Şi totuşi, către luna octombrie 2014, Comandantul decisese că va fi abandonat cazul Opal din lipsă de probe serioase.

Numai că, recunoştea Medeea, datorită interceptărilor ei, se făcuse legătura între Opal şi Maxim Gavrilovici Avdeev, cetăţean român, fost cetăţean rus lucrător la cosmodromul din Baikonur în Kazahstan, fost ofiţer în armata a XIV-a din Transnistria, devenit cetăţean moldovean prin căsătorie, repatriat, prin repatrierea soţiei moldovence, în România membră a Uniunii Europene. Iar cum Maxim Gavrilovici Avdeev zis Max, zis Gavrilîci, îşi propusese ca ţintă, cel puţin prin declaraţiile lui şi cântecele de prin cârciumi şi de pe la chefuri private, să arunce în aer consulatul onorific al Kazahstanului, cum acest consulat funcţiona într-o clădire a ONOR şi cum, probabil în vederea planului său, Avdeev luase legătura cu Opal, Medeea sugeră ca primul dosar să rămână deschis, iar cei doi să fie urmăriţi cu mai multă băgare de seamă. Pe la sfârşitul lui septembrie, pe o terasă din Colentina, izbucnise un conflict între trei ucraineni şi doi ruşi, între care Avdeev, fiindcă acesta din urmă, împreună cu prietenul lui sosit din Saratov, lăudaseră şi sărbătoriseră anexarea Crimeei de către Rusia, proclamând că ea e rusească de la Ecaterina cea Mare încoace şi că, aşa cum nici nemţii n-au putut să le-o smulgă în război, s-a dovedit

că nici ucrainenii, cu tot nemernicul de Hruşciov al lor care le-o făcuse cadou în cadrul statului sovietic, n-au avut spor. Dar se auziră, şi tot în rusă, contestaţii de la o altă masă, de la o voce puternică odată cu care se detectă şi un huruit de mese şi scaune:

Rusia nu are unitate teritorială cu Crimeea şi nu va rezista acolo!

Aha, hohol nenorocit, te-am prins! sări Avdeev. Vom construi un pod de nouăsprezece kilometri din vârful de est al Crimeei până în peninsula Taman, peste strâmtoarea Kerci! Trăiască Vladimir Vladimirovici…

Nu apucă să zică „Puţin", că un scaun zbură înspre ei. Dar ucrainenii nu-i putură dovedi pe cei doi ruşi, Avdeev şi unul Saşa, fiindcă ei contraatacară violent ajutaţi, după vorbele identificate, şi de vreo câţiva ţigani care aveau cu ucrainenii răfuieli de la o târguială. Atâta doar că de atunci, Avdeev începu să se simtă urmărit şi ameninţat de mafia ucraineană din Bucureşti şi, după cheful tras cu Andrei şi cu prietenii lui în adăpostul antiatomic al Institutului încă neacreditat, refuză să mai iasă de acolo. Când a fost ridicat de poliţia DIO, urla înjurături la adresa Kievului şi a cneazului Vladimir că de ce dracu' i-a mai creştinat pe tâmpiţii ăia acum vreo mie de ani?

În mărturia din ziarul electronic de seară, Medeea punea însă accentele pe ceea ce se întâmplase numai după arestarea lui Andrei Opal şi a lui Avdeev. În faţa unei procuroare DIO, profesorul refuzase să admită orice complicitate cu rusul la vreun proiect de agresiune asupra unor persoane sau bunuri. Comisar Man asistase la urletele fără sfârşit ale anchetatoarei Eugenia Bubulac şi la obligarea cercetatului de a rămâne în picioare pe toată durata interogatoriului. Avocatul lui Opal protestase, dar văzând că n-o scoate la capăt cu acuzatoarea statului, ceru o pauză de consultare cu clientul său afară, pe hol. Refuz spontan din partea anchetatoarei şi altă avalanşă de ţipete.

— Domnule avocat! apelă disperat suspectul.

— N-avem ce face, domnule profesor, încercaţi să vă păstraţi calmul.

Pe Medeea o uimiră asemenea sfaturi, dar deduse curând strategia avocatului:

Nebuna trebuie lăsată să urle, fiindcă la proces, cum aceste anchete sunt filmate potrivit legii, el va cere ca probă în instanţă, cu

scopul contestării validităţii anchetei, înregistrarea din care reieşea tentativa de intimidare a învinuitului. Nici ea, şi Medeea recunoştea acest amănunt, nu-l credea pe Opal că n-ar fi ştiut nimic de planurile lui Avdeev. De fapt, dascălul mărturisea că-l auzise pe Maxim Gavrilovici lăudându-se că ce le-ar face el ălora, dar luase frazele ca pe o retorică înfierbântată de ins dezamăgit ori cutremurat de juisări patriotice bizare. Nicio clipă nu-şi închipuise că prietenul lui va trece la acţiune ori că ar avea mijloacele să o facă. Numita Bubulac urla conţinu la Andrei că intenţionat l-a ascuns pe fostul ofiţer din Armata a XIV-a, că împreună unelteau ceva împotriva statului de drept şi a reprezentanţelor diplomatice ale altor ţări. Pe de altă parte, după primirea unui mesaj pe telefon, procuroarea prinse a-l interoga viclean cu privire la funcţionarea oficială sau nu a centrului. Aflând că nu este acreditat, reluă urletele: că e la mijloc un viol de proprietate, că construcţia e ilegală, că trebuie demolată sau cedată statului, că… Aici se enervă şi Opal, începând şi el să zbiere. Ce anume? De toate, ca pentru Filomela, ca pentru alţi demnitari: despre conceptul Institutului, despre colectarea fondurilor, despre lipsa oricărui firfiric din partea statului pentru un proiect al une instituţii necesare, existente în toate statele normale la cap… Ba mai scăpă şi una nemaiauzită:

— Dacă dumneata, cucoană, aperi cu adevărat interesele statului de drept, atunci eu mi-s popă musulman!”

Procuroarea decise reţinerea lui pentru ultraj şi pentru continuarea cercetărilor. Poprit mai întâi pentru douăzeci şi patru de ore, profesorul orb cu cătuşe la mâini, filmat de televiziuni şi văzut de-a lungul şi de-a latul Europei cum e ghidat neglijent de jandarmi la urcarea în dubă şi cum îşi sparge o arcadă pocnită de o muchie de metal, cum sângerează din plin, fu vărsat, după pansare, în arestul preventiv. A doua zi, din cauza refuzului acuzatului de a coopera, cele 24 de ore căpătară o prelungire de încă 29. Învinuirea? Complicitate în planificarea unui act de terorism, anume tentativa de distrugere a unei rezidenţe diplomatice, tăinuire a complotului şi violarea unei incinte private neautorizate pentru funcţionare, mai mult, utilizarea acesteia ca adăpost al unor urzeli suspecte. Dispoziţia de reţinere pentru 30 de zile venise chiar de la Comandantul Suprem cu argumentul că, dacă până acum Opal nu a fost scos din cauză deşi se putea acest lucru, de acum înainte, vor exista măcar premisele etatizării clădirii construite

de ONOR, urmând, desigur, ca şi acestei organizaţii să i se aloce un spaţiu modest în noul centru. Se dorea să se sugereze astfel că numai prin manevre dubioase, eventual prin fraudă, o organizaţie nonguvernamentală putea, fără să se mai bazeze pe fonduri europene şi pe sprijinul statului, să realizeze o performanţă asemenea edificiului din Vatra Luminoasă. Iar Supremul subliniase:

— Să priceapă o dată pentru totdeauna toată lumea că fără DIO, nimic nu se face în această ţară!

Cu alte cuvinte, comenta fostul comisar, DIO „e calea adevărul şi viaţa". Anchetele plonjară, continua dezvăluirea Medeei, într-un absurd desăvârşit. Ea, în calitate de comisar interceptor, participa la interogatorii şi la declaraţiile fără sfârşit. Procuroarea Bubulac se arăta epuizată după fiecare şedinţă:

— N-am mai văzut, dragă, o asemenea încăpăţânare, dumneata ai mai văzut? Să susţină el, nenorocitul de profesor, că ambele clădiri sunt ale lor, ale organizaţiei lor, şi aia din Bariera Galbenă, şi asta din Vatra Luminoasă, că pe una au moştenit-o prin testament, că pe alta au construit-o, auzi dragă, auzi tupeu! Adică noi, statul, nu contăm deloc?!

Pe Opal arestarea şi ancheta îl speriară s-ajungă de nerecunoscut. Într-o săptămână slăbi vizibil, iar într-a doua, chiar şi Bubulac dădu semne de îngrijorare văzându-l. Şi totuşi, urla la el fără-ncetare, mai ales după ce acuzatul îi atrăsese atenţia onoratei magistrate că el, ca orb, nu are decât un singur mijloc senzorial prin care se relaţionează de la distanţă la lumea din jur, şi anume auzul. Cere deci să nu-i fie agresat. Avocatul său care-l însoţea la toate aceste confruntări şi nota totul, insistă şi el să nu se mai ţipe.

— Cum îndrăzneşti să deturnezi ancheta?", tună Bubulac la adresa acuzatului, avocatul parcă nici nu era acolo, după care zbieretele deveniră mai elaborate. Anchetatoarea le alterna cu momente de ton scăzut. Şi în asemenea intervale, anchetatul se relaxa cu adevărat, parcă prindea să se însenineze la faţă.

„Sunt sigură, sublinia Medeea, că-l intimidau, îl înspăimântau consecinţele complicităţii lui involuntare: i se trânteau în faţă cifre gigantice şi conexiuni economice aparent secrete şi, din cauza lui şi a rusului, pierderi serioase ale bugetului de stat". La un moment dat, Andrei îndrăznise:

— Numai pe Ceauşescu l-aţi mai acuzat de subminarea economiei naţionale, de la el încoace, n-am mai întâlnit niciun caz. Eu

pare-se că sunt primul. Iar pe ăla l-aţi împuşcat…" – Doamna Vali, doamna Vali, aţi auzit ce-a spus? Notaţi mediat şi marcaţi: foarte, foarte grav!"

Bubulac îi dicta tot prin ţipete stenografei aflată într-o cameră alăturată cu care se comunica prin uşa deschisă.

— Medeea o întrebă într-o zi după o astfel de şedinţă pe procuroare de ce ţipa continuu la Andrei Opal, ar fi trebuit să reţină ce-i spusese el: să nu uite că aceste anchete sunt filmate şi că, dacă se va ajunge în instanţă, poate chiar şi până atunci, el, acuzatul ar putea invoca în favoarea lui agresiunea vocală.

— Ah, draga mea, înţelege-mă! Am ajuns la 50 de ani, crede-mă, mă irită individul de nu mai pot, mă mai descarc şi eu pe amărâtul ăsta. Nu ştiu cum să-ţi spun, de el nu mi-e frică. La alţi suspecţi nu zbier aşa. Dar ăsta mă enervează! auzi acolo, în situaţia lui, are o familie frumoasă, două fete reuşite, amândouă talentate, una cu muzica, alta cu fotografia, soţia lui e o specialistă respectabilă în finanţe, omul a scris nişte cărţi, are o emisiune la radioul public, a construit cu ai lui, orbii ăia şi cu fiică-sa un institut ca peste tot în Europa… Stau şi mă-ntreb: în comparaţie cu ăsta, eu ce-am făcut? Ce-am făcut eu care am mult mai multe posibilităţi? Da, sunt mulţumită că lucrez în DIO unde am putere, nu-mi stă nimeni în cale! Mă bucur că m-a luat Şeful şi are încredere în mine, dar în afară de putere, ce am eu? Bărbat nu, copii nu, nu am voie să mă fac cunoscută… Viaţă de rahat! Iar tu îmi spui că Andrei ăsta a avut un rol şi-n revoluţie, că el a scos Alarma cu nevastă-sa şi cu încă vreo câţiva… Ştiu dragă că e revoluţionar, ştiu că nici n-a vrut s-audă de avantajele acordate luptătorilor în revoluţie! Şi ce-i cu asta? Nu pot să-l sufăr! Îmi tot atragi atenţia că sunt drepturi ale omului la mijloc! Azi toată lumea are drepturi umane după apucătura lui inumană: ăia că circulă pe stânga, alea că n-au orgasm, ăştia că pipăie, ăilalţi că dau din mâini, ceilalţi că se fut în cur, alealalte că se ling la ţâţe… Tu şi cu mine ce drepturi avem? Să tragem din răsputeri 24 de ore din 24 pentru toţi nebunii, să-i înfundăm pe criminali, dar să rămânem anonime! Halal!

Medeea aflase de rolul decisiv al lui Andrei în apariţia Alarmei de la Filip Criste. Se împrietenise cu el tocmai datorită cazului Opal. Observase că era unul dintre puţinii, poate chiar singurul ziarist care lua în articole succesive apărarea lui Andrei. Cu infinită circumspecţie şi cu nenumărate trucuri, intră în legătură cu Filip. Reţinu astfel că cei

doi se cunoşteau din tinereţe, de prin 1987, chiar din sediul unei secţii de miliţie unde se prezentau cu maşinile lor de scris a căror amprentă grafică trebuia înregistrată de autorităţi ca să poată fi capturat orice cetăţean care ar fi îndrăznit să dactilografieze şi să răspândească materiale împotriva comunismului luminos, triumfător şi nemuritor. Se frecventaseră, înjuraseră gros şi bine condimentat regimul, iar în seara de 24 decembrie 1989, Filip îşi aminti salutar de prietenul său. Împreună cu cinci băieţi şi trei fete, Criste se găsea în redacţia unei reviste studenţeşti de unde voiau cu toţii să lanseze de Crăciun o nouă publicaţie, una liberă, revoluţionară. Soldaţii înarmaţi ai revoluţiei îi păzeau pe noii ziarişti, ferestrele orbiseră în regim de camuflaj, nicio lumină nu era îngăduită în clădire de teama teroriştilor. Cum să dactilografieze ei în asemenea condiţii textele noii gazete Alarma? Nu dispuneau de nicio încăpere fără fereastră. Filip îşi aminti de Andrei Cuc, aşa se numea pe atunci prietenul său care, în pofida riscului de a circula noaptea în condiţii de schimb de focuri între surse invizibile, fu de acord să fie adus cu o maşină la redacţie şi să bată pe întuneric gazeta, după dictarea cuiva, vor vedea ei cum. A doua şansă a Alarmei a fost chiar Carla Opal, studentă la finanţe-bănci, aflată şi ea printre căuzaşi şi venind cu ideea că ea, mititică cum e, se poate strecura sub o banchetă cu o veioză alături şi, protejată de acoperitoarea ce atârna de pe canapea, poate dicta de acolo, iar băiatul ăla fabulos care scrie fără să vadă, s-o asculte şi să bată la maşină instalat la birou. Zis şi făcut. Carla a dictat, Andrei a bătut, materialele s-au epuizat. Ceilalţi adormiseră după nopţi succesive de hărţuială. Dactilograful s-a strecurat sub banchetă pe o pătură lângă „dictatoarea lui” şi au doborât împreună, cum spunea Cuc că e cazul în revoluţie, multe bariere absurde dintre oameni. Drept care prin septembrie 1990, sau şi căsătorit. Dar nu sub numele de Cuc, ci sub cel de Opal, fiindcă părinţii fetei, după obiecţii serioase cu privire la cecitatea lui Andrei, după lupte pe care le pierdeau pe rând în faţa hotărârii şi teoriilor fetei lor cu barierele şi nevoia de a le spulbera, mai puseră o condiţie: fiica lor să nu poarte numele caraghios, ziceau ei, de Cuc. Andrei consimţi în schimb ca el să devină Opal şi, prin această rebotezare a sa, cununia se şi săvârşi. Mira se născu în decembrie, cu puţine zile înainte de aniversarea naşterii Alarmei.

În ziar, cel dintâi articol al lui Andrei fost Cuc se intitulase „Bucureşti, de ziua lui Stalin! – 21 decembrie 1989”. Bătrânii îşi mai

aminteau cum în anii postbelici, până în 1952, de acest 21 decembrie se organizau adevărate festivaluri şi sesiuni de compunere şi trimitere de scrisori omagiale noului Homo Sapiens.

Iar la 25 de ani de când făcuse posibilă apariţia Alarmei, acelaşi Andrei se găsea într-un loc total necunoscut lui, păzit nu de armele tinereşti ale revoluţiei, ci pus sub ţeava unui tun vocal inepuizabil. În timpul unui interogatoriu, el refuză să mai stea în picioare şi se aşează pe podea, cu spatele lipit de perete. Aşa-l sfătuise şi apărătorul său să facă, sesizând că învinuitul nu se mai putea ţine drept. Toată lumea stătea pe scaun, inclusiv avocatul. Dorise să-i cedeze locul anchetatului, dar nu i se permise.

— Dumneavoastră staţi acolo ca să puteţi nota ce vă interesează plus declaraţiile dânsului", ordonă anchetatoarea. Iar când îl văzu pe Andrei că se aşază şi nu are de gând să se ridice, izbucni: Sus, sus suspect! îi făcu semn colegului Medeei care asista la anchetare să meargă şi să-l ajute, dar şi acela-i făcu semn procuroarei să-l lase pe om în pace. Profesorul slăbise şi mai mult, cerea mereu apă ca să poată da răspunsurile, se adresa deferent şi cu o voce tremurată, „Doamna procuror, doamna procuror…"

Balanţa se schimbă însă pe neaşteptate într-o după-amiază. Opal se afla de două ore în anchetă când se auzi o bătaie obişnuită în uşă, apoi două lovituri metalice. Afară urmă o ciondăneală între bărbaţi, după care uşa se deschise, anchetatul auzi două tropăituri şi un „zdrastvuite!" ca din ţevile katiuşei. Avdeev era adus pentru confruntare, deoarece şi pe el îl ancheta tot Eugenia Bubulac. După celelalte saluturi şi dezvinovăţirea jandarmului cum că arestatul fusese cel ce bătuse cu cătuşele-n uşă, procuroarea ţipă şi la noul venit. Dar şi rusul porni vijelios:

— Evghenia Constantinovna, nu uitaţi, am adus în Ţara Românească icre de Manciuria, şprot, batog, somon de Siberia, ştiucă de Amur, calcan de Marea Caspică, nu mă întrerupe Evghenia Konstantinovna, toate se găsesc în Calea Moşilor, în magazinul meu Pescarul de la răsărit! Ce ţi-a dat dumitale de mâncare Kazahstanul, distinsă Evghenia Konstanţi…

— Nu-mi mai pronunţa numele ruseşte, acuzat!

— Aha, vă deziceţi de numele sfânt al distinsului dumneavoastră tată? Rău faceţi, Evghenia Konstantinovna, nu-i frumos, mai aveţi părinţi?

— Şi de unde-ai scos dumneata că pe tatăl meu îl chema Constantin? A purtat toată viaţa numele de Vasile, nu altul!

— Atunci Evghenia Vasilievna, bine c-am aflat, făcu zâmbind Avdeev la bluful său reuşit şi înfuriindu-şi şi mai straşnic anchetatoarea. O destabiliză pe Bubulac cam cu acest stil, neînsemnând că aia contenise să urle la el:

— Învinuit, taci învinuit!

— Nu te arunca, Evghenia Vasilievna cu furie înainte ca armata lui Tuhacevski asupra Varşoviei, că n-ai să izbuteşti! Nici ăia n-au biruit, deşi au cântat *Varşaveanka!* Şi se apucă să fredoneze sonor „marş marş vperiod, / robocii norod". Şi-acuma să ştiţi, continuă Avdeev, că dreptate are Vladimir Rezun: Tuhacevski a făcut numai prostii, era un ofiţer slab, dar e văzut ca victimă a lui Stalin…

— Nu vă aflaţi aici ca să-mi turnaţi mie istoria Uniunii Sovietice!

— Ba da, pentru că e important! Tuhacevski a înăbuşit ca un tiran răscoala din Tambov împotriva bolşevizării pământurilor…

Avdeev fu trimis afară să se liniştească în privinţa generalului Tuhacevski, iar la revenire, se declară decis să asculte întrebările. Şi el, şi Opal negară acuzaţiile cu aceleaşi argumente: niciun plan conceput pentru deteriorarea vreunui bun imobiliar, ci doar fantezii pe această temă.

— De fapt în afară de produse din peşte şi vodcă de tot felul, reporni Avdeev, ce fel de bombe aţi găsit la percheziţia din casa şi din magazinul meu? Am înţeles că aţi ridicat butoaie cu heringi, recipienţi cu ficat de morun, conserve de ton şi batog afumat. Sper că le-aţi mâncat. Îmi pare rău că n-am avut şi trei butoaie cu broscoi de Baikal, i-aţi fi mâncat că n-aveaţi de unde ştii ce-s ăia… Dar ceea ce aţi confiscat sau… (se corectă văzând mutra procuroarei) ceea ce v-a donat Pescarul, nu e o hrană proletară ca s-o daţi pe la orfelinate!

Fu dat afară pentru ultraj. Ameninţă că, deoarece lui Serghei Esenin i se ceruse sub semnătură, la intrarea în Statele Unite, să se angajeze că nu va cânta Internaţionala în niciunul din cele 50 de state ale federaţiei, el, Maxim Gavrilovici Avdeev consideră că, pentru a protesta împotriva acelei interdicţii de demult, fiindcă România e aliata Statelor Unite, el va cânta *Internaţionala* în rusă în sediul DIO. Şi chiar se porni s-o cânte, dar cum se găsea pe coridor şi nu prea avea auditoriu, se opri după strofa a doua.

După confruntarea cu Avdeev şi compararea declaraţiilor care

coincideau, lui Andrei Opal îi mai veni inima la loc. Se pare că soţia putuse să-i comunice la vorbitorul din arestul preventiv că fiica lor Mira impusese în mass-media din Marea Britanie cazul tatălui ei, se bucurase de mare succes cu un concert la Cambridge şi avea şanse să-l întâlnească pe prinţul Charles. Apoi, reacţii favorabile în Germania, în Spania, dar mai ales hotărârea Fundaţiei Winston Bluedale de a se implica în favoarea profesorului. Intervenţiile din străinătate pentru eliberarea lui Opal, venite toate în urma concertelor şi conferinţelor de presă ale fiicei lui, produseră mare enervare la DIO. „Uite lăutăreasa, urla Eugenia Bubulac uite-o, ptiu!”

Când ajunse în ţară, Mira reuşise aproape să spulbere ostilitatea mediatică la adresa tatălui ei şi implicit acuzele repetate şi neverificate din jurnalele de ştiri. Se luase însă decizia prelungirii celor 30 de zile de arest preventiv fiindcă la mijloc era o speţă grea de atentat la siguranţa naţională şi mai rămâneau multe de lămurit în opinia arestatorilor. Campania Mirei şi a surorii ei Aura, talentată în operaţiuni multimedia, tindea să convingă marele public. Aura scosese accentele cele mai stridente din imaginile cu percheziţia din casa profesorului, cu arestarea lui şi cu felul în care arăta el după patru săptămâni de detenţie. Ei bine, comenta Medeea, în acel moment, cineva din DIO foarte probabil Ipate la ordinul Supremului, puse la punct atentatul. Găsise doi tipi aflaţi în mâinile Serviciului pentru vreo infracţiune cu violenţă şi deprinşi să lovească la comandă. Nu contra cost de data aceasta, ci în schimbul unei recompense în instanţă. Sarcina de îndeplinire a misiunii îi fu oferită locotenentului Proca. Restul se ştie. Medeea cita şi numele unuia din cei doi atentatori, cel care conducea motocicleta. Cel de pe şaua din spate folosise o sabie cu lamă lungă… E adevărat că în faţa loviturii, Mira întinsese instinctiv braţul la care se alesese cu o rană serioasă. Una din gărzile viorii o îndepărtase fulgerător cu o mişcare imperceptibilă, iar celălalt body guard o prinsese şi o întinsese cu grijă pe ciment, cu Stradivarius-ul la piept. Man izbutise să intercepteze informaţia şi menţionă că ţinta precis indicată de Proca motocicliştilor, era încheietura palmei violonistei. Palma ei stângă sau dreaptă, în funcţie de poziţionarea victimei faţă de stradă, trebuia să zboare din încheietură pe şosea, sub roţile unui trafic nebun.

Da, sunară primele comentarii în presă, ca-n China revoluţiei culturale unde erau tăiate degetele pianiştilor ca să nu mai poată

interpreta muzică clasică burgheză de Mozart şi Beethoven sau romantică, dar tot capitalistă de Schubert şi Chopin. După atentatul ratat parţial, dar cu radiusul spart al mâinii stângi a violonistei, după alt sânge al familiei Opal filmat în direct, după o simulare pe calculator a palmei tăiate şi azvârlite în plină şosea ca un fluture neajutorat, a fluturelui zdrobit de maşinile în trecere, simulare realizată de Aura şi înserată într-un film cu răspândire virală pe internet, după valul puternic, dar scurt de indignare publică, după, nu atât eliberarea cât ejectarea din arestul preventiv a Opalului, în DIO se simţi o tulburare ciudată. Procuror Bubulac veni la Medeea Man:

— Zici că l-ai urmărit operativ şi l-ai cunoscut mai bine pe acest Andrei, spune-i că eu… spune-i că tu… Vezi, poate mă va ierta, adică să nu depună plângere, spune-i că…

Maxim Avdeev ieşi şi el din arestul central la o zi după prietenul lui. După evaluarea pagubelor făcute la magazin de confiscările bine orientate ale poliţiei DIO, ambală nişte batog şi i-l trimise doamnei procuror Evghenia Vasilievna Bubulac.

— De ce-i faci daruri nenorocitei? îl apostrofă soţia.

— Când am amintit de batog, am văzut în ochii ei o mirare. E clar că asta n-a mâncat aşa ceva de când mă-sa a făcut-o. Îi dau, ca să n-o apuce alte pofte. Cum poate fi cineva atât de tâmpit încât ocupând o funcţie înaltă în stat cum ocupă ea, să nu fi mâncat batog? Uite, îi ataşez şi un instructaj de folosire ca să nu-i rămână oasele-n gât…

XII

Miercuri, de Bunavestire, după slujba de dimineaţă, când să iasă din biserică, Medeea simţi asupra ei o privire neobişnuit de intensă. În timp ce studia din nou peretele dinspre sud al bisericii, pe ea o sfredelea din ochi Filoteea.

— Dacă te întorci în chilie, soră Elena, vin să-ţi aduc ceva din partea maicii stareţe.

— Te aştept, maică Filoteea. Medeea se bucura în sinea ei că începe să deprindă modul de adresare monahal. Căpătă, pentru asta ori pentru alte merite ale ei, trei perechi de ciorapi groşi şi o pereche de cizme. Teodora i le trimitea pe toate pentru uz zilnic, dar şi pentru când ar fi dorit să coboare şi să se mişte prin împrejurimi. Cizmuliţele i

se potriveau destul de bine, iar privirea de somnambulă a Filoteei nu se desprinse de ele câtă vreme sora ei întru călugărie le probă. Avea nişte ochi cenuşii, mari şi de o fixitate spectrală, ca la orbii al căror iris nu este vătămat. Parcă nu se mişcau singuri, ci doar odată cu răsucirile gâtului.

— Am să le şi încerc, cum fac să cobor?

— Te ajut, dar mă iei cu tine?

— Domnul Iisus ne îndeamnă să fim izvor de fapte bune fără a cere în schimb răsplată, nu-i aşa? zâmbi nou-venita în mănăstire.

— Pe Domnul nostru Iisus Hristos, soră dragă, l-am visat azi-noapte… Îmi spunea că azi voi face o faptă bună.

— Atunci, vino cu mine pe munte, o să mă călăuzeşti.

Admirând masa copleşitoarea a munţilor din faţă, canionul dintre ei pe care îl urmase ca să ajungă aici, suprapunerea de cuburi de andezit deasupra cărora se ghemuia mănăstirea de lemn masiv la sânul muntelui, gândul Medeei lunecă şi de această dată spre Mexic, Bolivia şi Perú, spre Teotihuacán, Machu-Pichu, Tiahuanaco şi Puma-Punku… Lipsea doar lacul Titicaca. Pârâul ejectat din munte, bazinul săpat de curent în structurile cristaline, cascada, masivul de piatră cu pereţii ca şi verticali, vag încreţiţi de reliefuri, aveau fără-ndoială un aer andin. Era o relaţie întreţinută numai de mintea ei pe seama imaginilor văzute prin filme documentare. I se oferise prilejul de a traversa planeta până la Machu-Pichu, dar renunţase, crezând într-o altă şansă. Poate că tocmai cartea despre insula Paştelui, cu statuile sale gigantice, pregătise peisajul din jur. Statuile ciclopice şi aşezarea Buricului Pământului departe în ocean, dar în dreptul coastelor sud-americane, cu invitaţia lor de pelerinaj la marile ruine preincaşe, justifica analogia. Filoteea o îndemnase să-şi pună ceva peste scufia de pe cap ca să se apere de vânt. Era semnul rangului de soră monahală acea scufiţă albă. Îşi luă şalul dăruit de Moşu la Bucureşti, legându-l pe sub bărbie. Monahia venea cu scufia, cu potcapul şi cu broboada care le strângea bine pe celelalte două. Îşi scosese camilafca rânduită numai pentru slujbe, dar îşi păstrase rasa. Amândouă îşi trăseseră mantiile pe deasupra împotriva frigului de martie la peste 1200 de metri. Pe lângă cizme, Medeea se mai dotase şi cu pistoletul camuflat de minune pe sub hainele mănăstireşti. Era clar: fără ajutorul altuia, nimeni nu putea să coboare etajele mănăstirii. Scările între nivelul unu şi doi, între doi şi trei, stăteau la locurile lor,

bine rezemate de pereţii de piatră. La scara de jos, coborâtă cu ajutorul unei roţi acţionate de o manivelă, Medeea respectă îndrumările Filoteei, dar nu scăpă de tensiune decât odată cu strigătul de jos:

Stop! Coboară, soră! Şi nu uita bâta!

La DIO se obişnuise cu apelul „Sus, Medeea, la comandant, sus!" Da, acolo, studioul ei se găsea la subsol, aici, chilia stătea floare sfinţită în vârful blocurilor de andezit. Filoteea cea slabă, aproape transparentă, o dirijase la primul etaj şi o poftea acum să continue până jos de tot pe scara pe care tocmai o manevrase. Ea o va păzi. Proaspetei surori mănăstireşti îi scăpă un surâs de recunoştinţă. O luară spre creasta muntelui în prelungirea canionului prin care urcase Medeea cu Badea. Foarte curând, panta deveni mult mai abruptă. Se părea că cele trei etaje şi jumătate ale mănăstirii indicau un punct semiterminus. Nici drum larg nu mai avură de la o vreme şi o apucară pe o potecă printre stânci, apoi printre brazi. Când văzu pereţii de piatră dintr-o parte şi dintr-alta apropiindu-se până la îngustarea drumului cât pentru doi oameni, Medeea înţelese că cineva care s-ar fi apărat în capătul de sus al acestui defileu, ar fi biruit oricât de mulţi atacatori. Gândea potrivit reflexelor ei profesionale, iar Filoteea după cele ale sale:

— Aici, soră, zise ea, mi-aş chivernisi o chilioară, uite, în stânca asta! Şi-i arătă o grotă în peretele din dreapta în care puteai intra vreun metru şi jumătate. Ar trebui s-o mai adâncesc, dar cine să-mi scobească mie muntele? Iar Lucian se arată rar pe aici. I-am zis de căuşul ăsta că l-aş vrea lărgit, dar a zis că să stau cuminte-n mănăstire, nu-mi trebuie mie viaţă de sihastră!

Sora Elena prinse din aer şansa unei iscodiri:

— Dar cine-i Lucian, vreun frate monah?

— Nu, e om din lume, dar dă şi el o mână de ajutor la fel ca Badea, numai că mai rar. A zis maica stareţă că e bine să-l avem şi pe el toiag de sprijin că uite, Badea e bătrân. Lucian n-are nevoie de cai ca să ajungă la noi, suie cu piciorul. Umblă cu o raniţă mare în spinare şi aduce multe în ea, mai mult meştereli decât mâncare.

— Şi cam cât de des vine, îl înlocuieşte pe Badea?

— Ei, câteodată vin amândoi. Nu pot să-ţi zic cât de des, dar abia-l aştept.

Să dea drumul întrebării, să nu-i dea, se frământa Medeea, iar până la urmă, riscă:

— Ai vreo taină cu el?

Cealaltă femeie nu se opri, dar rări pasul şi rămase în urmă. Medeea încetini şi ea, însă Filoteea ţinea să fie constant mai în spate. Fostul comisar se întoarse şi o privi zâmbind. Călugăriţa îşi recăpătase căutătura fixă şi mărită de mirare, cenuşie cât să se amestece cu cerul îngust de deasupra. Nu era speriată, păşea însă mai încet şi fixa capătul de sus al drumului. Reveni fără o vorbă lângă Medeea.

Urcară în tăcere preţ de vreun ceas. Interceptoarea de suspecţi avea antrenament sportiv, respira cu regularitate şi nu resimţea decât oboseala firească a jocului. Călugăriţa păşea şi ea cu agilitate de căprioară, apucând înainte şi oprindu-se din când în când să-şi aştepte însoţitoarea. Dintre stânci între brazi pătrunseră aproape fără nicio tranziţie. Zidurile de piatră coborau într-o pantă al cărei capăt se confunda cu poalele pădurii.

— Te duc până unde m-am întâlnit eu cu căprioara neagră, mi-a spus că o cheamă Maria.

— Şi cum ţi-a vorbit?

— Ai să vezi.

Strivind sub cizme şi sub vârful ciomegelor de sprijin crusta de zăpadă îngheţată, ieşiră din pădure, dar fără să se depărteze de liziera puilor de brad. Spre dreapta se zărea o prăpastie.

— Se va apropia de noi, îi zise Filoteea, arătându-i-o cu mâna ca pe o dihanie până atunci în repaus.

Subţirica asta din mănăstire o purta pe munte ca şi cum ar fi ştiut că ea, Medeea, rezistă fără prea multe piedici ritmului de mers şi accidentelor de relief. Soarele încă nu trecuse de crestele dinspre răsărit, dar prezenţa lui dincolo de acestea se vădea în luminozitatea sporită a zilei. De altfel, razele scăpărau din zăpada de pe culmile din faţă. O luaseră vasăzică spre vest. Filoteea avusese dreptate: prăpastia se ivi brusc în dreapta lor, iar curând, pădurea lăsă loc unui masiv de stânci în latura stângă.

— La vreme de vară, când e ziua mai lungă şi putem porni mai de dimineaţă, o să te duc până la iezerul de peste creastă. E tare frumos acolo, ca-n rai!

— Dar cum, Filoteea, ai bătut toţi munţii ăştia cu piciorul?

— Nu cu piciorul, cu ajutorul Maicii Domnului. Şi acum tot ea ne ajută că vrea să ne vadă la locul acela al ei. Şi ţin să ţi-l arăt.

Locul era de nestrăbătut. O potecă îngustă doar pentru un om,

prăpastia în dreapta, iar stânca de cealaltă parte. Nu se putea înainta pe muchia asta din pricina stratului gros de zăpadă.

— Pe aici se trece la iezer, explică Filoteea, iar acolo, vezi treapta?

Sora în monahism a Filoteei, a Anastasiei şi a Alexandrei, a Teodorei totodată se străduia să identifice vreo treaptă, dar masa de zăpadă nu dădea nicio şansă reliefurilor mai pronunţate. Doar unduirea ei înspumată şi oprită dintr-o tălăzuire uriaşă sugera că ascunde dedesubt dâmburi, movile, albii şi vâlcele.

— Nu zăresc nimic, constată Medeea.

— Uite, vezi acolo unde coteşte marginea prăpastiei? Nu încape decât capra neagră pe potecă şi după ea omul, cum mi s-a întâmplat mie, dar la cotul ăla, se face mai sus o lărgime, e ca o tablă netedă de masă pe care încape capra, acolo a sărit…

— Dar ce i-ai făcut ca să sară?

— PSST, nu e voie! Eu n-am greşit cu nimic. Am întâlnit-o la ieşirea din pădure. Nu s-a speriat şi a luat-o înainte pe potecă. N-am îndrăznit s-o tulbur şi am rămas pe loc. Atunci s-a oprit şi ea. Mă aştepta, dar nu putea să se-ntoarcă să-mi spună asta din ochi, mă înţelegi? Ar fi căzut în râpă, putea să meargă doar înainte. Şi cum îţi spun, m-am luat după ea, am pătruns chiar pe cărare, cu muntele-n stânga şi hăul la dreapta şi ea mă aştepta şi iar mergea şi iar stătea.

— N-ai încercat să-i vorbeşti?

— Cum să-i vorbesc? Dac-ar fi fost necuratul gata să mă tragă după el? Mă gândeam şi la asta, capra neagră, eu neagră-n veşminte, numai tufele pe coastă, că era vară, erau verzi… Şi uite, brazii ăştia de rămăseseră şi-atunci în urma mea. Îmi făceam semnul crucii, dar de-ar fi fost diavolul, câtă vreme îmi arăta spatele, nu m-ar fi văzut că mă-nchin şi n-ar fi pierit. Aşa mă temeam eu, dar vedeam totodată că nu dădea semn să fie. Dar să-ţi zic: când se oprise căpriţa să m-aştepte, să mă-ndemne adică să mai înaintez către ea pe potecă, îi văd mai întâi umbra, după care ţip cât pot de spaimă… Ce zici că era?

— De unde să ştiu, povesteşte!

— De sus, aşa, azvârlindu-se, împroşcându-se pe sine-n gol, Doamne, un vultur! Da, da, însă nu oriunde. Asupra căprioarei se arunca, pe ea ar fi lovit-o s-o împingă-n prăpastie şi după aia s-o sfâşie…

— Eşti sigură că ai văzut tu că venea drept spre ea, peste ea,

acolo?

— Martor mi-e Sfântul Gherasim de la Iordan, ocrotitorul tuturor vietăţilor firii! Te rogi lui şi ţi se va arăta şi ţie… Şi-ţi zic: venea de sus ca un fulger vulturul, iar la ţipătul meu speriat, şi-a schimbat zborul. De unde coborâse ca un glonte, s-a îndreptat şi a luat-o peste prăpastie şi dus a fost. Căprioara a sărit pe lărgimea aia ca o treaptă mai sus de potecă, nu se vede acum că e sub zăpadă, dar se află la cotitură unde-ţi arăt cu mâna, vezi? A sărit pe lăţimea de piatră şi s-a întors către mine. Se uita drept aşa, se uita ţintă şi mă chema la ea cu nişte ochi, cum să-ţi spun, Dumnezeu mi-e martor, ca de aur… Un aur mai închis la culoare, mai învechit, dar aur pătrunzător. Îmi mulţumea din priviri şi-mi căuta ochii. Şi aşa am înţeles eu că Sfânta Fecioară Maria mi-a îndreptat mie ochii spre cer taman în clipa potrivită. Pe căprioara neagră am botezat-o Maria. Iar ea m-a aşteptat să mai înaintez câţiva paşi, a priceput că-i prinsesem privirea de mulţumire, s-a întors şi a luat-o la pas pe potecă. De obicei, astea negre sar din ţanc în ţanc, calcă pe colţi de stâncă, zboară peste prăpăstii, dar de când o zărisem, a mea parcă nu ştia să sară, aşeza picior după picior. Afară de saltul pe care l-a făcut, nici ăla prea mare, când cu vulturul. Iar acuma, că scăpase şi-mi mulţumise, n-am mai văzut decât atât, cum s-a aşternut pas cu pas la drum pe cărare şi-ndată a dispărut. Cine crezi că a fost căprioara aia?

— Un înger, îngerul tău păzitor.

Filoteea o sorbea din ochi ca vrăjită.

— Soră Elena, îi spuse, în tine cu adevărat s-a sălăşluit Sfântul Duh, numai aşa ai putut pătrunde taina aceasta. Era cu adevărat îngerul meu de pază căprioara aceea. Am mers vara pe cărarea arătată de ea şi am ajuns la iezer, la raiul pe pământ. Acelaşi înger îmi va călăuzi şi sufletul după moarte şi tot către rai, nu crezi?

— Cum să nu cred, Filoteea, doar eşti un om bun.

Chipul tinerei monahii se lumină şi se întoarse spre sora Elena cu recunoştinţă.

— Chiar crezi, surioară?

— De ce n-aş crede?

— Ştii, am păcate multe… Multe şi, zice părintele Iosif că nu-s aşa de grele, dar eu tare mă tem că-s grele de tot.

Îi propuse Medeei să se-ntoarcă în pădure, între brazi, într-un loc unde ştia ea un trunchi căzut, numai bun de şezut pe el. Îl găsiră şi,

cu bâtele de sprijin dădură jos de pe lichenii trunchiului stratul subţire de zăpadă. Aici află Medeea o parte din povestea Filoteei. Observa cu un zâmbet interior că nu scăpa de nume străvechi greceşti cu trimitere la iubire: Filomela, Filoteea şi de bună seamă filosofia pe care o încerca ea pe seama unor asemenea coincidenţe. Dar evident, camarada ei de regim monastic nu se născuse cu acel nume exemplar. Părinţii sau poate doar maică-sa o botezase Nela. Se născuse şi copilărise la Sulina. De tatăl ei natural nu-şi amintea. Mama îi povestea mereu că fusese marinar şi pierise pe o mare depărtată, când Marea Roşie, când Marea Albă, când Marea Galbenă. Cert era că nu se întorsese şi nu se ştia pe unde-şi avea mormântul ori, mai probabil, nici nu avea mormânt, fiindcă de la o vreme, mama aflase că pe marinarii morţi în timpul cursei îi aruncă într-un sac plin de pietre în apă şi gata! Pietroaiele îi duc sigur la fund. O copleşea această viziune numai când se supăra pe Nela şi o ameninţa: „Nu mai vine odată taică-tău din fundul mării să te ia la el!” În schimb, când avea inima uşoară şi fluiera încetişor robotind prin casă, povestea că Tudor, bărbatul ei, marinar înalt şi puternic, îşi dăduse sufletul într-un port îndepărtat, bătându-se cu o bandă de tâlhari ca să apere vaporul cu mărfuri de preţ ce trebuiau aduse în ţară. Aruncase din bandiţi peste bord, pe alţii-i împuşcase, că marinarii de pe vasul acela purtau arme de foc după lege, pe alţii îi prinsese vii şi avea de gând să-i aducă la Constanţa să-i predea poliţiei.

Pe când Nela se chinuia prin clasa a IX-a, la Sulina se aşeză un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani sosit de la Cardon. Se zvonea că-n urmă cu vreo trei veri, femeia lui cu apucături de lunatecă, ţinută fără cununie, fugise pe mare c-un ibovnic. Nu se mai întorseseră. Fie că pieriseră-n valuri, fie că-i împuşcaseră grănicerii ucraineni din Insula militarizată a Şerpilor. Gurile rele mai cleveteau că de fapt cei doi se pripăşiseră prin Odessa. Nimic nu s-a aflat de soarta lor, iar marea nu le-a aruncat leşurile pe vreun ţărm. Pe bărbatul de la Cardon renumele de bun meşter de lotci şi mahune îl precedase la Sulina. Nu-i părea rău după casa aducătoare de nenoroc, ci după vieţuirea izolată şi liniştită în cătunul cu vreo cinci familii, nu mai multe. În portul de la vărsarea Dunării însă putea să preia mai uşor comenzile de meşterit bărci şi în primul rând să dea de mai multe. Era văduv, rus lipovean, blond, subţire şi cam ursuz. Avea mahuna lui cu care ieşea în larg în zori, dacă vreo comandă mai pretenţioasă nu-l oprea la ţărm. Elizabeta, mama Nelei, intră într-o dimineaţă în atelierul pe care noul venit acolo de

câteva luni de acum, şi-l înjghebase pe malul Dunării. Avea şi ea câţiva ani peste treizeci şi, dacă n-ai fi luat seama la faţa ei uneori cam obosită, ai fi găsit că e o femeie destul de arătoasă. În lumea ei, mâinile crăpate de muncă nu intrau la socoteală, toate femeile le aveau la fel.

— Grigore, începu ea, mă cunoşti?

Omul tăgădui din cap.

— Te văd tăcut, reluă musafira, te lipeşti tare greu de oameni, însă te mai văd şi muncind şi şezând aici, în colibiţa dumitale. Adică, nu iei drumul cârciumii, vreau să zic. Am şi eu atâţia ani. Şed într-o casă a mea cu grădiniţă pe pământuri, până-n nisipurile plajei, va să zică. Bărbat am avut, dar mi-a murit cine ştie pe care mări. Am de la el o fată mare, pe Nela. E frumuşică şi cuminte, aşa că eu gândesc că tu, Grigore, ai fi un tată bun pentru ea. Ia-mă de nevastă că uite, bărbaţi pe aici nu prea sunt, nici femei în starea mea. Cunosc lumea Sulinii, i-am tot numărat pe toţi şi i-am cercetat. De vârsta asta a noastră, bărbat şi muiere fără vreo pereche nu suntem decât noi doi, dacă lăsăm deoparte vreo trei beţivani şi vreo două curve bătrâne. Ia-mă, zic, am casă, n-am serviciu că din astea nu mai sunt, dar cu ce meştereşti tu, cu ce pescuieşti, cu ce mai ştiu şi eu să fac, cu voia lui Dumnezeu, ne-om rândui şi noi în vreun fel. Ai să scapi şi tu de stat în coliba asta… Aici munceşti, aici îţi aduci peştele, aici dormi, nu se cade! Un bărbat ca tine care nu fuge de trudă, are nevoie de casă şi de loc cu aer mai mult.

Adăugă multe alte amănunte despre viaţa ei, despre fată, dar bărbatul dinaintea ei părea că ţine să-şi sporească renumele de om ursuz. Grigori Dunaiev (multe familii de lipoveni purtau numele de Dunaiev), rămăsese cu ochii la ea, dar cu mâna dreaptă tot scormonea sub nişte saci, sub nişte năvoade, tot întorcea ghemele de fire şi aţe de tot felul, până când dădu de ceva. Nu scosese încă o vorbă, dar încet-încet, îşi eliberă mâna din harababura de unelte şi accesorii şi se uită mai întâi la obiectul eliberat şi el. Era o icoană a Sfântului Nicolae. O privi îndelung, în tăcere. Căuta un semn ori aştepta din partea icoanei un îndemn. Acesta veni căci el îndrăzni în cele din urmă, privindu-şi vizitatoarea pentru prima oară cu toată faţa:

— Bine, zise, sâmbătă aş putea să fiu la tine, Lizaveta. Uite martorul! Şi-i întoarse icoana spre ea. Dar eu ţin de biserica lipovenilor, cea pe stil vechi…

— Eu, zâmbi Elizabeta, sunt cu calendarul nou, ăla cărei şi la radio, şi la televizor şi la şcoală, şi la biserica românească. Dar e aceeaşi

credinţă. Când o fi nevoie, mergem la tine, când s-o ivi altă belea, mergem la părintele Ştefan la biserica mea.

— Şi vorbeşti ruseşte? o întrebă Medeea pe fosta Nela direct în limba lui Tolstoi Lev Nikolaievici.

— Cum să nu, m-a învăţat Grig! tresări maica Filoteea. Altfel, n-am fi putut păstra tainele noastre faţă de alţii.

Medeea înţelese într-o clipă că abia de aici avea să înceapă drama.

— Şi poţi să te destăinui, maicuţă? o întrebă Medeea şi tot ruseşte, rostindu-i numele ca în slavonă, Filafeia.

— Vezi tu, Elena, răspunse aceasta, când am spus că Duhul Sfânt a ales să-şi facă sălaş în sufletul tău, nu m-am înşelat. De aceea m-a îndemnat Bogorodiţa să vreau să te însoţesc şi să-mi doresc o faptă bună. Iaca, fapta bună nu e numai pentru tine. E şi pentru sufletul meu. Ştii, oricât m-aş spovedi, nu pot să-i spun părintelui Iosif totul… Adică nu mă simt în stare să-i înşir amănuntele fir cu fir şi bob cu bob. Tu eşti femeie, e altceva. Ai avut bărbat care te bătea rău, aşa am înţeles.

— Ai înţeles bine, confirmă sora Elena gândindu-se că, admiţând să-i descrie câteva scene de toată mâna dacă se va arăta prea curioasă, va izbuti şi ea să afle o istorie fără prea multe înfloriturі.

Glasuri firave de păsări întretăiau liniştea deplină până nu demult. Văzând că Medeea întorcea capul în direcţia cip-ciripului, monahia o lămuri că nu va putea deslusi cu ochiul niciodată pasărea cântătoare. E prea mică şi ştie să se ferească de orice cercetare. Mai târziu, abia prin mai, ajunge aici acvila ţipătoare. Sperie şi râşii cu tăişul glasului. Între brazi, pe buşteanul prăvălit, era mai cald ca în afara pădurii. De altfel, lumina zilei se înstăpânea încet. La Sulina, între Dunăre şi Marea Neagră, soarele era stăpânul absolut opt luni din an, deseori şi nouă.

Casa Elizabetei căpătă altă înfăţişare îndată după aşezarea acolo a lui Grigori Alexeevici. Nimeni, afară de preotul lipovean, nu-i rostea numele în acest fel. Fiica vitregă ajunse să-i spună curând Grig. El drese tot ce era de îndreptat pe la casa celor două femei, înnoi gardul şi ferestrele, retencui pereţii, curăţă coşul de funingini şi-l destupă de depunerile de arsuri vechi, aduse bani şi peşte fără cheltuială. Elizabeta şi Nela se luminară mult la chip. Muierea avusese dreptate când îl ispitise, cum ziceau cumetrele, îl îndemnase, le corecta ea, să facă casă împreună. La vreo biserică din cele două ori la primărie nu se

grăbeau să ajungă.

— Mie cartea nu-mi plăcea, continuă Filoteea, dar dădeam semne bune la şcoală, profesorii nu se mai chinuiau cu mine, veneam cu răspunsuri ştiute, nu ca înainte când era sărbătoare dacă le nimeream din când în când. Altfel, pe ale vieţii, le ştiam pe toate. Arătam însă prea slabă ca băieţii să mă bage în seamă. Într-o vreme, aş fi dat orice să se uite şi la mine. O colegă mai mare, eu eram într-a IX-a, ea într-a XI-a, gândindu-se că i-aş putea fi de folos, m-a rugat să păzesc într-o după-amiază pâlcul de copaci de pe malul bălţii, al Deltei, cum ziceţi voi care nu sunteţi de acolo. Adică să chiui într-un anumit fel dacă se arată vreun om dinspre oraş ca ei să-şi poată face de cap. Am zis că pentru nimic în lume nu fac una ca asta. Se zvonea că prin crângul de salcâmi şi sălcii fetele nu se ştie ce fac împreună cu băieţii, dar ţipă de alungă cormoranii de pe baltă. Costi, tartorul găştii de băieţi, m-a luat într-o zi de bărbie pe coridorul şcolii. „Eşti slabă ca un guvid, mi-a spus, m-aş zgâria în atâtea oase câte ai tu! Dă-mi un pupic!” Nici gând din partea mea, iar ăla mi-a sucit mâna. Maică-mii i-am povestit întâmplarea, dar lui Grig nu. Ba mai mult, am rugat-o pe Elizabeta să nu-i sufle o vorbă. Mă temeam ca Grigori să nu-l ia la bătaie pe fantele şcolii.

— Dar parcă spuneai că era un om stăpân pe sine, liniştit.

— Da, liniştit, dar când la mijloc era dreptatea lui, nu-l mai puteai ţine…

Pentru Medeea nu mai era nicio taină că Nela se îndrăgostise de tata Dunaiev. De aceea şi-l închipuia mălăieţându-l pe băiatul înfumurat într-un gest de cavalerească răzbunare a fiicei adoptive. Ca să nu o lase pe călugăriţă să se piardă în prea multe amănunte, îi mărturisi bănuiala şi tot în rusă. Filoteea roşi, îngălbeni, răsuflă greu şi emise un răspuns ciudat în dialectul rascolnicesc. Medeea mai încercă o dată:

— Dragoste mare, nu? Greu să-i stai în cale…

— Mulţumită lui Grig, dragă Elena, l-am întâlnit eu pe Domnul Iisus Hristos, aşa să ştii. Şi tot de la el ştiu lipovenească asta pe care o vorbesc cu tine. Hai să ne-ntoarcem!

La ieşirea dintre brazi le izbi strălucirea intensă a zăpezii de pe culmile de la apus. Dinspre est, soarele abia acum trecea muntele. Se opriră să admire acel răsărit local atât de întârziat. Filoteea i se închină. Apoi îi arătă surorii ei ceva pe faţa zăpezii, mici adâncituri

prelungi. Neaua se topea încet, se scurgea tăindu-şi singură cale.

— De hram, am avut o zi tare luminoasă şi caldă aici, credeam că primăvara va fi de neoprit. Dar în două zile, ningea din nou, abia astăzi se străvede iar blândeţea mărţişorului.

— Dar când a fost hramul? Sora Elena îşi opri limba exact în punctul în care ar fi dorit să mai întrebe „hramul cui?", dar adăugă: vreau să aflu cât mai multe de la tine.

— Hramul nostru, răspunse Filoteea, al mănăstirii, cade de ziua celor 40 de mucenici din Sevastia… Bieţii băieţi! Au fost ţinuţi închişi opt zile şi bătuţi cu pietre, apoi băgaţi în apa îngheţată a lacului Sevastiei. Noaptea, apa s-a încălzit. Cel care a ieşit de frică, a murit pe loc pe ţărm. Altul a intrat în locul lui de bunăvoie şi li s-a refăcut numărul. Patruzeci de cununi de lumină au pogorât din cer asupra lor. Până să coboare în apă înlocuitorul celui laş, una din cununile de lumină se rotea pe deasupra apei căutând un creştet să-l împodobească. Şi l-a găsit până la urmă, dar câtă vreme s-o fi rotit ea oare strălucind din aer?… I-au omorât păgânii pe toţi patruzeci după aceea. Eu mulţumită lor sunt aici. Mi-a spus maica Apolinaria de la Constanţa, mi-a spus, când eram tare bolnavă, că dacă-mi vine să fug de frica apei, să mă gândesc la cei patruzeci de soldaţi martiri din Sevastia şi la felul în care au învins ei stihia lacului de munte… Le ştiu numele pe dinafară. De aceea am ajuns aici şi nu în altă parte, Apolinaria, şi ea o sfântă, m-a îndreptat încoace.

În faţa razelor de pretutindeni ale zilei, Medeei îi veniră din nou în gând fiarele pădurii, urşii, de pildă, trebuie că ieşeau şi ei din iarnă, din bârloguri. Pe Filoteea o întrebă însă altceva, româneşte de data asta:

— Măicuţă, aş vrea, cum îţi spun, să ştiu şi eu multe şi uite că pot învăţa de la tine… Spuneai că un sfânt ocroteşte toate vietăţile…

— Da, răspunse fosta Nela de la Sulina cu gândul evident în altă parte, îl avem pe Gherasim de la Iordan, a trăit şi a murit demult, l-am prăznuit acum, înainte de hramul mănăstirii. Tămăduise un leu din pustie, scoţându-i un spin veninos din picior şi oblojindu-l. Şi sora întru credinţă i se uită Medeei mai din susul pantei insistent în ochi. Da, continuă ea, şi leul l-a slujit toată viaţa, iar când a murit, s-a întins pe mormântul sfântului până s-a prăpădit şi el. Şi adăugă cu glas mai puternic scormonind cu băţul în zăpadă: de dor s-a topit, de dorul sfântului.

Nu mai scoaseră o vorbă pe drumul de întoarcere. Medeea îşi stăpâni impulsul de a afla când a fost ziua sfântului şi când hramul, putea să le afle şi de la celelalte monahii. Următoarele cuvinte le rosti Filoteea odată ajunse la baza amfiteatrului lor de cuburi uriaşe.

— Uite, părintele Iosif a ridicat scara, bine a făcut!

Apoi desprinse placa de jos, iar Medeea îşi fixă şi ea în minte locul unde se apăsa cu piciorul o pedală de trei ori, nici mai mult, nici mai puţin. Se auzi clopotul, dar Iosif se lăsă aşteptat. În faţa acestor paralelipipezi strivitori, aproape netezi, Medeea nu-şi putea lua gândul de la bizara cetate Puma Punku din Bolivia. Urmărise documentare despre acele construcţii, subiectul o pasiona, văzuse filmele de mai multe ori. Acolo era vorba de o şlefuire perfectă a pietrei, oglindă, nu alta. Aici, faţa stâncii prezenta bbulbucături şi scobituri, dar cu diferenţe mici. Basoreliefurile puteau să nu fie băgate în seamă. Mai mult, la Puma Punku, îmbinările de blocuri erau perfecte, fără o fisură. Le traversau însă nişte canale de doar câţiva milimetri, un fel de şănţuleţe foarte precis lucrate, cu exact aceeaşi adâncime de la un capăt la altul şi fără vreo deviere de la traseu. La ce-or fi folosit? Se găseau la suprafaţa maselor de diorit şi granit. În alte puncte, aceste blocuri prezentau orificii prelungite tubular până de cealaltă parte cu precizie micronică. Se ştie că dioritul şi granitul sunt roci cristaline de o duritate ce nu poate fi modelată decât sub acţiunea diamantului sau a razei laser. Isprava nu putea să-i aparţină tribului aymara de acum două mii de ani, după cum pretindeau anumite teorii.

La rândul ei, Mănăstirea de pe Piatră, cu biserica şi anexa cu chiliile, dispunea fără-ndoială, i-o spusese şi stareţa, de un sistem de canalizare către pârâu şi cascadă, dar Medeea nu văzuse nicăieri ţevi sau tuburi. Unde se aflau, cine le meşterise? Trebuia s-o întrebe pe Teodora. Iosif se mişcă până la urmă şi scoborî scara. Dependenţa celor din mănăstire de mecanismul coborâtor şi ridicător de scări era totală, cel puţin la urcare. Pentru de sus în jos, puteai să rişti sărind de la primul nivel cam trei metri şi jumătate, patru metri. După care, Dumnezeu cu mila. Filoteea o pofti pe sora ei să urce ea mai întâi.

XIII

Abia apucă Medeea să-şi scoată cizmele, că stareţa îi bătu la uşă

poftind-o la ea. Maestra interceptărilor radiotelefonice se spălă pe picioare şi-şi trase pâslarii de mănăstire.

— Avem noutăţi, soră Elena, o întâmpină stareţa în cămăruţa ei de primit oaspeţi. Îţi spune ceva numele de Ana dintre Lacuri?

Medeea n-ar fi vrut, dar tresări. Îşi duse instinctiv mâna la brâu în căutarea Razei albastre. O lăsase în chilie în dosul icoanei Sfântului Nectarie de la Eghina.

— Da, ştiu, răspunse, ce-i cu femeia asta?

— Posturile de radio pe care le prindem aici anunţă apariţia uneia Ana dintre Lacuri la o televiziune, aseară, cu pretenţia că recunoaşte, în figura ta expusă pe toate ecranele, pe o anume profesoară Elena cu care ar fi călătorit în acelaşi compartiment de tren în dimineaţa de luni. Spunea că nu se poate înşela asupra chipului profesoarei fiindcă o visase cu o noapte înainte de a o întâlni şi că nu crede că ar fi la mijloc o dăscăliţă, ci o actriţă. Nu s-a învrednicit să indice vreun nume de prin filme, dar televiziunile şi radiourile ţi-au găsit tot felul de asemănări, noroc că actriţele alea nu-s de pe aici.

— Da, aşa este, am călătorit cu o rurală băgăcioasă, nu mă slăbea din ochi, îi ţin minte privirea, una pătrunzătoare, trăiam senzaţia că mă împunge cu două creioane negre cu vârfuri ascuţite. Unde mai pui că eu însămi, la insistenţele ei, m-am autoproclamat Elena, nu altfel, am zis să fie un nume obişnuit, aproape invizibil. Ea se aştepta cel puţin la Beatrice.

— Să nu-ţi fie teamă, zâmbi stareţa, e plină lumea de Elene, numai în tine se ascund deja două.

— Dar n-ai aflat, nu cumva l-au descusut şi pe conductorul trenului? Medeea infiltră în această întrebare presentimentul pericolului. Făcuse o greşeală, formulase un fleac în două feluri faţă de două persoane diferite, mare, mare eroare.

— Ba da, confirmă Teodora, dar controlorul nu-şi aminteşte de o profesoară, ci de o pictoriţă de peisaje sau cam aşa ceva, cu exact trăsăturile tale. Ba chiar te-a şi recunoscut în poze, după ezitări peste ezitări.

Aici, nu în altă parte, se găsea greşeala, în jocul a două identităţi în faţa unor necunoscuţi. O dată peisagistă, a doua oară profesoară, era clar că e vorba de cineva care ţine să se ascundă cu orice preţ. Cine să descifreze motivul că ea se prezentase astfel ca să fie mai pe înţelesul unora care se mirau că o văd damă bine într-un vagon regio de clasa a

II-a. Anticipă şi următoarea primejdie pe care stareţa i-o confirmă:

— Conductorul a spus că biletul te ducea până la capăt de linie, asta l-a mirat, dar că, de la o vreme, nu prea ştia de pe unde, nu te-a mai zărit. Noroc că a presupus că te-a pierdut din vedere mult mai departe de locul în care ai coborât. E clar că potera e pe urmele tale.

Comisarul gândea la turaţie maximă. Se lovi de imaginea lui Ipate, gros, fălcos, nereflexiv, executant şi executor ideal, ochi de şoim în descifrarea semnelor, necruţător.

— Bine că nu m-am prezentat şi conductorului ca Geta sau Violeta, zise ea, sau mai ştii, ca Nina Popii… Dacă Badea nu trădează, pericolul aici e Omul din Cale, cel la care am poposit. Acela a priceput că veneam la mănăstire.

— E tot atât de tare ca mine şi ca tine, ca Badea şi din nou ca tine şi ca mine, o asigură Teodora.

— Are însă o nevastă, obiectă sora Elena, iar tu ştii bine că muierile…

— E mai tare ca bărbatu-său, ea e cu şi mai multă credinţă, o asigură stareţa.

— Uite că-mi amintesc, m-a întrebat un singur lucru: „Aveţi năcazuri?”, iar la răspunsul meu că am de bună seamă, n-a făcut decât să ţâţâie din buze a compătimire.

— Vezi, Elena, tu te pricepi mai bine, ai lucrat în branşă: nu mai putem păstra secrete faţă de puterile tehnice de scanare a vieţii noastre, din cerul sateliţilor şi de pe pământ. Singurul zid de apărare e tot cel ridicat în Iudeea acum două mii de ani: credinţă, credinţă şi iar credinţă, ea înainte de toate. Credinţa cu toate ale ei, deci, şi cu conştiinţa că cele în care crezi sunt toate sfinte. Iar de aici, sacralitatea cuvântului dat, a simplei făgăduieli chiar, a prieteniei, a convingerii că sufletul celuilalt e de preţ fiindcă are o şansă de mântuire. Toţi aceştia, Omul din Cale, femeia lui, Badea, Moşu de la Bucureşti, trăiesc cu încredinţarea că ceea ce preţuiesc ei şi prin urmare ceea ce fac, are caracter sacru, deasupra lumii ăsteia. Iar faţă de ceea ce este sfânt, soiul ăsta de oameni nu greşeşte. Greşind, s-ar pierde pe sine.

— Bine, dar mai apare ceea ce tot voi, biserica, numiţi slăbiciunea omenească.

— În cazul celor patru pe care i-am numit, reluă mai marea mănăstirii, slăbiciune omenească o fi existând prin vreo strună a fiinţei lor, dar nu în credinţă. Nu sunt vorbe mari. În ultima vreme, al cincilea

om cu credinţă pe care l-am cunoscut eşti chiar tu.

— Dă-mi voie să nu fiu de aceeaşi părere, întoarse vorba Medeea. Eu nu vibrez la cele ale lui Dumnezeu, nici nu mă interesează viziunea teologică asupra vieţii. Da, mai degrabă am admis, însă aşa, ca pe o ceaţă filosofică peste lume, că există o putere, o energie absolută care articulează universul, dar nimic personal. Nu ştiu, n-am organ pentru credinţă…

— Tu, Elena, vorbeşti de credinţa religioasă de rând, obişnuită. Bună-i şi ea. Din aceea nu ai deloc. Ai în schimb din plin o credinţă de care te ţii prin simţire şi prin alegere. Altfel, nu te-ai fi opus nedreptăţilor din DIO pe care ştii bine că dinăuntru, nu îndrăzneşte să le oprească nimeni şi nici din afară, dinspre bârlogurile politice. Nici n-ar putea s-o facă politicienii, Mărunţelul vostru le-ar pune cătuşele cât ai clipi. Marea minune e că tu, ai înfruntat sfinxul de una singură.

— Păi, cum să tolerez eu o nedreptate şi o crimă ca aceea împotriva oamenilor mei, ca să le zic aşa? Nici nu-i pot numi altfel, deşi la noi ei se cheamă milităros „obiective". Ce era să fac? Să-i las s-o desfigureze pe fata aia? E ca o zeiţă la Stradivarius! Îţi mărturisesc, şi cum zici tu, păcatul meu să fie, că mai mult pentru ea m-am mobilizat decât pentru taică-său. O fi el orb, i-or fi spart lui capul în cantul portierei de la dubă, mare prostie, o fi el din soiul acela care, dacă are un proiect în cap, îl duce până la capăt. Dar dacă n-ar fi avut-o pe fiică-sa, mare ispravă cu construcţia n-ar fi făcut.

— Eu ştiu, soră, că n-au fost numai aceste motive.

— De altele nu vreau să-mi aduc acum aminte!

— De ce? Îţi amintesc eu atunci: foarte tare te-a durut şi n-ai putut îndura ca DIO să dispună după bunul ei plac de investiţiile şi de operele altor oameni.

— Da, bine că mi-ai amintit, sunt nervoasă, m-ai tulburat cu ţăranca aia dintre lacuri. Şi nici nu puteam să las o nulitate ca Filomela Petecel să-şi facă de cap pe visul unora şi pe fapta mărinimiei omeneşti. O tută care habar nu are de diferenţa dintre psihologie şi psihiatrie, dintre şniţel vienez şi cordon bleu, cum i-a reproşat unul odată, uf!… Zâmbeşte, Teodora, că puţine prilejuri de a zâmbi cu atâta plăcere ai aici, la peste o mie de metri… Dar să ştii că e şi de plâns cu Filomela asta. Dio voia să lucreze cu mănuşi, adică prin ea. M-am opus dur şi zgomotos confiscărilor DIO sub orice pretext. Proprietarului unui bun, dacă nu i se descoperea, i se inventa o încălcare de lege, iar

omul se trezea că nu mai e întru totul stăpân pe proprietatea lui. Pe Andrei Opal, bunăoară, l-am prins cu povestea cu rusul ăla zăpăcit, dar era vânat dinainte. Filomela voia să-l înfunde ca să-i fure clădirea şi să şi-o atârne pandantiv sclipitor între ţâţe, s-o vadă tot partidul ei de la distanţă, să-i cânte-n strună. Însă Andrei a jucat mereu riscant. Nu că ar fi călcat vreo lege, dar prea se amesteca în combinaţii aventuroase, prea îi ironiza pe mai marii zilei în întruniri publice, slobozea săgeţi la care ăia n-ar fi fost în stare să răspundă nici în trei generaţii. Am asistat la câteva dezbateri din astea, îi vedeam cum se încruntă, cum roşesc şi cum l-ar fi strâns de gât. Ba unuia i-a şi zis odată: „Nu-i aşa că visaţi să mă beliţi, domnule secretar de stat? Vă atrag atenţia că plăcerea dumneavoastră e pe cât de reală, pe atât de ilegală şi, ca orice plăcere dubioasă, pe cât de intensă, pe atât de perversă!” Chiar şi proiectul construcţiei Institutului a fost o aventură! Putea bine merçi să nu-i reuşească dacă fiică-sa ar fi avut vreun accident înainte de atacul cu motocicleta. Din nenorocire, eu, cu aiurelile mele, neacceptând să-l scot de sub urmărire pe Andrei, eu port vina arestării lui. Supremul hotărâse să ne descotorosim de el pe chestia reclamaţiei Filomelei. Mi-a şi spus: „Lasă-l, Memé, în pace pe ăsta să i se scoale în ce direcţie vrea el, chiar şi la tine, de ce nu? Pe jumătate din clădirea aia, chiar avem nevoie de ea, pun eu mâna altfel, prin hârtii şi scheme administrative”. Ca să vezi! Nu mi-a trebuit nicio explicaţie, deşi mă gândisem iniţial să-l întreb. Era limpede, avea nevoie de clădire fiindcă e situată lângă Arena Naţională de fotbal, lângă un mega-mall, o clinică privată italiană şi o viitoare sală polivalentă de sporturi de douăsprezece mii de locuri. Pe acolo, la evenimente, vine deja lume, nu glumă. Centrul Bucureştiului se extinde hotărât în partea aia. N-ar mai fi fost nevoie de cheltuieli cu deplasările pentru interceptări ambientale în mulţime, le-am fi reuşit de la ferestrele instituţiei.

— Va să zică, Şeful vostru, căzu pe gânduri stareţa, avea de gând să-l scoată din cauză pe profesor…

— Da, pentru că-l vârâse în belea numai din pricina solicitării organismului guvernamental al Filomelei, îndeplinise o formalitate legală, în realitate însă, speţa îl amuza, e mult mai inteligent decât demnitarii. Dar, există un „dar”, Teodora draga mea, iar acum nu mă simt în stare să-ţi dezvălui taina. E bine să reţii însă, aşa, ca un început de spovedanie, că eu am fost cea care l-a menţinut pe Opal sub urmărire. Mă ia cu fiori când îmi amintesc de ce mi-am dorit să-l mai

interceptez o vreme, de ce nu l-am lăsat în pace când mi s-a cerut asta. Aveam nevoie de la el de… de nişte bombonele de ronţăit în plus, nu-mi ajunsese tortul din care mă înfruptasem, mă munceau curiozităţi şi ispite, cum ziceţi voi. Iartă-mă, poate că într-o zi îţi voi face mărturia, dar acum, nu din altă pricină, ci de multă jenă, nu mă simt în stare. Ş-apoi, cu un marginal de soi ca Opal păstrat sub urmărire, o ţineam sub lupă şi pe vedeta de la OGPIM.

— Te munceşte căinţa, nu-i aşa, că n-ai acceptat propunerea Şefului, îţi faci mustrări pentru ceea ce i s-a întâmplat profesorului de engleză…

— Aşa este. Mi-am dat pumni în cap, cum zicem noi în lume, de sute de ori, pentru lovitura încasată de el şi pentru nenorocirea fetei sale. Numai că şi Comandantul e ciudat şi-n clemenţă, şi-n cruzime. După ce a văzut că n-am oprit eu urmărirea lui Opal, deci, că omul a avut ghinion, nu i-a păsat. A dispus represiune ca pentru unul care o merita cu adevărat, a hotărât reţinerea lui pentru treizeci de zile fără nicio remuşcare. Iar ordinele sale se execută, nu glumă.

Stareţa pregătise ceaiul. Îl turnă în două ceşti şi se arătă îngăduitoare cu novicea ei. Nu o mai întrerupse cu întrebări, o ascultă povestind îndelung încercările sale în conciliabule cu comandantul. Nădăjduia că va ajunge până la urmă să i se mărturisească, să-şi descarce sufletul în privinţa păcatului atât de greu de asumat.

— Nu se poate să nu fim îngăduitori cu profesorul Andrei Opal, comandante… Nu a făcut nimic de luat în seamă de DIO, hai să-l speriem puţin, dacă vreţi, dar nu se poate să-l reţinem, pledase ea în biroul Marelui Mărunt în ziua aducerii cu mandat a dascălului în Melchisedec.

Cei ajunşi în acel birou, stăteau numai în picioare ca şi gazda de altfel. Dar în timp ce trebuia ca vizitatorii să rămână locului, stăpânul incintei se mişca tot timpul la dreapta, la stânga şi înapoi, fără să-şi ia ochii de la intrus. Ochi de o spălăceală albastră atât de îndelungă că dădeau într-un gri de tinichea. Dobândiseră însă o fixitate pe care nu o tulbura mişcarea continuă a bărbatului scund cu capul cât o geamandură numai bună să-l menţină la suprafaţă.

— Ai văzut ce se poate întâmpla? Bătu din palme Şeful. E opera ta, n-am nicio vină, tu ai vrut-o! Ţi-am cerut de două ori să-l scoţi de sub urmărire pe ăsta, e adevărat că nu ţi-am dat ordin pe hârtie, dar cuvântul meu nu contează? Ţi-l citez din nou pe marele Franz Kafka.

„Deciziile oficiale sunt sfioase ca o fată mare". Memé, nu mai ştii să fii fată mare, ce să-ţi fac?... Acum pe Opal nu ţi-l mai dau, e al meu, am nevoie de el! Iar apoi, acuzele la adresa lui pot fi atât de orbitoare, că nimeni nu va îndrăzni să le privească-n faţă: complicitate la terorism, omisiune de denunţ, atentat la relaţiile paşnice interstatale şi tentativă de declanşare a unui conflict internaţional, planuri de distrugere, punerea în pericol a unor vieţi omeneşti, ce mai vrei?

— Dar nu avem probe materiale, Comandante, n-avem nicio probă!

— Le vei inventa, Memé draga mea, le vei potrivi. Ce nevoie avem de probe materiale, când există atâtea resurse verbale? N-ai nevoie decât de o formulă explozivă şi de două televiziuni credule.

— Dar Comandante, cu tot respectul, omul acesta, orb cum e, ajuns într-un mediu necunoscut lui, primejdios, printre deţinuţi de drept comun, e foarte expus, riscăm enorm, se poate accidenta oricând, poate cădea, poate fi confundat şi lichidat dintr-o lovitură de alt deţinut pentru o călcătură pe picior, pentru o atingere involuntară... Nu vă daţi seama la ce ne expunem în faţa lumii?!

— În lume, buna mea colegă Memé, Andrei Opal e cel mai preţios trofeu al meu. Dacă e să-l credem, există o solidaritate a marginalilor. Uite, să profite în detenţie de această solidaritate pe care o clama ameninţător până mai ieri la toate întrunirile publice. Să facă bine să nu mai calce pe nimeni pe picior. Îl voi prezenta în curând la Copenhaga, pe urmă la Amsterdam, nu peste mult timp la Salzburg. Îl voi înălţa ca pe marele pavoaz, va fi recunoscut de departe. Se va vedea de pretutindeni că DIO, procedează cu maximum de obiectivitate, că nu cedează compasional, orice ar fi! Tu ştii care este visul mişcării dizabilităţii în lume?

— Firește că ştiu de când mă tot ocup de oamenii ăştia: egalitatea de şanse şi incluziunea socială.

— Ei bine, dacă aspirăm la şanse egale, atunci şi neşansele trebuie să fie egale pentru toţi, iar dacă scopul vieţii este incluziunea socială, atunci şi excluderea din societate trebuie să funcţioneze pentru toţi când e cazul. Am dreptate?... Nu răspunzi, hai? Nu te strâmba că dreptate ştiu că am. Târziu mi-am dat seama de echilibrul perfect al egalităţii de şanse şi de neşanse. Dar ce mi-am zis? Ia stai că avem şi noi Opalul nostru în mâinile Medeei, ia să valorific eu bafta asta! Noroc cu tine, noroc că ţi-a plăcut de el cam mult şi l-ai ţinut

aproape!

— Dar de ce nu-l închideţi într-o cuşcă în care să-l purtaţi pe la expoziţiile de învinuiţi, există aşa ceva în lume?

— Nu ştiu, bătu din palme Mărunţelul, dar ideea e excelentă! Vezi, de-aia eşti atât de apreciată!

Buzele doamnei comisar se uscaseră de cât îl tot citase pe Supremul ei, aşa că sorbi din ceai. Reluă fixând-o din nou pe stareţă:

— Şi nu-ţi mai spun, Teodora, că în timp ce-mi debita asemenea teorii, capul globulos al Marelui Mărunt se rotea, trunchiul slab şi scurt îl urma într-un ritm parcă mai lent, palmele i se loveau dezordonat, dar cu plesnet mare, iar ochii lui mă căutau. Până la urmă se aşeză, fără ca mie să-mi facă semn să iau loc. Mă privea şi iar mă privea, neîntrerupt, fără clipiri, parcă fără gene şi fără de pleoape. Nu-mi dădea voie să plec, mă ţinea acolo, în faţa lui ca pentru a mă hipnotiza. Era cât pe ce să mă pierd fiindcă îi susţineam privirea. Am întors capul. „Unde vrei să pleci?", m-a întrebat cu voce scăzută şi mă aşteptam ca după o asemenea întrebare, să se ridice şi să se apropie să mă mângâie. Îmi pregăteam reacţia. Nu s-a ridicat, n-a venit. Am salutat şi am ieşit.

M-a rechemat a doua zi ca să-mi ordone să formulez eu, ca perfectă cunoscătoare a cazului, acuzele potrivite la adresa lui Opal. Am refuzat categoric pe temeiul că nu sunt procuror DIO şi că toate interceptările mele sunt predate pentru interpretare serviciului juridic. A mârâit, dar n-a avut încotro, mi-a acceptat punctul de vedere. M-a pricopsit însă cu altceva: a dispus să fie dirijate către mine toate reclamaţiile şi turnătoriile cetăţenilor privind cazul Avdeev-Opal. Ce mi-a fost dat să aud şi să citesc, mă va îngrozi până-n ziua când mi-oi da duhul.

— Totuşi, presupuse cârmuitoarea mănăstirii, cred că mulţi din obştea lui au venit în sprijinul profesorului, mare-i Dumnezeu!

— Mare-i şi grădina lui totodată, maică stareţă! Obştea, orbii din ONOR, l-au şi învinovăţit, l-au şi dezvinovăţit, dar mai ales l-au bălăcărit în fel şi chip. Grele vorbe mi-a fost dat s-aud. Cei mai mulţi însă, mă sunau ca să mă convingă că ei nu-s ca el, că n-au niciun amestec şi tot aşa până la Roma şi-napoi. Pe ăştia îi înţelegeam foarte bine. Se temeau de gura lumii care, dacă vede un şofer beat cu maşina-n şanţ, dă să latre că toţi camionagiii sunt beţivi… Dacă vede că o actriţă joacă-n film rol de curvă, zice că toate acriţele-s la fel. Iar când dă de un orb târât la puşcărie, se aşteaptă ca toate perechile de

ochelari negri să ascundă un bandit. Un student mi-a şi spus-o într-un e-mail: „Acum, toată lumea ne va arăta cu degetul ca pe o specie de atentatori”. Obştea îşi pierduse puritatea. Infirmitatea, vezi tu, lasă cumva impresia neprihănirii. Nu intru în amănunte, poate vom avea destulă vreme altă dată. Dar se propuneau torturi medievale pentru Opal, nu avea nicio însemnătate că nu fusese încă dovedit culpabil… Oamenilor le plac execuţiile şi vor să asiste la ele de aproape. O singură propunere de pedeapsă pentru el mi s-a părut mai amuzantă: se cerea ca-n celulă să nu i se dea voie cu mijloace de scris de ale lui deoarece, fie înţepând hârtia groasă c-un găuritor manual, fie perforând-o la maşina de scris în braille, va face zgomot prea mare, iar ceilalţi deţinuţi nu vor avea răgaz pentru reculegere şi remuşcare.

— Nu se poate, soră, să nu fi sărit nimeni în apărarea lui!…

— Nu e de mirare că nu l-a apărat aproape nimeni. Eu cunosc bine câtă frică, una paralizantă, apare când un om e reţinut pe neaşteptate, nimeni din preajma lui nu mai ştie ce să facă şi atunci nu se face nimic. Am consemnat însă şi tentative de scuzare a sa, că omul mai greşeşte, dar, dar, dar… Îl lăudau ca dascăl, ne cereau să fim clemenţi, în fine. Mai de-a dreptul vorbeau femeile: vreo două m-au înjurat, iar alta mi-a reproşat că sunt fraieră, fiindcă, dacă l-am arestat pentru imaginaţie pedofilă, trebuia să-mi încerc şi eu norocul cu el şi să-l întreb câţi ani îmi dă. Ea credea că, după mintea mea, nu mai mult de zece. Mă sfătuia apoi, asta o să-ţi placă, să merg la biserică să-mi însuşesc diferenţa dintre chip şi asemănare, să-mi intre-n cap că oamenii au dreptul la imaginaţie mai ales estetică, pam-pam…

— Ştii că avea dreptate? Ia să te iniţiez eu, Elena, în taina chipului şi a asemănării!

— Poate că nici nu mi-ar strica. Aş pricepe şi eu mai bine cum s-a făcut ca societatea de care mă ocupam, după arestarea profesorului, să nu mai ştie cu cine să semene şi ce chip să poarte. Onoriştii au trecut în masă de partea Filomelei Petecel cerând ca Institutul lor să se numească al Normalităţii ca în felul acesta să se arate că ei sunt teferi şi că nu au apucăturile lui Andrei. Abia a reuşit Lebădaru să-i potolească, ameninţându-i că, dacă ei vor un asemenea Institut în care alţii să-i normalizeze, el va face greva anormalităţii în Dealul Mitropoliei şi-i va cere preafericitului să tragă clopotele catedralei patriarhale ca să se audă în toată ţara că Membrii ONOR au tâmpit şi trebuie aduşi cu mintea pe linia de plutire. Nici azi nu ştiu

cum am scăpat de unul, avea un nume genial, Pompil Lulă. Se prezenta mereu la poarta DIO că el, ca persoană defavorizată, e musai să vorbească cu Şeful fiindcă un Membru al comunităţii sale i-a ştirbit lui din imagine şi e bine ca, prin consultare cu cei păţiţi, să se stabilească soluţiile de spălare a imaginii mânjite, zgâriate, ciobite etc. Conform bulei Supremului, individul îmi revenea mie. Pompil ăsta, am fost nevoită să-l primesc de câteva ori, s-a oferit să-mi facă masaj. „Ia să vă văd", făcea şi întindea mâna spre mine. Lăsaţi, ziceam eu, nu e nevoie. „Dar eu, doamnă, să nu vă gândiţi la ce vă gândiţi dumneavoastră! Eu vreau să vă văd ca terapeut, nu ca… mă rog, dacă nu vreţi… Dar auziţi? N-aţi putea să interveniţi dumneavoastră de la DIO, că aveţi putere, aveţi influenţă, se teme toată lumea de voi, să interveniţi la guvern ca să ne mărească indemnizaţia de handicap că…"

Iar de aici, pornea să se văicărească la ruperea sufletului: cât de greu e, cât e de complicat, că el cheltuie mult mai mult decât mine… I-am recomandat ca, pentru a-şi simplifica viaţa, să nu se mai ocupe de denunţuri pe la DIO, ci să-şi deschidă mai bine un cabinet de masaj cu care ar avea mare succes putându-şi procura şi banii după care plângea. Atâta i-a trebuit! A ameninţat că mă toarnă la Şeful, că iese el la televiziuni, că i-a masat şi-i cunoaşte pe ziariştii de la Alpha, de la Beta, de la Omega şi tot aşa. Până la urmă, m-am înţeles cu un plăvan de la poartă să-l întoarcă din drum când o mai veni, spunându-i că şi eu şi Supremii suntem în delegaţie. Ăla, mai şmecher ca mine, l-a luat pe Lulă de o parte şi i-a şoptit conspirativ: „Conducerea şi doamna comisar vă cer scuze „veţi înţelege, sunt în misiune… Dar să nu mai vorbiţi despre asta cu nimeni". Pompil plecă extrem de măgulit de băgarea în seamă, iar prin comunitatea sa, se înfoie curând cu un mesaj pe care DIO i l-a încredinţat numai lui şi, de fudul ce nu înceta să fie, argumentând că o face la sfatul de încredere al DIO, porni demersurile spre a-şi deschide un cabinet de masaj.

— Ţi se răceşte ceaiul, soră, e de afine, foarte bun, micile poame ale muntelui, nu le găseşti în altă parte, gustă-l măcar…

— Mi s-a răcit şi sufletul, nu ştiu pentru ce-am luptat. Văd aici la tine pe masă o notiţă: „Epistola Sf. Pavel către evrei". Cinstit vorbind, am avut şi eu clipa mea de revelaţie, zic bine?

— Drumul Damascului, vrei să spui… Când a fost asta?

— Să păstrăm măsura, Teodora, orice ar fi fost, orice s-ar fi schimbat.

— Milostiv e Domnul Nostru Iisus Hristos. Spune, soră, bine că poţi să te mărturiseşti.

— Să zic şi eu Doamne ajută? Zic. Din drumul meu tot înainte ca sarcină oarbă de serviciu, m-a întors rănirea Mirei. Să vezi cum se repede urlând un monstru pe roţi cu o sabie asupra unui lujer de femeie şi să nu faci nimic, e cu neputinţă! Cel puţin aşa a fost atunci în cazul meu. Să nu mai vorbesc de Stradivarius! Studiasem şi eu vioara în copilărie, ţineam mult la ea ca instrument, la muzica compusă pentru strunele ei, la amintirile mele. Atunci, la începutul anului, s-a rupt ceva în mine. Îi urmărisem multă vreme pe alţii, iar acum treceam de partea urmăriţilor… Nu a tuturor, a Mirei, a tatălui ei, doi până una-alta şi cu rusul trei.

— Saul i-a prigonit pe creştini, dar apoi a trecut de partea prigoniţilor, preciză ca fermecată stareţa.

— I-oi fi prigonit pe unii, nu-mi pare rău că pe mulţi i-am dat pe mâna legii, tâlhari de drumul mare, răpitori de carne vie şi traficanţi de carne şi de suflet omenesc, nemernici greu de închipuit că există. Nu ştiu dacă biserica e în stare să şi-i reprezinte în adevărata lor înfăţişare…

— Îmi fac semnul crucii, spuse stareţa, fiindcă simt că ai dreptate.

— Ei, Teodora, dar schimbarea mea a mai avut o cauză: Ceea ce m-a hotărât să le dau planurile în vileag a fost scârboasa politică a denunţurilor. Şeful ajunsese să se laude cu delaţiunile, cu numărul lor, să încurajeze neloialitatea, trădarea, turnătoria, vânzarea, îl simţeai cum zornăie cei treizeci de arginţi ca premiu!

Au venit la Supremul nişte ziarişti americani. M-a invitat la discuţie ca, la nevoie, să-i pot identifica şi după mutre. Mă crezi că s-a lăudat cu reînvierea turnătoriei şi cu progresul enorm adus de aceasta noii sale justiţii? Mă găsesc acum aici, la mănăstirea asta suită pe munte ca la Meteora, sunt în mâinile voastre, am cedat jocului pe care mi l-aţi propus, m-am temut, ăsta-i adevărul, slăbiciunea omenească în ciuda antrenamentului meu psihic dinainte, m-am temut până la urmă să mă predau şi m-am lăsat adusă aici refuzând să gândesc prea mult. Conştient, nu visasem o şansă ca aceea pe care mi-a dăruit-o Moşu, dar poate că subconştientul stătea la pândă. Îţi mărturisesc un lucru pentru care aş putea să fiu spânzurată în 24 de ore: pe americani, fiindcă nu erau tocmai ziarişti, nu puteam să-i ascult, ştiau ei ce ştiau,

dar puteam să-i interceptez… Şi i-am interceptat, fiindcă Medeea Man nu a fost chiar oricine pe planeta asta. Acum însă nu ştiu ce mai sunt, ce am ajuns… I-am interceptat, chiar dacă ei nu vorbesc decât ca să nu poată fi ascultaţi, adică vântură între ei fleacuri. Nu vorbesc, dar, ca şi tine cu mine acum (iar Medeea îşi însoţi cuvintele de un bileţel pe care scrise „National Security Agency"), recurg la metodele străvechi: scriu cu pixul pe hârtie mesajele de care au nevoie. Iar ca să le transmită de colo-colo, le fotografiază cu telefonul. Nu aveam ordin să interceptez mesajele jpg schimbate între telefoanele lor, dar am făcut-o măcar pentru mine. Se cruceau până la Dumnezeu de cât de fudulă e DIO de stimularea denunţului, umpluseră de semnele mirării fiecare propoziţie a Şefului în chestia turnătoriei şi a informatorilor. Că şi pe asta a făcut-o, a reactivat reţelele de informatori. I-am arătat interceptările. Ştii ce a grăit capul de marţian al Pirpiriului? A vorbit ca Ana Pauker: „Americanii creadă ce vor, noi le ştim pe ale noastre, suntem două lumi diferite. Atenţie la mine Memé! Tulcea 79, Deda 14, Suceava 32, Câmpina 23, Constanţa 41, Bucureşti 102, Sighişoara 9, dar la Simeria niciunul!… De ce n-am niciun informator nou la Simeria? Te trimit acasă să-mi faci rost de câţiva!". Iar dezvăluindu-ţi eu asta, măicuţă, mi-am mai făcut rost de un ştreang!

Închise ochii ca pentru a se feri de o viziune şi bău din ceai.

— Medeea, (era pentru prima oară în acea zi când stareţa apela la numele ei adevărat), Dumnezeu îmi e martor, tocmai de aceea te-am preluat, ca să nu fii în primejdie, altfel…

— Bine, dar până la urmă, cine sunteţi voi?

— Vezi tu Medeea…

— Fără schimbarea subiectului, sfinţia voastră, ştii prea bine cine sunt şi ce experienţă port cu mine! Voi cine sunteţi?

— Crede-mă că, dac-ai afla acum, oftă stareţa, nu ţi-ar folosi la nimic. Dar ai să afli destul de curând. Eşti om al serviciilor speciale, ştii că o societate secretă, o identitate nedezvăluită e mult mai puternică pe ascuns decât în lumină, e ABC-ul obligatoriu al acţiunii şi oculte, şi clandestine, nu-i nevoie să ţi-l reamintesc. Acum suntem ceea ce eşti şi tu, iar tu eşti ceea ce suntem şi noi. Nu peste mult timp, vei acţiona împreună cu noi.

— Eşti sigură, colonel Teodorescu?

Stareţa nu zâmbi.

— Mai sigură decât crezi dumneata.

Comisar Man plusă:

— Dumneata ai trimis-o pe Filoteea să mă însoţească? Credeai că-mi poate scăpa ceva în nasul uneia ca ea?

— Nu, nu am trimis-o. Dar, cu vorbele Domnului nostru Iisus Hristos, îţi răspund că „tu ai spus-o". Nu te găseşti aici ca să fii spionată.

— Maică stareţă, Teodora, sfinţia ta, am credinţa că înţelegi prea bine că voi căuta, prin puterile mele, să aflu pe cine reprezinţi… Poate reprezinţi îngerii, poate eşti un înger, dar vreau să ştiu cu siguranţă. Până una alta, află, te rog, că Filoteea îl aşteaptă cu nerăbdare pe Lucian. Poate că nu-l aşteaptă pentru a-l vedea pe el… Mă tem că e altceva la mijloc.

— Acum pot să te întreb eu ce ai simţit că e la mijloc?

— Văd că te pricepi, măicuţă: nu mă întrebi ce am văzut, ci ce am simţit. Fireşte c-am să-ţi spun, dar vreau şi eu să aflu din cauza cărei dureri a ajuns Nela la mănăstire?

— Da, e simplu, mă mir că nu ţi-a mărturisit-o: un iubit de al ei de la Constanţa, un puşcaş marin american, a căzut cu elicopterul în mare. Ea nu şi-a mai revenit după asta, îşi pusese toată viaţa în joc, se visa în America. S-a internat în azilul femeilor abuzate, poate că te-a întrebat dacă ai zăcut şi tu pe acolo… Treceau măicuţele pe la acest adăpost, unele lucrau la mângâierea sufletească a femeilor internate. Acolo a hotărât, s-a bucurat şi de pilda unei monahii, să se îndrepte spre mănăstire.

— Vorbeşte ceva engleză fata asta?

— Da, dar destul de puţin. Poate că pentru Dock al ei era destul. Se pare că o iubea cu adevărat şi voia să o ia cu el.

— Mi-a spus că a trăit la Sulina, e lipoveancă sau mi se pare mie?

— Dar cum de nu ai aflat de la ea, soră dragă?

— Are reticenţe, precauţiuni, spaime vechi. Mi-a vorbit mai mult de maică-sa Elizabeta, de Lucian ăsta şi de liceul din Sulina…

Medeea simţea că se găseşte pe terenul ei favorit şi nu aminti de Grigore. Lăsă amănuntul pentru eventualitatea unei reacţii a stareţei. Reacţia nu veni, Teodora nu trădă cunoştinţe despre vreun tată vitreg. Acolo era însă cheia. Sora Elena reluă: De ce crezi că ţine atât de mult să-l întâlnească pe acest Lucian?

— Ajută-ne, Măicuţă Sfântă, luminează-ne, se rugă stareţa. Tare mă tem că a transferat asupra lui obsesia cu americanul. A avut astfel

de crize mai demult. Dar s-au dezvoltat pe stare melancolică, nu pe agitaţie.

Comisarul decise să atace:

— Deci, la voi nu se ştie că Nela vorbeşte lipoveneşte…

Teodora se întoarse automat spre o icoană din dreapta ei. Era a Sfântului Lavrentie de Cernigov.

— Ruseşte adică?

— Ruseasca rascolnicilor de acum trei-patru secole ajunşi în refugiu în Delta Dunării.

Teodora nu tresărea ca tot omul, neliniştea pulsa din fiinţa ei, dar uşor, greu vizibil, perceptibil doar cu organele de spion ale doamnei comisar.

— Nu, nu a spus că ar fi lipoveancă, pe maică-sa o cheamă Elizabeta, de tată nu ştie, Elizabeta sau Lizaveta e un nume des întâlnit în zonă, cine ştie, poate fi.

Medeea sesiză confuzia şi marcă punctul:

— Ca lipoveancă, deci, credincioasă ortodoxă pe stil vechi, nu ar fi venit aici, s-ar fi dus la mănăstirea lor de la Brăila ori, cine ştie, de la Slătioara, în Suceava…

De data asta, Teodora zâmbi larg, larg de tot, ca un laic, ca un colonel din serviciile oculte. Medeea găsi cu cale să-şi sporească avantajul printr-o învăluire surpriză:

— Aici, chiar în acest punct devine esenţial Lucian.

Stareţa deschise Biblia din faţa ei căutând evident un pasaj. Sper să nu-mi dai citatul cu „nebănuite sunt căile Domnului", dădu drumul comisarul acului de albină lucrătoare. E bine să afli de la mine dacă nu ştii, deşi e de mirare că nu eşti informată… Filoteea noastră o fi plângând după puşcaşul ei marin din fundul Mării Negre, dar jalea e şi mai mare după iubitul ei tată vitreg Grigore. Dă-mi voie să o spun încă o dată: mi-e greu să cred că nu ştiai de Grigori Dunaiev.

— Cum?! Are un tată vitreg? A pomenit de vedenii cu el?

Mirarea stareţei părea autentică. Avusese o tresărire, se arătase mişcată. Medeea îi destăinui că nici ea nu aflase vreun amănunt cu înţelesul de vedenie păcătoasă, dar din zbuciumul tinerei monahii, îşi dăduse seama că la mijloc era un simţământ puternic. Vorbi şi de bănuiala ei că Filoteea spera ca prin Lucian să afle câte ceva despre Grigori. Că o fi fost un vis acesta, că în realitate, legătura era greu de restabilit, nu se putea pronunţa. Cu Lucian însă coborând pe Ardeal, cu

telefonia mobilă, ar fi existat şanse de recontactare a Sulinei, ar fi pâlpâit măcar speranţe.

— Dar Lucian, măicuţă, că tot vorbim de el, cu ce ajută dânsul mănăstirea?

— Mai cară cu braţele şi cu spinarea când caii lui Badea sunt prea împovăraţi.

— Tot Badea l-a ales ca şi pe Omul din Cale? Nu l-ai pomenit alături de cei tari de înger, observă sora Elena.

— Acum, când i-ai pomenit numele, mă ispitea gândul că el era cel interesat de Filoteea, nu ea de el. Ne va ajuta Maica Domnului să ne lămurim.

Se ridică şi-şi făcu semnul crucii: să mergem acum în chiliile noastre şi să ne înveşmântăm de vecernie, e sărbătoare mare astăzi, Bunavestire, vreau să te văd acolo. Medeea se ridicase şi ea, dar cu intenţia de a mai spune ceva. Teodora i-o luă înainte: Ştii cu care actriţă te-au asemănat televiziunile? Cu una Isabel Santelmo Miraflores din Argentina… Spuneau că moşteneşte şi ceva sânge aymara, un trib din Anzi, ce zici?

XIV

În dimineaţa umedă de la sfârşitul lui noiembrie 2014, formaţia mixtă DIO se desfăşură în semicerc în faţa uşii apartamentului familiei Opal. Trupa o formau doi comisari şi trei poliţişti înarmaţi între altele cu un berbece de spart uşi în caz că locatarii ar fi refuzat să deschidă. Medeea, principala interfaţă cu speţa ca autoare a interceptărilor, se afla printre cei cinci. Trebuia ridicat mai întâi profesorul cu cheile clădirii Institutului, transportat până la acea adresă, pus să deschidă ca de acolo, din adăpostul local antiatomic să poată fi săltat şi Avdeev. Medeei îi reveni misiunea apăsării butonului soneriei. Dacă nu jubila în sinea ei, fremăta totuşi de satisfacţie că numai datorită intuiţiei, graţie viziunii sale, cum îi plăcea să audă spunându-se, se ajunsese la complotul lui Avdeev şi la complicitatea lui Opal. Apăsă. Nu era încă ora şapte, afară întuneric, ceaţă. Apăsă încă o dată. Dinăuntru o voce subţire şi somnoroasă întrebă cine e.

Poliţia DIO! răsună cavernos glasul lui Grigorescu. Se simţea cum prin aerul imobilului de beton asemenea tuturor celorlalte blocuri

de beton din Bucureşti trece o aripă neagră. Dincolo de uşă se aprinse lumina.

Cine?! se miră aceeaşi voce…

— Deschideţi, DIO, avem mandat, numărăm până la cinci: unu!

Se auziră glasuri precipitate de femei:

— Cu cagule, tata, cu mascaţi, sunt o mulţime, o nebunie!…

— N-am văzut aşa ceva decât în filme! rosti cealaltă voce de femeie. Se simţea din intonaţie că pur şi simplu nu-i vine să creadă.

O fi vreun film, deschideţi, hotărî bărbatul din interior.

Afară Medeea îi făcuse semn lui Grigorescu să nu mai numere. Se oprise într-adevăr după „unu", dar, ca să arate că el conduce operaţiunea, la întredeschiderea uşii, îşi vârî piciorul gros în deschizătură. Apartamentul, cu încăperi mici ca toate apartamentele construite în comunism, era unul îngrijit, cu gresie în hol şi-n bucătăria deschisă în continuarea vestibulului, cu mobilier din lemn elegant lucrat. În aer, un miros de somn, de încăperi încă neaerisite. Două femei întâmpinară echipa DIO, doamna Opal desigur, măruntă, cu păr negru şi creţ şi o graţie de vreo 20 de ani, mai înaltă. Era fiica cea mică a Opalilor, câtă vreme despre violonistă se ştia că peregrinează pe undeva prin lume cu recitalurile ei.

— Aura! spuse mama şi nu mai continuă. Era un semnal, echipa DIO înţelese şi se întoarse in corpore spre fată. Ea pusese deja mâna pe un aparat de filmat.

— Cu ce ocazie? întrebă doamna cu ochii măriţi de uimire.

Medeea îi arătă mandatul de percheziţie. Apăru şi Andrei dintr-o cameră din lateral, fără ochelari, cu ochii lui mărunţi adânciţi în orbite şi cu pleoapele abia dezlipite. Medeea îl văzuse de destule ori înainte, dar niciodată fără lentilele lui fumurii. Soţia lui îi explică:

— Andrei, avem în casă cinci persoane care pretind că sunt de la DIO, mi-au arătat şi-un mandat de percheziţie, ţi-l voi citi. Toţi, afară de doamna fiindcă avem şi o ea printre dânşii, sunt foarte înalţi, puternici, gata să înşface pe oricine. Au măşti negre pe faţă adică, li se vede doar partea anterioară a capului. Unul dintre dânşii poartă o unealtă oribilă…

— E un berbece de spart uşi, mama, îl cunosc, am mai filmat aşa ceva. Şi fata continuă vădit mândră de isprava ei: Sper că sunteţi conştienţi că vă filmez, ştiţi că am acest drept!

— Îl aveţi, dar tot nouă ne veţi ceda filmul, punctă Grigorescu.

Tot el ceru ca domnul pe numele căruia este înregistrat apartamentul să se prezinte în faţa echipei. Dădu citire formulei de identificare:

— Sunteţi Opal Andrei, fost Cuc Andrei, cu numele schimbat din Cuc în Opal în 1990, fiul lui Cuc Ştefan şi Cuc Irina…

Carla Opal se legitimă şi ea, dar numai Medeea îi luă în seamă gestul. Se retrase îndată în vestibul şi formă un număr de telefon. Nu zăbovi prea mult. Cineva de la celălalt capăt o liniştea. I se putu citi asta pe faţă. Spaima cea mare lăsase locul îngrijorării.

— Pe cine aţi sunat, o întrebă curios Grigorescu. O aşteptase să revină în living după convorbire, nu întreprinsese nimic între timp.

— Pe preşedintele Curţii Constituţionale, i-am spus cu ce vă ocupaţi voi aici.

— Chiar aşa?

— Foarte chiar aşa!

— Începem percheziţia, proclamă mai apăsat Grigorescu nemulţumit de răspunsul doamnei şi se uită mai întâi în bibliotecă. Puse mâna pe un volum subţire, după umbra de satisfacţie de pe faţa lui, exact pe cel pe care-l căuta.

— Daţi-mi voie să fotografiez ce aţi luat de acolo, ceru Carla.

— Chiar vă rog, dar filmul domnişoarei, să ştiţi, tot îl vom confisca!

— Ţi-au luat Inevitabila pedofilie, tata, zise Aura.

— Nu-i nimic, făcu Andrei foarte palid, pe Dostoievski (şi vocea-i tremura) l-au condamnat la moarte pentru ceea ce gândea, pe Radu Gyr tot la moarte pentr-o poezie…

Opal bravase prin acele vorbe, dar spaima i se citea nu numai pe faţă, ci şi în mişcări. Abia se ţinea în picioare. În schimb, Carla urmărea dârză toate mişcările echipei. Aura parcă nu era conştientă de ce se-ntâmplă, ar fi fost în stare să le şi pună piedică perchezitorilor. Se ţinea după ei, umbră subţire şi tăcută, împingându-l uşor la un moment dat pe unul din poliţai ca să se poată strecura mai aproape de Medeea. Grigorescu intrase într-un dressing unde ceruse să i se arate banii familiei, valuta în primul rând. La vederea celor vreo 65 de euro, îi făcu semn Carlei să-i pună la loc că nu e niciun pericol din direcţia asta. Întrebă totuşi:

— Dar veniturile domnişoarei dumneavoastră cu vioara unde le ţineţi?

— Le ţine prim-violonista Mira Oppal unde vrea ea, veni replica

părintelui, evident întărit brusc de evocarea talentatei sale fiice. Comisar Marius Grigorescu simţi şi el o fortificare profesională în coşul pieptului când făcu pasul următor:

— Aveţi laptopuri în casă, desktopuri? Aveţi, desigur, zăresc vreo două acolo şi acolo!

— Vreau să le văd pe toate, ale domnului în primul rând, apoi ale doamnei.

Decise până la urmă să ridice patru laptopuri. Unul nici măcar nu era al profesorului, ci al ONOR, Andrei ţinea în el numai documentele legate de Institutul Egalităţii, de construcţie şi alte fişiere ale muncii lui. Îl reţinură şi pe al său, încărcat cu o bibliotecă de cărţi scanate, le citea cu programul de voce electronică. Profesorul gândi repede şi hotărî să nu protesteze. Biblioteca o putea recupera oricând de la alţi camarazi, folderele cu Institutul de asemenea, îi rămânea doar unul cu povestiri scrise de el, dar de care-şi aminti că fusese trimis unui prieten ca să se pronunţe asupra lor, deci, va recupera o copie de la acela. Dar Carla se opuse serios la confiscarea aparatelor sale. Unul îl folosea în regim privat, era al ei, dar celălalt aparţinea institutului la care lucra, îl luase oficial acasă pentru a finaliza nişte lucrări. Cearta se prelungi mult. Grigorescu nu voia să cedeze nici în ruptul capului, invoca legi peste legi care se activează, chipurile, în condiţiile unei percheziţii cu voie de la judecătorie.

Fiţi mulţumită, doamnă, că pe al fetei nu l-am luat, ştim că are nevoie de el la facultate, nu i l-am luat, l-am lăsat.

Medeea zări ceva pe faţa Aurei, un fel de luminiţă şi o interpretă ca semn de satisfacţie că ea nu este vizată.

Dacă-mi luaţi laptopul cu lucrările de serviciu, vă rog să mă arestaţi şi pe mine, ceru încruntată Carla. Era cu aproape o jumătate de metru mai scundă decât Grigorescu şi cei trei poliţişti DIO.

Înfuriat, dar făcând eforturi vizibile să se abţină, comisarul dădu un telefon pentru care se retrase în camera lui Andrei. Peste zece minute, dădea soluţia:

— Îl vom lua totuşi, vom face o clonă şi o vom trimite imediat Institutului bancar, acolo lucraţi, nu? Iar dumneavoastră veniţi la noi după laptop, nu mâine, ci poimâine, uitaţi, cartea mea de vizită!

— Şi celelalte? întrebă Andrei.

— Celelalte? E simplu şi cu celelalte: facem o clonă a fiecăruia şi cam în două săptămâni le puteţi ridica de la noi, vă anunţăm. Iar acum,

să mergem la construcţia dumneavoastră, domnule Opal. Vă ia doamna în maşina familiei, se poate?… Ca să nu fiţi văzut în maşinile noastre, mă rog, una e o dubă, iar noi venim în urma voastră.

Medeea aprecie că e de datoria ei să le liniştească pe cele două femei, minimalizând cum se pricepu gravitatea mandatului, asigurând că… promiţând că… nădăjduind că…

— Cartela aparatului! făcu Grigorescu cu mâna întinsă spre Aura. O primi.

— Speram că mă veţi fi uitat, se încruntă fata, întinzându-i cardul.

Automobilul familiei Opal condus de Carla fu escortat de maşinile DIO, duba şi un Audi gri. Andrei, aşezat în dreapta şoferului şi având în spate un poliţist de-al Diviziei de Investigaţii Operative, avea faimoasele chei ale Egalităţii de Şanse asupra lui. Nu încercă nicio clipă să nege că Avdeev s-ar găsi înăuntru, mai şi explică împrejurările în care rămăsese acolo şi cauzele invocate de el, altfel spus, cheful între prieteni şi marota rusului cu mafia ucraineană. La faţa locului, înainte de a deschide, i se ceru solemn ca nu cumva să-l vestească prin vreun semnal secret pe Avdeev de sosirea echipei.

Aura îşi sărută mama la întoarcerea ei acasă. Află că tatăl ei fusese reţinut să asiste la întreaga percheziţie a uriaşei clădiri a Institutului Egalităţii, căutau bombe, după cum spunea Carla. Dar în acelaşi timp, studenta îi făcu semn maică-sii să nu vorbească şi-i întinse un petic de hârtie pe care se putea citi: „Laptopul meu era deschis. Bine că nu l-au luat. Aparatul de filmat dăruit de Mira îşi face automat, printr-un program radio tip telecomandă, un back-up în calculator în timpul funcţionării. Am filmul percheziţiei”. Maică-sa o îmbrăţişă cu lacrimi. Simţeau amândouă că intră, dacă nu în clandestinitate, într-o viaţă dublă. Urmau să aibă multă grijă de acum înainte, era de mers pe sârmă.

Maxim Gavrilovici Avdeev îi deschise încet lui Andrei. Ştia că numai el putea să intre, cheile clădirii se găseau numai asupra lui. Prietenul îi spusese prin uşă de cine era însoţit, dar rusul, din cauza grosimii metalului, nu auzi prea bine şi-i ceru să amâne explicaţia pe când o va deschide.

Trădare! urlă din toţi rărunchii şi se repezi la o ladă pe care s-o ridice între el şi intruşi. Andrei îl potoli şi-l lămuri că nu e vorba de ucraineni, că el nu l-a trădat, că se face de către DIO o percheziţie în

întreaga clădire.

— Unde-s explozibilii, se răsti Grigorescu, predă tot materialul!

Rusul făcu probabil mutra lui Stalin când a aflat că bunul lui camarad Hitler l-a atacat.

— Explo… cum? Doi jandarmi scoseseră pistoalele, iar Grigorescu avea mâna dreaptă afundată în buzunar. Toate cearcănele lui Avdeev dispărură într-o clipă, i se deşteptă şi glasul: Din astea, zise el arătând spre pistoale, am văzut eu cu miile la cosmodromul din Baikonur şi-n Armata a XIV-a a Federaţiei Ruse…

— Sunt americane, se băgă-n vorbă Medeea.

— Niciunul nu e ca dragul meu Kalaşnikov, se mândri Avdeev, dar Grigorescu se şi grăbi să-i coboare rusului mâna agitată pe lângă corp:

— Explozibilii, bombele pentru consulatul Kazahstanului, fără prefăcătorii şi fără gargară, gospodin!

— Pe gospodin Maxim Gavrilovici îl umflă râsul. Se bătu cu arătătorul în cutia craniană:

— Aici, aici e plin de explozibil, şi dinamită, şi trinitrotoluen, şi peroxid, şi îngrăşăminte chimice amestecate…

— Văd că te pricepi, aprecie şeful echipei DIO.

Într-un moment de neatenţie a lui Avdeev, un poliţist îi puse cătuşele. Ce-i asta? urlă el uimit şi revoltat de propria-i aiureală, fără să mă piş? Nici n-am apucat să mă piş pe ziua de azi, mă descheiaţi voi la nădragi? Poftiţi, domnişoară!…

Scoate-i-le, îi ordonă Grigorescu poliţistului, condu-l la budă şi păzeşte-l cu pistolul, ăsta-i primejdios şi stând pe oală!

Nu-l mai legară, dar îl mânară înainte între automate ca să le arate drumul către depozitul de bombe. Gavrilîci se porni pe suduit ruseşte, pereţii goi în clădirea pustie răsunau de ecouri, Medeea încerca să traducă torentul de cuvinte, izbutea din când în când, tălmăcea totul la rând şi se trezi înşirând la măscări împotriva cneazului Vladimir al Kievului că i-a creştinat pe unii care n-au avut altă treabă în timp decât să devină hoholi. Avdeev urla hotărât: „Gogol, Gogol!”

Ce are cu scriitorul? se miră Grigorescu. Medeea nu avu timp să zăbovească, cum i-ar fi plăcut, printre deslușiri filologice cu sunetul H ucrainean preschimbat în G la ruși. Spuse doar că ruseşte hohol se spune Gogol.

În încercarea de percheziţie, aveau de bătut drum de vară până-n seară, clădirea era mare, nemobilată, neîncălzită. Rusul se răsfăţase cu un calorifer electric aşezat lângă salteaua lui. Sistemul de încălzire nu era activat încă, deşi toate racordurile se realizaseră. Se aştepta acreditarea pe 3 decembrie, de ziua mondială a dizabilităţii. Pe Andrei îl lăsară într-o cameră mai mică, sub paza Medeei, iar restul echipei îl urmă pe ofiţerul rus prin toate încăperile şi cotloanele. Grămezile de resturi de şantier încă neevacuate complet le dădură mult de furcă. Trebuiau scormonite şi filmate palmă cu palmă. Avdeev scotocea, dar nu-i tăcea o clipă gura.

— Înjură româneşte, omule, nu ruseşte, îl îndemnă Grigorescu, că mă faci s-o aduc iar aici pe fata mea să te traducă şi n-o să aibă cine să stea cu profesorul!

— Înjur dacă vrei, dar numai ruseşte se leagă sudalma. Altfel, pot să-ţi povestesc şi ţie: măgarul de Vladimir, nu putea să-i lase dracului să se-nchine la idoli? La Perun ăla al lor de li l-a târât prin bălegar, la cum dracu-l cheamă, mokoh!

— Ce-i cu ăştia, rusule, ce tot bălmăjeşti acolo?

— Şefu', vezi că un ofiţer de la cosmodromul din Baikonur nu bălmăjeşte, el rosteşte adevărul… Da, da, nu te uita aşa! Adevărul despre cneazul Vladimir al Kievului şi despre Dumnezeii păgâni ai slavilor, ce ştiţi voi?…

— Bine, dă-i nainte şi răstoarnă şi lăzile alea să vedem ce e-n spatele lor!

— Păi, cneazul Vladimir n-a avut altă treavă decât să-i creştineze pe sălbaticii din ţinutul Kievului în loc să-i lase-n ceaţă! auzi acolo: să renunţe el la o mie de ibovnice pentru o nevastă de Bizanţ! Ce dacă era sora împăratului, tot muiere… S-a speriat c-o să rămână orb, iar ea l-a băgat cu capu-n cristelniţă şi l-a scos cu vedere, ptiu! I-a făcut dup-aia doisprezece copii. Păi, profesorul, că şi el e orb, n-a putut să facă două fete? Ce, e vreo problemă aici? Copiii se fac pe-ntuneric, îi fac şi surzii fără să audă un geamăt dulce de muiere, fac şi tâmpiţii că oile… Orb să fi rămas Vladimir, că dacă era cneaz adevărat, de mână l-ar fi dus nevastă-sa, chiar ea, Porfirogeneta, la haremul de o mie de ibovnice şi i-ar fi crescut copiii făcuţi cu alea… Să laşi tu bunătate de o mie de domniţe ca să creştinezi nişte hoholi văcari şi porcari?!… Ia uite, dom şef, o pânză de bonfaier, o fi de la atentatul meu la kazahi, treci-o-n procesul verbal!

— Bre gospodin, nu-ţi bate joc că acu i zic lui Vasile să zăngăne brăţările…

— Numai cu asta te lauzi? Şi cum îţi spun, Vladimir ăla…

— Mai lasă-l dracului de curvar! La voi toţi îs Vladimir: Lenin, Puţin, care mai de care!

— Îl mai avem şi pe Ivan cel Groaznic, o avem şi pe Marea Ţarină Ecaterina!

— Altă curvă, replică bucuros Grigorescu, şi nici măcar nu era rusoaică!

— Curvă era, da, dar numai ca nemţoaică… În schimb, ca împărătească, a fost rusoaică adevărată… Ş-apoi, nu s-a futut decât cu ruşi…

— Dar ce, regele Poloniei nu se pune la socoteală?

— S-o fi punând, dar cum l-a futut, aşa l-a şi-nghiţit… Ţara lui vreau să spun. A făcut o dată hap din trei părţi, şi gata! Că din Austria şi din Germania, tot ea a-nfulecat Polonia în chip de nemţoaică, ai înţeles căpitane?

Greu se ţinea Grigorescu să nu scape în hohote. Şi, mai găsi Avdeev de spus, a mai avut ţarina şi un ibovnic sârb dintre ofiţeri ei, vasăzică tot slav, dar mădular pietros, încins, pravoslavnic, să-i trăiască!

— Fiţi-ar ale dracului toate ştoarfele şi toţi pizdarii din Kremlin! Hai, gata scotoceala că crăpăm de frig!

— Zdrastvuite!

Percheziţia o terminară târziu după-amiază, iar dacă frigul de puşcărie al zidurilor din beton nu i-ar fi pătruns, ar mai fi avut chef să cerceteze. Pe Avdeev şi pe Opal îi luară la Centrală. Nu în dubă îi urcară, ci în automobilul care o însoţea. Se raportaseră percheziţii acasă la presupusul atentator şi la magazinul său, Pescarul de la răsărit, unde se deciseseră şi confiscări.

Numai că din clipa pătrunderii în clădirea centralei DIO, Opal şi Avdeev simţiră la propriu cum îi absoarbe o gaură neagră. Primul contact a fost cu urletele unei procuroare ce nu catadicsi să se prezinte. Tună mai întâi furtunos la profesorul orb, întrebând mereu:

— Mă auziţi, mă auziţi?

— Vă aud doamnă, eu nu văd, dar de auzit, aud chiar foarte bine!

— Fără comentarii inutile, mă auzi?

Pe la miezul nopţii, hotărî că cei doi, din cauza complexităţii

speţei, a gravităţii acuzaţiilor şi a cercetărilor suplimentare necesare, trebuie reţinuţi pentru 24 de ore. A doua zi, pentru că Avdeev nu recunoştea a fi preparat vreun explozibil şi nici Andrei nu admitea că ar fi avut cunoştinţă de una ca asta, procuror Eugenia Bubulac decise arestarea lor pentru 30 de zile sub acuzaţia de terorism şi complicitate la pregătirea unui act terorist, ordonând îndată transferul în arestul preventiv central al unuia, în alt beci al celuilalt. Prezentau, potrivit comunicatului DIO, un mare pericol public. Carla îi angajase între timp soţului ei un avocat. Acesta o sfătuise să nu-şi mai piardă timpul în frig în faţa Centralei din Melchisedec printre ziariştii puşi pe hărţuit pe oricine, ci să plece acasă, fiindcă nu e de crezut că Andrei va fi reţinut mai mult de cele 24 de ore hotărâte pentru intimidarea lui. Aşa se face că ea nu era la faţa locului a doua zi la scoaterea din sediul DIO în cătuşe a soţului ei pentru transportarea spre arest. Un jandarm îl ţinea de cotul mâinii stângi şi-l împingea înainte. Fără un reper în deplasare, bărbatul lipsit de vedere călca ezitant, părea că se opune deplasării. Când merg, orbii îşi ţin însoţitorul de braţ, îl au în acest fel cu un pas înaintea lor şi se iau după mişcările lui. Mâinile prinse în cătuşe făcuseră din profesorul Opal o păpuşă mare, bună de busculat în orice direcţie. Ca să se ferească de filmări, jandarmul se grăbea, presându-şi de aceea prizonierul să mărească ritmul. În dubă, urcă mai întâi rusul. Andrei, cu mâinile ferecate, vârâte sub un pardesiu ca televiziunile agăţate ciorchine de ieşirea de la DIO să nu le filmeze direct, ezită să urce. Nu avea sub controlul său spaţiul, nu se putea sprijini cu mâna de nimic. Jandarmul din spatele lui îl îndemnă şi-l împinse. Orbul se dezechilibră, lovindu-se cu o arcadă de muchia uşii metalice. Dădu să-şi ridice mâna la ochi, dar, împiedicat de cătuşe, căzu încă o dată şi se lovi la frunte. Ochelarii fumuriii se făcură ţăndări, iar pardesiul se desfăcu etalând spectacolul fiarelor. Camerele de luat vederi prinseră toate amănuntele, focalizară pe cătuşe. De sus, din dubă, Avdeev avea la îndemână o singură armă: îl scuipă gros şi violent pe jandarmul dindărătul lui Andrei.

— Ia-l în braţe şi urcă-l, dobitocule! îi mai trânti o flegmă şi un jet de înjurături ruseşti. Nici nu pot să-mi ajut prietenul, ticălosule, dezleagă-mă!

Reporterii cu filmarea se înghesuiră. Jandarmul vinovat de accident, îşi ştergea resemnat scuipăturile de pe faţă. Un coleg de al lui pronunţă tare cuvântul „ultraj”, dar opt domnişoare de la tot atâtea

televiziuni săriră pe el cu acuze. De la celălalt smulseră declaraţia că nu va face nicio plângere împotriva lui Avdeev, îl înţelege. Camerele se fixaseră pe faţa lui Andrei pe care se prelingea sângele. El nu putea să se şteargă, la fel de-ncătuşatul Avdeev nu era în stare să-l ajute, jandarmii rămăseseră năuciţi de beleaua produsă, cioburile lentilelor sclipeau plângăcios din noroi, camerele tv se plimbau de pe sângele lui Andrei pe luciul lor rănit, abia târziu o ziaristă îi dădu avocatului ce venea alergând din blocul DIO o batistă ca să şteargă sângele clientului său.

Nicăieri ca aici, versurile lui Arghezi n-au strigat mai tare adevărul: „Iar palmele unite cu ciocanul, cătuşa şi pila/ parcă se roagă, cu de-a sila".

XV

Peste două zile, comisarului Medeea Man i se ceru să o primească pe Carla Opal. Mai bine n-ar fi reîntâlnit-o. Tocmai ea încercase să o consoleze şi s-o încurajeze când cu percheziţia domiciliară, iar acum tot ce spusese atunci se dovedea vorbă-n vânt. Figura de copil a minionei Carla dispăruse. Îmbătrânise parcă peste noapte, cineva-i storsese privirea ca pe o batistă udă, părea că o asaltează ridurile. Memé nu vedea niciunul, dar le simţea gata s-o copleşească. De sub căciuliţă, părul creţ care-i dădea aerul de ştrengăriţă, nu se vedea. Scăzuse şi-n înălţime.

— Am venit să-mi înapoiaţi laptopul de serviciu confiscat la percheziţia de alaltăieri Nici vocea, pe care o auzise de atâtea ori în interceptările lui Andrei, nu i-o mai recunoştea. Stătea să se stingă.

Regret nespus, începu Medeea simţind că poate provoca o dramă, dar nemaiputând să se oprească, regret, dar nu eu mă ocup de obiectele rechiziţionate…

Căutătura doamnei Opal se înăspri:

Am mai trecut pe la vreo patru mutre de-ale voastre şi niciuna nu se ocupă de nimic. M-au trimis de la una la alta, iar acum sunt la a cincea. Poţi să-mi spui, doamna jandarm, voi aici răspundeţi de ceva? Sunteţi în toate minţile când faceţi ceea ce faceţi, aveţi discernământ? Să nu te-atingi de mine!

Medeea se gândise să se apropie de vizitatoare ca-n

apartamentul ei în finalul percheziţiei, s-o consoleze într-un fel. Carla nu-şi mai stăpâni obida:

— Soţului meu n-aţi fost în stare să-i asiguraţi o ocrotire elementară, şi câinii prinşi de hingheri se bucură de protecţie, n-aţi fost în stare pentru că n-aţi vrut, i-aţi spart capul ca să vă bateţi joc de el, iar mie-mi furaţi calculatorul de serviciu? Un rahat o să găsiţi în el, ba cinci rahaţi! Vedea-v-aş mânjiţi până-n bot pe toţi!

Draga mea, în câteva zile…

V-aţi lăudat că-n două zile clonaţi conţinutul şi mi-l daţi înapoi! Am acolo toate studiile mele de la Institutul de Cercetări Bancare! Nu găsiţi un puşti de cincisprezece ani care să vă cloneze un hard? Se face-n câteva ore, poate chiar în mai puţin de-un ceas cu supersugătoarele de gigabiţi pe care trebuie să le aveţi aici, ce faceţi voi în restul timpului, adică atunci când nu întoarceţi pe dos casele oamenilor şi când nu le puneţi cătuşele?… Ce dracu' faceţi? Sunteţi sau nu în stare de ceva?

Pe aceste vorbe, intră Grigorescu.

Vezi, madame comisar, nesimţitul ăsta care a făcut promisiunea că-mi va returna laptopul, m-a trimis la dumneata, pretinzând că trebuie să ştii mai bine.

Şeful echipei de percheziţie domiciliară se porni a flecări despre alte dispoziţii răsărite între timp, alte priorităţi, să nu i se ceară lui totul, că nu poate să le facă decât pe rând, că va fi înştiinţată, că se va ţine seamă de…

Carla se retrăgea învineţită cu spatele spre uşă, iar Medeea, şocată ca toţi telespectatorii de flegmele lui Avdeev, bănui că voia să-l scuipe pe Grigorescu. O luă pe femeia mult mai scundă decât ea pe după umăr şi ieşiră pe coridor. Gândea acum că tocmai privirea aceea disperată, furioasă şi rugătoare, îndreptată de jos în sus a doamnei Opal către faţa ei de comisar înalt şi bine înălţat social, îi aprinse-n suflet părerea de rău că nu-l lăsase-n pace pe Andrei, că nu acceptase sugestia Supremului de a-i închide dosarul din lipsă de probe. Mare lucru nu reuşi să facă pentru Carla. Îi întocmi totuşi o hârtie cu antet şi ştampilă din care să reiasă că laptopul ei cu coordonatele x, y, a fost reţinut pentru cercetări de către DIO, fără ca utilizatoarea lui titulară să fie implicată în vreun fel.

Avea dispoziţie s-o intercepteze de acum şi pe ea pentru clarificarea cazului soţului său. Reţinu din această operaţiune o scenă

amară. Carla se prezentă cu biletul de la DIO la directorul institutului ei.

Ce mă interesează pe mine bileţelele dumitale! îl auzi Medeea pe şef urlând cât putea. Ai văzut ce ne-a făcut handicapatul tău? Bombe, comploturi, atentate, uneltiri! Şi-ai zice că e vai de capul lui, n-ar fi-n stare de nimic, uite c-a ştiut să-mi fure un calculator!... Pune mâna şi achită-mi-l de urgenţă!...

Bine, dar citiţi ce scrie...

Banii jos pe laptop până mâine, cucoană, ori ajungi şi tu lângă handicapatul tău! Mama voastră de milogi! Te-am angajat de mila orbului dumitale, s-o duceţi şi voi mai bine, dacă ăla nu era-n stare să muncească, ştiam că şi tu tot ca să-ţi faci pomană l-ai luat de bărbat...

Medeea mai prinse un ţipăt neomenesc, o bufnitură, apoi mai multe secunde de linişte. Tot glasul directorului sparse tăcerea: Hai, Vichi! Mi-a crăpat vaca domnului în birou, n-au putut, dracu' să-i ia, s-o bage şi pe ea cu chiorul ei la beci! Sună la ministru, ce stai ca o oaie nemulsă!...

Carla leşinase. Au trezit-o cu apă şi cu parfumuri date pe la nas, femeile se pricepură mai bine ca directorul care-şi şi sunase ministrul. După mizeria asta, Medeei i se rupse ceva în preajma inimii. Îi puse Secundei înregistrarea, miza pe sensibilitatea şi pe solidaritatea feminină.

Vezi, observă Viceşefa, c-ar fi fost mai bine să-l fi scos pe profesor de sub urmărire când a spus Comandantul? Pe rus îl agăţam noi oricum şi fără Opal. L-am mai fi chemat pe dascăl pe-aici ca martor şi-atât. Ţi-l las pe director. Ştiu că vrei să-i arăţi pisica, iar o mâţă mare nu poţi să-i pui în faţă decât aici, în Melchisedec. Gândeşte-te şi tu! Nu pot să-ţi semnez dispoziţia. E directorul Institutului de Cercetări Bancare, l-ar vedea intrând şi ieşind reportărașii ăştia care fac de gardă la poarta noastră toată ziua, ar scrie gazetele, s-ar devaloriza de spaimă moneda naţională, s-ar zice că vrem să arestăm leul... Parcă şi văd titlurile: „DIO pune cătuşe leului", iar alături, o caricatură cu vreun leu de la zoo cu labele-n lanţuri, cu două lacăte şi cheile la vedere. Aşa că directorul e al tău, descurcă-te!

Iar directorul se trezi, la postul de telefonie fixă din birou, c-un apel de la comisar DIO Medeea Man. După mirările şi minunările secretarei, după involuntarul „dar ce-a făcut", după replica „ştie dânsul prea bine", urmă inevitabilul „aşteptaţi. Aşteptarea începând a se lungi,

mecanismele DIO lansară în telefon un semnal de înaltă frecvenţă, ascuţit, pătrunzător, ultimativ. Ţipete de secretare şi, în sfârşit, tabagic şi precaut, răsări glasul directorial. I se atrase atenţia din Melchisedec că, la nivelul funcţiei domniei sale şi al instituţiei pe care o managerizează, nu sunt admisibile derapaje discriminatorii precum cele pe care dânsul le comite încercând să influenţeze justiţia, că se aşteaptă din parte-i o schimbare radicală de atitudine, că DIO nu fură, ci rechiziţionează temporar pentru investigaţii computerele şi că această exigenţă juridică nu mai este treaba institutului condus de domnia sa şi nici a persoanei sale.

Iar persoana dumneavoastră, continuă vocea feminină de comisar, are obligaţia de a ţine seama şi a respecta un document emis în scris şi remis dumneavoastră de DIO, ne înţelegem?

Ăăă…

Vă legitimaţi cu C.I. Seria V.V., nr. 7723541, vă rog confirmaţi!

Ăăă…

Vă mulţumesc, nu mai e nevoie.

Vătaful cu experienţă de viaţă abundentă, cu cutezanţe şi spaime bine rodate, îşi aminti de viermele care fusese el cândva pe scara filogenetică. Memoria îi funcţionă exact la reproşul că nu respectă documentele scrise ale Diviziei şi că are puseuri inadmisibile de discriminare la adresa unor concetăţeni. Se pricepu să precizeze că da, profesorul Andrei Opal, se bucura să o ştie înaintea multora, era şi un om de cultură, fără-ndoială însuşită prin alte mijloace decât ale noastre, doamna comisar, dar cultură veritabilă, nu ca la alţii, e şi traducător, trebuie să fie vreo confuzie la mijloc, poate veţi avea şi dumneavoastră grijă, de fapt, noi, intelectualitatea tenică, suntem siguri de asta, vedeţi, la dânşii, la umanişti, apoi cu handicapul dumnealui, se mai produc confuzii, în sfârşit…

Directore, plesni comisarul cu palma în masă, mai puţină gargară! (De frică, departe, în biroul lui, ăla se ridica de pe scaun). Şi stop cu tentativa de a influenţa justiţia prin intimidarea martorilor! Nu, nu-mi mai făgădui nimic, avem destui informatori, nu ne lipseşti tocmai dumneata, mai bine vezi că şi-n jurul dumitale roiesc ochi bulbucaţi şi timpane fine, n-am nevoie să mi se pupe mâna, discuţia s-a terminat, executarea!

În institutul său, directorul răspândi zvonul în care, de spaimă, credea cu adevărat, că Andrei Opal a fost reţinut doar de faţadă, fiindcă

el, de fapt, îndeplineşte o misiune pentru DIO. E un cadru foarte capabil. Când vru s-o cheme cu precauţiuni maxime pe Carla ca să o treacă pe un post mai puţin solicitant şi să-i susure anume explicaţii, dar în niciun caz scuze, ia-o de unde nu-i! îşi depusese demisia. Peste câteva zile, avea să fie regăsită în paginile ziarului Alarma. Andrei realizase până atunci împreună cu ea emisiunea de radio Ochiu-nchis afară. Societatea Publică de Radiodifuziune admise ca programul să meargă înainte în redactarea Carlei câtă vreme justiţia nu a avut în vedere nici emisiunea nici prestaţia jurnalistică a celui reţinut.

Nu înseamnă că Lulă Pompil nu se prezentă cu încă doi orbi la Radioul Public cerând ca emisiunea să-i fie cedată unuia din camarazii săi. După multe sâcâieli telefonice prin birourile Societăţii din parte a autobotezatului „Grup al schimbării orbilor" (GSO), pe cei trei, într-un colţ al holului de la parter, îi întâmpină producătoarea emisiunii Ochiul. În numele schimbării, Lulă ceru net înlocuirea realizatorului emisiunii cu amicul elegant îmbrăcat din dreapta sa pentru că e tot nevăzător şi, fără s-aştepte răspunsul, îl puse pe acela să vorbească. Luându-şi ca ţintă cel mai apropiat perete, amicul se apucă să peroreze fără şir, ideal pentru ca Lulă să aibă argumente:

— Îl auziţi, doamnă, cât de repede vorbeşte? ziceţi că n-ar fi bun?

— Noi suntem Radioul Public Naţional, domnule Pompilă Lulu…

— Pompil Lulă, doamnă, vă rog!

— Rugaţi-mă, domnule, foarte bine. Important e că la noi, nu e de ajuns volubilitatea, că din aia avem şi la piaţă, ci capacitatea de a comunica anume cunoştinţe şi studiile de specialitate ale realizatorului. În studio, în faţa microfonului, nu stai ca-n faţa pomului de Crăciun şi-nlocuieşti o bomboană cu alta în acelaşi staniol pentru că dumneata ai mâncat-o pe prima. Nu înlocuim orb cu orb, ci jurnalist cu jurnalist… Iar domnul Opal care face emisiunea de douăzeci şi doi de ani, e greu de substituit. Când va reveni, îşi va relua locul la microfon.

Militant Lulă obiectă că nici Andrei Opal nu are studii de radiojurnalism, că ce, studiile de filologie ale insului ar fi altceva, că omul lui e masor, că a cunoscut multă lume şi îi ştie mai bine pe oameni, că Opal i-a făcut de râs pe ei orbii „care ştiţi de ce prestigiu ne bucurăm în societate, toată lumea ne laudă", i-a compromis cică visând că se culcă cu minore.

— Nu ne interesează, răspunse producătoarea nici ce visează

domnul Opal şi nici ce visaţi dumneavoastră, Lulă Pompil, sunteţi liber să visaţi orice. Iar ca să vă las să visaţi liber, mă despart de dumneavoastră fiindcă trebuie să intru în emisie.

În chilia Mănăstirii de pe Piatră, fostul comisar şi, pe cale de consecinţă, fostullent-colonel Man îşi amintea toate acestea, scenele ascultate de la distanţă i se derulau ca un film pe dinainte, parcă-l vedea pe Lulă, parcă se ferea de Carla, în timp ce citea, fără să reţină nimic, o carte de rugăciuni. O legăna plăcut însă limba veche, cuviincioasă şi îndelung căzută pe gânduri. Ca să vezi, îşi spuse, de ce am ajuns eu din Episcop Melchisedec la mănăstire, ca să vezi de ce nu mi-a făcut gura… Ca să vezi cum n-am priceput că-ntr-un rus trăiesc cel puţin doi oameni, unul care se freacă de viaţa de zi cu zi şi altul care e purtat prin nori de planurile lui de mărire, alea încâlcite, numai din capul lui… Ca să vezi minune! N-ai învăţat nimic de la Dostoievski, nici nu l-ai prea citit, ziceai că nu-ţi place, că te stresează, dar din romanele citite, trebuia să ştii că rusul, nu-i musai să fie, dar poate fi cu curul pe pământ, c-un picior în iad, cu altu-n rai şi cu capu-n balamuc. Ai zis, Memé, că n-are dreptate, că la alţi autori ruşi oamenii nu-s atât de prăpăstioşi, prea te-au fermecat Puşkin şi Cehov, dar uite că până una alta, adevărul lui Feodor Mihailovici este cel care te-a suit la munte aici, la Machu-Pichu.

Iar dac-ai fi sinceră cu tine însăţi Memé, ai mărturisi că nu atât rusul cât Opal te-a îmbrăcat în haină monahală. Dar sinceră cu tine încă n-ai reuşit să fii, iar ca să recunoşti pricina de căpătâi a călugăririi tale, mai ai nevoie de îndrăzneală, de îndrăzneală şi iar de îndrăzneală tot faţă de tine însăţi.

Căci nu din cauza eroilor lui Dostoievski nebăgaţi ca lumea în seamă, nu din pricina lipsei lecturilor cu ruşi, ai urcat tu până aici, pe ziguratul de piatră. Ai tras nădejde că – ai pus mâna pe un caz prin care-ţi vei putea aminti duios de partidele tale de amor în beznele din adâncul pământului cu McDowell… Ai jubilat la şansa de a putea suspecta comparativ un cuplu de orbi, pe Opal şi pe o studentă tot ca el, visai să-ţi culci teleurechile pe ei, să-i prinzi în plină acţiune în întunericul lor de alt soi, dar tot cu suspine, înecuri, răsuflări întretăiate şi oftaturi, cu declaraţii şi ţipete. Nu mai trăiseşi demult asemenea clipe şi, chiar dacă le-ai fi trăit, n-ar fi fost în inima întunecimii ca acestea, ale tale cu Bob, ale lui Opal cu aia mică. Aveai nevoie de confirmări şi de aduceri aminte, îţi închipuiai că aşa trebuie

să fi sunat şi efuziunile tale în ocna pustie, pe nevăzute, doar prin atingeri şi întrepătrunderi. Visai să-ţi întinzi auzul pe sângele şi pe respiraţiile lor, de dorul acestui soi de muzică te aflai tu pe cale de călugărire în munţi fără nume, osândiţi să poarte porecle păgâne de la capătul lumii ca Machu-Pichu.

Şi n-ai izbutit să surprinzi nimic. Studenta ţinea la profesorul Opal, îl idealiza în discuţiile cu alţii pentru că o ajutase într-un moment de răscruce al vieţii ei. De fapt, fata i se confesa adeseori: „Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră, cine ştie pe unde eram astăzi? Aşa, cu ajutorul pe care mi l-aţi dat, iată-mă studiindu-i pe Swift şi pe William Blake… Cu ce m-aş fi ocupat în lipsa lor, cu statul în casă şi cu bârfe toată ziua pe skype? Sunteţi îngerul meu protecttor, dar ce zic eu? Îngerul salvator".

Poate că studenta îl iubea. Dar tu, în răspărul opiniei Şefului, Ai cerut nesuspendarea mandat lui de ascultare a profesorului, în speranţa că o să te conectezi la vreun fucking show al interceptatului cu studenta şi că o să se mai producă vreun bâlci. Ţoapa din tine nu se-a putut abţine, aveai nevoie de circ, tânjeai după muzicalităţi porno. Iar când ţi-ai dat seama că între Opal şi fata de la engleză sexul n-avea să intre niciodată în joc, ai prelungit ascultarea profesorului ca să te răzbuni, ca să-l prinzi, în sprijinirea protejatei sale, cu încălcarea, vezi Doamne, a cine ştie ce reguli şi comenzi. Bănuiai tu ceva, iar bănuiala te râcâia pe la toate dedesubturile.

Aşa a fost, Medeeo şi Meméo, Eleno şi Lenuţo, îmi vine să scuip şi chiar scuip!

Iar de aici, de la refuzul meu de a-l scoate de sub interceptare, ba şi de la pofta, tot a mea, de-a-i mai adăuga un cap de acuzare pentru care-mi vine acum să intru în pământ, s-a tras arestarea lui, tentativa fiică-sii de a-l elibera prin campanie internaţională, furia Şefului şi a altora, atacarea violonistei cu o sabie nenorocită şi rănirea ei, eliberarea profesorului la reacţia opiniei publice şocate. Asta sunt eu şi nu mai vreau să fac aşa ceva. Puţin a lipsit să nu moară oameni din cauza apetiturilor mele informative, din pricina curiozităţii mele de căcat, ptiu!

Îi veni un gând, se îmbrăcă mai gros şi dădu să iasă. În tinda dintre chilii îşi întâlni vecina, pe Filoteea, ochii îi sclipeau:

A venit Lucian, şopti ea, mă duc să-i vorbesc. Apoi, te duc să-l vezi şi tu…

Am uitat ceva, se scuză sora Elena înapoindu-se-n odaie. Nu era

cazul ca Lucian ăsta să o vadă. Numai dacă nu l-ar aduce aiurita de Filoteea până aici… Oare care or fi rânduielile? Nu putea să creadă că sunt îngăduite vizite de bărbaţi mireni în chiliile măicuţelor şi surorilor. Cinci minute să fi trecut, că Anastasia îi bătu în uşă. Îi aducea de la maica stareţă un bilet bine împachetat în scoci şi scris în engleză. Să nu se arate nici măcar la slujbă, i se cerea, aveau un străin ajuns pe platou. Medeea păstră o parte din banda adezivă, scrise un cuvânt pe un petecel, adică „understood" şi-l dădu călugăriţei ca răspuns.

Petecel de hârtie, se gândi, petecel. Aici, după patru zile de izolare, c-un posibil spion ajuns în cuibul ăsta aparent inexpugnabil, îi era dor până şi de Filomela Petecel, cu toate că, mai ales în ziua de 3 decembrie, se săturase de ea să n-o mai vadă în veci. Dar uite că enigmaticul Lucian care izbutise să răzbată până aici sus, o consemna în chilie, obligând-o să-şi piardă vremea cu gândul la Petecel. Nu-i era frică. După cum o citise pe Teodora, va şti ea să se descotorosească de intrus.

XVI

Se întoarse odihnitor cu gândul la Filomela. La Petecel Filomela care apăruse la o conferinţă regizată de ea însăşi ca directoare guvernamentală, se ivise îmbrăcată în chip de Albă ca Zăpada, cu cei şapte pitici stilizaţi imprimaţi pe rochie. Iar culorile erau, să mă ierte Dumnezeu dacă nu mi-am făcut cruce atunci în public, îşi zicea Medeea, erau cele ale curcubeului. Avea, da, da, avea şi un pitic indigo, altul violet şi niciunul roz cum i-ar fi stat bine unui pitic cinstit. În miercurea aceea, la o săptămână de la arestarea lui Opal şi Avdeev, se celebra în lume ziua mondială a handicapului, ziua internaţională a dizabilităţii sau invers, iar Filomela proclama că cele şapte culori piticeşti ce o împodobeau reprezentau protecţia asigurată de către dânsa pentru şapte categorii de infirmi, vizualii, auditivi, locomotorii, mintalii, psihicii, altfel spus, orbii, surzii, şchiopii, imbecilii şi nebunii, plus două combinaţii între unele din cele şapte, alea mai grave, se pare. Medeea o vedea pe Filomela plutind printre oficialităţi şi printre invitaţi. O ştia înnebunită după conferinţe, simpozioane, seminarii, colocvii, workshopuri şi aniversări, unde ea avea prilejul de a vorbi şi a

străluci, de a fi admirată înainte de toate pentru cum şi pentru ceea ce arăta, mai puţin prin ceea ce emitea, dar când o femeie ştie să fie frumoasă în faţa unui auditoriu, ce mai contează mesajul? Oricât de femeie ar fi fost şi ea, Medeea, cu instrucţia ei de serviciu special, făcea deosebirile de rigoare la punerea în scenă a feminităţii, după cum ar fi făcut-o şi un bărbat, cu avantajul că nu cădea şi în capcana magnetismului personajului de sub reflector.

— Mergi acolo şi vezi ce vrea mândra aia înflorată, îi spusese Comandantul, notează ceea ce e de notat, atenţie la chestiunea Institutului. Păsăruica îşi imaginează că e deja al ei, dar clădirea e a noastră, iar ea va fi găzduită acolo o vreme de către DIO. Se va găsi un cuib şi pentru băieţii ăia care au construit-o, ONOR sau cum le zice la orbi… Să fie atentă dacă proclamă că e gata făcută trecerea edificiului în posesia ei, ne-am înţeles?

— Şi dacă mă provoacă să iau cuvântul, o ştiţi că e luată adesea de val.

— O refuzi, iar dacă insistă, ca să-i strecori puţină gheaţă sub cămaşă, declari pentru public că te afli acolo în numele DIO, ca observator, ca nu cumva în chestiune, să se producă vreun derapaj, aşa să-i spui. O vom vedea după aceea cum dansează, ha-ha! Mă bazez pe tine: nimic fără DIO sau, mai exact, *Niente senza DIO*!! O bătu gospodăreşte pe Medeea pe spate, trimiţând-o astfel în misiune.

Până una, alta, Filomela a dansat şi a zburătăcit cu graţie şi siguranţă nebruiată de nimeni de-a lungul, de-a latul şi pe deasupra întregii conferinţe. A început prin a arăta că în acea zi unică prin semnificaţia ei, fusese programată acreditarea Institutului Egalităţii de Şanse. S-a dovedit însă, independent de voinţa noastră, că această teză este nereuşită tocmai prin arestarea preventivă, nu, nu trimiterea în judecată, trebuie să respectăm aceste nuanţe, dar arestarea preventivă a coordonatorului proiectului. Acest proiect va fi abandonat şi înlocuit cu cel al Institutului Normalităţii care normalitate este omagiată în întreaga lume civilizată chiar de sărbătoarea de azi. Arestarea profesorului Opal, regretabilă, fiindcă era un bun colaborator (aici Medeea îşi aminti cum auzise pupătura profului pe guriţa Filomelei), dovedeşte că orbii trebuie supuşi unei instruiri cu privire la conformitatea puterii lor de reprezentare mentală cu realitatea propriu-zisă a lumii din jur. Ba chiar o invită pe o doamnă universitară, rârâită şi ascuţită în voce, să explice cum le-ar lua ea mâna şi le-ar

aşeza-o pe obiecte, iar pentru cele masive, i-ar ajuta să şi le imagineze prin analogie cu cele mici ori cu machete produse, acesta era planul, de însuşi Institutul Normalităţii.

Şefa de catedră universitară dădu exemplul cu rolul cognitiv al pipăitului pe seama unor figuri tridimensionale reproducând la scară mică, atâta cât să poată fi palpate cu folos, mai ales vietăţi. Cum unele semănau între ele, dânsa propunea să nu fie prezentate toate, ci doar cele mai mici, urmând ca prin analogie, pipăitorii să priceapă că există, cam cu aceeaşi configuraţie, şi vieţuitoare mai mari. Dădu exemple de astfel de cupluri imagistice, după cum le spunea dânsa: pisica şi leoaica, căţelul şi lupul, găina şi curca, capra şi ciuta, mărul şi globul terestru. Din sală i se atrase atenţia că planeta tot aşa şi-o imaginează şi dânsa, doamna conferenţiar doctor, că doar n-o fi apucat s-o ţină-n palmă până acum… Se uită ciobăneşte la măr şi zice că aşa e şi pământul, aşa trebuie rotunjit şi caşul.

Toată lumea şi-a dat cu părerea, un secretar de stat a declarat chiar unicitatea pe plan european a iniţiativei cu proiectul „Să ne reprezentăm lumea aşa cum este, nu cum ni se pare", a arătat că, dacă nu vor fi suficienţi schizofreni pentru partea practică, va vorbi cu un ospiciu din Moldova să trimită subiecţi suplimentari şi sfârşi prin a relua o întâmplare din viaţa lui când confundase, copil fiind, lămâia cu portocala şi dăduse de acru în loc să dea de dulce, dovadă a necesităţii conformării la realitate. Exemplul se bucură de aplauze frenetice.

— Dumneavoastră, domnule Băloi, se adresă Filomela unui surd fiind imediat tradusă în limbaj mimico-gestual, dumneavoastră, aveţi halucinaţii?

Omul, ca să priceapă lumea mai repede, arătă la cap şi dădu din el negativ, apoi întinse mâna spre picioare, desenă în aer un arc de legătură cu cealaltă mână de sus în jos, după care se trânti pe podea. Adică, dacă i-ar ciripi ceva sticleţi prin ţeastă, i s-ar tăia picioarele şi ar cădea. Aplauze, peste aplauze. Surdul se ridică în plin ropot şi zâmbi tuturor. Ovaţii. Fiindcă toată lumea, afară de doamna director general Petecel, se ferea să abordeze tema cazului Andrei Opal şi pentru că se simţea din pricina arestării lui o stânjeneală în aer, (de fapt, ONOR nici nu-şi trimisese reprezentanţii la conferinţă), discuţiile lunecară abundent şi se împotmoliră cleios în chestiunea bolnavilor psihic. Cine poate să aibă dintre ei şi cine nu halucinaţii, cine le are auditive şi cine vizuale, cine poate fi lăsat liber şi cine trebuie supravegheat

îndeaproape. Se porni vijelios cu ideea că nebunii înzestraţi artistic e bine să aibă pe cineva în preajmă care să noteze elementele lor de inspiraţie, fiindcă umanitatea a pierdut mult nevalorificând toate momentele de iluminare estetică ale acestora prin neinstituirea unui sistem raţional de asistenţă psihosocială. Se veni cu exemple ilustre ca Rafael Sanzio înnebunit de Savonarola şi Salvador Dalí înnebunit de el însuşi, care, dacă ar fi avut pe cineva alături să le reţină întreaga inspiraţie, omenirea ar fi progresat mult în conştiinţa esteticului, iar medicina în plan psihiatric. Se povestiră întâmplări de la ţară cu copii care vedeau dimineaţa drăcuşori, iar seara îi pictau pe pereţi, încasând câte o bătaie zdravănă de la taţii nefamiliarizaţi cu valorile superioare ale psihicului uman care, inconştient chiar, se eliberează de obsesii prin sublimare estetică.

Trezită ca din somn, o voluntară de pe la surzii orbi, întrebă fără nicio legătură, unde e domnul Lebădaru Tănase şi fiul dumnealui, care-l însoţeşte peste tot, ăla simpatic, cum îl cheamă, că niciodată n-au lipsit. Filomela îşi întinse corzile isteţimii şi slobozi săgeata:

— Azi, stimată doamnă, nu avem parte de Lacul Lebedelor.

Râsete prelungi de uşurare şi strigăte de „bravo”. Dar preopinenta nu se arătă mulţumită:

Sala fremăta bine dispusă, Filomela îşi savura din plin superioritatea de microclimatizatoare. Pornind de la muzica baletului lui Ceaikovski, un domn cercetător pe cont propriu declară că halucinaţiile auditive sunt şi mai folositoare, fiindcă el e convins că, potrivit tezei lui Pitagora care susţinea că aude muzica sferelor, fiecare mare compozitor a auzit mai întâi o muzică în cap, abia apoi a trecut-o pe note, noi nu ştim încă dacă acest fenomen este normal sau nu. Iar Institutul Normalităţii va trebui să organizeze auziţii muzicale şi specialiştii să-şi dea seama cât e nebunie şi cât e raţiune din ceea ce se aude. El se oferea să decupeze din sonate şi simfonii partea iraţională, vezi psihopatică.

O domnişoară foarte înaltă şi slabă se apucă să protesteze că este interzis ca schizofrenii să fie închişi într-un institut, peste tot se promovează dezinstituţionalizarea, morala ne îndeamnă să-i lăsăm liberi, să nu facem presiuni asupra lor că de aceea se întâmplă accidente, să ne insinuăm cu grijă în preajma lor şi să-i ascultăm ce au de spus. Să nu-i blocăm comunicaţional şi să nu le lăsăm impresia că sunt supravegheaţi, căci în felul acesta… Fata se lăbărţă şi-n alte teorii,

dar Filomela o întrerupse şi o asigură că fiecare bolnav psihic va fi evaluat de Institutul Normalităţii pentru Conformitatea sa cu Realitatea şi fiecăruia i se va asigura (aici şefa înălţă misterios capul şi rosti): „o umbră". După pauza care urmă, pogorî şi lămurirea:

— Umbra, spuse dânsa, este o persoană care urmăreşte discret, monitorizează bolnavul, nu se poate spune că-l însoţeşte peste tot, nu-l urmăreşte, nu suntem agenţie de detectivi, deşi am putea fi, nu-i aşa, îl monitorizează pe om după un anumit program, totul e ştiinţific.

Marca „ştiinţific" destupă un şuvoi de idei până atunci umile. O doamnă rostea apăsat şi silabisit: „Aspecte schizofrenimorfe, schi-zo-fre-ni-mor-fel" Îşi plasa formula corectoare ori de câte ori cineva pronunţa „schizofrenie, nebunie, sminteală". Se auzea din când în când, independentă şi pătrunzătoare, vocea sticloasă a unei domnişoare de la o fundaţie cu nume englezesc. Îşi vâra mereu capul în mapa dăruită de conferinţă, nota ceva pe o bucată de hârtie, apoi lua cuvântul contrazicând alţi vorbitori, încercând să-i aducă la adevăr.

— Psihicul", spunea dumneaei, „nu este vital din punct de vedere biologic, ci din punct de vedere social. Omul îşi joacă rolul social prin psihicul lui". Lăsa să termine vorbitorul pe care-l segmentase şi băga din nou capul în geanta conferinţei: Propria lui structură, a psihicului, vă spun, este ontogenetică, adică ne naştem idioţi şi murim demenţi!

Câte o privire se îndrepta spre ea, dar cum nimeni nu ieşi din propria-i mirare, duduia nu fu întreruptă. Oricum, intervenţiile ei erau flash-uri de acest fel, definiţii luate de nu ştiu unde. Dar când Filomela ceru ca, de acum înainte, oamenii să nu mai fie împărţiţi în normali şi anormali, ci toţi să fie consideraţi normalizabili, deci, până la urmă normali, după această cugetare aşadar, domnişoara ţâşni în picioare şi solicită dreptul la replică. Erupsese atât de hotărât cu capu-n sus că i se cedă cuvântul ca un bun absolut al ei.

— Normalul, spuse ea citind de pe o însemnărică, se obţine prin studiul persoanei, se face un bilanţ al persoanei, rezultă o balanţă cu fapte bune şi fapte rele, din care trebuie să predomine cele bune. Cercul anormalităţii, care îi cuprinde pe cei nici nebuni şi nici normali, nu este o zonă a patologicului, dar este în mare creştere în ultima vreme.

— Asta ne face pe toţi anormali, protestă un domn în vârstă, dar vocea lui se pierdu printre celelalte, căci toată lumea voia să întrerupă

însemnărica domnişoarei.

— Nu suntem anormali", proclamă cineva, iar Filomela, bătând cu un marker în masă, se declară de acord. Medeea se aşezase în partea din faţă a sălii, mai spre colţ ca să poată avea o perspectivă asupra tuturor. Se ridică de la loc, porni pe culoarul dintre scaune, iar la un moment dat se întoarse şi, întinzând mâna peste capul domnişoarei, îi ridică mapa. Dintr-o mişcare scoase dinăuntru o carte. „Prof. Dr. Aurel Romila" stătea scris pe copertă. I-o puse fetei în faţă înainte ca aceasta să se dezmeticească. Deci, din psihiatrul de la Iaşi cita duduia, nu era rău deloc. În retragere spre locul său, subtiliză de la turbulenta vorbitoare o notiţă. Odată reaşezată, o citi: „boala mintală este exogenie sau endogenie. Exogeniile sunt boli mintale produse de factori externi psihicului (metabolici, neurologici, cerebrali), deci exogeniile cuprind boli somatice şi neurologice, împărţite în: …" Care vasăzică, asta urma să auzim, zâmbi Medeea.

Discuţia din sală, sub impulsul unui tânăr foarte elocvent, se mutase la realitatea concept şi realitatea ca realitate, la convenţia zisă realitate, la iluzia realităţii şi la reprezentările iluziei. La iluzia conceptului de realitate obiectivă, la formarea de iluzii, la rolul benefic al iluziei într-o anumită perioadă a vieţii, la funcţia inhibantă a iluzoriului, la distincţia dintre iluzoriu şi halucinant, dintre halucinant şi halucinogen, dintre autoiluzionare şi fantazare agrementală, ludică. Veni cu citate din teoriile jocului, cu diferenţa dintre iluzia optică şi iluzia acustică şi reprezentarea diferită a obiectelor în mod voit, vru să ajungă la deziluzie şi dezhalucinare, dar Filomela, ai cărei ochi albaştri de la o vreme deveneau din ce în ce mai halucinaţi, îi mulţumi şi-l întrebă ce ar face dumnealui ca voluntar la Institutul Normalităţii. Avu parte de o nouă hermeneutică, de data asta a relaţiilor interumane. Relaţionarea de la om la om, de la grup la grup, de la grup cu o anume identitate comportamentală la altul cu altă conduită, de la feminin la masculin, de la copil la adult, între copii.

— Bine, îl opri directoarea, vă voi lua în echipă, vă mulţumesc.

S-au mai chinuit mult cu găsirea unor soluţii prin care, pe orbii readuşi la gustul realităţii tangibile din jur, să-i ferească de ispita pedofilă a lui Opal. Reprezentările lui au fost din nou condamnate, absenţa Lebădarilor regretată, lipsa lacului cu lebede din nou evidenţiată, chicotelile reluate în număr mai mic. Filomela izbuti să blocheze câteva mame indignate care cereau judecarea publică a

instigatorului la imaginaţie perversă, se votă aproape în unanimitate înfiinţarea Institutului Normalităţii în clădirea ONOR ca terapiile să nu se îndepărteze de cei care înălţaseră edificiul şi, în încheiere, îi dădu cuvântul doamnei comisar DIO Medeea Man pentru ca, în situaţia delicată în care se afla lumea marginalităţii după cele întâmplate şi după noua destinaţie a Institutului, să se pronunţe în numele ministerului public.

— Eu, începu Medeea în tăcerea care se instală abrupt, nu am nimic de comentat, dumneavoastră decideţi, dumneavoastră răspundeţi. Am venit aici cu misiunea de a nota eventualele derapaje în raport cu linia legii statului de drept, atât. Nu vă îndemn, nu vă sfătuiesc, nu vă descurajez. Am notat tot, tot ce am considerat că este semnificativ.

— Şi aţi sesizat vreun derapaj? se auzi o voce din sală.

— Tot ce s-a notat, surâse ea uşor, dar şi tot ce s-a înregistrat, va fi supus analizei. Vom vedea.

Era sigură că mulţi dintre cei prezenţi vedeau deja dube şi cătuşe. Filomela declară scurt încheierea conferinţei, le mulţumi şi-i văzu îngrozită, pe mulţi, cum alergau să-şi piardă cât mai repede urma dincolo de uşă. Buluceală mare. Câţiva bărbaţi rămăseseră cu ochii la Medeea. Întrebarea din toţi acei ochi era una singură: *Et tu, mi filia? Et tu, mi pulchera filia?!*

XVII

Tensiunile zilei nu o lăsau pe Medeea să adoarmă. Rămăsese tot timpul închisă în chilie, se convenise că doar un semnal din partea stareţei o va scoate la aer. Venise vasăzică Lucian cel aşteptat de Filoteea, mesagerul ce nu dăduse data trecută pe la Omul din Cale potrivit consemnului, bărbatul folosit de Teodora pentru mici servicii şi nu se ştie ce fel de legături cu lumea de jos… Omul în care Filoteea îşi punea o speranţă tulbure. Trecuse mai bine de un ceas peste miezul nopţii. Avusese o zi nenorocită, acrită de teamă şi de aşteptare, urmându-i altei zile, una plină şi excitantă, cu drumul pe munte, cu poveştile călugăriţei din Sulina, cu confruntarea cu Teodora, o zi densă, ca la DIO. Se suprapunea peste toate acestea umilinţa autoîncuierii în cămăruţă şi senzaţia, pentru prima oară de când se afla la mănăstire,

că este într-adevăr prizonieră. Apoi, îndelunga aşteptare fără niciun rezultat a unui mesaj slobozi plumb în plictisul care apăsa, rodea şi iar apăsa. Citise din cartea despre Insula Paştelui că, unor europeni ajunşi acolo în interbelic, un tânăr băştinaş le spusese direct să nu mai caute artefacte tradiţionale, ci să le accepte pe cele meşterite de el şi de alţii că oricum altele nu există. Nicio şansă de descifrare a tăbliţelor cu scrierea rongo-rongo. Aborigenii erau atât de spălaţi pe creier, încât se opuneau din răsputeri, năzărindu-li-se că-n şirul de zgârieturi ce mergeau pe lemn ca plugul la arat, întorcându-se la capăt şi luând-o înapoi un rând mai jos, se ascund toţi demonii mării şi ai pietroiului triunghiular de sub ei.

Îi lăsă baltă pe pascuani şi deschise o carte a religiei în numele căreia li se spălaseră de către alţii minţile. Dar nu se aruncă la cărţile sfinte de mare faimă, ci reluă lectura Vieţii Sfântului Nectarie. Află că era vindecător de cancer mai cu seamă la femei. Ea tocmai îşi făcuse testul Papanicolau, totul negativ. După intersectarea asta cu doi tămăduitori greci, îl abordă şi pe al treilea palicar, pe cel al cărui nume ar fi dorit să-l poarte în monahism, drept care deschise o carte despre Viaţa Sfântului Porfirie. Purta în el altitudine şi sonoritate acest nume, îi conferiseră maiestate împăraţii bizantini născuţi în odaia de purpură, Porfirogeneţii. Rătăcise mult copilul Porphirios prin insulele şi pe mările Eladei, o luase de prea multe ori de la capăt. Repetarea neizbânzilor lui, senzaţia că nu va da niciodată de ţintă şi că se agită aiurea o plictisi. Mai bine s-o întrebe pe Teodora dacă nu cumva are o carte despre Porfirogeneţi. Trebuia să existe pe undeva, doar se păstra aici, nu-i aşa, tradiţia constantinopolitană. Altfel spus, depindea şi pentru asta tot de stareţă. Oare aşa are s-o ducă luni de zile de acum încolo sau colegii de la DIO vor ateriza cu elicopterul pe platforma numărul 4, lângă mănăstire, smulgând-o protecţiei lui Nectarie, Porfirie şi a celor patruzeci de sfinţi Sevastieni din rândul cărora nu cunoştea niciun nume?…

În chiar acea clipă, una din candelele rânduite să ardă tot timpul, pâlpâi. Îi făcea cu ochiul. Mai pâlpâi o dată. Avea fitil, ceară din belşug, părea departe de a se stinge. Era candela de sub icoana Fecioarei. Numai că, îşi reluă Medeea gândul, sfinţii aceia nu vor îngădui niciunui elicopter să atingă pietrele mănăstirii de pe Piatră. Era o speranţă transmisă de numeroasele cărţi, cruciuliţe şi icoane din jur, de seminţele de lumină ale candelelor, nu o certitudine. De la

certitudine o îndepărta figura Theodorei, convingerea că joacă un rol pe de-a-ntregul laic, variantă de conspiratoare cu mare stăpânire de sine şi fără frica de a întredeschide fereastra spre misiunea ei, dar numai pentru a o închide pe dată la loc. Impresia rămânea totuşi lunecoasă. Mâna i se întinse după altă carte cu numele cunoscut pe copertă, Minuni ale Sfântului Nectarie în România. O răsfoi, dându-i apoi drumul să se desfacă singură. Citi în susul paginii din dreapta: „Pe diavol îl arde evlavia creştinilor faţă de sfinţi, îl supără faptul că sfinţii sunt modele pentru creştini. Câtă vreme creştinii vor trăi sub ocrotirea lui Dumnezeu şi a sfinţilor, diavolul nu va avea nicio putere asupra lor. Au fost creştini care, deşi nu au fost tămăduiţi în chip minunat de sfinţi sau de Maica Domnului, au fost adânc impresionaţi de minunile pe care le-au citit şi le-au mărturisit altora".

Aici, într-a doua turmă, aş putea intra eu, îşi zise. Dar numai dacă voi arăta faţă de sfinţi o evlavie care să-l enerveze pe diavol. Mai am până acolo, mai am, dar de ce m-au ales moşnegii ăia şi stareţa tocmai pe mine? Trăia senzaţia constrictoare că nu va ieşi niciodată din mlaştina acestei întrebări. „Unde eşti McDowell, urlă în gând, Alabama mă-tii de măgar, pe unde umbli?!" Şi trânti o muchie de palmă dreaptă în coperta cărţii cu minunile lui Nectarie. Nu se sparse ca alte coperţi supuse aceleiaşi lovituri. Încercă o carte de rugăciuni cu cartonul la fel de gros. Aceasta cedă. Medeea examina linia perfectă fisurii copertei când candela pâlpâi a treia oară. Se ridică. Un fir de aer circula prin mica încăpere, afară se mişca cineva. Întunericul de dincolo de fereastră nu avea nicio fisură, compact, masiv, copleşitor, apăsător cât muntele. Auzi o zgârietură la uşă, apoi o alta:

Dormi, soră?

Era Filoteea. Stătea pesemne de multă vreme la uşă neîndrăznind să mişte. Sora ei întru cele mănăstireşti o pofti înăuntru, dar cealaltă nu intră până nu se-ntoarse să-şi închidă uşa. O lăsase deschisă ca la razele lumânărilor ei să-şi poată potrivi paşii.

— A dispărut Lucian, spuse vecina Medeei, l-au făcut să dispară. Da, nu te mira! Am vorbit cu el în biserică, tu de ce n-ai venit, te aştepta, i-am spus despre tine.

Medeea nu mărise flacăra candelei, era sigură că cealaltă nu-i zărise crisparea.

— Şi ce i-ai spus despre mine?

— Mai nimic, că eşti nouă, soră deocamdată, că te pregăteşti

pentru tundere în monahism, că te cheamă Elena…

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Că nu te cheamă Elena, ştie el cine eşti. Dar mi-a zis să nu-ţi spun şi jur că nu ţi-aş fi spus, dacă el n-ar fi pierit ca un abur…

— Bine, dar la asta, la vorba lui că ştie cine sunt, ce i-ai răspuns?

— Am zis că numele tău din lume e altul, dar că aici eşti Elena.

Noua Elena îşi aminti că nu-i spusese fetei ăsteia din Delta Dunării că ea vine de la Vârşeţ şi că o cheamă Nina Popii. I-o va spune de acum, dacă va fi cazul.

— Şi unde crezi că e Lucian? întrebă cu o voce cam nesigură, poftind-o pe vecina ei să ia loc pe unul din cele două scaune de la măsuţă.

— Maica stareţă mi-a poruncit să ţin vecernia, am dus-o, iar cu Lucian mă înţelesesem că mă văd după slujbă. Urma să doarmă la părintele Iosif şi să plece dimineaţă, se lăsa de acum întunericul, nu poţi să porneşti la drum asupra nopţii printre munţii ăştia. A venit de la o vreme şi stareţa la vecernie şi a lungit slujba, a repetat-o, a cântat ea mai mult ca noi măicuţele, a înconjurat naosul, iar noi după dânsa. Când am încheiat, m-am dus la părintele Iosif care mi-a spus că Lucian plecase, atât. Am vrut să cobor şi să fug după el, dar stareţa m-a trimis să mă rog în biserică pentru întoarcerea din prea marea tulburare la vederea unui bărbat şi să ţin miezonoptica. Am priceput că nu-mi e îngăduit să cercetez, am intrat m-am rugat mult şi mi se va arăta unde e ori unde a fost dus…

— Dar cine să-l ducă, maică Filoteea, voi eraţi toate patru în biserică…

— Iosif şi cu tine nu eraţi acolo, unde l-aţi dus, ce i-aţi făcut?…

De când începuse să vorbească, Filoteea privea într-un singur punct, undeva pe peretele opus uşii. Nicio mişcare a gâtului, cap ca de statuie. Iar statuia asta zise:

— Dă-mi pistolul! Peste Medeea, frisonul surprizei întinse un zâmbet profesional.

— Zâmbeşte cât vrei, îi răspunse cealaltă, n-am văzut eu cum duceai mâna la brâu în dreapta, la port-armă când am pomenit în pădure de vultur şi dup-aia de capra neagră?… M-am rugat să mă lumineze a patruzecea cunună de raze, cea care pogoară în cercuri asupra lacului Sevastiei, mi s-a arătat în rugăciune că ai pistol, dacă rămâi cu el, se va-ntâmpla o nenorocire… Ştiu să trag, m-a-nvăţat un

american la Constanţa. Dă-mi-l, vreau să mă apăr noaptea pe drum! Plec şi eu.

Medeea, trecută prin antrenamente pentru războiul urban de partizani, vedea mult mai bine în semiobscuritatea chiliei. Filoteea trăgea mereu cu ochiul spre lumânare chitind să-i mărească flacăra. Pistolul stătea în spatele icoanei Sfântului Nectarie, iar ochii celeilalte, atraşi de pâlpâire, se îndreptau acum insistent într-acolo.

— Şi vino să-mi ţii lumina să pot coborî scara!

Medeea mări flacăra candelei, apoi râse din tot sufletul. Aşa vru ea să se-nţeleagă, dar râsul îl pompa cu greu în afară. Căută să-i explice Filoteei că nu ar putea pleca acum, chiar de la ea auzise că nu se poate porni la drum asupra nopţii, apoi scârţâitul manevrării scării de jos s-ar auzi, ea plănuieşte o evadare, dar ar trezi toată mănăstirea, ar ieşi Iosif, ar bloca mecanismul, se pricepe. Pe urmă singură pe drum la vale în întunericul ăsta, uită-te şi tu cât de apăsător e, nu se poate răzbate prea departe, e ger afară, Doamne fereşte!… Dar ia spune-mi, Lucian cum a urcat la noi că n-am auzit clopotul?

— Dar de ce a crăpat cartea aia? se interesă călugăriţa, am auzit de la mine din chilie o pocnitură, ai tras cu pistolul în ea, dă-mi-l, tu nu mai ai nevoie de el, vei intra în mănăstire în locul meu… Eu nu mă tem noaptea pe niciun drum, am plutit singură o noapte întreagă pe mare, nu mi-e frică, nu m-au mâncat nici păsările alea, n-o să mă sfâşie acuma, la desprimăvărare, fiarele muntelui, abia se trezesc din somnul de iarnă…

— Păi, tocmai de-aia-s moarte de foame la o vreme ca asta. Îmi fac griji şi pentru Lucian pe drum tocmai acuma, dar spune-mi, trebuie să ştii, cum a urcat pe piatră?

— Trebuie să fie cu Iosif, nici popa nu e sus cu noi, cică a plecat să-l însoţească…

— Te-ntreb a treia oară, Nelea şi-ţi vorbesc ruseşte ca să nu ne-nţeleagă nimeni: cum a suit omul ăla la noi când scara de jos era ridicată?

— Cum să suie? Pe frânghie. A venit c-o frânghie zdravănă, a azvârlit-o în sus până a prins-o cu nişte gheare de stinghiile scării ridicate, iar el s-a căţărat pe funia aia. A zis că n-a vrut să ne tulbure cu chemarea clopotului de la ascultările noastre… Iar dacă tu nu vii să-mi ţii lumina, acuma, după ce ţi-am spus tot, mă duc eu cu puterile mele şi-mi dau drumul în cascadă, jos cad în lac, nu m-oi strivi de vreo

piatră, mare-i Dumnezeu, apa s-o-ncălzi ca pentru martirii din Sevastia, vreo cunună de raze sfinte mi s-o pogorî pe creştet să-mi arate drumul, vreau să plec!

Medeea, cu satisfacţia mărturiei smulse de la cealaltă, simţi că poate să-i abată atenţia. O întrebă:

— Iarăşi noaptea pe apă, acum pe apa muntelui, atunci pe apa mării, ce-a fost cu noaptea aia singură pe mare?… Ai fugit din pricina lui Grig, nu-i aşa?

Filoteea rămase câteva clipe cu ochii în acelaşi punct fix de pe peretele dinaintea sa. Apoi ţâşni în picioare:

— Mă ispiteşti, mă tot ispiteşti! Nu ştiu cine eşti, mi-a spus Lucian că nu eşti Elena, a şi râs de mine că te cred, vreau să plec de la tine, sar de pe platforma de jos, lasă-mă!

Vorbea apăsat, cu voce fermă, dar noroc că nu ţipa. Mult mai iute, Medeea se interpuse între musafiră şi uşă, o luă de coate pe sus, slabă cum era ca o grisină şi o aşeză la loc pe scaun.

— Doar n-o să las suflet de om să piară sub ochii mei ori din pricina mea… Şi nici pe tine nu te las să te omori, e păcat împotriva Duhului Sfânt, aşa ceva nu se iartă în vecii vecilor! Rămâi cu mine şi te va lumina Maica Domnului până dimineaţă, Doamne ajută! Şi Medeea făcu semnul crucii asupra tovarăşei sale. Nu se auzea plânsul Filoteei, dar lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Sunt neagră ca noaptea, ca noaptea asta-s de neagră, scrâşni ea dând să-şi sfâşie hainele. Când fu prinsă de mâinile subţiri, simţi o strânsoare de oţel, nedureroasă, dar de nedescleştat. Cine eşti, gemu resemnată, cine, că nu eşti cine spui că eşti…

— Ba sunt Elena, iar acasă la mama, la Vârşeţ, în Serbia, am fost Nina Popii. Şi tot Nina Popii m-a chemat până nu demult… Era cât pe ce să spună „până am venit aici”, dar instinctul ei de secretistă, de semispioană, o avertiză de undeva de sus ori din adânc. Continuă după o pauză: Până c-un timp anume înainte de a ajunge aici.

O oprise o alarmă, una care-i spusese că nu la Machu-Pichu din Carpaţi fusese botezată Elena, ci că numele de soră în monahism trebuie că şi-l căpătase la altă mănăstire, sub alte zări. O altă clipă de inspiraţie o făcu s-o interogheze pe mireana Nela rusește:

— Nu te-a mai vrut Grigori, te-a alungat mama ta de ai luat-o cu barca, noaptea, singură pe mare?

— Filoteea trăi un alt minut de perplexitate. Limba rusă, chiar

dacă era cea moscovită, o teleporta la gurile Dunării, la furtunile inimii ei. Lacrimile porniră din nou să-i curgă. Greu i se auzeau suspinele. Era, se vede, o veche deprindere de a plânge înăbuşit, cu fereală. Medeea roti acoperământul candelei scăzând lumina. O aşteptă pe Nela să se liniştească.

— Să nu-i vorbeşti de rău. Grig m-a vrut ca fiică a lui, iar mama nu m-a alungat, mă iubeau amândoi, fiecare-n felul lui. Rău e că Grig m-a iubit, eu am înţeles asta, iar el şi-a dat seama că am înţeles, cu toate că tăgăduia mereu că m-ar iubi ca pe o femeie. Dar ca pe o femeie mă iubea. Mă iubea şi se chinuia cumplit, am vrut să-l scap de chin.

Gazda o mai lăsă pe musafiră să picure şiruri de lacrimi tăcute, apoi, încet-încet, trăgând de capetele firelor pe care le făcuse să iasă la iveală, află un crâmpei din povestea maicii Filoteea. Plânsul ei fără suspine lăsă să se audă o mişcare afară. Se zări apoi o lumină, iar zgomotul cascadei spori pentru o secundă.

— Filoteea, întoarce-te la tine în chilie! porunci stareţa intrând şi surprinzându-le pe cele două. Ascultare, Filoteea, ascultare! Se mai încruntă o dată Teodora văzând că subalterna nu dă semne instantanee de obedienţă. Măicuţa se ridică şi traversă vestibulul spre odaia ei, bombănind că nu auzise nicio cheie-n uşa de afară. Medeea spori lumina candelelor. Se însufleţiră şi reflexele din icoane.

— De când e la tine? se interesă stareţa.

— De pe la unu sau puţin după unu. Acum tocmai a trecut de trei.

— S-a văitat de plecarea lui Lucian?

— Da, la început de asta s-a plâns, m-a acuzat chiar că eu şi cu Iosif l-am fi făcut să dispară.

— Aşa o fi fost, mai ştii păcatul, noi, celelalte eram în biserică, pe când am ieşit, nici urmă de Lucian, zâmbi femeia înaltă, căruntă, subţire, cu ochelarii ei cu ramă metalică, în lumina mărită a candelelor. După ce ocupă scaunul pe care şezuse Filoteea, se aplecă spre Medeea ca să-i poată vorbi cu voce scăzută: I-am spus omului să plece în timp ce noi eram la vecernie tocmai pentru că văzusem că vecina ta se tulbură la apariţia lui. Îmi atrăseseşi şi tu atenţia că e ispitită de el ori de vreun plan pe care-l leagă de dânsul. Omul a înţeles şi a coborât. Nu-l vom mai vedea pe aici.

— Deci, l-am lichidat eu cu Iosif…

Stareţa zâmbi lumeşte, cu toată faţa.

— Să-ţi amintesc din nou vorbele lui Iisus? „Tu ai spus-o”.

— Teodora, ceva îmi spune că acest Lucian era un spion, o antenă lungă trimisă până aici. Ştii ce i-a spus?… şi arătă cu mâna spre uşă şi odaia de vizavi. I-a spus că pe mine nu mă cheamă Elena şi că sunt cu totul altcineva decât pretind a fi.

Pe faţa căpeteniei Mănăstirii de pe Piatră nu se mişcă nicio umbră. Era, de data asta, din nou de piatră. Aştepta ca Medeea să continue, ştia de când lumea că o asemenea revelaţie se cerea pusă sub lupă, dezbătută. Medeea ştia şi ea acelaşi lucru, aşa că nu continuă. Aşteptă. Stareţa tăcu prea mult ca să nu poată fi suspectată de un comisar DIO, drept care, cu toate că nici de data asta nu se mişca un muşchi pe chipul musafirei, tăcerea o sparse comisarul, dând drumul unei vorbe joase, aproape o şoaptă:

— În locul tău, nu l-aş mai fi lăsat să plece.

Tăcerea se înstăpâni din nou. Medeea ştia că, dacă nu va reacţiona, Teodora va pricepe că a pierdut încleştarea. Dar ea răspunse:

— Nicio primejdie. Lucian e mitoman ca toată lumea, vede peste tot suspecţi şi conspiraţii, a vrut s-o dea gata pe speriata noastră, n-avem de ce să ne facem griji.

Medeea o urmărea cu mare băgare de seamă şi trebuia să admită că nu sesiza vreo tresărire de-a căpitanului de plai. Care căpitan de plai Teodora îşi scoase în secunda următoare ochelarii şi-i şterse c-o bucată de tifon de pe masă. Se aburiseră pe dinăuntru. Gazda înţelese şi atacă:

— Chiar nu aveam cum să-l reţinem şi unde să-l ascundem aici pe Lucian? Astăzi, pe la amiază, ajuns jos, va da de veste televiziunilor şi altora că a apărut o necunoscută la Machu-Pichu, cum îi spun eu Mănăstirii. Filoteea nu mi-a spus, dar fii sigură că omul i-a cerut să mă descrie. Oi fi eu cumva alta în veşmintele astea, dar, dacă el e de meserie, descifrează rapid diferenţele. Rosti aceste cuvinte cu o pauză. Replica nu veni. Atunci îndrăzni: E zăpadă multă pe munţi, puteam să-l facem să dispară, la nevoie, am eu un pistol, ştii prea bine.

— Şi-l ţii în spatele Sfântului Nectarie…

Era o replică tactică, de abatere a discuţiei spre altă ţintă. Sora Elena ar fi vrut să-i reproşeze percheziţia în absenţa ei, dar, nu numai că hotărî să facă ascultare, ci o opri şi o scurtă creştere a vuietului cascadei. Teodora nu reacţionă.

— A fugit, strigă Medeea sărind în picioare, vino după mine cu lumina! Şi ţâşni afară pe platforma de piatră a Mănăstirii de pe Piatră. Pierdu câteva secunde luând-o spre dreapta, păcălită de ameninţarea Filoteei că se va arunca în cascadă. Căci Filoteea era cea care ţâşnise pe uşă, iar acum fugea spre prăpastie, spre latura de nord de unde putea cădea mai mult de zece metri în gol. Nimic nu s-ar mai fi ales din ea până jos. O zărise o fracţiune de secundă în lumina firavă ajunsă din chilii în vestibul, dar o pierdu îndată după ce curentul trânti-n urma ei uşa acestuia. Bine măcar că sesizase direcţia în care dispăruse. Întunericul era atât de nămolos încât precolonel Man trăia senzaţia că alergând, se scufundă, iar nămolul creşte la loc îndărătul ei. Mai pierdu o secundă până-şi aruncă papucii din picioare, rămânând în ciorapii groşi de mănăstire. Cu papucii lunecase pe gheaţă, mai, mai să cadă la primii paşi. Fugara câştigase teren. Nu o vedea, dar o simţea, o auzea, era învăţată să se orienteze pe întuneric, numai că urletul cascadei care acoperea zgomotul paşilor celeilalte se dovedea cel mai redutabil adversar. Iar Teodora nu mai ieşea odată cu candela!… Întuneric, întuneric, senzaţia de smoală lipită de corpul care se mişcă, întuneric mai tare, mai dens ca spaima. Se mira cum de nu se temea guvidul de Filoteea de golul ăla cosmic, de negrul absolut al nopţii dintre munţi, sporit de mugetul apei, un întuneric mai adânc decât bezna din sicriele grele de linişte, o mişcare străpungea sângele tenebrei, fierăstrăul apei fără început şi sfârşit îi rodea rărunchii, iar o femeie cât o smicea de salcie ţintea să plonjeze în gaura oarbă a nopţii. Comisarul din serviciile secrete se lansă într-o direcţie, trebuia să fie cea bună, auzul ei absolut prinse paşii Filoteei zdrobind pojghiţa îngheţată, avea pasul destul de mic, Medeea, cu picioarele ei lungi, putea să o ajungă din urmă, numai să nu-i iasă în cale, ei sau celeilalte, pe neaşteptate, gura căscată a prăpastiei. De cum auzise gheaţa trosnind, acceleră. Morţii mă-sii, înjură ea ca la DIO, mama morţilor mamii mă-sii! Din spate veni o rază. Era Teodora ieşind cu o candelă, dar de ce atât de târziu?! Mama morţilor mă-sii! Medeea lunecă. Parcă simţea suflul negru, nu rece, ci negru al abisului. Iar fugara coti uşor spre stânga câştigând încă o palmă de loc. Să n-o ducă elanul şi pe ea după călugăriţă în fundul văii, la asta se gândea Medeea când lumina din spate spori. Alerga şi stareţa. Nu scoteau un sunet. „Întuneric ca-n cur", cum spunea un soldat din paginile lui Céline, de-a dreptul ca-n cur. Degetele de la piciorul stâng i se striviră de un colţ rece, nici cele de la dreptul

nu o duceau mai bine, raza din spate mai înaintase, ar fi putut să se grăbească, în pantofi era-ncaltată, nu-n ciorapi, stareţa asta cu epoleţi nevăzuţi, hai odată, hai Teo, nu mă lăsa!… Dar piciorul drept îi lunecă. O auzi şi pe Filoteea în faţă, uşor spre stânga, îi putea simţi respiraţia în siajul de aer, o auzi gemând şi micşorându-se. Parcă o văzuse. Era ca şi cum întunericul s-ar fi desfăcut uşor în dreptul ei. Avea o singură şansă. Încetinise, ajunsese fără-ndoială pe panta care ducea la căderea verticală. Făcu să explodeze vorbele în graiul la care călugăriţa de obicei se clătina:

— Stoi, Nelea, Stoi! Şi se aruncă cu picioarele înainte în faţa fugarei, o alunecare pe gheaţă ca la fotbal. Cealaltă se-mpiedică de picioarele ei şi se-ntinse. Acum, îşi zise Medeea şi puse un genunchi pe poala rasei tăvălite pe jos, apoi şi mâinile pe corpul de sub haină ca nu cumva să se strecoare afară şi să se rostogolească spre gol. Sosi şi Teodora cu candela. Sângele doamnei comisar DIO curgea pesemne din mai multe surse, se zdrelise rău făcând alunecarea aceea, dar altfel, Filoteea ar fi fost acum la baza Machu-Pichu-lui. O luase în braţe şi-i pusese mâna peste gură ca nu cumva să ţipe.

— Fără gălăgie, îi şopti lipovenește, iar fugara simţi a doua oară strânsoarea de nedescleştat şi auzi, tot ruseşte, vorbele de mai înainte: Doar n-o să las suflet de om să piară sub ochii mei ori din pricina mea… Şi nici pe tine nu te las să te omori, e păcat împotriva Duhului Sfânt, aşa ceva nu se iartă în vecii vecilor!

— Dă-mi voie să ţin şi eu, o rugă stareţa.

— Nu. Tu ia-o înainte cu lumina că e întuneric ca-n cur!

XVIII

Celelalte două călugăriţe aprinseră becurile electrice în încăperile lor, mănăstirea se trezi. Medeea înţelese că totul s-a terminat abia după ce se închise în spatele ei uşa dinspre afară a vestibulului, făcând ca timpanele să i se elibereze de apăsarea vuietului alb al căderii de apă. O întinse pe Filoteea pe pat şi aduse mai aproape icoana Maicii Domnului. Sângele îi picura din vreo trei locuri pe preşurile din chilia vecinei sale.

— Sânge! urlă dintr-odată Nela de la Sulina, sânge mult, e al meu, dă-mi-l înapoi, sângele meu şi-a lui tata!

Se ridicase-n capul oaselor tocmai când Medeea voia să iasă să-şi aplice bandaje pe răni. Ochii Filoteei nu o priveau pe sora sa întru călugărie, ci peretele din faţă, ficşi, mari, strălucitori, cenuşii, metalici. Medeea desprinse lame lungi de gheaţă de pe la încheieturile sale şi i le puse celeilalte pe frunte.

— Valuri, valuri reci, ţipă din nou fugara, apa morţilor!

Intră şi stareţa. Poate auzise, poate nu auzise strigătele. Se uită la cele două femei şi le chemă pe Alexandra şi Anastasia să stea cu tovarăşa lor. Medeea se retrase în baie şi se spălă de sânge la robinet. Apa de pe fundul chiuvetei se înroşi într-o clipă. Teodora apăru cu dezinfectanţi, cu feşe şi cu seringi. O trată la iuţeală pe Medeea apoi îi făcu Filoteei o injecţie. Când văzu acul, pacienta zbieră din toţi plămânii:

— Cuţitul! Luaţi-i cuţitul!

Nu se mai îndoia nimeni că, odată sfâşiată de crizele Filoteei, liniştea aparentă a mănăstirii va fi greu de cicatrizat. Stareţa dispuse ca Alexandra şi Anastasia să nu se mişte de lângă camarada lor adormită după injecţie şi se înfăţişă apoi în chilia surorii Elena. Pe aceasta o durea fluierul piciorului stâng straşnic râcâit de asperităţile stâncii. Discuţia o deschise chiar ea intuind că sosise clipa marilor limpeziri:

— De ce ai întârziat atât de mult cu lumina, voiai să mă vezi zdrobită de pietre, voiai să scapi de mine?

— Am întârziat o secundă, iartă-mă. La bănuielile tale, trebuie să mărturisesc de-a dreptul că am pregetat fiindcă ţi-am luat pistolul de după icoană cu gând să-l păstrez… Dar, după o clipă, l-am pus la loc. Am vrut să-l iau de vreme ce te auzisem că te-ai gândit să-l foloseşti pentru lichidarea lui Lucian. Mă gândeam că la cine ştie ce puseu de al tău, cu el ai fi în stare să ne termini şi pe noi… L-am pus însă la loc dându-mi seama că fraza ta cu pistolul şi cu zăpada din munţi care ar putea ascunde un cadavru, fusese, ca reflex profesional de al tău, o frază de punere a mea la încercare. Am aşezat arma în spatele Sfântului Nectarie şi am ieşit cu candela.

— Iar eu, ademenită şi sechestrată aici, aş fi putut să crăp de o sută de ori încercând să salvez un suflet… Din ce? Zic şi eu ca voi: din ghearele demonului suicidului, cel mai greu păcat, unul de neiertat, păcatul Iudei din cărţile voastre! Dar, la urma urmei, Evanghelia e cartea ta de căpătâi, Teodora?… Sau instrucţiunile KGB-ului globalizat?

— Nu mai ridica glasul, sunt celelalte maici dincolo!

Medeea coborî tonul:

— De ce n-ai zăbovit înăuntru, rămâneai şi cu pistolul, şi cu două cadavre în prăpastie?… Te-oi fi temut, cu două moarte pe cap, că vine ancheta cea mare peste tine?

Gazda se mai spălă o dată pe mâini de sânge în ligheanul adus în odaie.

— Mi-am mărturisit slăbiciunea, ispita nenorocită, spuse stareţa, cred c-am şi răscumpărat-o venind iute şi la timp cu lumina…

— Lasă, doamnă colonel, judecata asta în seama lui Dumnezeu, zâmbi Medeea, lasă-i Şefului belelele cele mai grele că aici, pe Pământ, altcineva vă comandă. Ia să vedem, aşa, ca-ntre aliaţi, ca-ntre complici, cine vă porunceşte?

Deşirată, neagră-n veşminte, albă la păr, stareţa se ridică. Din ochi căuta ceva, cerceta. Îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele pe ambele feţe. Vorbi:

— Se aburesc de la diferenţa de temperatură, am intrat din frigul de afară aici, la tine e cald, s-a depus o ceaţă pe sticle. Mă uit după o carte, aşteaptă puţin, trebuie să fie pe undeva, dacă nu, merg la mine şi o aduc. Uite-o, *Mărturii despre Sfântul Serafim de Sarov*! Răsfoi îndelung până căzu peste pasajul căutat şi-i dădu citire: „Când se arată ochilor omeneşti o mare putere a binelui, ea nu este singură, nu lucrează numai prin sine. Dincolo de ea, nevăzute, se află adevăratele puteri, taine mărunte, ascunse-n chipuri şi osteneli de fiecare zi. Căci Dumnezeu nu-şi dezvăluie puterea de-a dreptul ca omul să se teamă şi să facă binele numai de frică. Domnul lucrează prin tainele smerite de oriunde, dar nu de pretutindeni. Iar când hotărăşte ca puterea binelui să se arate spre pilduire şi învăţătură, lucrează numai prin sfinţii săi".

— Sincer, comentă Medeea după câteva secunde de tăcere, n-aş prea crede că tu eşti sfânta aia prin care se lucrează binele.

— Păcatul tău să fie, o spun cerându-i Domnului iertare, dar trebuie s-o spun.

— Fie păcatul meu, maică stareţă, dar de ce-mi ascunzi numele căpeteniei sfinţilor mucenici din Sevastia?

— Cum să se ridice, soră, un comandant din rândul celor ce s-au dăruit pe ei înşişi ca jertfă? Ce comenzi să le dea? Ar fi avut o căpetenie dacă i-ar fi îndrumat Domnul să-şi înfrunte călăii, dar altfel a dorit Cel de Sus să lucreze prin ei. Cel de al patruzecelea, cel intrat singur în lacul îngheţat în locul soldatului cu credinţa frântă, nu a cârmuit pe

nimeni, s-a rânduit printre ceilalţi, nu s-a ivit cel dintâi înaintea tiranului la ieşirea pe ţărm… E un basm de-al Filoteei de dragul coroanei care l-a căutat pe acest martir, al patruzecelea, vârtejul de lumină plutind şi întârziind în aer până în clipa când a avut pe cine să încunune, adică tocmai pe oşteanul creştin ce s-a alăturat celorlalţi în apa îngheţată. Asta l-a singularizat, dar nu l-a făcut mai martir decât camarazii săi.

Pe ton scăzut, cu vorbe măsurate uneori, alteori cu şarje ironice din partea Medeei, disputa merse înainte. Aşa-zisa soră în monahism pretinse că are dreptul să ştie nu că se află aici prin graţia Sfinţilor Sevastieni, ci să ştie cine o sechestrează, „cine te salvează", o corectă Teodora. Trecură apoi mai departe şi se arătară de acord că numai păstrarea secretului unei acţiuni riscante îi garantează acesteia succesul, iar stareţa căută să pună capăt controversei cu o sentinţă:

— Mi-ai fost dată în grijă, nu am voie să ţi se întâmple ceva rău, fac şi eu ascultare faţă de alţii mai puternici sau mai tăinuiţi. Va veni ziua, nu ştiu când, dar simt că nu e departe, când vei afla câte ceva despre noi şi vei intra în… (ezită căutând cuvântul potrivit) nu în echipa…

— În falanga, interveni Medeea.

— Nu.

— În comando, veni şi a doua aluzie.

— În frăţia, da, în fraternitatea noastră, găsi Teodora termenul. Nu este împotriva convingerilor tale, de aceea te-am ales. Ştii prea bine, fără să-ţi spun eu, că nu e bine să pleci de aici până nu se schimbă ceva în altă parte. Dacă pleci de una singură, noi nu vom mai şti nimic de tine, nu te vom putea cunoaşte, nu te-am văzut decât pe ecrane.

— Iar tăinuiţii din frăţia voastră ofiţerească, ei au decis că trebuia să mă nasc în Serbia şi să mă călugăresc sub numele de Elena?

— Poate ei, poate eu…

— Mă bucur că, în sfârşit, recunoşti că ei există. Iar tu, că poate tu m-ai botezat şi Nina Popii, şi sora Elena, tu de ce nu mi-ai ales ca loc de naştere vreun sat pierdut din România asta lungă şi lată, ci ai avut nevoie de Vârşeţ, în Banatul Sârbesc?

— Bănuiesc că ştii foarte bine.

— Nu mi-am dat seama, Teodora, chiar de la început la ce v-aţi gândit. De aceea te-am rugat în seara de luni să-mi repe ţi datele identităţii stabilite.

— Dar acum știi cu siguranță?

— Mă întreb oare ce știi tu?…

— Același lucru, că România nu are tratat de extrădare cu Serbia și că, la nevoie, ai putea fi salvată la Belgrad, iar de acolo…

— Văd că e tot ca pe vremea comunismului, ne obținem libertatea, ne salvăm fugind în Iugoslavia… Cu noi, sârbilor le-a rămas aceeași frontieră. Atâta doar că acum nu trebuie să ne aruncăm în Dunăre pentru asta sau mai știi?

— Știu că înoți bine, dar nu ți's e va cere așa ceva, punctă cam iritată stareța.

— Și ia spune-mi, la câți anișori a murit adevărata Nina Popii din Vârșeț? Eu, în serviciul meu secret, am fost instruită că așa se înlocuiesc identitățile: iei un nume de copil de pe o piatră dintr-un cimitir nesuspectabil și i-l dai obiectivului care trebuie să fie născut cam în anul în care s-a ivit pe lume și cel dispărut între timp. Unde ați găsit-o pe fetița asta, chiar la Vârșeț sau la Pancevo, la Novi Sad?

— Te pricepi mai bine decât mine. Eu am primit doar numele și locul nașterii într-un mesaj. Pe cel de soră eu ți l-am pus din pricina popularității lui. Dacă tot te cheamă Medeea „de ce să nu-l înlocuim cu al doilea nume ca frecvență pe la noi, cu Elena.

— Știi ceva, Teodora? Vedea-m-aș la Belgrad!

— Nu vei pleca încă, spuse stareța luând mâna gazdei într-a sa. Așa că, până una, alta, ți-o dau în grijă pe Filoteea. Stai cu ea, vorbești și rușește, își va reveni în câteva zile, bagă de seamă ce spune, ce-i scapă, te pricepi. Hai, odihnă! După aceea, le schimbi pe Alexandra și pe Anastasia. Nu fi îngrijorată, suntem pe aceeași corabie, eu și cu tine, plutim, dar încă nu pot să-ți arăt de unde bate vântul.

— Oare ce știi tu, Teodora și nu știu eu?…

— Dar câte știi tu, Medeea, de care eu n-am auzit nici măcar în povești? Avem de vorbit mai târziu.

Ziua aceea de vineri, i-a stârnit Medeei cele mai multe îngrijorări de când părăsise București. Oare numai Teodora făcea parte din ordinul care o adusese aici sau și celelalte suflete de la Machu-Pichu se învârteau ca rotițe mărunte în aceeași mașinărie?… Iosif se afla cu siguranță la anume comenzi ori la niscai manete de execuție. Trebuie că știa și el multe. Nu apăruse încă. Să fi plecat cu Lucian ori să nu fi ieșit din chiliile lui? Greu de presupus că pe parcursul tentativei de fugă de azi-noapte ar fi putut să se abțină să nu

iasă… Dar uite că nu era pe nicăieri. Iar Teodora, în cazanul sub presiune în care se afla, uitase detaliul cu Iosif.

Nu suflase nimic despre popă însoţindu-l până jos pe Lucian. Pesemne că-şi dăduse seama şi i-o va spune mai târziu.

XIX

Pe Anastasia şi pe Alexandra le trimise la utrenie şi se aşeză la căpătăiul vecinei sale de chilie. Filloteea dormea, se zvârcolea şi vorbea în somn. Se lupta cu întunericul interogând cu disperare o putere nevăzută:

— De ce a sclipit? A sclipit întunericul, de ce… plin de ţânţari…

Noaptea deltei înţesată de ţânţari era cea dintâi imagine la care trimiteau cuvintele ei. Dar în cele din urmă se trezi. Se trezi din somn şi atât. Părea că nu mai doarme. Se întorsese cu faţa de la perete şi o împungea din priviri pe Medeea. Ochii ei parcă aveau acum cârlige, iar vederea se agăţa cu ele de ţintă. Infirmiera îşi contempla şi ea în linişte pacienta. Mai mult ca oricând regreta că nu stăpâneşte un meşteşug al mâinilor, tricotatul, poate împletitul, împodobirea ţesăturilor cu acul. Nu deprinsese rucodelia, asta se învăţa în mănăstiri ca să te poţi ocupa în principal de îndatoriri sufleteşti ori de vegherea unei bolnave ca Filoteea. Alţii ar fi spus că e vorba de o posedată.

— Mama, spuse ea la un moment dat şi tăria privirii ei la capătul căreia o ţinea pe Medeea ca pe un gândac, slăbi. Se cufundă într-o somnolenţă incertă. Sub plapumă, fusese vârâtă cu rasă cu tot şi totuşi, avea din când în când frisoane. Vorbea cu maică-sa: O dată măcar dacă mi l-ai fi lăsat şi mie, o dată… N-am vrut să-l iau. M-a dus cu barca, stăteam în genunchi, ştii ce mi-a spus? (şi ţipă la mama ei): Vezi că nu ştii! Că el e ca Iosif, tu ca Maria şi eu ca pruncul Iisus, aşa suntem, nu se atinge de noi… Dar tu te atingi de el, v-am auzit noaptea, v-am auzit… Dacă n-ar sclipi întunericul!…

Se porni după aceste vorbe să sforăie uşor. Medicul din staretă mai trecu o dată să-şi vadă pacienta, cerându-i Medeei să-i dea de veste când s-o trezi ca să vină să-i mai facă o injecţie. Fruntea fugarei ardea de cele 39 de grade din termometru. După alte două ore, încă mai dormea. Medeei i se alătură Alexandra care-i spuse că nu era

pentru prima oară când Filoteea trecea prin asemenea ispăşiri. Nu încercare de fugă adică, ci febră şi aiurare. Alexandrei îi mai mărturisise câte ceva despre familia sa de la Sulina. Acolo nu putuse să îndure omul de marmoră din tatăl ei vitreg. Mult bine le făcuse, ei şi maică-sii acest bărbat pe cât de trebăluitor pe atât de neauzit. Nu vorbea mult şi, cu toate că meşterea întruna, nu stârnea aproape niciun zgomot. Fata îl surprinsese odată aşezând binişor o cârpă moale pe creştetul teşit al dălţii în care urma să lovească cu ciocanul. Fără ca el să râdă des, adusese multă voie bună în casă, mai cu seamă fiindcă mama nu mai umbla încrâncenată, nu se mai plângea de tot şi de toate, nu-şi mai zorea şi bombănea fiica. Ba chiar îi spusese într-o seară:

— Ce frumoase-s toate păsările astea care vin de pe mare să înnopteze în baltă, vezi, lasă pe cer o dâră ca un lung nor alb. Nici nu cred c-aş putea trăi în alt loc de pe lume. Înainte de Grigori, povestise Filoteea, nu ai fi auzit de la mama ei asemenea vorbe. Se văicărise mereu la supărare că primul ei bărbat, marinarul, nu se pricepuse să o ia şi pe dânsa de aici şi s-o ducă pe un ţărm cu smochini şi portocali. Dar acum, cu noul tată, cele două femei se văzură pe nesimţite scutite de a mai merge pe la cumetre ca să împrumute una sau alta, câteodată chiar şi bani. Cu bărbatul acesta, casa se umplea de la o zi la alta de cele trebuitoare, iar banii începură să nu lipsească.

— Da, se trezi dintr-odată Filoteea preluându-şi de la Alexandra povestea „mama a rămas uimită văzând că bărbatul pe care şi-l alesese şi-l câştigase atât de uşor, îi lăsa ei toţi banii, oprindu-şi doar pentru nevoile mărunte ale meşteşugului şi pentru ziar. Tata i-a înţeles mirarea şi i-a spus: „Eşti femeia care mi-a dăruit o casă, cealaltă femeie mi-a stricat-o!”

— Care femeie? întrebă Medeea.

— Aşa a zis mama, eu ce pot să vă spun? replică bolnava. Se interesară dacă se simte mai bine, dar ea continuă: Lui Grig i-am stat din ce în ce mai des în preajmă la lucru. Şi fiindcă ieşea cu mahuna la tras setca pe fundul mării, i-am spus că vreau să mă ia şi pe mine. Ne-a luat pe amândouă într-o duminică în lotca lungă şi ne-a scos departe în larg. A cârmit spre dreapta ca să nu ne abată curentul galben al Dunării pătrunsă în mare. Pe plaje neumblate ne-a dus, zburau toate păsările din calea noastră, se temeau aşa cum vă temeţi voi acum de mine. Ştiu cine sunteţi, ştiu bine, şi tu Sanda, şi tu Elena! (Tăcu o vreme. Nimeni nu scoase un cuvânt, cele două infirmiere schimbară doar priviri

mirate între ele). Iar Filoteea reluă: Nimic nu v-ar putea bucura şi pe voi mai mult ca zmeul uriaş din foaie groasă de plastic, cu aripioare de stuf pe margini şi ascuns de tata sub o prelată. L-a legat de prora bărcii, iar la vânt, zmeul a zvâcnit o dată în sus, apoi încă o dată.

Să fi fost efortul acestor fraze prea mare? Filoteea readormi. Medeea îi ceru Alexandrei să-i aducă pix şi coli de hârtie. Nu voia să mai scape vorbele pacientei sale, iar gândul la fabuloasele echipamente de înregistrare de la DIO o făcu să scrâşnească din dinţi de indignare. În următoarele vreo două ore şi jumătate, prinzând-o în stări de semitrezie, o ademeni pe călugăriţă cu nume şi cu imagini. I se adresă pe numele laic, când Nela, când Nelea. Iar aceasta reacţionă din nou la limba rusă şi povesti, ba într-o limbă, ba într-alta, cum ea şi maică-sa, în barcă, nu-şi puteau dezlipi ochii de la sfoara care se desfăşura mereu dintr-un ghem străbătut de un miez de metal şi de la zmeul împins tot mai sus de jocul vântului. Tot mai sus şi mai mic până când dădu să ţâşnească. Dansa pe cer. Sfoara se deşirase până la nod şi zbârnâia de dreapta şi de întinsă ce ajunsese. Barca se clinti uşor din popasul ei şi prinse să se târască în direcţia vântului. O trăgea după sine pata brună de pe cer ori umbra ei pâlpâitoare pe unduirea din faţa lor, de parcă pasărea aia lată cât un hexagon ar fi înotat valsând şi dându-se pe spate, răsturnându-se pe stânga şi planând, înţepenind locului şi prinzând a tremura ori făcând câte o scurtă plecăciune.

— „Unde ne duce”? a-ntrebat mama. „Departe, spre răsărit”, a răspuns tata.

„Cât de departe”? m-am băgat şi eu. „Departe, până pe ţărmul opus al mării, în Gruzia, până acolo nu ne oprim”. „Nu glumi, Grişa”, s-a neliniştit mama. „Nu glumesc, ajungem la gruzini, dacă nu ne opresc minele din mijlocul mării… Stau acolo din al doilea război mondial, toate vasele le ocolesc, nu le-a adunat încă nimeni”.

La o informaţie ca asta, Medeea se arătă curioasă:

— Chiar aşa să fie, n-am auzit încă de mine în largul Mării Negre.

— Dacă spune tata, aşa e, răspunse Filoteea şi se porni pe plâns.

Medeea simţea că i se-nchid pleoapele. Trăgeau şi ele greu după o noapte nedormită, plină de senzaţii tulburi. O rugă pe Alexandra a cărei fire prietenoasă o descoperea acum, să stea cu bolnava şi să noteze tot ce spune ea trează, prin somn ori aiurând. Teodora sosi cu feşe, tincturi şi seringi pentru ambele paciente. Îi schimbă Medeei bandajul de la gleznă, iar celeilalte îi făcu o nouă injecţie.

Doamna comisar DIO, retrasă la ea în chilie, se-ntinse chemând în sfârşit somnul după atâta imprebizibil. Ochii lui Nectarie poposeau din nou din icoană direct în ochii ei. Nu-i-i mai izbutiră închipuirile cu insule greceşti. Nu-i dădea pace gândul la o regiune colinară unde aterizase acum patru ani cu elicopterul. Prima faţă omenească ce-i ieşise în cale pe acel versant al Carpaţilor, fusese a unui negru care o salută cu „Bine venit, persona muy grata! Salută la tine Statul Alabama!" Faţă mai neagră ca a negrului de Alabama nu mai văzuse la om, dar întunericul de care dădu peste câteva zile i se păru şi mai intransigent ca mutra americanului. Ajunsese, pe baza unei selecţii necruţătoare, la închisoarea secretă CIA de pe teritoriul României, negată oficial cu vehemenţă în faţa oricui, duşman sau aliat, un loc unde avea să petreacă trei luni cât trei ani, cât treizeci de ani… Trei luni de cumpănă din anii ei pe pământ. Şi le amintea, cele 93 de zile, poate că în fiecare ceas, dar rar întârzia în ispită. Îi dădeau putere aceste amintiri, o menţineau în zbor.

Privi şi spre icoana Mariei, şi spre ochiul de ziuă din fereastră. Adormi şi îl visă pe moşul Sabin în lagărul de la cercul polar operând-o aproape pe viu pe nevasta comandantului sovietic, lucrând calm, neţinând seamă nici de ţipetele femeii, nici de pistolul bărbatului ei ţintindu-i tâmpla stângă. După un somn pe cinste din care credea că se va trezi vineri seara, o întâmpină o lumină mai crudă şi toaca dimineţii de sâmbătă. Se spălă în grabă şi trecu în chilia vecină. Alexandra, toată numai zâmbete, îi întinse trei coli pline de notiţe scrise mare şi lizibil. Veghease până ieri seară. O înlocuise Anastasia, iar ea revenise spre ziuă.

— De gardă, fetelor, ne-a spus maica stareţă, de gardă. La semnul surorii sale spre bolnavă, continuă: S-a zvârcolit mult, s-a şi rugat. Se trezea, bolborosea ceva, poate că şi vorbea şi iar adormea.

Medeea apucă să dosească foile înainte ca Filoteea să se deştepte de-a binelea. Se ridică din pat şi hotărî că se cade să meargă la biserică să ţină rânduiala. Până la urmă sora ei se învrednici să o convingă că, înainte de toate, se cuvine să fie consultat termometrul. Arăta 38 de grade, semn că pacienta trebuia să fie oprită în cameră.

— Tu mă ţii aici, Elena, ca să smulgi întruna bucăţi din viaţa mea, ce tot vrei să ştii şi pentru cine? Ţi-am zis că Lucian nu crede că eşti cine spui că eşti şi că tu eşti de fapt altcineva! Şi eu cred asta şi n-am să-ţi scap un sughiţ despre Grig, despre el tac până la moarte!

Pe Medeea o uimi iuţeala cu care, la vederea ei, pacienta se conectă la obsesiile ei din ziua precedentă.

— Nu, Nela, îi răspunse blând. Ce doresc eu să te-ntreb, ţine de curiozitatea muierească obişnuită: vorbeai de un american că te-a învăţat să tragi cu pistolul. Înseamnă că aţi fost destul de apropiaţi, cum de nu te-ai măritat cu el?

— N-am avut nimic cu el. Îmi plăcea şi nu-mi plăcea Dock, aşa-i ziceau toţi, Marine Dock. Nu se uita la mine ca la o femeie decât cu whisky la bord, altfel, se juca cu mine ca eu un copil, era zdravăn cât un bivol, a ridicat barca tatii pe umeri cât ai clipi. Dar mă rog pentru el, ţin mult la Dock, m-a salvat de la pieire, că de nebună am fost nebună şi încă mai sunt. Dacă-mi dai pistolul, îţi arăt cum se trage, mi-a arătat şi el mie, dă-l încoa! (Aşteptă 20 de secunde fără ca Sora Elena să scoată o vorbă). Aha, făcu Filoteea, doamna comandant maior nu vrea să se vadă dezarmată ta, cum îi zici? Ciupi-Mucii?

— Machu-Pichu, draga mea, dar sună bine şi cum ai zis tu. Dacă vrei îmi spui, dacă nu… Dar cred că v-ar fi stat bine împreună oricât de zdravăn era el. Tocmai contrastul ăsta, el solid, tu ca un lujer, face de multe ori casă bună. Apoi e amuzant şi atrage prieteni.

— Ehei, tu ai trăit altă viaţă, Elena. Pe mine, el m-a cules din insula aia pustie, numai eu şi păsările, am crezut că mă mănâncă chirele de mare… Ştii cum făceau? Se apropiau de mine cârduri-cârduri, mă încercuiau. Dădeau un pas, o mişcare de picior de pasăre înapoi, se-nfigeau mai bine cu ghearele-n nisip, după care înaintau o jumătate de metru. Întindeau ciocurile şi chirăiau cumplit toate odată. Mă chinuiam să mă ţin în picioare, mă temeam că, dacă mă las pe vine, dacă pic, mă vor ciuguli, mai întâi ochii, dup-aia… Stăteam singură, mă înţelegi, pe toată insula, o sprânceană de nisip în mare, tufe cu flori pe ici, pe colo, dune de nisip, chirele astea îndre dune şi pelicani. Pelicani uriaşi. Când a trecut un stol din ăla pe deasupra mea, cu o umbră grea ca un tăvălug, am căzut. Dar m-am ridicat îndată, chirele deja înaintau. Şi se uitau la mine, cum să-ţi spun, fiecare cu doi ochi de piper încins care-azvârleau înainte un cioc galben şi toate împinse din urmă de nişte aripi de argint… Da, da, nu crezi, dar erau argintii ca crucea din biserica noastră. Toate odată… M-am ascuns în zorii zile între două dune, nu-ţi spun că acolo m-au găsit. Stăteam în văiuga aia şi nu puteam urca pe dună că acolo erau ele. Când au vrut prima oară să se repeadă la mine, m-am apărat cu o floare mare,

violetă. Am smuls-o de pe o tufă şi floarea aia le-a făcut să dea înapoi. Câtă vreme am avut la îndemână flori violete, le-am ţinut la distanţă, culoarea lor li se uita în ochi şi le speria. Iar cu florile galbene n-am putut să mă apăr. Mi le-au atacat, le-au ciugulit şi gata, urmam eu…

Filoteea parcă-şi povestea visul de peste noapte. Alexandra pregătise între timp câte o cană mare de ceai pentru tovarăşele sale şi plecă la utrenie. Filoteea luă cu plăcere cana, sorbi din ceai şi păru că se liniştește.

— Iartă-mă, dar cum ai ajuns acolo, ai naufragiat, te-a părăsit cineva?

— Am fugit, Elena, am fugit cu barca lui Grig ca să mă rup de el şi să mor, să dau cu lotca de nişte mine din război împrăştiate prin mare şi să fiu făcută praf, să cad pulbere în apă şi nimenea să nu mă mai ştie… Dar m-a păzit, cine să zic? Unul din mucenicii de la Sevastia cărora le-a fost dat să piară în apă. Pe atunci nu ştiam nimic de ei, dar unul din ei a fost…

— Ţi-a dat sfântul vreun semn?

— Nu mi-a dat că ei erau patruzeci, iar unul dintr-înşii şi-a făcut milă de mine sau poate că toţi i-au dat unuia ascultarea asta, să vadă de-o nebună fugită pe mare asupra nopţii cu barca ocrotitorului ei, iartă-mă Doamne că nu mai scap de osândă! Şi m-am dus, cum îţi spun. Grig era plecat la Cardon după daraveli de-ale lui. M-am dus spre seară, am luat barca şi am ieşit vâslind în larg ca la o plimbare prin apusul Soarelui. Tu nu ştii cum e asfinţitul pe mare când înaintezi către răsărit… Luneci înainte cu barca şi simţi că-n spatele tău soarele, cât o împărăţie de lumini şi de priviri, se cufundă, iar lumina şi-o culcă pe apă. O culcă, pricepi, tu vâsleşti o vreme la înălţimea ei, nu mai sus, nu mai jos şi deodată, simţi că o umbră prinde să crească din tine. Te întorci şi nu mai vezi ghemul soarelui, numai văpaia lui urcând în aer gata să fie frântă de linia întunecată a apei. Şi, când mă gândeam că poate ar fi mai bine să mă întorc, a căzut noaptea ca un capac. Aşa, pe mare. N-ai dealuri, n-ai copaci, n-ai văi şi maluri. Cade peste tine şi eşti singură. Singură şi eu. Îmi luasem apă, o pălărie de prune, o pâine şi nişte peşte sărat. Înserarea aia mi-a sleit vâslitul. Am început să mă rog, mă învăţase Grig, mai întâi Domnului Iisus, apoi Maicii Sale şi la urmă, sfântului Nicolae, păzitorul marinarilor. Şi s-a pornit vântul să bată. Întuneric de-a binelea, câte o stea ici şi colo, nori, nori, nori. Pe lumina zilei, cerul nu se-ntorsese a ploaie, dar mai ştii? Iar puterile, şi

câte puteri am eu, m-au lăsat. Muşchii îmi înţepeniseră, aveam, cum se cheamă, aveam…

— Crampe.

— Da, aşa cred, mă dureau toate mădularele, tot corpul. Deodată, n-am mai zărit nicio stea, numai o apă neagră sclipind. Nu ştiu dacă mă poţi crede, dar strălucea întunericul! Şi parcă lucea întunecat şi din aer, nu numai din apă… O fi lucit luna dincolo de nori şi s-or fi cernut raze de ale ei nevăzute prin plasa mai subţire a norilor că altfel cum?… Lotca se clătina câteodată brusc de parc-ar fi trecut o dihanie mare pe dedesubt. Nu vedeam nimic, n-auzeam nimic afară de plescăitul vălurelelor în bord. Când am pus mâna pe vâsle să trag în ce direcţie mă ducea prora, am învârtit barca-n loc şi nu mai ştiu încotro a tras-o curentul. Ţin minte că mă tot duceam, parcă eram ameţită, apa aia, cât era ea de închisă la culoare, dădea un luciu care se muta drept în ochii mei. N-am putut suporta asta, m-am întins pe spate. Iar a trecut duhul ăla pe sub luntre, iar m-a înnebunit! Când le-am cufundat din nou în apă, vâsla din dreapta a sărit singură-n barcă să mă lovească. Mă tem că am leşinat. Poate că m-am mai trezit şi am zărit departe nişte lumini care lunecau pe apă, se tot duceau şi am auzit şi o sirenă. Vaporul ăla dacă venea spre mine, nu m-ar fi văzut, m-ar fi copleşit, mă duceam la fund. Clipeau şi nişte faruri, greu mi-am dat seama că sunt faruri, spre dreapta, unul lăsat în urmă, poate cel din Sulina, nu s-arătase până atunci, altul în faţă, dar tot spre dreapta, sud-vest cum ar veni, mai mic, mai galben. Pluteam vasăzică spre miazăzi, când eu visam la calea spre răsărit, spre inima Mării Negre, la minele ei plutitoare… După a treia trecere a dihaniei pe sub barcă, s-a pornit şi vântul. Nu ştiu cum se făcea că bătea din toate părţile deodată. Era să cad de mai multe ori în mare, bine că n-am leşinat de tot, şi bine că nu mi s-a oprit inima-n piept când, la vântul ăla, ceva a-nceput să se zvârcolească-n barcă… Da, da, să se zvârcolească şi să fluture, să foşnească… Am ţipat. În noapte, nemaizărindu-l, uitasem de zmeul lui Grig. Când m-am dumirit că numai el poate fi, suflarea îl şi săltase, mi-l legăna, mi-l zdruncinau vâltorile aerului. Şi l-au înălţat, l-au împins în sus, nu-l mai vedeam decât din când în când. A tras al naibii luntrea după el, aş fi vrut să nu-mi iau ochii de la el ca atunci, într-o duminică, demult. Şi am ameţit într-un fel că nici farul din faţă nu-l mai vedeam de mărimea valurilor. Iar valurile alea toate erau întunecate, dar câte unul dădea o sclipire, se uita drept la mine, mă tot

lua la rost că de ce umblu eu printre ele, nu mai ştiu ce să-ţi spun. Dar n-am murit, m-am ţinut de marginile bărcii, nu m-am mai atins de vâsle, m-am lăsat învârtită, cum or vrea Sfântul Nicolae şi Bogorodiţa. Şi a fost să vină zorile ca un sânge peste mare, că aşa se iţea soarele din apă şi să fiu dusă de un curent ori chiar de zmeul meu, mai ştii, către o părere de altă culoare pe faţa lumii. Nu puteam să mă ridic. Zăceam pe spate nedezlipindu-mi ochii de galbenul zmeului în care băteau razele roşii ale răsăririi din apă. M-am ţinut de cârmă, aia nu sărea la mine. Mă mai proptisem în ea, dar degeaba. Acum am înşfăcat-o ceva mai strâns şi am ţinut cap spre geana de culoare închisă, trebuia să fie pământ la vest, jarul soarelui mă mâna din spate. Aşa şi era, un pământ galben, un deal de nisip de fapt după cum s-a dovedit. Hai să mergem în biserică!

Medeea decise să nu se mai opună. O va înveşmânta gros şi nu se va despărţi de ea. Dar mai întâi o obligă să termine ceaiul. Refuză să ronţăie nişte biscuiţi înainte de slujbă. Făcu şi ea la fel. Dacă n-ar fi procedat întocmai, dacă n-ar fi cedat rugăminţilor Filoteei, n-ar mai fi scos nimic de la ea. Îi stătu alături vreo oră şi jumătate, până când frigul naosului o pătrunse, febra crescu şi ceru să fie dusă înapoi în chilie. Se rugase şi româneşte şi ruseşte tuturor sfinţilor de la Sevastia. O auzea cum le înşiră din buze numele repede, ca pe ale unor tâlhari. Întoarsă în odăiţă, Filoteea îi spuse:

— Te ţii de capul meu ca orbul de bâtă! Nu pricep ce şi cui vrei să-i raportezi mai departe şi cu ce folos! Poate faci bani, că Mamona să vă ştie pe voi, ăştia din lume!

După aceste vorbe, cu febra crescută, se lăsă îndopată cu pilule şi vârâtă în pat. Veni şi stareţa şi o mai înţepă o dată. Somnul îi făcu bine pare-se, nu se mai zbătea, nu mai gemea. Se deşteptă peste două ore.

— Tot aici eşti? o înfruntă pe Medeea. Crezi că dacă n-ar fi fost om cinstit, Dock i-ar mai fi înapoiat barca lui Grig? Toată trupa de puşcaşi marini a plecat la Sulina ca să i-o ducă. Şi dacă n-ar fi fost bărbat adevărat, crezi că n-ar fi putut să mă tăvălească prin nisipurile de pe Sacalin?… Că aia era insula, el mi-a spus. Patrulau cu nu ştiu ce navă de-a lor şi au văzut barca mea. Zmeul se lăsase şi el pe ţărm. Coborau pescăruşii şi-mi mâncau peştele şi pâinea, ba şi prune înghiţiseră. Am făcut şi atunci, tot aşa, febră vreo trei zile. Bine că a ştiut unde să mă ducă: la adăpostul femeilor abuzate de bărbaţi, n-avea

importanţă că nu am bărbat, conta faima armatei americane, m-au primit îndată. Dar ia spune: tu cine crezi că a fost duhul ăla care mi-a trecut pe sub barcă? Dă-mi icoana Sfântului Nicolae!

Medeea se temu să răspundă, cine ştie ce reacţie i-ar fi stârnit. Oftă a chibzuinţă. Trecuse un minut. Ţi-am pomenit de el când am fost pe munte, reluă Nela de la Sulina, numai el putea fi din adâncuri, taică-meu ăla din mare cu care mă tot ameninţa mama. Fugeam de un tată şi dădeam de altul, asta a fost soarta mea, aşa să ştii!… Cu unul pe ţărmuri şi pe mare, cu altul în fundul mării… Cu unul în lumea de aici, şi-mi era cu neputinţă să mai stau alături de el, cu celălalt în lumea de dincolo şi nu izbuteam să trec hotarul spre el… Tu, soră, ce-ai fi ales?

— Pe american.

— Ei, se juca cu mine. Îmi tot făgăduia că o să mă ducă la el în Louisiana, o să-mi dea să mănânc curcan şi o să mă înzdrăvenesc… Îmi plăcea că-mi spunea Nell.

— Şi mai ştii ceva de el acum?

— Un ticălos, până la urmă, dar l-am iertat. Atunci însă, la azilul abuzatelor din Constanţa, mi-am pierdut minţile pentru câteva săptămâni… A venit un camarad de-al lui şi i-a spus directoarei noastre de la azil că Dock se găsea în elicopterul care a căzut în mare decolând din Turcia. S-a dovedit mai târziu că el n-a fost la bord, voia însă să scape de mine. Pleca de la baza din Dobrogea în altă parte şi a ţinut să-i pierd urma. Când am văzut că tatăl meu natural e pe fundul mării, că ăsta care putea fi omul meu ajunge tot acolo, că eu mă gândisem s-o iau pe mama cu barca şi s-o răstorn, ea să se-nece că nu ştia să-noate, iar eu să scap ca să rămân cu Grig, când mi-am mai dat seama că eu voisem să mă arunc cu minele alea în aer şi-n apă şi că Dock mă culesese dintre fiarele cu aripi, mi-am pierdut, pierdut, pierdut minţile. Am zis că sunt o piază rea pe lumea asta şi că toţi cei care trăiesc în jurul meu, pier în mare ori stă cineva să-i dea pradă mării. Asta-i. Acuma, lasă-mă că vreau să dorm şi să-l visez pe Grig. Dar şi pe Elizabeta s-o visez, mi-e dor de ei.

Medeea închise uşa odăiţei vecinei sale, încuie uşa vestibulului şi propti un scaun în ea, apoi se retrase în cămăruţa sa. Luă notiţele Alexandrei. Minune! Obsesia Nelei de la Sulina cu pieritul în mare se confirma. Alexandra consemnase vorbele ei aşa cum le auzise: „Grig! Nu mai spune că n-ai ştiut că Nastia va pieri în apă! Ai ştiut şi de-aia ai lăsat-o să fugă cu mahuna ta şi cu ibovnicul ei, altfel, n-o lăsai… Spune

drept c-ai lăsat-o ca să poţi veni să mă-ntâlneşti pe mine!… Şi să mă opreşti ca nu cumva şi eu să sfârşesc ca Nastia, ai iubit-o pe curva aia?… N-a fugit la Odessa cu ibovnicul, nici în Insula Şerpilor n-a ajuns, n-au împuşcat-o grănicerii ucraineni de acolo cum spui, e pe fundul mării, mi s-a arătat mie, iar tu strânge-mă-n braţe, nu te mai uita la mine ca la un peşte mort! Ce, te temi c-o să răsturnăm mahuna?…”

Medeea îşi făcu semnul crucii şi descifră mai departe: „De ce te tot lauzi că tu eşti Iosif, maică-mea-i Fecioara Maria, iar eu aş fi Iisus, mereu pruncul Iisus?… Nu sunt Iisus şi nu vreau să mor ca El! Ce crezi tu, tata Grig, că dormeam când mi-ai sărutat ca un apucat poza?… Credeai că dorm, ai?… Nu dormeam şi vreau şi eu să-ţi sărut, dar nu poza, nu cartonul, nu diavole, tu nu eşti Iosif cum nici eu nu-s vreo sfântă! Strânge-mă, nu mă lăsa să mă arunc în mare!”

Rândurile următoare îi mai smulseră doamnei comisar un oftat uluit: „Zici că dacă nu accept ca tu să fii Iosif, maică-mea Fecioara şi aşa mai departe, iei tărpanul de stuf şi te scopeşti ca birjarii muscali?… Fug pe mare ca să pier, fug să dispar, fug să nu te văd cu tărpanul în mână, că eu Iisus nu vreau să fiu!

Îşi luă toate măsurile de prevedere cu înccuiatul uşilor şi merse la stareţă invitând-o să-i arate ce dobândise. Teodora avea treburi de ale ei la începutul după-amiiezii de sâmbătă, făgădui că va veni mai târziu. O rugă totodată pe Elena să vegheze în continuare asupra bolnavei, nu putea să se lipsească deocamdată de celelalte două călugăriţe. De popă nu aminti.

Când mai târziu apăru în chilie, Medeea îi dădu să citească însemnările. Se închină şi ea la terminarea lecturii.

— Va trebui s-o transferăm la altă mănăstire, aici relieful e prea primejdios pentru dânsa. Am acceptat-o că mi-a trimis-o maica Apolinaria de la Constanţa, iar aceea e o sfântă, nu poţi s-o refuzi.

— Crezi că s-ar mai putea întoarce în lume? încercă Medeea marea cu degetul.

— Dacă scapă în lume, nu mai scapă de obsesiile ei. Ce altceva ar putea să facă decât să se ducă la Sulina şi să-i hărţuiască, să-i înnebunească din nou pe părinţi? Nu cred că e-n stare să se ţină de vreo îndeletnicire, ai văzut cât de instabilă e…

— Da, observă Medeea, mănăstirea-i asigură şi protecţie, şi angajare sufletească, şi o ocupaţie, două. În dragoste, se ataşează instantaneu, vrea măritiş, vrea casă, cred că vrea şi copii. Veşmântul

călugăresc chiar ar putea s-o ajute să se realizeze în protecţia copiilor.

— Cam aşa gândesc şi eu. Drept care deviza noastră este: Teodora, du-o la mănăstire!

— Cine o va însoţi până la altă mănăstire, părintele Iosif cumva, Nu l-am văzut să ne dea ieri noapte o mână de ajutor…

XX

Ieşind, Teodora nu închise uşa. Dădu doar s-o facă, dar o mai ţinu întredeschisă câteva secunde ca să i se poată adresa Medeei:

Părintele Iosif l-a însoţit pe Lucian şi s-a întors de curând.

— Înţeleg, zise gazda, fiindu-i limpede că stareţa nu voise să-şi arate faţa în timp ce dădea această lămurire. Uşa o ajutase. Iar uşa folosită ca paravan îi redeşteptă surorii Elena instinctele de comisar DIO. O suspectă pe stareţă că nu avusese parte de nicio mărturie de a Filoteei cum că l-ar fi iubit pe Dock şi acela ar fi dispărut în mare. Dacă aceasta nu era varianta maicii Apolinaria, înseamnă că era cea care-i convenea Teodorei şi că tocmai ea o inventase.

Îl scoase pe blue Ray dintr-o carte copertată al cărei miez de hârtie îl scobise anume pentru această ascunzătoare, îi verifică gloanţele, erau toate acolo. Se îmbrăcă bine şi-l strecură la locul său sub rasă. Afară ziua era pe sfârşite. Coborî pe scările etajelor trei şi doi cercetând cu luare aminte din ochi temelia primului bloc de piatră. Umbrele reunite ale masivelor din jur o stânjeneau în desluşirea amănuntelor. O interesau anume semne pe sol. Când se gândea să pună-n mişcare scara de jos, îl văzu pe Iosif coborând la rândul lui, iute şi fără să-ntoarcă ochii de la zid. Se mişca sprinten, punea piciorul, fără să o vadă, exact pe traversa potrivită a scării. La ultima, sărind, se răsuci în aer şi era într-o clipă cu faţa la ea.

— Nu e de umblat la ora asta pe munte, e de mers la vecernie, oricum n-ai dat pe acolo de mult, decise preotul.

— De ce părinte, mata ai dat?

— Bărbatul înalt făcu un pas spre ea. Medeea se trase puţin înapoi şi se lipi strategic cu spatele de peretele ce ducea la al doilea etaj. Avea mâna dreaptă strecurată sub rasă. O fi făcut ea parte din DIO, dar, după cum păreau a merge lucrurile pe aici, s-ar fi putut ca preotul să fi reprezentat aripa disidentă a Serviciului Naţional de

Informaţii (SNI).

— Hai, Elena, urcă înapoi, avem nevoie de tine la vecernie, trebuie să ne rugăm, vezi prin ce încercări grele trecem.

Vocea îi suna tare, scăpată de sub dominaţia cascadei.

— Nu urc decât după dumneata, părinte!

— Aici se face ascultare, soră, eu, ca duhovnic…

— Numai după duhovnicia ta, părinte! Şi mă aflu aici în primul rând ca să fiu ocrotită, iar sfinţia ta ştie bine asta! Te urmez la vecernie!

— Să ne închinăm Domnului, rosti derutat preotul.

Medeea făcu un pas spre dreapta, tot cu spatele la perete, mutând, printr-o mişcare imperceptibilă, pistolul dintr-o parte într-alta pe sub veşminte. Cu mâna dreaptă, îşi făcu semnul crucii.

— Te urmez, părinte Iosif, hai la vecernie!

— Mare păcat iei asupra ta, soră, mare păcat, zise Iosif şi puse mâna pe verticala scării. Urcă încet urmat de Medeea. Ajunşi sus, aceasta îi zise răspicat ca să acopere vuietul:

— Mai mare-i păcatul dumitale care l-ai făcut pe Lucian să dispară… Unde l-ai îngropat?

Iosif aprinse asupră-i o privire încruntată şi o binecuvântă în scârbă şi cu mare îngăduinţă ca pe săracii de tot cu duhul şi-i făcu semn spre biserică:

— Acum ia-o dumneata înainte!

— De bună seamă, dar mai întâi, poate-mi spui de ce nu se văd urmele a doua perechi de picioare bărbăteşti pe zăpadă…

— Altă dată să te uiţi mai bine, bâigui Iosif şi se-ndreptă spre chilia lui.

E drept că Medeea nu zărise urme de bocanci ori de cizme în drumul de coborâre ceea ce nu însemna că ele nu puteau să apară pe calea de urcare. Vederea îi era împiedicată însă de ieşitura muntelui în partea stângă. Ar fi avut nevoie să fi coborât într-adevăr scara de jos. Numai că la baza scării, putea să jure că nu deslușise nimic. Să nu se fi văzut bine printre umbrele stâncilor la ceasul amurgului?

Clopotele înregistrate sunau, dar mare lucru din ecoul lor nu se mai întorcea din pricina aceleiaşi căderi de apă. Sora în monahism avea de gând să le urmeze chemarea puţin mai târziu, la ceasul potrivit, însă numai după ce avea să-şi vadă de griji. Intră în chilia Filoteei care se aşezase palidă pe marginea patului. Parcă o aştepta.

— Te aşteptam, soră, pe unde umbli? Te aşteptam că numai ţie pot să-ţi spun şi să-ţi jur…

— Să nu-mi juri, Filoteea, niciodată! Nici mie, nici altora, o spune şi Scriptura!

— Bine, dar îţi spun mai întâi ţie: Nastia, prima nevastă a lui Grig, nu a fugit la Odessa! Cine s-o primească acolo? S-a înecat cu ibovnicul ei cu tot, i-a mâncat marea de nemernici ce erau! Iar tata trebuie să fi fost mare păcătos, de vreme ce zace pe fundul apei, nimeni nu ştie unde… E ca şi cum, Elena, l-ai fi aruncat în cer… Cine să-l mai găsească?… Asta dacă nu minte maică-mea şi dacă mărinarul ăla o fi existat vreodată… De minte cumva, şi ea va sfârşi roasă de mare, ai priceput? Şi eu la fel, dacă voi fi o nemernică… Iar loc pentru mine-n mare nu-i că nici mare nu mai am! Numai în cascadă mi-e locul, numai acolo, dar să nu mă spui, să nu sufli o vorbă!… Şi ia-mă cu tine!

— Uite, am venit să te iau acuma la vecernie, toată lumea e-n biserică, vreau să-nvăţ şi eu să cânt şi să slujesc, hai să mergem. O să mă-nveţi tu.

După aproape două ore, colonel Man reflecta în chilia sa asupra slujbei. Voci frumoase, niciuna însă ca a Filoteei. Bălmăjise textele din cărţile sfinte, ţinuse nasul în pagini ca un şcolar prins cu lecţia nepregătită. Dar când glasul adânc al lui Iosif se porni a vibra sub bolţi, ea ridică ochii. Nici Teodora nu cânta rău, dar firul de glas al Filoteei plutea diafan pe deasupra. Medeea îi urmărea şi faţa. I se înviora încet-încet, iar privirea căpăta mai multă culoare, se mişca de la un chip la altul. Când se încheie vecernia ori când păru să se-ncheie, Medeea nu avea cum să ştie încă, vocea Nelei de la Sulina prinse aripi: „Nu ne lăsa Măicuţă să pierim pe cale/ căci noi suntem fii ai lacrimilor tale”. Toţi ceilalţi ştiau că nu era potrivită pricezna asta acum, în postul Paştelui, locul ei era în vară, înaintea Adormirii Maicii Domnului, cu această cântare hălăduiau pelerinii spre mănăstirile din nordul Transilvaniei, dar nu o întrerupse nimeni. Ba dimpotrivă: se citea pe chipurile tuturor o speranţă, o uşurare, o piatră se rostogolea departe de fiecare inimă. Filoteea sfârşi cântarea într-o rugă personală: „Nu mă lăsa Măicuţă ca să pier pe cale/ căci sunt şi eu fiica lacrimilor tale”.

Medeea o mângâiase pe creştet pe cântăreaţă, însoţind-o până-n odaia ei.

— Ştii, de la Grig am învăţat să cânt. El avea… ce zic eu? El are

un glas minunat. Ieşeam cu barca şi mă luam după el. Avea un cântec rusesc, nu-l mai ştiu acum, despre o fetiţă plimbată pentru întâia oară pe mare şi căreia valurile înspumate, văzute din barcă, i se par flori. Ea se aruncă asupra lor să le soarbă mireasma, iar fratele ei mai mare nu o poate salva căci nici el nu ştia să-noate. Îi înghite marea pe amândoi. Cântecul nu l-am mai auzit la alţi lipoveni, nici la Radio Crimeea. L-o fi inventat Grig pentru mine, era nebun!

O lăsă pe Anastasia cu Filoteea, căci stareţa o căuta din nou. Medeea încuie uşa dinspre afară a vestibulului şi propti în ea un scaun înainte de a se retrage cu Teodora în chilie.

— Nădăjduiesc că n-ai de gând să mă blochezi aici, zâmbi musafira. Ştii ce dă în vileag prietenul Filip Criste? Citeşte aici pe telefonul meu!

Medeea află astfel că inspector DIO Nicolae Proca suferise un grav accident şi se afla acum internat în Spitalul militar la secţia de oftalmologie cu puţine şanse de recuperare. Alarma o trăsese Alarma, aveau băieţii informaţii, nu glumă, susţinând, din aşa-numitele „surse", neindicate în astfel de împrejurări, că accidentul se produsese în cadrul unui experiment tehnic cu flacăra de sudură scăpată se pare de sub control.

— Dumnezeule, făcu Medeea, l-au orbit!

— Şi cale de-ntoarcere în astfel de cazuri nu mai există, nici la noi, nici prin alte părţi din lume, adăugă stareţa.

— O merita ticălosul, oftă Medeea, dar metoda e înfiorătoare, de unde dracu'… iartă-mă, de unde au scos-o nemernicii, de ce umblă cu torturile evului mediu, de ce au astfel de apucături, cine i-a adus pe lume, ce caută aici?…

— Ăsta-i cel cu tăierea palmei violonistei, ai spus-o tu în dezvăluirea de luni din ziar, nu?

— El e. Să-l ajute Dumnezeu, va plăti prin asta păcate mari, pedeapsă mai cumplită pentru el, la vârsta pe care o are, nu văd.

După plecarea stareţei, încuind din nou, Medeea nu îndepărtă scaunul din faţa uşii exterioare. Rămasă singură după două nopţi şi două zile grele, ea lunecă în cea mai apăsătoare stare de când urcase pe Piatră. Voia să meargă s-o-ntrebe pe Filoteea cum i-ar veni ei dacă i-ar dispărea dintr-odată vederea? N-o făcu pentru că întrebarea s-ar fi putut s-o arunce pe călugăriţă în cine ştie ce nou hău al Mării Negre din capul ei. Se gândise s-o facă pentru că avea nevoie de o prezenţă

omenească alături. O palpa frica, venea din afară şi urca, urca spre gât. Se temea că adormind acum, după viziunea flăcării de sudură, va visa din nou, ca-n urmă cu trei săptămâni, flacăra aia lipită de trupul ei, de privirile sale, de neînlăturat văpaia, de nedoborât, o lumină otrăvită. Într-adevăr, în vis nu-i simţise decât strălucirea, nu şi căldura, o anticipase doar, se înfiora şi acum la senzaţia lunecării în nămolul ei.

Arsura asta şi-o tămăduia cu amintirea întunericului. Nu a tenebrei din noaptea recentă când alergase pe urmele Filoteei, acela fusese un întuneric aspru, piperat. Se lăsa în voia beznei întâlnite în urmă cu patru ani. O speriase, dar o şi învăluise, îşi oblojea în gând toate rănile cu întunericul pe care-l lua pe limbă bob cu bob, sugându-l ca pe-o acadea. De la plăcerea acestei înfăşurări în nevăzut i se transmisese familiaritatea cu lumea orbilor. Căci, în pofida a ceea ce nu înceta Borges să spună, a ceea ce explica neechivoc Andrei Opal, ea, ca de altfel tot omul nedeprins cu fenomenul, era convinsă că orbii trăiesc în tenebre nesparte de nicio minune. Îi credea chiar fericiţi datorită acestei materii inefabile, întunericul, când lumina e moartă pe undeva, iar tu îţi inventezi pas cu pas lumea pe care o străbaţi. Opal şi Despa, cu teoriile lor pe care le ascultase, înregistrase şi reascultase, îi mai destabilizară convingerile. Dar eticheta sfârşi prin a se impune în detrimentul demonstraţiei lui Borges, drept care tot un fel de întunecime binefăcătoare sufla din direcţia orbilor.

Dar, peste toate astea, de absorbit o absorbea aproape înecând-o amintirea ce începea cu negrul acela cu „Bine venit, persona muy grata! Salută la tine Statul Alabama!” şi toate celelalte patruzeci şi nouă de State Unite o duseseră cu elicopterul undeva, pe coasta unui munte. Sergentul negru o întâmpinase la coborârea din Apache, se înclinase, dând-o când pe spaniolă, când pe latină ca să se facă înţeles în română. Chiar şi când auzise că i se vorbeşte englezeşte, o ţinu înainte cu „Oh, señorita, la gracia del cielo, siempre a su disposición, vivat!” O fi fost portarul, ţi-a zis ea atunci, de la închisoarea CIA. Era atât de secretă această închisoare, încât, celor selectaţi ca şi ea din DIO şi din SNI, li se spusese că, dacă vor da semne că nu păstrează taina, vor fi găsiţi oriunde ar fi şi li se va injecta o substanţă care să le şteargă în mare măsură memoria. Adică s-o şteargă pe cea dobândită după întâlnirea cu pivniţele detenţiei. Selectaseră numai oameni singuri, necăsătoriţi, văduvi sau divorţaţi, cazul ei, de pildă, după o foarte atentă cercetare prealabilă. La discuţiile evaluative care păreau să nu

aibă nicio legătură cu proiectul, o întrebaseră la un moment dat de ce nu are obiceiul să se masturbeze.

— Bine, le răspunsese americanilor, dacă vreţi, declar că mă masturbez.

— Poţi să declari orice, i se răspunsese, noi ştim foarte clar că nu ai acest obicei nici măcar foarte rar. Îţi plac bărbaţii, dar îi alegi la fel de rar.

Nu-i mai întrebase nimic, dar pricepu de la o vreme că deţineau un anumit tip de aparatură de scanare a echilibrului hormonal şi a câmpului bioenergetic al omului, că pătrundeau până şi în asemenea intimităţi.

Închisoarea cu pricina (nici acum în gând nu-i rostea numele), nu se găsea între pădurile şi râpele de pe dealurile unde o întâmpinase Statul Alabama. Se afla undeva şi mai sus, şi mai jos totodată. Misiunea ei consta în a-i asculta, cu o tehnică nouă, pe mai mulţi suspecţi neruşi din fosta Uniune Sovietică, inşi care între ei, se înţelegeau cel mai uşor în rusă. O flataseră, spunându-i că nu avuseseră curajul să recruteze pentru asta basarabeni care poate că stăpâneau mai multă rusă vorbită, chiar şi elemente dialectale, dar convieţuirea lor îndelungată cu alţii din URSS, putea să scoată la iveală inconştiente simpatii şi solidarităţi. Şi totul în condiţiile în care basarabenii, letonii ori georgienii, detestau URSS-ul şi dominaţia sa ca stat. Când venea vorba însă de oameni, de rusa învăţată în copilărie la şcoală, de mesaje şi glume pierdute din vedere, de foste colegialităţi şi încercări comune, inima omului reacţiona altfel. Aveau americanii destule exemple asemănătoare de peste tot, din America de Sud în primul rând. În acest timp, la Strasbourg şi la Bruxelles, parlamentarii europeni se chinuiau să acuze Statele Unite şi să scoată la iveală beciurile secrete CIA presărate prin Europa de est. Senatorul elveţian Dick Marty chiar încercase să-şi vâre nasul prin răsăritul Europei, compusese un raport de citit pe la foruri, conchisese că închisorile funcţionaseră între 2002 şi 2005, dar mare lucru nu putuse indica concrret. Autorităţile de la Bucureşti negau energic orice aluzie, preşedintele statului ce se înfoia cu atât mai mult cu cât i se dădea prilej mai favorabil să facă un joc de grande Macho, se împăuna în luări de poziţie şi strecura ironii marinăreşti în diplomaţia nimănui. Nimeni nu avea nevoie de dezminţirile lui. Ceea ce se făcuse, s-ar fi făcut şi cu el, şi fără el. La DIO, nici Medeea nu crezuse în existenţa acestor locuri de detenţie. Până

într-o zi când o convocă Supremul spunându-i că e nevoie de un interceptist vorbitor de rusă pentru o sesiune de recrutare pusă la cale de americani.

— Pentru ce anume? se interesă comisarul.

— Cea mai mare încredere o am în tine, ai să-mi faci un raport.

— Dar se pleacă undeva afară din Bucureşti, afară din ţară?

— Raportul, draga mea, trebuie să fie cât mai detaliat, nu te zgârci la scris, e bine să ştiu tot.

— Mai vorbim, încheie El Comandante bătând din palme.

Americanii nu se dezminţiră nici în Carpaţi. Porniră direct, arătându-i mai întâi containerul mobil în care avea să fie cazată, unde nu-i lipsea nimic: baie, toaletă chimică, haine de schimb, tehnica de lucru, cremele, parfumurile, periuţele, cuţitaşele, pilele, beţigaşele de urechi, pudrierele, unghierele, tampoanele, oglinzile, uscătoarele de păr şi fondurile de ten necesare unei doamne. Apoi, harta pe carton a locului, busola, altimetrul, laptopul, binoclul, un pistol de rezervă şi un cec c-un cont încurajator. Alături, la fel de direct, un contract de despăgubire în caz de accident şi unul de luare de către angajator în custodie a cheltuielilor în caz de deces, cu suma ce ar fi urmat să fie acordată familiei. Părinţi nu mai avea, copii nici atât, aşa că Medeea o indică pe sora sa Ştefania. La cel dintâi instructaj organizat îndată după sosire, află că se găseşte în punctul secret Salina. Contaminaţi de câteva decenii prin cinematografie, poate şi prin cărţile lui Steinbeck de numele orăşelului din California, americanii îi spuneau „Salinas". În adâncul pământului, al muntelui de sare din interiorul muntelui de piatră, se găseau galeriile şi văgăunile din secolele XVIII şi XIX pentru ocnaşii Valahiei. Renovate, modernizate, redimensionate, acestea erau utilizate acum de CIA ca locuri de detenţie pentru teroriştii ori suspecţii de terorism din statele musulmane ex-sovietice şi de prin alte părţi, inşi dubioşi cu stagii pe fostul teritoriu al URSS şi pentru care limba de comunicare era rusa. Rolul Medeei urma să fie acela de a-i intercepta, a-i interpreta, a-i traduce şi de a lansa, printr-o tehnică pe care o deprindea de minune, mesaje înregistrate cu diferite voci în rusă şi pe care deţinuţii, în celulele lor, aveau să le audă. Importantă devenea monitorizarea reacţiilor lor după receptarea acestor mesaje. Va urma apoi antrenamentul în alpinism, în echitaţie, căţăratul pe coardă şi pe pereţi de piatră, descinderi în adânc şi orientare pe întuneric fără mijloace de protecţie. După care utilizarea tehnicii de

deplasare în absenţa luminii. În urma fiecărei secvenţe instructive, Medeea trebuia să repete mesajul demonstrând că l-a înţeles şi să dea soluţii proprii dacă şi le construise deja. Dacă nu, să le raporteze mait arziu.

Containerele prefăcute-n locuinţe stăteau fixate pe un platou mărginit în dreapta de o prăpastie, în stânga de o pădure şi în faţă de coasta muntelui acoperită de asemenea cu mesteceni şi brazi. Altimetrul îi indica 626 metri. De aceea, la Mănăstirea de pe Piatră venise la ceva déjà vu şi nu tocmai. Constată în curând că, în afară de ea, nu mai aveau români la faţa locului. Logic: colaboratorii autohtoni nu era bine să se cunoască între ei. Îi preluau în serii diferite. Toţi misionarii erau americani, care mai blonzi, care mai negri, bărbaţi şi femei. Înţelese că lucra cu un contingent din Alabama, Wyoming şi Massachusetts. Căţăratul pe munte, îl mai practicase de plăcere, nu-i dădu mari bătăi de cap. Poate într-o oarecare măsură suitul pe piatra verticală, dar echipamentul şi prizele îi veniră în ajutor.

Ameţitoare, şocantă de-a dreptul se dovedi coborârea în ocnă. „Underground", îi spuneau simplu americanii, dar ea nu se putea debarasa de imaginea ocnei. Pe suspecţi îi ascultase de la suprafaţă, raportase, cu explicaţii, planurile lor de a se întoarce acasă, prin Daghestan, Tatarstan, Kirghistan, Karakalpak, Kazahstan, Uzbekistan şi Tadjikistan sau visele lor de a ajunge să lupte în Afghanistan şi-n Iraq. Un american tânăr, cu stagii în trupele NATO din Turcia, încerca să-i descifreze pe toţi terminaţii ăştia în „stan", dar nu putea să le dea de capăt tadjicilor. Aceia vorbeau între ei un fel de persană. Fiecare tadjic fusese lăsat în celulă cu alţii, nu cu conaţionali de ai săi, ca să vorbească cu aceia rusa. Azerii, kazahii şi uzbecii se puteau înţelege în turca lor veche. Aveau pe acolo şi un iacut, alături de tadjici, îşi demonstra utilitatea prin obligarea camarazilor de cuşcă să vorbească ruseşte. Erau înnebuniţi că nu ştiau încotro e Mekka, nicio fereastră sub pământ, ba mai mult, cel mai apropiat ochi de geam s-ar fi putut afla la sute de metri deasupra. Nu aveau micio încredere în linia oblică de pe peretele cavernei care arăta şi în sus, şi spre sud-est, după spusele gardienilor. CIA îi deversase pe toţi într-un mediu incredibil unde stăpânea, de sus şi de jos, din toate părţile, spaima. Interceptându-i, Medeea descifrase această notă dominantă din discuţiile şi lamentaţiile lor. Nu-şi închipuiseră vreodată că s-ar putea să fie cufundaţi la sute de metri sub pământ, cu muntele apăsându-i pe

creştet, cu aerul de 12 – 13 grade, lăsând sare pe limbă şi sporind setea, cu lumină de două ori în 24 de ore, de fiecare dată câte trei ceasuri, atât, o lampă ciudată montată în sare ori în piatră, aprinsă de nu se ştie unde şi stinsă tot de acolo. Deriva aceasta, fără puncte cardinale în adâncul pământului, se temeau că-i va pierde. Alţii, resemnaţi, lunecaseră în convingerea că martiriu mai înspăimântător ca acesta nici că se poate, că moartea ar fi preferabilă îngropării la care fuseseră supuşi, încă din timpul vieţii, fără linţolii rituale şi fără vreun bob de speranţă. Mulţi credeau, din pricina temperaturii joase, că se găsesc în tinda iadului îngheţat al lui Iblis. Iată la ce era bună pentru CIA Valahia care, încă din vremea lui Vlad Dracul şi a altora dinaintea lui, îşi plătea construcţiile de cetăţi, înarmarea şi tributul în bulgări de sare până ce scobea câte un munte ca acesta.

De sus, de la suprafaţă, într-o capsulă electronizată cu rol de ascensor rebotezat batiscaf „împreună cu o americancă roşcată înfofolită ca şi ea în întâmpinarea celor 12 grade din subteran, comisar DIO descinse în salină. Coborârea i se păru fără capăt. Odată atins solul, americanca deschise uşa şi o invită pe Medeea să iasă mai întâi. Ea chiar ieşi. Iar la lumina ascensorului, mai zări cum roşcata se baricadează în colivie şi o porneşte cu viteză în sus.

Un întuneric cât cosmosul o înghiţi atunci pe comisar Man S. Medeea. Toată pregătirea ei de o viaţă îi oprea automat tendinţa de a ţipa în faţa primejdiei. Nu strigase niciodată. Era singură. De jur-împrejur şi mai ales deasupra, muntele. Se găsea în pâlnia unui clopot gigantic. Îi testă sonoritatea frecând solul cu piciorul. Ecou, dar nu prea puternic. Făcu vreo câţiva paşi tropăiţi. Sunetul se-ntoarse. Iar acum, încotro? Orice era cu putinţă: să scape de ea, s-o abandoneze în mâinile teroriştilor după ce acelora li se va da drumul din celule… Ar trebui să facă mai mult zgomot, poate va auzi voci… Ochii nu i se obişnuiau cu întunericul, era unul din acela în care adierea luminii nu e cu putinţă nici măcar ca absenţă a ei. Se amăgi că, plimbând-o pe dinaintea ochilor, ar putea să-şi perceapă pielea mâinii, o dungă albicioasă, acolo. Îşi reveni curând amintindu-şi că, în lipsa unei surse de lumină, razele nu aveau niciun vârf alb de ac din care să se reflecte. De jur-împrejur, întunecimea i se aşezase pe epidermă îmbrăţişând-o ca un lichid vag, oricând inflamabil ori preschimbabil în beton. Sau dacă nu, se putea prăvăli oricând asupra ei cu tot muntele ascuns în materia intangibilă a lipsei luminii. Căci se afla într-un fel de păpuşă

rusească de dimensiuni geologice: muntele îmbrăţişa hăul întunecat, iar întunericul hăului conţinea un alt masiv uriaş şi impalpabil, dar pretutindeni simţit.

Nu se poate s-o fi abandonat americanii, s-ar fi găsit într-o groapă mai adâncă decât cavernele arestaţilor…

— *Med, try to reach here*! auzi pe neaşteptate o voce urmată de ecouri. Chemarea glasului bărbătesc se repetă. Nu identifica încă direcţia din care venea. Îşi dădu seama că apelul făcea parte din antrenarea ei în orientarea pe întuneric. Urmară câteva bătăi în palme sunând ca nişte pocnete de pistol cu ecouri reluate, prelungite. Porni într-acolo. De acum, lucra logica ei. Serviciile secrete nu-şi puneau oamenii în primejdie în timpul antrenamentelor. Îi supuneau unor probe grele, dar nu-i expuneau riscurilor inutile. Nici vorbă aşadar de capcane de relief pe traseu, de gropi în care să cadă pe-ntunecimea aceea de început de lume. Sau de sfârşit al lumii, cine ştie?…

Please step ahead, Medeea, walk straight on!

Întinse pasul cu mai mult curaj, lovea apăsat solul ca să-şi obţină sunetul de sprijin şi corola de ecouri. Vocea se mai auzi o dată, dar de undeva din faţă-dreapta. Aducea cu a lui Elvis Presley sau pur şi simplu nervii ei dădeau să se odihnească într-un culcuş cunoscut şi plăcut. De vreme ce coborâse la sute de metri sub nivelul luminii, simţea că înaintează prin întunericul din fundul mării. Auzi şi un ţipăt îndepărtat alcătuit din mai multe voci. Ţipau ritmic, la o numărătoare, la un semn, întemniţaţii care prinseseră şi ei, cu timpanele încordate, chemarea glasului bărbătesc din uriaşa sală, ce sală?… din abisul fără chip al pântecelui muntelui.

Come on! Se mai auzi vocea îndepărtată la care nu mai ajungea.

I'm trying to, răspunse şi ea savurând ecoul propriei voci şi voind să mai adauge ceva, dar oprindu-se la urletul pornit de undeva din stânga. Prizonierii reacţionau sălbatic la glasul de femeie.

Ea înainta. Pasul nu-i mai şovăia de la o vreme. Dar nu mai auzea chemarea. Nu putea să distingă dacă fusese o voce vie sau o înregistrare activată de sus. Se adâncea în gol. Prinse la un moment dat o uşoară pantă coborâtoare. Uşurându-i deplasarea, gravitaţia o luă cu sine preţ de vreo treizeci de paşi. Ezită să mai avanseze. Panta era lină şi de aceea înşelătoare. Se întoarse. Răsună atunci în apropierea ei, spre dreapta:

I'm here.

Sperietura fu ruşinos de puternică. Îngheţă locului. Chiar simţea că-i e frig. Înţelesese, chiar dacă nu i-o spuseseră, că e supusă unei probe de anduranţă psihică, dar modificarea reliefului de sub tălpi o nedumerise. Nu îndrăznea să se mai mişte de pe loc. Poate doar îndărăt ar fi încercat. Se aştepta ca măcar bărbatul acela sau robotul să se îndrepte către ea, dar nu deslușea nicio mişcare. Dădu îndărăt fără să-şi întoarcă faţa, se mişca încet cu spatele înainte cu gândul de a ajunge pe muchia de unde pornise coborâşul. Tălpile ştiau că mai au puţin, terenul de sub ele prindea să se netezească a tavă întinsă.

Corpul Medeei zvâcni ca un arc încordat. Se opri. Îl simţise asupra umerilor ei. Se răsuci într-o miime de secundă cu faţa la el. Era altfel decât întunericul, întrerupea tenebra cu profilul lui, n-o lăsa să vină peste ea. O prinse de mână. Când o luă în braţe săltând-o de la sol, corpul Medeei descărcă asupra bărbatului întreaga tensiune a înfruntării abisului.

Trei luni de zile nu se mai desprinse din braţele colonelului Bob McDowell, înalt de doi metri fără doi inci, cu nume de scoţian, cu epiderma de mexican, lung şi zdravăn ca un viking. Era de vârsta Medeei, avea acasă, în Montgomery, Alabama, o nevastă şi doi copii. Dar mai avea şi doi ochi pătrunzători tăiaţi direct din întunecimea adâncului salinei, două mâini cât lopeţile de corabie, o limbă groasă, caldă şi moale de bizon de prerie cu care îşi străbătu şi răzbătu iubita, desfăcându-i, cu papilele umede, până şi pleoapele ochiului de sub frunte. Dovedea totodată un curaj care-i făcea pe toţi în jurul lui să leviteze.

Unde nu s-au iubit el şi Medeea? De cele mai multe ori, ca-ntâia dată, pe pardoseala de sare a hăului din munte. Dar şi pe marginile firidelor scobite în pereţii ocnei, în adâncul galeriilor, în ascensorul ca un batiscaf, în pădure, pe creasta muntelui, în grotele lui mărunte, pe povârnişuri, lângă o cascadă şi sub pulberea ei de picuri reci ca gheaţa, ba chiar şi în cei doi metri şi jumătate pe tot atâţia ai dormitorului din container. Fiecărui dormitor îi era ataşat un living cu chicinetă şi cu o cabină mobilă de duş. Suficient pentru confortul în mijlocul naturii. S-au iubit odată, spre vârful muntelui, ca-n legendele Eladei. Un nor a coborât şi i-a acoperit vederii lumii. Sprijin şi-au găsit în vreun stei, iar de la extazul de pe feţele lor, nourul s-a luminat pe dinăuntru. Era vară, iar dimineaţa, seninul cerului se întindea în aşa fel încât îi mângâia pe obraz. În astfel de zile, de pe culmi, de pe la două mii de metri, se vedea

amfiteatrul verde şi galben al Valahiei lăsându-se la vale, pe râurile sale, până-n Dunăre. Într-o amiază, departe, spre sud-est, se zări reflexul unui ciob fumuriu ce nu putea fi decât marea.

La Marea Neagră, la Burgas, ajunseră Bob şi Medeea după cele nouăzeci şi trei de zile de misiune, răsplătiţi, ca toţi ceilalţi, cu o vacanţă de două săptămâni. În a douăsprezecea zi, colonelul Robert McDowell repetă de trei ori aceeaşi frază:

Don't cry, my dear. Be sure we îl meet again somewhere, în a new common chalenge. Be happy we are allies.

Celălalt aproape colonel, numit comisar, adică Medeea, binecuvânta la rându-i, şi acum, în martie 2015, alianţa NATO şi preluarea patriei sale în blocul fără de care singura ei dragoste adevărată nu ar fi fost cu putinţă. Ştia cu siguranţă în ceasul amintirii că pe Damian îl îndrăgise, dar pasiune pentru el n-ar fi fost în stare să dezvolte. În schimb, cele o sută şapte zile alături de Bob alcătuiau în viaţa ei mutarea pe o altă planetă. Într-un fel chiar aşa fusese. Trăise ca-n norul luminos care le învăluise amorul la două mii de metri. Atinsese performanţe fizice de necrezut, alergând în susul pantelor în timp ce în urmă, sub călcâiele sale, explodau grenade şi mortiere, toate oarbe, desigur, dar bubuiturile erau acolo, iar rezultatul se măsura în coeficientul de nonvulnerabilitate al combatantului supus antrenamentelor. Plonjase cu coarda elastică de la înălţimi ameţitoare, deprinsese saltul cu paraşuta din elicopter, dar niciun record nu i se păruse mai de neatins ca orientarea prin întunericul din măruntaiele pământului. Şi-i reuşise. De ce? Pentru că iubea şi era iubită. Atunci, în vara lui 2011, gândea ca un fachir: dacă voi cădea de pe stânci şi mă voi face bucăţi, în cinci minute mă regenerez. Dacă ard până la cenuşă, în zece minute am aripile crescute şi zbor peste piscul de colo.

Coborâse în abis nu numai cu „batiscaful", ci şi pe vechea scară a ocnaşilor. Intrarea se găsea mai în josul pantei. Nefolosită de mult, scara întortocheată se rosese, treptele ştirbiseră, unele erau rupte şi lăsau în urmă surpături de pe care ori săreai ori coborai pe frânghie. Ţinu să facă acest drum şi-n jos, şi-n sus, cu lampă de miner prinsă de şapca. Ocnaşii nu mai trudiseră în acest pântece al pământului de pe la începutul secolului XX. Dar pe la 1840, fuseseră pare-se destui, nu numai aici, ci şi în alte găuri cu sare de sub Carpaţii sudici şi estici. Într-un an, un vodă a rămas mirat că nu mai avea călău în Valahia. Până atunci, slujba asta o duceau la capăt câte un turc, un sârb sau

vreun albanez. Pământenii nu se înghesuiau defel. Vodă a hotărât să caute un osândit pe viaţă prin ocnele sale şi să-l scoată de acolo ca să-i pună în mână securea dreptăţii. A căutat ce a căutat, dar niciunul nu se lăsa scos la lumină. Până la urmă, dregătorii lui au încercat să-l ademenească pe un ucigaş fioros cu osândă pe viaţă.

— Te scoatem de-aici, vodă îţi dă casă, simbrie, într-un an te şi-nsori…

— Cum să tai eu oameni care nu mi-au făcut niciun rău? Mă bate Dumnezeu, luminăţiile voastre, nu pot.

— Dar pe ăia pentru care eşti aici, cum ai putut să-i tai în bucăţi?

— Ăia mă duşmăneau şi nu-ncăpeau de mine pe lumea asta. Eu i-am secerat din calea mea că nu vedeam de ei lumina soarelui.

— Şi-aici în ocnă o vezi?

— Nu stăm sub pământ toată ziua. Ş-apoi, mai bine întunericul de-aici decât un cap însângerat nevinovat sub ochii mei. Doamne apără şi ne păzeşte!

Medeea şi Mcdowel l înţeleseră că, pentru minivacanţa de refacere, fusese aleasă Bulgaria ca să existe puţine şanse de a fi identificaţi. Acolo, în mulţimea de turişti nemţi, ruşi şi suedezi, Robert, cu speranţa lui de reîntâlnire undeva, într-un alt teatru de operaţiuni, păruse perfect credibil. În cei aproape patru ani scurşi de atunci, ea află însă că, după experienţa unor asemenea misiuni, participanţii la una din ele, erau în aşa fel coordonaţi încât să nu se mai revadă niciodată, nici măcar în civilie. Fredonă în gând: „c'est la vie, / avec ses joies, ses folies…"

Trecu pe la Filoteea şi o luă la vecernie. O rugă să mai cânte. Era duminică seara, ultima zi a săptămânii în care ajunsese la Mănăstirea de pe Piatră sub hramul celor patruzeci de mucenici din Sevastia al căror sir Filoteea începu să-l recite în drum spre biserică:

„Acacius, Actius, Aglaius, Alexandru, Angius, Atanasie, Candid, Chiril, Chinon, Cudion, Claudiu, Domeţian, Domnos, Ecditius, Eunoicus, Eutichius, Flavius, Gaius, Gorgonius, Helian, Heraclie, Hesychius, Ioan, Ilie, Leonte, Theoctist, Lisimah, Meliton, Nicolae, Priscus, Sacerdon, Severian, Smaragdus, Theofil, Theodul, Valeriu, Valens, Vicratus, Xanteas".

Auzind-o cât de îngrijit rosteşte numele martirilor, şi-n latină, şi-n greacă, şi-n adaptarea lor la română, nimeni nu s-ar mai fi mirat de uşurinţa cu care Nela deprinsese rusa lipovenilor din Delta Dunării.

XXI

Sora Elena se trezi înainte de toaca de utrenie din ultima luni a lui martie. Greu trecuseră zilele sfârşitului de săptămână. Voise să iasă să bată crestele munţilor şi pădurile de una singură, dar nu numai Iosif, ci şi Teodora o sfătuiră ca măcar acum, după incidentul cu Lucian şi-n faţa primejdiei avalanşelor, să rămână pe piatră. Nu era omul ceremoniilor religioase. Mergea la liturghie din nezdruncinatul în adâncul ei simţ militar al datoriei, mergea ca la o misiune DIO, greu de îndurat, dar musai de îndeplinit. Dormise însă bine în noaptea aceea, uşa de la ieşire o încuiase şi o baricadase ostăşeşte, nicio grijă dinspre primejdia vreunei evadări. Filoteea o aştepta în cămăruţa ei, stând pe marginea patului, cu ochii cenuşii căscaţi a pustiu:

— De ce-ai legat, soră, scaunul de uşa de afară? Credeai că mai fug?

— Da, mă temeam că te mai ispiteşte necuratul, îi răspunse, notând că neliniştita măicuţă controlase noaptea barajul. Să mergem la închinare!

La scurt timp de la începerea utreniei, sosi şi maica stareţă. O căută mai întâi din ochi pe Elena. Apoi îşi preluă rolul cântând şi rostind cele de cuviinţă. La încheierea slujbei, de novice se apropie Alexandra.

— Domnul Iisus să te binecuvânteze, soră. Ai auzit? Eu sunt cea care a tocat azi dimineaţă, trebuie să te-nvăţ şi pe tine mai târziu, e foarte frumos, e ca la bătăile de inimă.

Dar nu de alăturarea surâzătoare a Alexandrei avu parte până la urmă, nu de lecţia cu ciocănelele însufleţind tabla de lemn, ci de invitaţia nerăbdătoare a stareţei de a o însoţi în chilia ei. Curios, aceasta deschise îndată radioul şi-i puse muzică. O muzică de lume, pop-rock, din cea difuzată de posturile private aproape continuu. Înţelese din intrarea calupului de reclame, că vor urma ştirile. Se încordă:

— Ai s-auzi, o asigură Teodora, şi mie mi-e greu să-ţi spun, sper că vor da din nou ştirea, dacă nu, înseamnă că Dumnezeu m-a ales pe mine să ţi-o dezvălui.

După ora exactă şi previziunile meteo, Medeea auzi şi reţinu

totul: „Aflăm dintr-un comunicat al Diviziei de Investigaţii Operative că-n dimineaţa aceasta, cunoscutul jurnalist Filip Criste, directorul cotidianului Alarma, a fost ridicat de la domiciliul său supus percheziţiei. Adus sub escortă poliţienească la sediul DIO din strada Episcop Melchisedec Ştefănescu, procurorul de caz a propus arestarea lui pentru treizeci de zile. O descindere este în curs şi la sediul ziarului Alarma. Comunicatul arată că Filip Criste este declarat suspect de dispariţia, din data de 23 martie, a comisarului DIO Medeea Man. Din cercetările efectuate, rezultă că persoana care a întâlnit-o ultima dată pe comisar Man nu este alta decât directorul Alarmei. Se bănuieşte că, pe lângă cele publicate în ziarul condus de Criste, fostul comisar avea de făcut şi alte aşa numite dezvăluiri, fără referire la activitatea sa din DIO, dar cu trimitere precisă la unele practici de complicitate între lumea politică şi cea jurnalistică de care amintitul director de gazetă nu ar fi fost străin. Se ştie din investigaţiile de până acum că Man Medeea a luat un tren regio către nord şi a coborât la o staţie deocamdată neidentificată. Nu se ştie de cine a fost aşteptată şi cine a făcut-o să dispară. Comisar Medeea Man era cunoscută pentru intransigenţa sa în susţinerea unui punct de vedere, chiar dacă greşit şi pentru curajul cu care îşi îndeplinea misiunile. Se crede că a refuzat să cedeze şantajului şi este sechestrată, împotriva voinţei sale, într-un loc necunoscut sau, ipoteză tragică, *eliminată din circuit*, după formula limbajului gangsteresc. Filip Criste este binecunoscut pentru înfiinţarea săptămânalului, apoi a cotidianului Alarma în zilele revoluţiei, una din primele publicaţii libere”.

Cele două femei se studiau una pe alta şi cu milă, şi cu-nţelegere, şi cu uimire. Stareţa deschise vorba:

— Să mă ierte Dumnezeu, te-a omorât într-adevăr Filip Criste?

— Nu-ţi ascund măicuţă, oftă Medeea ridicându-se o clipă, că mă simt cu adevărat ucisă de cineva… Să nu te rogi încă lui Dumnezeu să mă odihnească-n pace…

— Câtă vreme-ţi scapără limba-n felul ăsta, se vede că ţi-a mai lăsat Domnul multe zile, i-o întoarse Teodora. La şi jumătate, să deschizi din nou radioul pentru ştiri. Nu pleca până una-alta de lângă mine. Mai avem de vorbit, să vedem ce aflăm prin semnalele noastre. Filoteea, să nu-ţi faci griji, e-n pază bună. Între timp, eu am să mă rog.

Îngenunche sub icoana Fecioarei şi prinse a-şi mişca neauzit buzele. Se roagă pentru mine, gândi Medeea, împreunându-şi şi ea

mâinile. Nu-i venea însă să şi îngenuncheze. Neliniştea, nu altceva, o împiedica, o neliniște cum nu mai resimţise înainte. Nu încăpea îndoială că acuzarea atât de gravă a lui Filip făcea parte dintr-o strategie. Nici DIO nu credea în ea, avea suficiente probe să nu o lanseze. O lansase, iar racheta asta plină de otravă viza altă ţintă decât persoana lui. Din ştirile împrăştiate în eter, jumătate avansau ipoteze cu cadavrul ei: s-ar afla fie în minele părăsite din Maramureş sau din Apuseni, fie sub clăile de zăpadă din alţi munţi. Topirea lor n-are decât să-l scoată la iveală, dar atenţie, avalanşele şi râurile din dezgheţuri bruşte poartă poverile la vale şi Medeea Man s-ar putea să ajungă în vreo baltă de câmpie ori, în caz de inundaţie, pe vreun câmp roditor. De ce nu direct în cimitir, se miră ea şi recepţionă îndată presupunerea din partea uneia dintre vocile de băieţi care, ca la toate radiourile private, dimineaţa, se juca pe post fără stingherealã slobozind din inspiraţie ori din inerţie cele mai zbârlite aiureli. Ba glasul cu pricina se porni să-şi imagineze înmormântarea ei în pământul cimitirului unde ar fi adus-o şi uitat-o apele. Îl imită piţigăiat şi pe Supremul cântând „*veşnica ei pomenire*”. Cine spunea că societatea bucureşteană suferă de „ilfovită”, o infecţie constând în „cretinism, criminalitate şi voie bună”. Petre Pandrea parcă, da, nebunul sublim care, ca avocat fără de arginţi, nu se temea de nimic şi de nimeni, care l-a apărat pe Gheorghi Dimitrov în faţa tribunalului nazist din Berlin, pe comunişti sub Carol II, pe antifascişti şi pe evrei sub Antonescu, pe liberali şi ţărănişti sub bolşevici, pe călugări sub puterea atee, iar comuniştii atei, taman cei apăraţi cândva de el, l-au băgat la vreo zece ani de puşcărie grea în două tranşe. Ridicată din rugăciune, Teodora îi propuse să mai rămână. Aveau de stabilit multe împreună cu părintele Iosif, dar mai întâi era de aşteptat un semnal. Cu zece minute înainte de ora fixă, vocea celuilalt tânăr din echipa de emisie propuse: „Iar pentru cei pe care-i încearcă nostalgia Californiei, aceeaşi suită de trei piese: *San Francisco, Ron and Coca-cola, Hotel California*”.

Teodora îşi făcu semnul crucii:

— Slavă Domnului! Se pare că nu au nimic nou la DIO, blufează, lansează petarde ca să obţină reacţii speriate şi dezvăluiri involuntare. Poate elemente incriminante…

— Da, însă până una, alta, adăugă Medeea, trebuie să mă arăt într-un loc unde să se vadă că exist, că sunt vie, că nu ies din minele din Baia Sprie şi nici din lacul Bolboci. Că n-am fost îngropată nici măcar în

Cimitirul vesel din Săpânţa…

Teodora îi întinse mobilul deschis pe pagina de ştiri. Nu figurau alte noutăţi faţă de cele de la radio. O sursă nenumită pretindea că un cadavru cu trăsăturile Medeei fusese scos de ape la mal în amonte de Simeria. Se dădea cu presupusul asupra unei ademeniri a comisarului în oraşul natal şi lichidarea sa într-o ambuscadă pe malul râului. Dacă o păţeam la Simeria, gândi mintea celei încă neajunsă cadavru, trebuia să mă găsească în aval de oraş. Ea ştia prea bine că în DIO funcţiona un serviciu de inventare, răspândire şi orientare a informaţiilor de tot felul. Inşi docili din presă erau convocaţi în Melchisedec la fiecare eveniment de oarecare însemnătate şi inoculaţi cu serul necesar pentru ca opinia publică să afle de la ei ceea ce se decisese că era bine să afle. Că după aceea în jurul acelei ştiri creşteau rumorile ca o pădure tânără, pentru Divizie era cu atât mai bine. DIO, asemenea lui Dumnezeu, rămânea sus, departe, într-un Olimp de nori enigmatici şi atotştiutori.

Dintr-odată, Medeea cea vie zâmbi fără voie, iar surâsul crispat nu o mai părăsi.

— Ce este? Băgă de seamă cu-ngrijorare stareţa.

— Acum, Teodora, trebuie să-mi spui cine sunteţi voi cei care mă adăpostiţi aici şi care m-aţi adus la mănăstire. În caz contrar, cobor pe Ardeal, mă predau arătând că exist şi, în schimbul clemenţei DIO, dau în vileag cuibul vostru…

— Dar atunci, draga mea, cum să-ţi spun?… Atunci, ai noştri te vor scăpa din braţe, iar tu vei cădea şi nu ştiu încă de la ce înălţime…

— Ai noştri, adică?… Şi Medeea ţâşni în picioare: Părintele Iosif şi cu Lucian, cumva?…

Teodora scoase îndată de sub un dosar un petec de hârtie şi i-l întinse. Medeea îşi regăsi acolo scrisul. Erau doar trei cuvinte: „National Security Agency”. Văzând-o că păleşte, Monahia o luă de mână şi o aduse în faţa icoanei Sfintei Fecioare. Aşa află comisar Memé că ea, lucrând pentru CIA în urmă cu patru ani la închisoarea secretă Salinas, fusese luată sub paza prelungită de aceeaşi agenţie în perfectă coordonare cu NSA. O salvase, dar se-nţelege că agenţia nu îngăduia să-i fie deconspirate tainele. Pe dinaintea minţii comisarului se derulă rapid filmul cu Salinas, cu McDowell, cu întunericul. Altă dată, adică mai înainte cu cinci minute, s-ar fi indignat sesizând că stagiul ei la Salinas nu rămăsese secret şi că alţii l-or fi cunoscut de-a fir a păr…

Dar amintirea lui McDowell îi narcotiză reacţiile. Filmul din capul ei se derulă mai departe cu Moşu, cu Badea, cu caii şi cu Omul din cale, cu acest Machu-Pichu, cu căpetenia de neidentificat a celor patruzeci de mucenici din Sevastia, poate vreun Viracocha din braţele căruia nu mai avea scăpare. I se mai spuse că din fiecare stat în care se implantaseră mai nou trupele americane, CIA recrutase şi formase o mică reţea de protecţie a colaboratorilor săi locali. Va să zică, îşi zicea Medeea, m-a adus aici mâna lungă a CIA… Dar de ce tocmai la Machu-Picu? Ceea ce era pe cale să afle, căci mai avea mult până departe, nu o tulbură. Era soiul de informaţii cu care se învăţase de multă vreme, cu care lucrase până ieri, alaltăieri. Întrebă însă:

— Şi cum se cheamă reţeaua de colaboratori de la noi?

— Mănăstirea de pe Piatră, răspunse stupefiant stareţa.

Medeea se închină mai spontan ca Filoteea pe urmele caprei negre:

— Cine?!

— **Rock Church,** e numele cunoscut la Langley sau **Rock Monastery**, dar cum **Monastery** e prea lung pentru ei şi cum nici nu prea au mănăstiri prin Statele Unite, preferă să-i spună simplificat **Rock Church**. Suntem un pumn de oameni, nu te teme, continuă Teodora văzând că îngrijorarea nu se şterge de pe chipul surorii sale, părintele Iosif, Moşu, eu şi poate încă alţi câţiva pe care nu avem voie să-i ştim deocamdată. Ne-ai fost dată în grijă de către Moşu prin intermediul lui Badea care Badea e subalternul Moşului pe altă filieră. El nu ştie decât de sfânta noastră sihăstrie. Numai că noi aici, pe masivele astea de piatră, mai avem o misiune. Uite că vine Iosif, vei afla de la el despre ce este vorba.

Sosi într-adevăr părintele. Comisarului nu-i era foarte limpede de ce-l antipatiza pe acest bărbat înalt şi ciolănos, în jurul a 60 de ani, tescuind din gesturi şi din priviri o inconfundabilă forţă. Trăia senzaţia că insul nu se gândea decât să o stăpânească, s-o aibă la cheremul lui. Purta reverendă, dar tot un tăietor zdravăn de păduri părea că se ascunde sub această haină. Apăruse ştiind de ce-l chemase stareţa. Medeea nu se-ndoia că deţinea şi el un aparat de radio în chilie şi că în capul lui, alarma suna la aceleaşi semne ca ale Teodorei. Maica şefă rezumă ştirea, popa pleca uşor capul ori de câte ori avea ceva de confirmat, iar la sfârşit se întoarse spre Medeea:

— Te voi trece şi pe dumneata dincolo, prin munte, zise preotul,

vom porni diseară, odihneşte-te, îţi voi da echipament, mască, lanterne, medicamente, frânghii, poate ne-ajută Dumnezeu şi de data asta.

Medeea simţea că pământul se-nvârte de mai bine de o jumătate de oră. Nu reţinuse nimic la-nceput, pur şi simplu nu-i intrase-n cap. Teodora schimbă pentru câteva minute subiectul, apoi reveniră.

— Maică stareţă, spuse Medeea, cum ies eu de aici, asta-i întrebarea… Pentru că singura şansă a lui Filip Criste de a scăpa, este ca eu să demonstrez că sunt în viaţă, să fiu văzută de cât mai multă lume la televiziune… Dar în acelaşi timp, dacă tot am pornit pe calea arătată de Moşu, să nu mă predau lor. Să se vadă însă că nu m-a ucis nimeni. Altfel, omului care m-a ajutat să dau adevărul în vileag, nu-i vor da drumul din gheare. Şi mă tem pentru ce-i mai rău. Îi cunosc bine, dispariţia mea i-a năucit, poate că au făcut o prostie cu Filip, ziariştii vor protesta şi ei din solidaritate, un director de gazetă şi gazeta însăşi sunt în mare pericol, libertatea cuvântului ş.a.m.d.

— Da, păi asta spuneam, interveni Iosif, că o să te exfiltrăm.

Termenul nu-i era deloc străin Medeei în vremea în care lucra la subsolul său din Melchisedec, dar aici el suna ca numele unui soi de baobab malgaş. Se aştepta să i se explice, etapă cu etapă, cum va coborî cu Iosif, cum se vor opri la Omul din cale, cum va fi preluată de acolo de Badea, că de la Badea va ajunge cumva la Moşu şi…

În schimb, în minutele următoare, ex-comisarul reţinu ceva cu locul Mănăstirii de pe Piatră, amfiteatrul acesta natural de bulgări uriaşi de andezit ca singurul punct rămas liber din Regatul României până în 1964, dar şi după aceea, fiindcă nimeni nu urcase şi nimeni nu se înstăpânise aici până la durarea mănăstirii. Auzi ca de departe, când de la Iosif, când de la stareţă, ceva în legătură cu partizanii anticomunişti de pe aceste creste. Subiectul nu-i era deloc străin, îi admira din toată inima pe acei singuratici curajoşi, ce nu cedaseră înaintea disperării şi izolării, a încercuirii şi a asediilor tot mai sângeroase, a uitării şi a trădării din partea lumii occidentale. Preotul insista că e singurul loc în care nu ajunsese ochiul de Iudă al lui Kim Philby din M.I.5. Dădu să extindă informaţia cum că tot ce li se paraşuta partizanilor pe vreme bună, cădea în mâinile securităţii. Numai din pachetele desantate pe ploaie şi furtună mai ajungeau unele în mâinile lor. Era deci clar că secu primea informaţii directe dintr-un centru din apus şi acela era Londra bandei lui Philby.

— Pe mine mă interesează acum, interveni Medeea, cum vom coborî şi cu cine voi lua eu legătura şi unde, odată ajunsă în Subcarpaţii Transilvaniei. Întreb: mă va întâmpina cineva la Omul din cale?

— Dar ce să căutăm noi la Omul din cale?… Te voi exfiltra prin munte, răspunse mirat Iosif. Iar la următoarea întrebare a ei, repetă: Nu peste munte ci prin munte, de-a dreptul prin burta lui, şi largă, şi-ngustă, şi scârboasă. La noapte, hai! Dumnezeu cu noi!

Funcţionarul civil cu grad de locotenent-colonel salvase de la aruncarea în aer avioane şi vapoare, vieţi omeneşti nenumărate, prevenise atentate, îndepărtase mari primejdii din calea copiilor, îi ocrotise pe civilii de toate soiurile, scosese agenţi din încurcătură, iar pe alţii îi exfiltrase şi ea, ajutându-i în fapt pe unii să evadeze. Mai mult, tocmai rezistase la trăsnetul cu Rock Church. Dar de străbătut măruntaiele muntelui dintr-o parte-n într-alta nu auzise s-o fi făcut cineva pe vreunul din continentele planetei de când se-nchegase ea astru rece şi rotitor în jurul soarelui, nimeni, nici om, nici animal. Povestea i-o depănară pe scurt, când Teodora, când Iosif. Nu şi-n timpul reclamelor de la radio însă, când, după promoţia cu pilulele antiincontinenţă urinară, veni publicitatea pentru antiflatulenţă, apoi cea întru protecţia colonului. Semn rău pubilicitatea pro şi anti excreţie. În baza acestui soi de reclame, stareţa deduse că acuzaţia la adresa lui Filip se-ngroaşă.

Dar legendelor sau ce-or fi fost, le veni şi lor rândul. Legende, pentru că Medeea nu putea să iasă de sub magnetismul vorbelor neobişnuite ce se ridicaseră, se roteau în jur şi refuzau să se aşeze, umpleau aerul, încăperea. Nu mai ştia ce să facă cu mâinile, căuta mereu ceva de notat fiindcă nu-i venea să creadă, dar trebuia să reţină, să nu uite. Prin această aripă pietroasă şi locuită de sâmburii de sare ai muntelui, o excrescenţă subţire a masivului principal, natura săpase tunele de comunicare dintr-o parte-ntr-alta. Poate că întreaga cale pe sub pământ, de la un capăt la celălalt, n-o fi existat înainte ca voievozii Ţării Româneşti să fi început a scobi pământul după sare. Iar când ocna devenise un hău uriaş, se văzuse continuată de hornuri ce plecau din ea în sus, dar nu se bănuia că răzbăteau undeva.

În acest punct, Medeea înţelese că şi ea călcase pe acolo, pricepu prin ceţuri de ce se găsea tocmai la Machu-Pichu, drept care nu se mai opuse fluxului de vorbe ce redesenau lumea, le lăsă în voia lor, iar ele se prăvăliră înainte când din gura stareţei, când dintr-a popii.

— Nimeni n-a îndrăznit să cerceteze, pornind din ocnă, toate galeriile, nu-şi închipuia vreun om pe lume că prin ele, verticale ori înclinate, ar putea sui şi ieşi afară de cealaltă parte, pe versantul nordic. Dar iată că hornurile, canalele, răsuflătorile, naosurile uriaşe, alveolele, gâtlejurile înguste, pungile goale, scările şi potecile în chip de vârtej se legau între ele şi duceau de la sud la nord prin piatră, sare, ţărână şi cuarţuri. Cei care presimţiseră acest labirint, dar nu apucaseră să-l străbată, au fost luptătorii antibolşevici din anii ,50, a căror deviză era că, orice ar fi, ei trebuie să păstreze liberă o bucată cât de mică din Regatul României. De pe acest platou, de la al treilea nivel, din chilia lui Iosif mai exact, coboară un tunel ca o intrare în peşteră. Partizanii au păstrat, ca să nu fie descoperită, îngustimea gurii peşterii, cât ar fi încăput omul strecurându-se târâş. A fost lărgită şi amenajată abia în ultimii ani.

Dar într-un anume punct, greu de dibuit la prima încercare, platoul se prăbuşeşte sub formă de horn, de aven căscat sub paşii temerarului. Franctirorii s-au putut apăra până târziu în acest loc, pe blocul de piatră cu trei etaje, lângă cascadă şi intrând în grotă. Trupele de securitate poate c-au atacat locul, dar poate că nici nu s-au atins de el. Nu credem că partizanii ar fi deschis ei focul de aici dându-se astfel de gol. Or fi luptat în altă parte, prin păduri, pe creste, prin depresiuni. Partizanii, iar de la o vreme, numai unul din ei, se retrăgeau în cavernă şi făceau pe morţii. Ceilalţi credeau că i-au lichidat. Curios, pare-se că poteraşii n-au avut curaj să urce pe aceste blocuri, îi speria şi o legendă cu un duh care iese din munte, care se absoarbe apoi în stânci şi iar ţâşneşte de unde nu te aştepţi. Nici nu aveau interesul militar de a ocupa un pinten al muntelui ca acesta. Dacă o fi urcat incognito vreun trupete de securitate, ciolanele lui odihnesc în osuar, lângă cele ale câtorva guerilleros. La urma urmei, se crede că sunt oase de isihaşti anonimi culese de prin sihăstriile munţilor. În fapt, morţii au fost târâţi în peşteră şi aruncaţi de camarazii lor pe hornul de care vorbeam.

— Ultimul apărător, continuă Teodora, al petecului liber din Regatul României a murit, după cele mai minuţioase datări cu carbon 14, în primăvara lui 1963. Şi foarte probabil s-a prăpădit de foame şi epuizare. Scheletul lui nu purta urme de violenţă. Avea de bună seamă cicatrici, răni vechi, vindecate o dată sau de mai multe ori. Oasele au fost curăţate pesemne de vulturi. Curios e că-n iunie, 64, regimul comunist a emis decretul de amnistiere a tuturor deţinuţilor politici.

Pe ultimul partizan, dacă l-ar fi capturat cu sau fără armă-n mână, nu ştiu dacă l-ar fi iertat chiar şi după amnistie. Acel ultim apărător al petecului de libertate din vremea regatului e cunoscut ca Traian de la Lisa, după numele satului de baştină. S-a alăturat rezistenţei ca bărbat tânăr, căsătorit şi cu doi băieţi mici. A dispărut de acasă, soţia a rezistat tuturor presiunilor şi schingiuirilor, n-au scos de la ea o vorbă. „Nu ştiu şi nu ştiu, habar nu am unde mi-e bărbatul, un nemernic, a plecat şi m-a lăsat cu doi copii în braţe, căutaţi-l pe la alte muieri!" La un an sau doi după amnistia din 64, şi-a îndemnat băieţii să plece în America, după cum făcuse şi bunicul ei.

Teodora se opri. Îşi făcu de lucru pe sub ochelari, poate că o stânjenea o lacrimă. Iosif îi preluă vorba:

— Tinerii aceia au ajuns în Statele Unite, şi-au găsit şi ceva rude, aflaseră de la mama lor de petecul sacru păstrat liber din Regatul României de către tatăl lor şi camarazii săi. Au înfiinţat o fundaţie, ceva, şi au jurat să combată prin orice mijloace comunismul. Unul a făcut studii tehnice şi e respectat azi ca om de ştiinţă. Celălalt, tot pe linie ştiinţifică, a urcat în ierarhia militară. Numele şi l-au schimbat, nici eu nu le ştiu, cu toate că nu mă opreşte nimeni de la bănuieli. Au ajuns să fie luaţi în seamă în intelligence şi-n armata americană, au fost consilieri prioritari la instalarea NATO în România, trebuie să joace şi astăzi un rol însemnat. În temeiul celor aflate de la mama lor, după cooptarea României în NATO, au venit cu alpinişti şi cu speologi, cu detectoare cu radiocarbon, cu alte echipamente de trebuinţă şi, dirijaţi şi de sateliţi, ei sunt cei care au descoperit complet drumul prin maţele muntelui din Transilvania-n Valahia şi viceversa. E secretul lor, sublinie Iosif, nu ştiu dacă până la ora actuală, vreun demnitar al statului român cunoaşte adevărul. Îl cunoaştem noi, iar acum şi dumneata. Dar ce pot să-ţi spun deocamdată, este că trebuie să duci acest adevăr cu tine în mormânt, ştii asta de la temniţele CIA, de la baza Salinas. Acesta-i consemnul azi, lacăt greu pe gură, mâine, s-ar putea să fie altă poruncă. Nu-l cunosc decât înalţi ofiţeri din armata americană şi şefi fie din CIA, fie din NSA. Îl mai ştim noi, o mână de oameni zisă Rock Church. Cum dumneata eşti la Mănăstirea de pe Piatră şi sorocul a venit, iaca, îl cunoşti şi tu, soră.

— Bănuiesc, se dezmetici Medeea, că şi pe Lucian l-aţi exfiltrat… Unde e acum?

— Îi e bine unde a ajuns, nu l-am omorât, încruntă din

sprâncene Iosif, nici de dumneata n-am să mă ating. Ne vedem mai târziu să-ţi arăt echipamentele, să văd ce ştii să foloseşti şi ce nu, dar gândesc că n-ai taine.

— Cu multe n-am eu taine, dar ce am auzit astăzi, voi, reţeaua asta, rămâneţi o taină grea. Maica stareţă îmi spunea, poate fără să vrea, că pot oricând să fiu lăsată din braţele protectoare şi să cad de la mare înălţime.

— Întocmai aşa se face cu trădătorii, dar dumneata nu poţi să trădezi. Soră dragă, vorbi Iosif uitându-i-se Medeei drept în ochi, eu sunt cu tine nu că aş avea poruncă… Sunt cu tine pentru că eu sunt feciorul lui Gheorghe şuvăială din Berivoii Mici, care a murit alături de Traian de la Lisa. Vrei să-ţi arăt scheletul lui din osuar şi să-ţi jur?…

— Iartă-mă părinte, zise Medeea, ridicată de pe scaun ca de o fulgerare, vrând să mai spună ceva, nici ea nu ştia ce, poate doar să se-nchine, dar Iosif ieşi îndată după vorbele lăsate să plutească prin încăpere.

Şaptezeci de ani de umanitate necunoscută se răsturnau peste viaţa ei, altfel spus, tot muntele din faţă în acele cuvinte şi cel din spate în vorbele rămase nerostite. Medeea rosti însă una care-i stătea de mult pe limbă:

— Ai spus, măicuţă, că mai aveţi o misiune aici. Iosif a uitat să mi-o arate.

— Avem. E una din raţiunile existenţei mănăstirii: mascarea gurii labirintului. Şi alta, mai înaltă, pentru care Duhul Sfânt vine şi se sălăşluieşte întru noi.

XXII

Mă uit la tine, Medeea, spuse călugăriţa după ce preotul ieşi, mă uit şi mă mir că nu văd în ochii tăi niciun semn de osândire…

— Pe cine să osândesc?

— Chiar pe mine. Te-am minţit în privinţa absenţei lui Iosif…

— Acolo unde am lucrat eu, oftă fosta secretistă simţindu-se vegheată şi acum de abisul ocnei, minciuna utilă era obligatorie, făcea parte din tehnica operativă. Şi de fapt, nu m-ai minţit. Omisiune de denunţ, se cheamă în limbajul nostru păcatul tău. Dar n-are ce să caute

între noi cuvântul ăsta, denunț! Ai spus doar că părintele l-a însoțit pe Lucian, nu mi-ai arătat până unde, dar uite că într-adevăr l-a însoțit! Ce era să-mi spui? Să-mi deconspiri că muntele e gol pe dinăuntru înainte de a fi nevoie să mă petreceți și pe mine pe acolo? Te înțeleg, nu-mi cere să te iert, n-ai greșit, Iisus cred că nici nu te-a băgat în seamă.

Fața stareței se destinse auzind din gura fostei slujitoare DIO numele lui Iisus, iar glasul i se îndulci:

— Cât de frumoasă poți fi după toate zilele astea de pitire sub straie călugărești! Părul ăsta al tău, sub cuvintele părintelui, s-a încins și dă răsfrângeri de miere. Noroc că ai ochi de aceeași culoare, dacă i-ai avea albaștri sau verzi, aș zice că vrei să hipnotizezi… O cafea?

— Cafea, cu plăcere. Dar află că n-am făcut nimic până acum cu frumusețea asta. Am avut un bărbat, nu ne-am știut păstra unul pe altul, am avut un iubit cât o sută de văpăi, însurat în America, tată de copii, mă rog, l-am luat pentru că mi-a plăcut și fiindcă n-am putut îndura întunericul de la Salinas fără el. Dar mă gândeam la Filip. Înainte de a hotărî eu să mă predau, m-am sfătuit îndelung cu el. Greu e să-ți povestesc prin ce site dese ne-am strecurat amândoi ca să nu fie dată în vileag legătura noastră mai strânsă, eu, căpetenia interceptărilor într-un serviciu de investigații secrete, el director de gazetă. Am petrecut cu Filip nopți lungi, fără să ne atingem. Simțeam însă că, dacă izbândim, bine ar fi să consfințim prietenia asta, complicitatea noastră pentru a salva de la nedreptate niște oameni. Puteam să facem câtă dragoste am fi vrut, nu ne împiedica nimeni pe unde ne întâlneam în siguranță. Dar eu cel puțin am simțit că, dacă m-aș lăsa dusă de impuls, îl aveam mai degrabă eu decât el, aș păta și aș sparge, aș strica șansa bătăliei angajate. Și am ținut să păstrez cruciada asta departe de orice impuritate. Când m-am văzut aici, la mănăstire, mi-am dat seama că, inconștient, îmi pregătisem săptămâna de post. M-am descurcat bine și cu mâncarea voastră de cartofi, măsline și mere coapte, cu nucile și migdalele, cu varza, cu murăturile și cu apa de izvor. N-a fost rău. Mi-a lipsit păhărelul de coniac cu care mă destindeam când ajungeam frântă acasă. Dar aici, ce-i drept, dacă uit de rana de la maleolă, de frângere de oase n-am avut parte. Sunt, pare-se, învățată cu regimurile de campanie, de privațiune, de front. Sincer, dacă scap și dacă reușim să-l scăpăm și pe el, cu Filip Criste m-aș bucura să-mi petrec viața rămasă de trăit. Sunt între noi vreo șaptesprezece ani, dar parcă așa-i mai bine. Am ajuns oameni în toată

firea, iar alţii îşi bat joc de singurătăţile noastre, azvârlindu-ne de colo, colo.

— Cred că şi Filip rămânea cu ochii pierduţi în părul tău…

— Zicea că buclele mele, cu culoarea lor neadevărată, sunt un moft al soarelui.

— Ia-auzi ce frumos! Atunci e bine să ştii, Moft al Soarelui, că, aşa cum Iosif e fiul lui Gheorghe şuvăială, şi eu sunt nepoata de unchi a lui Traian de la Lisa. Atenţie la ceaşca fierbinte!

— Dumnezeule! exclamă Medeea.

— Iar în monahism, reluă Teodora conştientă că acum şi ea este admirată, am intrat din adânca credinţă din familie întemeiată şi pe memoria unchiului Traian. N-am putut despărţi niciodată credinţa de mucenicia lui. Am fost fericită când am putut să închin şi jertfei sale ascultarea mea. Iar Iosif, va să zică fiul lui Gheorghe şuvăială dintr-un sat de pe aici, a ajuns şi el în America după ce a trecut noaptea înot Dunărea în Iugoslavia. Era student la teologie. Grănicerii au tras, dar nu l-au nimerit. Nu se teme de nimic. E întors din Illinois. Ai observat că nu are niciun pic de accent în vorbire? Nu-l avea nici când a sosit, a păstorit o mică comunitate românească pe lângă Chicago. Nu cred că nu-i ştie pe fiii lui Traian de pe lângă armata americană, dar se ţine de jurământ. Să ai încredere în el!…

— Dar ce am aflat e năucitor: să fie americanii cei care au descoperit labirintul de sub munte?

— Nu americanii, ei doar l-au confirmat. Unchiul meu, tatăl lui Iosif şi încă un camarad au dat de reţea înţelegând că ar putea răzbate până dincolo. Fii sigură că au făcut şi explorări. Băieţii lor au dus presupunerile cele mai răsunătoare în Statele Unite şi, odată ajunşi să comunice cu serviciile, au găsit urechi care să-i asculte cu multă grijă. Ai reţinut de la Iosif că au devenit somităţi în tehnologie, în ştiinţe.

— Lasă-mă Teodora să-ţi spun că şi acum îmi bate inima să iasă din colivie, de la cum am tresărit la cele aflate de la preot. Dar vezi tu, orice aş afla, am în mine reflexul de a mă uita şi pe cealaltă faţă a medaliei… De unde au fost atât de siguri băieţii lui Traian, verii tăi din America la urma urmei, Iosif de asemenea, că mamele lor nu le spun o poveste, cum au crezut serviciile americane astfel de relatări? Ceva nu se potriveşte…

— Dacă ne-am fi cunoscut în alte împrejurări, Medeea dragă şi ţi-aş fi făcut aceste mărturisiri, te-aş fi îndemnat să mergi în satul

Berivoii Mici de lângă Făgăraş. Trăieşte acolo Aurelia, sora lui Gheorghe şuvăială şi mătuşa lui Iosif. Ea ştie cum le ajungeau acasă veştile de aici, de pe Piatră. Pornea de aici unul din ei, deghizat în fel şi chip. Urca muntele spre vârfuri, iar apoi cobora de pe alte creste. Ajungea nu la casa lui supravegheată de aproape sau de departe, ci la vreun intermediar prin care trimitea un semn anume. Purtătorul nu cunoştea sensul semnului, dar familia ştia ce să înţeleagă din el. Uneori găseau un om de încredere în munte, un cioban, un călugăr, un pădurar, un tăietor de lemne care răzbătea până la mijlocitor ori chiar până la familie. Dar ce crezi că puteau să transmită? Mesaje simple, alea de căpătâi: trăiesc, sunt sănătos, n-avem nevoie decât de medicamente, Gheorghe a murit, pomeniţi-l pe ascuns, mi-s singur de acum, Dumnezeu cu voi. O singură dată, vărul meu mai mare, avea pe atunci vreo şaptesprezece ani, a pornit să-l întâlnească într-o noapte pe tatăl său. Se înţeleseseră printr-un fost călugăr scos din mănăstire cu decretul din 1959. Numai că vărul meu trebuia să se descurce singur până la punctul de întâlnire. I-a fost cu neputinţă să treacă de pânda oamenilor dintr-un sat. Dăduseră peste el pe sub poala pădurii şi-l luaseră la întrebări. N-au vrut să-l creadă că e iubitor al mntelui cu toate că avea în spinare, nu rucsac ca acum, ci o veche raniţă militară germană din război. Până să-l înfăţişeze înaintea şefului de post, a ştiut el să se facă nevăzut.

— Primejdia întâlnirii era foarte mare, puteau fi prinşi, tresări Medeea.

— Parcă-ţi pare rău, soră, că nu i-ai prins tu, nu-i aşa?… Şi zâmbetul stareţei nu mai părea binevoitor. Dar o încolţi pe loc vinovăţia. Se întoarse spre icoane: Iartă-mă, Măicuţă Sfântă, am fost rea.

— Poţi să spui orice, Teodora, e uluitor, n-am cuvinte! Povesteşte mai departe!

Dar călugăriţa tăcu o jumătate de minut. Se uita pe fereastră. Spuse:

— Soarele trebuie să fi trecut peste munte, se văd sclipirile zăpezii de pe crestele din faţă.

Medeea întoarse şi ea capul spre fereastra din spatele său. Neaua consistentă încă pe culmi clipea îndepărtat.

— Să mai ascultăm radioul, propuse gazda. Se dădea aceeaşi ştire cu arestarea lui Filip, dar deja mai succintă. Nimic nou. Închiseră.

— Rămas singur, îşi reluă stareţa povestirea, Traian o fi transmis că ceilalţi doi sunt îngropaţi în burta goală a muntelui… Nu te mira! Chiar aşa, în pântecele pietrei pentru că în stânca de aici nu aveau cum să le sape mormânt. Iar fără mormânt nu puteau să-i lase. Nu numai că nu aveau inimă pentru una ca asta, dar unde să-i ducă? Să-i arunce de la înălţime în drum ca să se dea de gol?… Alt loc afară de avenul din grotă nu găsiseră, noroc şi cu acela. Acolo au fost azvârliţi, mai întâi Iustin Blaga din Hurezi, apoi Gheorghe şuvăială din Berivoi. Sora lui Gheorghe ştie multe şi n-a murmurat un cuvânt. Nici de la ai mei de la Lisa n-au putut scoate securiştii vreo vorbă.

— Te întrerup o clipă, dă-mi voie, zise Medeea cu ochii ei intenşi ca un apus de soare. Unde spunea Iosif că e grota asta?

— E mascată de chilia lui… Altfel spus, chilia părintelui se continuă cu un tunel care, după vreo sută de metri, coboară la verticală alţi cincizeci de metri. Acolo au fost găsite scheletele. Acum se află depuse în osuarul mănăstirii în care nu ştiu dacă ai intrat. Scheletele nu sunt însă tocmai întregi, iar al lui Traian nu ştim cine l-a aruncat în groapă.

Dar înainte de oseminte, lasă-mă să-ţi vorbesc despre absenţa lui pe care şi eu am resimţit-o. Tocmai împlinisem treisprezece ani la începutul lui martie 1965 şi începusem să pricep frământările celor mari. Se întâlneau rudele mult mai des ca înainte, tăinuiau îndelung în odăile pentru musafiri, alea folosite de ţărani numai la zile mari. Lipseau uneori şi părinţii mei de acasă, plecaţi în alt sat pentru câte două zile, dar nu la vreo nuntă ori vreun botez. Îi vedeam că nu merg în straie de sărbătoare. Se duceau să se sfătuiască cu alţii, să pună ceva la cale. Ţin minte că limbile au prins a se dezlega nu îndată după amnistia din 1964, ci după moartea lui Gheorghiu-Dej în primăvara anului următor. Cu amnistia şi cu moartea asta neaşteptată, părea că de undeva de sus, se făcuse dreptate. Dar la Lisa nu mai soseau veşti de la Traian, ziceai că amnistia îl făcuse şi pe el să dispară. Pe la Crăciunul lui 1965, rudele au fos sigure că murise. Pricepeam şi eu de acum anumite lucruri, darmite verii mei, băieţii lui Traian. Discuţiile despre tatăl lor visat, atât de dorit, atât de aşteptat, despre care ştiau până mai ieri că trăieşte, dar care după atâta aşteptare, nu se arăta şi nu mai avea cum să apară, i-au marcat puternic şi pentru toată viaţa. Era unul cu cinci, altul cu şapte sau opt ani mai în vârstă ca mine. Tatăl lor nu fusese judecat şi condamnat în contumacie ca alţi fugiţi în munţi. Cred

că n-ar fi întâmpinat vreun pericol dacă, după amnistie, ar fi coborât şi s-ar fi alăturat familiei. Cine ar fi putut dovedi că a ţinut arma în mână? Şi-apoi, poate că ar fi avut şi el noroc… L-au avut oameni ieşiţi la lumină în vara lui ,64 şi care stătuseră ascunşi ani de zile, unii prin păduri, alţii prin pivniţe, unii zidiţi după pereţi dubli în casă ori în grajd. Am aflat de unul din Botoşani că a supravieţuit, într-o ascunzătoare dintre pereţi, dincolo de soba casei, până prin 1971, la moartea maică-sii, cea care-l ascunsese şi care, prin gura sobei, îi strecura vasele cu mâncare. Ţăranii de pe acolo nu ştiuseră de amnistia din ,64, nu înţeleseseră nimic. A ieşit omul în timpul priveghiului, dislocând cărămizile, înspăimântând tot satul. Fusese declarat mort, înecat în Şiret. Culmea e că, după ce a ieşit din zid, a izbutit să se şi însoare!…

— Cum?! Crede-mă, Teodora, am lucrat atâţia ani în serviciile de informaţii, de investigaţii secrete, de urmărire şi interceptare a mişcărilor ascunse şi ilegale ale oamenilor, dar de asemenea minuni n-am auzit!…

— Mare-i Dumnezeu! A fost ajutorul dat de sus oamenilor ca să se apere şi să fugă din calea barbariei din anii ,50. Dar minuni s-au întâmplat şi mai târziu. Uite, de pildă, cu trupul fratelui tatălui meu, al lui Traian ajuns în puţul acela… Poate că oasele nici măcar nu-s ale lui… Dar când s-au convins că nu mai apare, cam după 196566, băieţii lui, verii mei adică, îndemnaţi de mama lor, au hotărât, cum ne-a spus şi Iosif, că în America vor ajunge şi de acolo îi vor face părintelui lor dreptate cândva. Când s-au întors în 2002, uite, după aproape treizeci şi cinci de ani, cu aparatura lor ca de pe altă lume şi au luat locurile astea la cercetat, au găsit tot. Mai greu a fost cu gura peşterii, fusese blocată între timp de bolovani căzuţi de pe versant. De aceea nu a dat de ea nimeni multă vreme. Unele din oasele din burta muntelui arătau că fuseseră golite de carne de păsări, ciocurile se înfipseseră adânc şi-n ciolane. Alte două schelete arătau ca şi cum se uscase carnea pe ele, se topise, dispăruse. De aceea ne-am gândit că unul ar putea fi Traian, ne transmisese demult că rămăsese singur, o fi căzut lângă torentul ăsta al nostru, dar neaşteptat vulturilor de pe culmi.

— Bine, dar cine i-a găsit scheletul?

— Foarte probabil nişte tineri care s-au căţărat până la urmă, ca alpinişti amatori, pe blocurile astea, fascinaţi de cascadă. Au dat şi de gura îngustă a grotei, iar acolo, aşa bănuim, au nimerit peste vreo urmă

scrisă care cerea ca cel găsit de suflet de creştin să fie aruncat în mormântul ales de el. Până azi inscripţia s-a şters. Două cruci însă au rămas săpate în perete aproape de gura puţului. Noroc că acei oameni cine or fi fost, n-au alertat autorităţile, i-o fi sfătuit şi inscripţia aceea să n-o facă. Erau pesemne din partea locului, ştiau de partizanii din munţi şi se fereau să fie anchetaţi de miliţie. Amnistia nu lecuise lumea de frică. Dar aveau credinţa că până şi un schelet omenesc găsit din întâmplare trebuie să aibă parte de un mormânt. Pietroaiele care au înfundat gura grotei, au protejat oasele până în 2002.

— De necrezut sfârşitul lui Traian, spuse Medeea nemaigăsindu-şi locul, de necrezut. Dar când înfrunţi singurătatea şi izolarea, altfel nu poate fi. Dar cum să le strâng mâna băieţilor lui pentru ce au dus cu ei în America şi pentru cum şi-au gândit cariera. Dacă n-ar fi răzbătut pe linie militară, mesajul lor ar fi fost mult mai greu de luat în seamă.

— Vezi acum, surâse din nou stareţa, ce cadou a fost pentru serviciile americane labirintul de sub aceşti munţi? Poate că la înfiinţarea temniţelor secrete de azi, tocmai de la labirintul nostru le-a venit ideea, mai ştii? Americanii au venit cu tehnica, cu confirmarea din satelit şi de la sol, dar au păşit pe locul păstrat liber din Regatul de altă dată de cei care-l apăraseră de spurcarea bolşevică. Tot americanii au meşterit totul pe aici: biserica, chiliile şi anexele, osuarul, instalaţiile de apă şi curent electric, au montat panourile solare, mica turbină, au tăiat în blocul de piatră canale de scurgere, avem de la ei şi incineratorul de gunoaie. Apoi, scara de jos cu mecanismul de coborâre şi ridicare, totul.

— Aşteptam de la tine o explicaţie în legătură cu scheletele, văd că nu vine, aşa că întreb: oare de ce n-au hotărât băieţii lui Traian să aşeze rămăşiţele tatălui lor într-un mormânt şi l-au lăsat aici?

— Dar dacă printre schelete nu se află şi al lui? Vezi că doar se presupune, e foarte probabil să-i aparţină lui, dar nu putem fi siguri. Apoi, aici, în osuar, osemintele sunt cinstite ca nişte moaşte, anonime sau nu, dar ale unor martiri.

Dar tu chiar pretinzi în continuare (şi aici faţa Medeei se schimbă profesionist) că nu le ştii verilor tăi americani noile nume?

Seninul de până atunci de pe faţa stareţei se tulbură dintr-odată. Se ridică să se întoarcă spre icoane. Medeea întinse mâna şi o opri. Simţea că lovise unde nu se cădea, însă şi cutremurul ei fusese mare, se

stăpânea greu.

— Nu Teo, nu. Nu-i nevoie de jurământ la icoană ca să te cred. Îmi e de ajuns cuvântul tău, ai făcut mult, poate chiar tot ce se putea pentru viaţa mea.

Cealaltă femeie îşi smulse braţul din strânsoare şi se opri sub chipul Sfântului Luca de Crimeea. Răspunse când se-ntoarse din nou spre Medeea:

— Nu le cunosc numele şi nu le voi cunoaşte niciodată.

Ca atmosfera să nu se destrame penibil şi citind motive de serviciu secret în discreţia celeilalte femei, Medeea continuă cu întrebările, gândind însă că le va pune capăt curând:

— Dar de ce, să nu te rănesc cu asta, au ţinut să ridice tocmai o mănăstire?

— Pentru tine, care lucrezi în servicii, răspunse Teodora pe un ton rece, înţelesul trebuie să fie simplu: ca să aibă acoperire pentru labirint, cum am mai spus-o. Dacă ar fi înjghebat vreo staţie ştiinţifică, ar fi atras puhoaie de studenţi şi cercetători. Dacă ar fi deschis vreun punct militar de lucru, ar fi bătut la ochi, inclusiv la ochii ruşilor, au şi ei sateliţi, sunt maeştri în spionaj. Cum în România credinţa populară încă e vie, nu neapărat intensă, dar extinsă, cum încrederea în biserică e la cel mai înalt nivel, cum biserica e în afară de bănuieli, s-a preferat ca acoperirea să se realizeze printr-o mănăstire. Apoi, în felul acesta, c-un lăcaş de închinăciune pe crâmpeiul de regat rămas liber, se cinsteşte şi martiriul celor care au păstrat această libertate. Ideea mănăstirii o datorăm în întregime fiilor lui Traian, verii mei… Să zic oculţi? Uite c-am zis. Iar când s-a hotărât aşezarea mănăstirii sub hramul celor patruzeci de mucenici din Sevastia, s-a avut în vedere atât misiunea acelor soldaţi ai Romei gata oricând să-şi dea viaţa pentru patria de pe pământ, cât şi pentru împărăţia din ceruri. De fapt, astăzi, duhovnici însemnaţi, mănăstiri puternice militează ca ziua de 9 martie, a celor patruzeci de sfinţi din Sevastia, să devină şi ziua de pomenire a martirilor căzuţi în confruntarea cu comunismul, în închisori ori prin munţi, prin păduri, prin Delta Dunării, prin tot locul, cei de aici şi cei paraşutaţi din afară. Iar în osuar, ai aflat acum, avem trei schelete. Noi credem că sunt al lui Traian de la Lisa, al lui Gheorghe şuvăială din Berivoii Mici şi al lui Iustin Blaga din Hurezi.

— Înţeleg, reflectă comisar Man, mă gândesc însă acum la altceva: de ce nu s-a întemeiat aici o mănăstire de călugări, de ce vă

chinuie pe voi cu acest Machu-Pichu?

— Hai să mă fac purtătoare de cuvânt a lumii laice, propuse Teodora. Ar fi fost nevoie de prea multă diplomaţie şi campanie în rândul fraţilor monahi, de răspunsuri la prea multe întrebări, până să-i adune pe ei pe piatră. Aşa, cu femeile, mai înclinate spre ascultare şi începându-se cu mine ca nepoată a Liseanului, s-a putut purcede îndată. Iosif a venit din America direct la mine, la mănăstirea la care vieţuiam atunci, şi mi-a pus înainte planul. I-am mulţumit Sfintei Fecioare şi m-am mutat aici de îndată ce totul a fost gata. E nevoie de oameni la faţa locului, de mai mulţi e nevoie. Fireşte, va veni o zi când cineva va avea o revelaţie, va găsi că muntele e gol şi traversabil. Dar momentul acela va fi decis tot la Langley. Ţi-e frică de drumul pe care-l ai de făcut?

— Când am început să-ţi povestesc de ceea ce simt pentru Filip şi de clandestinitatea noastră, auzeam ca pe un murmur cum îmi reurcă în vene pofta de viaţă. Abia aştept să mă văd în mişcare, să trec dincolo, pe deasupra, pe dedesubt, sunt învăţată cu întunericul, văd că mă urmăreşte de la o vreme, când cu orbii, când cu subteranele…

— Veţi pleca în timpul vecerniei, propuse stareţa ridicându-se, le voi ţine pe fete la o slujbă mai lungă, acum du-te şi aşteaptă în chilia ta. Îţi voi da de veste. Pe Iosif îl vei întâlni tot la mine. Îţi va arăta ce-i de arătat. Mare-i Dumnezeu!

Comisarul din Medeea, trezit de şocurile noutăţilor, ar fi dorit să mai pună o întrebare, mai rămâneau ceţuri groase în poveste, dar câtă vreme tensionase o dată dialogul, hotărî să o lase pentru alt prilej. Însă, simţind că va slăbi coarda pe care şi una, şi cealaltă o întinseseră de frică, adăugă:

— Unde spui că-i osuarul?

— Te însoţesc… Să ne închinăm împreună.

XXIII

La ea în chilie, doamna comisar se trezi din alt vis: cine o va aştepta dincolo?… Nu întrebase, dar reţeaua lui Iosif şi a Teodorei trebuia să aibă oameni şi de cealaltă parte. Poate chiar Moşu, mai ştii? Căută să-şi amâne emoţiile cu cartea adusă de acasă, cea despre insula Paştelui pe care o deschise şi de această dată la întâmplare. Află că în

1862, şase nave peruviene au capturat prin luptă şi au îmbarcat cu forţa aproape o mie de insulari, folosiţi apoi ca sclavi la exploatarea depozitelor de guano de pe coastele continentului. Între sclavi, regele Kamakoi şi fiul său Maurata. Monseniorul Jaussen s-a bătut ca pentru copiii lui ca să salveze ce se mai putea salva din masa nefericiţilor pascuani. La presiunile Franţei şi Angliei, statul peruvian i-a eliberat după un an pe supravieţuitori, dar Cei numai cincisprezece întorşi în insulă au adus cu ei variola care a măcinat jumătate din locuitorii din Rapa Nui.

Apreciind că pagina pe care îi căzuseră ochii era prea neagră, mai întoarse câteva file. Citi că în zilele noastre, mai există în lume, dar nu pe Insula Paştelui, douăzeci şi patru de tăbliţe cu misterioasa scriere rongo-rongo. Nimeni n-a izbutit s-o descifreze. În masacrul microbian din 1862 – 63, clasa sacerdotală a dispărut. Nu a mai rămas pascuan care să cunoască tradiţile, vechea religie, scrisul, povestea statuilor uriaşe. Populaţia a căzut într-o apatie preletală. Creştinarea s-a produs fără prea mari eforturi, uitarea le-a spălat insularilor creierele ce concepuseră şi folosiseră scrierea gravată pe tăbliţe sau pe lespezi de piatră ca o brazdă dusă şi întoarsă pe un petec de adevăr. Uite că se putea ca peste o carte atât de fertilă să se abată o otravă invizibilă lăsând în urmă doar douăzeci şi patru de file sterile.

Medeea şi-a propus să nu lege cele citite de clipele pe care le trăia. Spre seară, urma să pornească cu Iosif pe sub pământ.

— Cine ne aşteaptă dincolo, părinte, Moşu cumva?

— Americanii, soră, poate şi Moşu, nu ştiu, cu Dumnezeu înainte!

Greul s-a ivit chiar de la-nceput: au îmbrăcat-o până la urmă pe sora Elena într-o combinaţie de haine monahale pe care le-au strecurat, cu purtătoare cu tot, într-un fel de costum de speolog, bun izolant. Veşmintele civile i le-au îndesat în valijoară, pe asta urma s-o ducă Iosif într-o raniţă. În rucsacul Medeei au înghesuit echipamentele de navigaţie, căţărare şi coborâre: lanterne de rezervă, medicamente, ceva de-ale gurii, apă, vitamine, un cuţit scurt şi aprig, o toporişcă, pistolul, o mască, un tub ca portavoce, mănuşi dintr-un material subţire şi nemuritor, cum spunea părintele, mănuşi groase şi alte scule de strecurat palma în ele, la capăt cu nişte gheare pentru agăţatul de pereţi. La încheierea înveşmântării ori a deghizării, stareţa, îi prinse la gât o cruciuliţă de argint. Îi binecuvântă pe amândoi şi petrecu icoana

Fecioarei pe deasupra creştetelor lor. Pe sora Elena, la despărţire, o salută în felul călugăriţelor, plecându-şi capul spre umărul ei drept. În noile sale haine ţepene, fosta soră nu ştiu ce să facă, se înclină şi ea uşor spre faţa stareţei, nu spre vreun umăr. Prea mult răgaz pentru rămas bun nici nu-şi doreau de frica inimii.

— Aici, îi arătă părintele deschizând o uşă în peretele chiliei sale, aici, soră, a fost gura peşterii lui Traian şi a tatii. Abia începea omul, dar americanii au lărgit-o şi iaca, suntem în tunelul care coboară uşor. Pune-ţi casca asta de miner şi aprinde-i lămpaşul, uite butonul! Ţine-te după mine. Te las să te rogi în gând.

Medeea trăia încă intensitatea rugăciunii rostite pentru Teodora la despărţirea de ea, o recitare ce i se revărsase în minte din adâncul fiinţei, izvorâseră din sine cele mai alese cuvinte, le rostise impulsiv cu voce tare, pe toate le sărutase. Când încheie reconstituirea, mergea în urma lui Iosif. Ajunseră la o uşă. În punctul ăsta, zise călăuza, chiar în capul drumului, mi-a fost cel mai greu cu Lucian. Dacă nu mă mişcam mai iute ca el, n-aş fi reuşit. Vezi uşa? L-am ispitit dincolo de ea, m-am tras înapoi şi l-am încuiat de cealaltă parte. În faţa lui era prăpastia de o sută şaptezeci şi două de trepte. Prin uşă i-am spus ce aveam de gând cu el, cum urma să trecem prin munte. Nu m-a crezut. L-am lăsat singur vreun ceas şi jumătate, acolo, în întuneric. Nici lanternă nu-i dădusem. A bătut până la urmă în lemn şi m-a chemat. I se făcuse frig. I-am dat veşminte mai groase, a coborât la ordinul meu, mereu în faţa mea, eu cu degetul pe trăgaci. Dumneata vei veni însă după mine. Voi călca înaintea dumitale şi-ţi voi spune totul despre drum. În câteva ceasuri bune, şapte sau opt, suntem dincolo, oamenii ne aşteaptă, curaj! Dumnezeu cu noi.

Galeria care o adusese până aici o ţinea legată încă de viaţă aşa cum o ştia. Cu primul pas pe scara de fibră de sticlă în gâtlejul pământului, simţi că se desprinde de firescul vieţii. Iosif era jos, la picioarele ei. Îi auzea glasul de acolo reluat de pereţi ca un vuiet. Aştepta ecoul ca să înţeleagă ce spune. Nu folosea multe vorbe. Fascinaţia venea dinspre lampa preotului care străpungea ca un ac prelung bezna de jos în sus. În coborâre, ea vedea cum pietrele muntelui se apropie de capul său, cum se îndepărtează, cum se cască între ele crăpături ştirbe. Cobora aşa cum se coboară în asemenea împrejurări, cu faţa la scară. Simţi la un moment dat un brânci, rucsacul o presa din spate împins de o forţă neaşteptată. Da, se

îngustase esofagul prin care descindea, o împinsese muntele. Trecu de prag doar cu sperietura, parcă o apăsase o putere vie, nu bulbucătura pietrei. Jos se făcea din nou o galerie aparent uşor de străbătut. Gândindu-se la scara asta care-i aşteptase, conchise că ea stătea montată nu demult şi că preotul mai cobora din când în când măcar până la acest prim nivel, că mai punea piciorul pe solul îmbibat de sângele morţilor aruncaţi de sus. Pe acelaşi sânge călca şi ea acum…

Coti într-un punct spre stânga, apoi spre dreapta şi iar la stânga. Lumina care-i preceda smulgea din necunoscut forme uimitoare: piatră albă şi piatră cenuşie, roci galbene părând la prima vedere nespus de frumoase, apoi căpătând nuanţa nisipului, dar un nisip de o puritate care îi dădea nobleţe. Culmea, nu întâlnea în pereţi şi-n tavane culoarea neagră, negrul fragil din aerul dedesubtului cedând în faţa lor, iar cel biruitor aşternându-se în urmă. Dar umbrele se închegau în toate formele şi se destrămau neverosimil sub acţiunea lămpilor. Unde era lumea vizibilă? Trăia o rupere totală nu numai de suprafaţă, ci şi de senzaţia suprafeţei lucrurilor, al regimului luminii şi al epidermei vieţii. Nu domnea decât întunecimea, nu exista decât omul de lângă ea din care parcă izvorau toate razele. Iosif, cu rutina sa din subterane, înţelese.

— E greu, spuse el, să te rupi dintr-odată de toate culorile, de albul zăpezii de pe munţi, de luciul icoanelor, de feţele omeneşti, asta ca să nu pomenesc decât ceea ce se poate vedea la noi, sus, pe piatră. Darmite cât de greu i-o fi fost lui Lucian târât aici în fundul pământului dintre reclamele şi semafoarele oraşului! Să ştii că nici eu, când închid ochii, nu pot chema sub pleoape galeriile astea. Văd cu mintea doar faţa lumii, nu şi ascunsurile ei.

— Da, părinte, cred că asta e: senzaţia tăierii totale de spaţiul şi de timpul dinainte. Mă-ntreb ce m-aş face dacă dumneata ai stinge lampa sau dacă ai…

— Spune fără frică! Dacă aş dispărea pe neaşteptate… Da, ar fi o nenorocire.

Cuvântul „nenorocire" se bucură parcă de un ecou mai prelung. Medeea nu readuse vorba despre obişnuinţa ei cu bezna subpământeană. Numai eroii lui Jules Verne din *o călătorie spre centrul pământului* mai străbătuseră măruntaiele planetei, pătrunzând prin craterul vulcanului Sneffels din Islanda şi se treziseră ejectaţi, cu pluta lor cu tot, sub soarele Mediteranei, pe valurile lavei deversate de alt

vulcan insular, de Stromboli.

Preotul o asigură că merg bine, prevenind-o că, fenomen confirmat deja, că cea mai grea luptă se dă aici cu relieful total neregulat şi instabil de sub picioare: pietre mişcătoare, gropi, şanţuri, muchii, colţuri, praguri. Ea nu scotea o vorbă. Spera ca glezna rănită să nu-i joace vreo festă, locul o durea, osul atinsese stânca, dar nu săriseră, îşi zicea ea mai în glumă, aşchii din el. După o întoarcere spre dreapta, se auzi un huruit şi după secunde bune, o bubuitură îndepărtată. Popa nu tresări:

— Ai auzit, cad pietre. Bine-ar fi să nu ne cadă-n cap. Aici nu e ca-n mină, cu tavane consolidate, susţinute de piloni. Bolta e-n voia ei. Cunoşti Psalmul 50?… Dacă nu, ia seama la mine cum îl rostesc pentru amândoi. După ce încheie, mai spuse: Pe drumul ăsta, cel mai veninos gând e speranţa de a te întoarce. N-ai voie să gândeşti aşa, ţi-o spun cu frică, nu cumva tocmai eu să-ţi stârnesc acest gând rău, dar trag nădejde că-i mai bine aşa, că dacă vine ispita peste tine, să ştii cum să-ţi păzeşti mintea. Hai, soră, că mergem mai cu spor ca eu Lucian!

Într-o sală ce părea uriaşă, Iosif o lămuri că o vor lua pe ocolite, de-a lungul peretelui din dreapta, făcând astfel un arc de cerc, mai lung decât drumul drept de la intrarea la ieşirea din această căscătură, dar altfel, ar risca să nu nimerească poarta îngustă de cealaltă parte. Pericolele păreau a ameninţa vag din toate direcţiile, dar niciunul mai straşnic nu se ivise pe drumul de până acum. Emoţii doar la un prag de puţin peste un metru şi jumătate pe care-l coborâră. Înaintau. Nădejdea Medeei spori. Îl va revedea pe Moşu, va apărea la o televiziune, apoi la toate, fiindcă ştirea va fi de-a dreptul senzaţională, va da peste cap calculele Comandantului DIO, iar Filip, cu siguranţă, va fi eliberat. Nu există judecător, cel puţin aşa bănuia, care să nu accepte evidenţa, oricât de nefavorabilă unora sau altora ar fi aceasta. După dezvăluirile ei, multe trebuie să se fi schimbat, aşa rezulta din ştirile pe care Teodora i le filtra la mănăstire. Orice ar fi, prezenţa ei va atârna greu în toate balanţele. Hai copile, înainte!

Iosif o opri: vine acum scara de frânghie, va trebui să mă ajuţi. Scoase din raniţă o împletitură încolăcită, o desfăşură, Medeea trăgea de un capăt ca s-o lungească, izbutiră. Lucian le purta şi noroc: în exfiltrarea lui de acum câteva zile, Iosif şi cu intrusul acela împuşcaseră nişte pitoane în piatră de care s-atârne scara mişcătoare. Medeea îl asigură că ştia s-o folosească, se mai căţărase pe astfel de

viţe legănătoare, coborâse pe nodurile lor, le prinsese şi le ratase treptele. Aşa se petrecu aventura şi de această dată. Iosif îi propuse să coboare ea mai întâi pentru ca el să poată supraveghea mai uşor comportamentul scării. Când o derulase în gol, păruse fără capăt. O scutură de mai multe ori. Era în ordine, capătul de jos părea că se târăşte pe sol.

— Nu porneşti fără lanternă aprinsă. Te ajuţi şi de lampa căştii, şi de lanternă ca să priveşti în jos. Nu te sfătuiesc s-o faci de la-nceput, ci doar când am să-ţi spun eu, când te vei apropia de podea. Ai încercat astfel de scări numai pe lumină, nu-i aşa?

— Aşa e, părinte. Rosteşte dumneata Psalmul potrivit până una, alta.

Aşteptându-l jos pe Iosif, Medeea avu timp să cerceteze împrejurimile. O galerie se-ntindea de-a curmezişul drumului după cum şi-l imaginase ea, adică o lua de la dreapta la stânga. Trebuia să alegi una din aceste direcţii. Pereţii păreau de marmoră neşlefuită, albă, gri-albăstruie şi verde. În stânga, un colţ ca de mistreţ pătrundea atât de tare în culoar, că erai nevoit să te apleci ca să-l depăşeşti. Înălţimea acestei spărturi în piatră o copleşea, se întindea până mai sus de punctul de plantare a pitoanelor şi de agăţare a scării. Odată jos, popa se apucă să meşterească ceva la capătul coborât al frânghiilor.

— Trage-te la o parte, îi spuse şi se îndepărtă şi el. Cu o plesnitură seacă, scara, asemenea unei piei uscate de şarpe, îi căzu lui Iosif la picioare. Cu tot alpinismul ei, Medeea încă nu văzuse una ca asta. Am tras de un fir dintr-un aliaj metalic strecurat în împletitură. O mică pârghie a săltat laţul de sus şi ne-am recăpătat scara. Nu te mira! One Mile City Climbers Company, Denver, Colorado. O luăm la stânga, iar mai încolo, bagă de seamă, va trebui să ne târâm pe burtă vreo sută şi mai bine de metri până într-o pungă mare.

— S-a-nţeles, confirmă însoţitoarea lui şi se gândi la clipa în care va fi nevoită să-şi pună masca pe figură. Nimic mai greu în militărie ca exerciţiul ăsta. Dar până şi tunelul scund de străbătut în coate şi-n genunchi se dovedi abordabil. Ajunseră-ntr-o sală de o iregularitate stranie. Nu puteai fi sigur dacă e cu adevărat un joc de reliefuri imprevizibile sau de umbre înşelătoare. Muchii, tăişuri şi ţurţuri reflectau lumina. Gemea de stalactite. Nu le puteai atinge cu mâna, Iosif luă câteva pietricele şi le azvârli în sus. I se-ntoarse un sunet de celestă, altul de xilofon, al treilea de pianină şi încă unul de clopoţel…

— Ştie să cânte muntele nostru. Uite, au trecut puşcaşii marini pe aici, ia tubul ăsta! îl ridică de jos. Lovit cu unghia, ciobul prelung scotea aceleaşi note ca un vas de jad.

— Dar nu vibrează la fel ca atunci când atârnă din plafon, remarcă Medeea.

— Urechea mea nu e-n stare să le deosebească atât de bine.

— Vasăzică, *the famous marines* au traversat şi ei munţii pe dedesubt…

— Şi-nainte, şi-napoi, pornind când dinspre sud, când dinspre nord. Ne aflăm aici într-o gâtuitură a masivelor carpatice, într-un istm. Canionul care pătrunde în munte dinspre nord, se înfige atât de tare în masiv, că noi nu străbatem pe dedesubt mai mult de câţiva kilometri până dincolo, e un fenomen rar despre care am citit şi uite că ne-a fost dat nouă să-l descoperim. Dar nu orice istm într-un lanţ muntos e dăruit cu subterane care să-l ciuruiască. Auzi?…

Medeea prinse sporul unui vuiet.

— Curent de apă, încercă ea să ghicească.

— Întocmai. Auzi foarte bine, eşti potrivită pentru meseria pe care o faci. Sunt râuri subterane, uneori se umflă, viitura creşte ori scade, acum a crescut, l-am citit cu urechea, dar e departe. Hai!

Aveau de urmat o pantă descendentă pe un culoar pe care încăpea, în cele mai multe puncte, un singur om.

— Mă urmezi? O întreba preotul din când în când fără să se-ntoarcă.

— Aicea sunt, părinte, vin.

Cam la atâta şi din când în când la câte o explicaţie, se limita schimbul lor de vorbe. Până când Iosif propuse să se odihnească puţin, parcă simţea că-i creşte tensiunea. Era, explică el, din pricina răririi oxigenului în aerul subteranelor. Cercetându-se mai bine, Medeea simţi şi ea că inima-i bate mai tare. Nu găsiră cu cale să-şi pună încă măştile de oxigen. Stăteau aşezaţi pe câte o piatră de popas, când Iosif simţi ceva. Într-adevăr, o pală de aer lovi uşor dinspre sala uriaşă în care urmau să coboare. Aerul nu se mişcase nici măcar un milimetru până atunci. Dar huruitul şi bubuiturile care urmară îl făcură pe preot să-şi ia însoţitoarea de mână şi să alerge cu ea îndărăt. Spuse ceva, dar femeia nu-l auzi de atâta duruit şi atâta scrâşnet. Aerul îi împingea înapoi, tot înapoi în galeria de pe care veniseră. Se ridică şi praful, de fapt, un nor de praf venea înspre ei din direcţia în care voiau să

înainteze. Iosif îi făcu semn să încerce să respire protejându-se cu mâna deocamdată. La pâlpâirile neîncetate ale lămpilor, li se trezi teama că s-ar putea stinge. Dar nu, lumina era şi ea tulburată de răbufnirile aerului şi ale prafului. Iar din tavanul galeriei, prinse a se scurge o ploaie de nisip. Bărbatul o trase pe Medeea sub o streaşină a culoarului.

— Dacă pică, să ne ţinem aici.

— Te pomeneşti că tocmai noi, cu deplasarea noastră, am dezlănţuit prăbuşirile.

— Nu numai noi. Eu cu Lucian nu demult *and our marines before everybody. God may bless us!*

Rămaseră-n aşteptare vreun ceas. Burniţa de nisip încetă după cinci minute, iar alte dărâmări, căderi, prăbuşiri nu se mai auzeau. Din când în când se mai prăvălea câte o piatră, mai mare, mai măruntă, dar căderile păreau izolate. Avem tot timpul să le agităm noi, gândea Medeea, dar înapoi, nu s-ar mai fi întors. Făcu o încercare:

— Ne întoarcem, părinte?

— Ferească Dumnezeu! Numai gândul ăsta să nu-ţi mai treacă prin minte, soră. Sfânta Fecioară calcă înaintea noastră, iar tu vei fi cea care va păşi mai întâi pe urmele ei în sala cât un sat în care s-a produs prăbuşirea. Dacă n-ar fi căzut muntele, am fi avut în faţa noastră un drum drept ca la nuntă. Acum, vei face pe cercetaşul, am să te-nvăţ cum. Mergem înainte. Primeşte binecuvântarea mea.

În sala aceea cât o poiană, se formase un deal de pietre şi un nor de praf de nepătruns. Înainte de a-şi pune măştile, Iosif îi arătă însoţitoarei sale o mică hartă pe ecranul unei tablete electronice, indicându-i ieşirea de cealaltă parte, ţinta lor.

— După cum se arată acum lucrurile, poarta nu poate fi decât sub mormanul de pietre din cealaltă parte. Va trebui să urci grămada aia de bolovani şi nisipuri, de cuarţuri poate, atenţie la astea, taie cumplit când se rup cu muchii!

Experta serviciilor secrete şi a comandourilor de supraveghere prin închisorile oculte îşi regeneră, cu masca pe figură, toate virtuţile din timpul stagiului de trei luni de la Salinas. Alpinism făcuse, descinderi în adâncul beznei de asemenea, pe pereţi se căţărase. O porni cu grijă în susul colinei de pietre împingându-le fără să vrea la vale. Părintele îi atrăsese atenţia ca nu cumva să se lase antrenată pe povârniş de altă prăvălire a îngrămădirii de roci. Cu un morman cu tot

lunecă într-adevăr mai jos, dar fără să i se-ntâmple mare lucru. Glezna rezista. Cățăratul în patru labe, ca la doi ani, era soluţia cea mai de ispravă. Noroc cu mănuşile alea din material american sau extraterestru, subţiri şi invulnerabile. Din plafon, se mai desprindeau pietre ori broboane mari de nisip. Avea în cap harta bătrânului, mama lui, cu tableta aia electronică… Nu era telefonică, ci una independentă de telefonie, altfel, aici, în pântecele Carpaţilor, n-ar fi funcţionat… Dar mai ştii ce reţea avea Frăţia părintelui şuvăială? Cocoţându-se pe dâmbul de pietre, de ghemotoace de pământ şi nisip, unele se zdrobeau sub apăsarea ei, urechea o duse pe Medeea către capătul opus al golului de unde se auzea un huruit la intervale neregulate. Îi deveni limpede de la o vreme că nişte bolovani se rostogoleau pe o pantă. Greu înainta cu masca pe faţă, dar răzbi în cele din urmă până pe coama dâmbului, aproape de peretele opus al sălii, înspre care se revărsase masa de materie. Dădu să mai facă un pas şi, sub presiunea ei, un uruit mai prelung şi mai gros îi asaltă auzul. Mai apăsă odată cu piciorul. Zgomotul se repetă. Acolo, acolo trebuia să se găsească poarta de care vorbea Iosif, gura galeriei ce înghiţea pietrele. Mai încercă şi obţinu acelaşi rezultat. Densitatea prafului în întuneric nu slăbea. Semnaliză atunci din lanternă către Iosif după cum conveniseră: de trei ori orizontal şi o dată vertical. Preotul răspunse şi porni şi el să escaladeze moviloiul. Şi amândoi, tot îndemnând la vale pietroaiele, izbutiră să desfunde gura galeriei. Gemea de pietre rostogolite, de bolovani lunecoşi de nisip ce se fărâmau sub călcătură. Dar înaintând în acest coridor, praful se rări şi aerul deveni din nou, chiar dacă împuţinat, mai prietenos. N-aveau decât să se îndepărteze cât mai repede de golul cu surpările. Nu mai era atât de uşor. Bolovani burtoşi locuiau indiferenţi galeria, peste unii se vedeau constrânşi să se cațere, pe alţii îi ocoleau anevoie.

Dar speranţa renăscu după ce-şi dădură seama fără să deschidă vorba, că minutul de odihnă propus de Iosif îi salvase de sub revărsarea uriaşă de grohotiş. Energia le spori. De măşti mai avură nevoie o dată, la răbufnirea din stânga a unui miros de neîndurat, un damf de baltă împuţită cu iod. Iosif credea că sunt bălţi vechi cu apă sărată, neaerisită, neprimenită. Puţea cumplit. Chiar dacă apele ar căra elemente organice din afară, acestea nu puteau să fie în cantitate însemnată. Emisiile de hidrogen sulfurat sau de ce o fi fost, se datorau pesemne viermişorilor de prin apele sărate în stare a descompune, a

combina şi a recompune gaze asfixiante de tot felul.

Mai folosiră şi scara de frânghie în două rânduri, ultima oară la coborârea în hăul de la Salinas. Fosta stagiară a acestui toponim strigă de trei ori „iu-hu!" Regăsise pardoseala şi bolţile tainiţei sale. Îl conduse pe preot de-a dreptul la una din banchetele de sare din firide. Pe asta, era una mai lată, se iubise de atâtea ori cu McDowell. Nu simţise nici pe dezbrăcate temperatura de 13 grade. Acum însă, la popas, după atâta strădanie, o simţea chiar şi prin cele două-trei straturi de haine. Revenea la locul păcatelor, al secretelor şi al fericirii sale după patru ani, dintr-o direcţie ce nu i s-ar fi arătat nici în cele mai stupefiante vise. Era spre cinci dimineaţa. Navigaseră pe sub pământ aproape zece ore. Părintele convenise cu baza de aici să coboare după ei pe la şase. Le mai rămânea o jumătate de oră de petrecut împreună, pe urmă se vor amesteca şi alţii. După ce goli o sticlă de apă, Medeea îi puse părintelui întrebarea care o frământa încă de la vorba în trei din chilia Teodorei:

— Părinte, crezi că-ntr-adevăr nişte oameni au avut puterea să-şi arunce camaradul mort în puţul în care am coborât noi? Văzut de sus, e foarte adânc. Par să nu fi avut nici milă, nici gândul de a se închina vreodată la un mormnt. Am văzut scheletele amestecate în osuar…

— Dar cum să fi putut face altfel? Traian şi cu tata Gheorghe, când a murit camaradul lor Iustin Blaga, n-am temeiuri să cred că l-au putut ţine neîngropat. Dar unde să-l îngropi în toată piatra aia? Şi-n peşteră-i peste tot numai stâncă. Sau unde să-l coboare ca să-l ducă în altă parte când, găsind cadavrul, potera ar fi dat curând şi de ei? Au spus o rugăciune, poate au făcut o mică slujbă din ce şi-or fi amintit, apoi l-au apucat, unul de umeri, altul de picioare, l-au cumpănit de două ori şi hai cu el pe horn în jos cu o cruce din două beţe prinsă-n zdrenţele de pe el… Că hainele mai bune, fii sigură că le-au păstrat ei. Descompus, o fi împuţit peştera preţ de săptămâni ori mai puţin, cine să ştie?… La fel a fost cu tata… Numai că Traian de unde să poată să-l mai legene-n aer? Un Tatăl Nostru şi un brânci camaraderesc în fundul pământului şi pace. Noi le-am scos ciolanele de acolo, le-am comparat şi ne-am dat seama că la mijloc erau scheletele dezarticulate a trei bărbaţi. Se mai ţineau în sfori de vene uscate, în fâşii de piele mineralizată. Carnea ca o iască le-am îndepărtat-o cum am putut. Am îndesat oasele-n saci ca să le aducem sus. Un vlăjgan din Oregon nu a

conceput că se poate întoarce acasă fără „amulete”, zicea el, din fiecare schelet. L-am lăsat cu două falange digitale, una de la o mână, cealaltă de la un picior.

Făcu o pauză înainte de a continua: Dar palma aia de pământ oricât de pietros din Regatul României a rămas liberă. Nu o va mai cuceri nimeni, e-n mâna lui Dumnezeu. Nu plânge… Bine c-am răzbit până aici şi tare m-aş bucura să nu mor înainte de a afla că ai dobândit credinţă cu adevărat.

O binecuvântă. Să-ţi spun şi de Traian: unele oase nu aveau pe ele nici urmă de piele, carne ori vene. Pe ici, pe colo zăreai câte o tăietură măruntă, o scobitură. Oamenii muntelui ştiu că astea-s urme de clonţuri puternice de vulturi. Am recompus cumva din oase un schelet, dar n-am găsit toate bucăţile, păsările s-or fi bătut pe ele, or fi zburat cu unele. N-am găsit, de pildă, un braţ. Pe altele le-or fi împrăştiat în şuvoi, iar de acolo, ele s-or fi dus la vale, în lume. Că pe marginea pârâului ăluia binecuvântat cred că s-o fi sfârşit. Oricum, afară din peşteră, altfel, păsările n-ar fi dat de el. Traian e cel mai împuţinat. Scheletul tatii l-am recunoscut după grosimea ciolanelor. Bine că nu s-a înfruptat nicio vietate din el.

Medeei nu-i era uşor să suporte asemenea istorisiri după atâta încordare. Întrebă la întâmplare:

— Dar cu ce se hrăneau pe Piatra mănăstirii, rămâneau numai acolo?

— De cele mai multe ori cu apa de izvor, le era la îndemână zi şi noapte. Când puteau urca pe munte, mai împuşcau câte o căprioară, mai întâlneau un cioban, un camarad din alt lot de la care căpătau câte ceva… Ştiau să se caţere chiar şi pe pereţii ăia drepţi de care stă lipită mănăstirea, aveau gheare pentru agăţat, scoabe de fier, aveau cângi şi pene de lemn înfipte între pietre. Una poate fi zărită şi acum, mă mir că n-ai văzut-o. De întors înapoi, când era primejdie pe strâmtură, coborau pe funii împletite din te miri ce. Dar când rămâneau izolaţi pe piatră, îi ajutau doi păstori, când unul, când altul. Cunoşteau semnele, ştiau să se facă auziţi şuierând ca păsările ori urlând ca lupii. La semnalele astea, Traian şi ai lui se aşteptau ca şuvoiul să le aducă bulgări de caş, câte un burduf mic de brânză, ciozvârte uscate de pastramă, ciuperci, poate codri de mămăligă. Pârâul pe care-l ştii e minunea lui Dumnezeu, vine de mai de sus, se strecoară sub munte şi iese acolo, pe piatra mănăstirii. Numai ei şi ciobanii îi cunoşteau albia

ascunsă. Auzeau hăulitul lupului de pe culme şi cufundau plasa în şuvoi ca să prindă pomana. Le veneau uneori şi peşti, unii vii, alţii morţi, alţii înviaţi. Îi prindeau ciobanii de prin lacuri ori râuleţe de pe creste şi-i vărsau în pârâul mănăstirii. Căpătau aşa şi afine şi alte poame de-ale pădurii, pe alea le opreau cu o sită. Le-am găsit şi armele, sunt la noi, vrem să facem un muzeu cu ele, punem alături şi uneltele lor, multe meşterite la faţa locului din ce aveau la îndemână. Să mai adunăm arme şi de la alte grupuri de partizani, au fost peste tot, puşti bine păstrate, altele cu ţeava fisurată, crăpată, prinsă cu sârme, puşti reajunse flinte. Dar le-au ţinut cu cutezanţă în mână. Nicăieri în ţările ocupate de ruşi nu a mai existat o asemenea nesupunere, nicăieri.

— Iartă-mă, părinte, dar de ce crezi că tatăl dumitale, de pildă, a ales să-şi ia puşca şi să plece în munţi lăsându-şi soţia şi copiii în mare primejdie?

— Dar Andrei şi Simon de ce l-au lăsat pe bătrânul lor tată Zevedei şi au plecat după Iisus?…

Medeea nu se aştepta să fie înfruntată cu o întrebare. Nu-i făcu faţă. Iosif reluă: Nu mă mir că nu-mi răspunzi, dar mă mir că nu m-ai întrebat altceva: de ce au continuat aceşti oameni să ţină armele-n mână prin păduri şi printre stânci după zdrobirea Ungariei în ,56 când era evident că nu vor primi niciun ajutor din partea Occidentului? Erau fără speranţă, de ce au rămas să reziste pe pustii?

— Dacă s-ar fi predat, i-ar fi aşteptat plutonul de execuţie, conchise doamna lent-colonel.

— Dar nici nu şi-au pus capăt zilelor, ce mai apărau ei? întrebă Iosif, stârnind ecoul imensului naos de sare.

— Poate petecul acela de regat ideal, părinte…

— Vezi, soră Elena, nici dumneata nu te-ai predat.

Medeea înfruntă un frison. Voia să înţeleagă, dar nu înţelegea pe deplin. Neputinţa şi-o acoperi cu altă întrebare:

— Din copilărie, ţi-l aminteşti pe tata?

— Nu, nu mi-l amintesc. Prima oară l-am văzut ca schelet. Şi l-am cunoscut văzându-i craniul cu orbitele alea, oricât de pustii or fi fost, uitându-se drept la mine.

Cu auzul sfâşiat de cele povestite de feciorul lui Gheorghe şuvăială, Medeea nu-şi mai şterse lacrimile. La lumina lămpii de miner, i le absorbi părintele cu un tampon de bumbac.

XXIV

Meticulozitatea americană nu a ratat ora exactă. Se convenise ca lanternele celor de jos să fie aprinse şi stinse într-un anumit ritm drept confirmare a sosirii lor la Salinas. Ascensorul i-a luat pe cei doi transsubmontani la ora 6 precum se stabilise. Pe butoane apăsa un militar care ţinea să le vorbească româneşte şi chiar reuşea.

Ce praf mult urcat pe voi! Sus facem baie cu voi.

Întocmai, la duş a mers fiecare în câte o baie din container.

Iar după refamiliarizarea cu hainele sale de oraş, parcă slăbise puţin în săptămâna din munte, Medeea află că o filmare cu ea ca să se demonstreze că e în viaţă, se va face la Bucureşti, ca apoi să fie trimisă televiziunilor de ştiri. Ea va fi transferată după aceea şi luată sub protecţie la baza puşcaşilor marini de la Constanţa. Dar mai întâi să se odihnească.

Cu neputinţă. Regăsea peisajele părăsite în urmă cu patru ani. Erau şi nu erau aceleaşi. Dădea ochii roată de pe înălţime, căuta să privească din diferite unghiuri. Le cunoscuse la vreme de vară. Acum, de partea sudică a Carpaţilor, la câteva sute de metri mai jos de platoul mănăstirii, primăvara stătea gata să ia lumea în stăpânire. Zăpada mai scânteia, dar nu de aproape, ci de sus, de pe piscuri şi colţi singuratici. De pe brazi se scuturase.

Se întreţinea englezeşte cu toţi, cu o vervă pe care numai eliberarea i-o putuse dărui. Îi asigura că va dormi pe drum, în maşină.

— Îţi vom cânta ceva plăcut, făgădui unul din cei doi sergenţi veniţi să o ia. Steve Bell era înalt şi negru, iar James Riversider destul de alb şi îndesat. Către ora 10, se pregăteau de plecare. Când sosi clipa să-şi ia rămas bun de la părintele Iosif, acesta-i mărturisi că nu va mai traversa înapoi pe dedesubt, ci va cere să fie dus şi el de cealaltă parte a Carpaţilor pe ocolite, adică pe căile obişnuite. Sora Elena, cum prefera preotul să-i spună, zâmbi îndelung:

Dar Lucian, părinte, n-ai pomenit de el decât la începutul drumului nostru, pe el l-ai adus aici tot pe dedesubt ca şi pe mine. Crezi că el nu va trăda secretul labirintului?…

— Ar fi trădat, de-aia l-am dat pe mâini bune. Întreabă-i mai degrabă pe americani, dar nu pe ăştia, pe alţii mai mari, unde l-au dus. Fiindcă l-au dus şi nu va mai ieşi de acolo, dar nu e închis. E ţinut de o

mână cum el n-a mai văzut. Nu va mai putea spiona şi scormoni niciodată.

— L-au?… Lungi Medeea mult întrebarea făcând semnul tăierii gâtului.

— Cine să-l martirizeze pe ăsta? surâse părintele.

Ea nu ştia ce să facă înaintea preotului, cum să se despartă de el. De vorbă, în faţa locuinţelor improvizate din containere, nu-l mai putea ţine. Militarii o aşteptau. În cele din urmă, îi sărută mâna. Lui Iosif îi scăpă un „nu" murmurat şi ruşinat cu care se îndepărtă. De departe îi făcu semnul binecuvântării.

BMW-ul puşcaşilor marini îl conducea Bell ca-n modelele clasice unde negrul e prestatorul de servicii. Nu era tocmai aşa, o recunoştea şi James, Steve se dovedise un şofer mult mai bun ca el, drept care nu intenţiona să rivalizeze cu dânsul la volan.

— Ne vom opri la Bucureşti, îi spuse Riversider, nu putem trece pe la dumneata pe acasă fiindcă totul e sigilat. Dar avem nevoie să te filmăm în studiourile noastre şi lângă un ecran stradal mare care afişează data şi ora. Trebuie să se vadă că filmăm, vorbim şi difuzăm în acelaşi 31 martie. La Constanţa te aşteaptă cineva drag dumitale.

Tot James o prezentă unei machioze din studioul tv disimulat în clădirea unei clinici private. Medeea aţipise puţin în maşină, dar primăvara debordantă de afară nu o lăsase prea mult cu ochii închişi. De dincolo de geam o petrecuse, din arbust în arbust, galbenul înviorător al petalelor de forsythia ce anunţa domnia îndelungă a soarelui. Maestra machiajului sesiză oboseala de pe faţa ei şi căută ca tehnicii video să i-o ascundă. Nu izbuti pe deplin. Într-un decor banal de living mic burghez, cu rafturi de cărţi şi tablouri oarecare, Medeea înregistră un mesaj de afirmare a existenţei sale. Insistă să se ştie că este ea, nu o altă persoană, se îmbrăcase în aceleaşi haine cu care plecase de acasă în 23 martie ca, dacă vreo Ana dintre Lacuri o va vedea, să o poată recunoaşte uşor. Ceru eliberarea lui Filip Criste care nu are niciun amestec în dispariţia ei de acasă şi de la locul de muncă, dar nu din viaţă. La sugestia americanilor, dovedi că este la curent cu toate ştirile senzaţionale sau trăsnite ale zilei, semn de absolută updatare a persoanei sale în miezul actualităţii. Evocă accidente, previziuni meteo şi cancanuri deşertate de mass-media în eter în aceeaşi zi. În încheiere, declară că se găseşte într-un loc unde se bucură de deplină protecţie şi solicită să se revoce toate acuzele la adresa ei

pentru a se înfăţişa înaintea opiniei publice fără riscuri. Nu se putea ca principalele agenţii de ştiri să nu preia noutatea.

Steve Bell o asigură că filmul va fi difuzat de cel puţin trei canale de televiziune începând cu ora 4 p.m…

Baza americană NATO se găsea nu departe de Constanţa, îşi ridicaseră băieţii un ansamblu alintat de ei cu numele de Condominium, câteva hoteluri mici înconjurate de verdeaţă, un parc în mijloc, săli de sport, piscine, cinematograf, auditorii minune ca acustică, instalaţii de sunet şi instrumente muzicale. Or fi avut şi depozite de arme, dar nu se zăreau cu ochiul liber. Nici persoana dragă ei nu se profila prin preajmă. Ceru să fie trezită cu o jumătate de oră înainte de 6 seara ca să urmărească ştirile tv. Filmul cu ea în viaţă, vorbind în studio şi aşteptând sub panoul uriaş cu data şi ora, se difuza intens din jumătate în jumătate de ceas. Se văzu şi pe sine, se analiză, nu-i plăcea cum arată, dar nici prea multe motive de necaz nu avea. Judecătorul urma să decidă în aceeaşi seară asupra reţinerii sau nu pentru treizeci de zile a lui Filip Criste. Comentariile a tot felul de jurnalişti şi băgători de seamă spărgeau ecranele. Se declarau aproape cu toţii de acord că Medeea Man trebuie că e vie, în carne, oase, sânge şi gene lungi şi că bântuie prin Bucureşti. Tot felul de echipe filmau panoul cu data şi ora la zi ca şi cum s-ar fi aşteptat ca la următoarea bătaie de pendul, ea să sară de pe cadran pe trotuar şi să-i salute pe toţi.

Când asistentul colonelului Lawrence, comandantul bazei, o invită a doua zi la orele 10.30 la o întâlnire cu acesta în biroul său, Medeea mulţumi încântată. Acelaşi asistent o pofti şi la cină în popota bazei. Americanii, bărbaţi şi femei, o salutau de parcă ar fi cunoscut-o de o viaţă, de parcă ar fi fost vecini în Noua Anglie şi s-ar fi despărţit ieri: „Hi, Med, welcome! Hi pretty fellow! Guys, one more lady among us, hip, hip huray!” Nu o va duce rău, se gândea, între flăcăii ăştia. Trăsese cu ochiul la muierile lor şi, evidenţa se impusese, era cea mai prezentabilă dintre toate.

Gustul serii ar fi fost şi mai plăcut, dacă jurnalele ar fi dat de veste că Filip a fost eliberat din lipsă de probe. Dar nu. Dacă tot nu izbutiră să-l verse în arestul preventiv pentru 30 de zile, măcar îi fixară regimul de control judiciar la domiciliu până la dovada peremptorie a existenţei neechivoce a Medeei Man. Cu alte cuvinte, suspiciunea ascunderii sau a provocării dispariţiei sale de către Filip Criste

rămânea în picioare până la reînfăţişarea ei înaintea unei instanţe care, vizionând-o, palpând-o, audiind-o, măsurând-o, mirosindu-o şi scormonindu-i prin ADN, să confirme că este ea şi nu altcineva, iar odată cu proba ADN, pe baza colectării şi a probelor de sânge, să fie reinstituită, cu martori şi nouă ştampile, ca fiinţă vie. Şi pentru că fiinţa vie este în acelaşi timp şi o entitate psihosocio-culturală, să fie arestată ca să nu mai dispară fără avize superioare. Aha, îşi spuse, deci ieşirea mea la suprafaţă a fost determinantă totuşi, altfel, mergea şi Fileris pe urmele lui Opal şi Avdeev… „La beci cu el, după refrenul zbierat al Supremului, la beciul domnesc!" Dar directorul de jurnal, în faţa unor camarade de ale sale tinere şi indignate de afrontul la adresa breslei, declară cu seninătate că, din arestul la domiciliu, va evada. Fetelor parcă li se arătase eroul hollywoodian la care visau de-o viaţă şi puteau acum să-l atingă. Au tras un chiot cât tot Montréalul la zecele Nadiei Comăneci. Fără nicio îndoială, celor de la DIO nu le va mai fi la fel de uşor.

În restaurant, alături de alţi locuitori ai condominiumului, se uita la un ecran de televizor şi nu-i venea să creadă cum o ciocănitoare de la un canal demimonden, punea la îndoială existenţa Medeei Man, pretinzând că modelul uman în viaţă până săptămâna trecută, semăna mai degrabă cu cadavrul scos din apă la Simeria, decât cu „damicela" plimbată azi prin Bucureşti şi prin studiouri obscure. De altfel ea, jurnalist de investigaţie, revelatoare a numeroase alte cazuri după cum se ştie prea bine, are de gând să identifice acel studio improvizat. Se enervă cumplit când i se ceru să vină cu imagini ale cadavrului pescuit lângă oraşul natal al comisarului dispărut.

La masa Medeei, veniră să o consoleze doi marines cât două uşi de biserică:

— *Don't mind, we are here to swear you are alive and goodlooking! You' ÎI be also a beautiful ghost one hundred years later… Cheers!*

— *Are you ready to deffend me, gentleman?*

— *Not de die for, but de protect you, yes.*

Urmă un hohot de râs şi toastul Medeei pentru apărătorii unei femei declarată ucisă. Fu rugată, chiar dacă Tomis nu e departe de Grecia, să nu spere că armata Statelor Unite va asedia Troia pentru ea.

— Dar încă nu m-a răpit nimeni!…

— Domnilor, cuvântă ridicându-se un puşcaş din Ohio, noua

noastră prietenă visează să fie răpită. Cine îndrăzneşte primul?…

— Nenorocitule, fu apostrofat, doar n-o să declanşezi un război civil…

De ani de zile, poate de la îmbrăţişările lui McDowell, nu mai trăise Medeea o seară atât de exaltantă. După chilia şi trapeza mănăstirii, după pustiurile din privirea de lunatică a Filoteei, ocheadele încărcate de eros bine strunit ale acestor bărbaţi de două culori contrastante, îi insinuau că lumea se răsturnase. De periplul prin maţele şi prin băşicile pământului nu-şi mai amintea. Viaţa curgea din toate direcţiile, aici ziua devenise evident mai lungă decât noaptea, lumina crescuse, se extindea, se întărise, se revărsa, se înstăpânise. Dar şi începutul nopţii preluă şi duse mai departe climatul de irealitate feerică din timpul cinei. Până la urmă ajunse în camera ei de hotel de la al treilea etaj. Nu avusese putere să se dezlipească mai devreme de puşcaşii şi puşcaşele marine, ca să prindă comentariile televiziunilor cu privire la reapariţia sa.

Abia acum, puţin după 10, apucă să se plimbe cu telecomanda de pe un post pe altul. Toate canalele de ştiri păreau împotmolite în acest subiect. Încercă să urmărească dezbaterile de pe unul din ele. Se învârteau în jurul înfăţişării ei din filmul difuzat mai devreme, dar nu înţelese nimic. Trecu pe alt post. Acolo, o astroloagă căuta să-i domine pe toţi, pretinzând că imaginea pe care au văzut-o cu toţii, nu are la origine o fiinţă umană, ci o fantomă mediatică, o stafie a internetului, cum se mai cunosc multe. Iar faptul e de necontestat fiindcă soarele intră în casa a treia, Mercur devine retrograd, Neptun se-nvârte surprinzător şi intersectează orbita fantomatică a cometei Bronstein, semn că asemenea pseudoimagini antropomorfe ne vor invada din ce în ce mai des. Se aşteaptă pe cer o corectivă majoră, o apariţie hiperboreeană care… şi tot aşa.

Pe alt post, Medeei i se descompunea cu încetinitorul mimica rostirii cuvintelor. În acest fel, ea însăşi vedea în sine un spectru dezarticulat. Vocea îi era frânată şi îngroşată, rostirea silabisită, imaginea sa se chinuia să-şi menţină coerenţa. Un bărbat chel proclamă că e vie, unul blond şi cu ochelari declară că e cu neputinţă să fie. Nici pentru alţii nu era în viaţă, o psihoterapeută cu oarecare faimă opină că înregistrarea este veche, dacă o are chiar pe Man ca imagine filmată pe viu, şi că o voce „plastografiată", a spus mai întâi, corectându-se apoi, „o voce trucată") a fost folosită pentru a declama

ştirile zilei. De ce era nevoie de acest fals? Tocmai, iată, pentru a se vedea de către toată lumea că autorii scenariului simt nevoia de a se agăţa de un reper incontestabil. Dar noi nu avem naivitatea de a-i crede.

Pe mimica sa dezlânată de încetinitoarele filmului, se băteau mai multe opinii: majoritatea o proclama vie. Uitaţi-vă, cum îşi mişcă buzele, dacă s-ar fi făcut vreun fals, ar exista o mecanicitate oarecare în dinamică labială. Asta, „dinamica labială" fusese expresia unei doamne fonolog.

Dar îşi dădură seama stupefiaţi că arhivele televiziunilor nu deţineau nici imaginea, nici vocea comisarului DIO Medeea Man din filmări anterioare datei de 31 martie 2015. Iar dacă imaginea au izbutit până la urmă să o smulgă de la Filomela Petecel, de voce n-au dat. Filomela deveni martor de căpătâi în toată controversa, îşi servi patria trimiţând imagini de la conferinţa din 3 decembrie, se puse la dispoziţia opiniei publice pentru a dezlega dileme. Ba chiar putu fi surprinsă în persoană într-un studio. Gesticula larg, rărea vorbele-n propoziţii lungi, fraza delăsător, ochii moderatorului străluceau de aşteptare. Nu se zgârci cu lămuririle, o indică cu degetul pe film pe Medeea în colţul ei de supervizor al lucrărilor, nu clarifică defel motivul pentru care agenta DIO se afla la conferinţa din decembrie, reuşind, prin schimbarea subiectului şi prin exclamaţii dese, să devieze de fiecare dată săgeţile interlocutorilor, pe care îi turti definitiv cu informaţia că, în finalul conferinţei, reprezentanta DIO luase cuvântul, amintise că toate intervenţiile au fost înregistrate şi vor fi monitorizate, se vor face audiţiile şi analizele de rigoare, iar în caz de derapaje identificate, se vor lua măsurile cuvenite. În acel moment, remarcase şi ea, director Filomela petecel, că toate înregistrările, realizate de aparate din mâinile participanţilor, se opriră. Iar cei care probabil au filmat ori au imprimat audio, au şters pasajul vocal final. De aceea vocea Medeei Man este de negăsit. Dar… Dar, nu vă grăbiţi, domnilor şi doamnelor, cuvântă convingător blonda acum nu şefă, ci adjunctă la OGPIM, eu pot să confirm că vocea din filmul difuzat astăzi îi aparţine ex-comisarului… Da, da, îi aparţine, eu am auzit-o pe Man vorbind, o cunosc, ne-am mai întâlnit. Aici, curiozităţile scăpărară, cerând să li se spună în ce împrejurări. Primiră răspunsul iritant standard: „raporturi interinstituţionale".

Nici Ana dintre Lacuri n-a fost uitată. Un canal de ştiri a găsit-o

la telefon şi, neinvitată chiar, a decis:

— Ea e! Adică, actriţa pe care am văzut-o eu în tren, iar vouă nu vă vine să credeţi, vedeţi că e actriţă, cine are dreptate, eu sau voi? Mă tem că tanti Ana e mai isteaţă ca voi că, uite, numai un chip ca ăsta poţi să-l visezi şi dup-aia să dai de el în tren… Iar chipul ăla e ori de actriţă, ori de cântăreaţă, ori de sfântă. Nu pot, oameni buni, să visez orice că nici eu nu-s fiştecine… Ia uitaţi-vă la ea cum stă să strângă din pleoape şi să-nchidă nu de tot ochii când coboară glasul, apoi ridică glasul şi desface pleoapele, ei?…

Filomela Petecel, pe un alt post de televiziune, ceru să i se permită să aducă un martor care va decide în sprijinul punctului ei de vedere. În juru-i, mai roiau scepticii care vedeau numai măsluiri peste tot. În studio, peste o jumătate de oră, fu adus domnul Băloi, surdo-mutul ce participase spectaculos la conferinţă, cu un plonjon şi câteva sărituri în aer cu rol de limbaj mimico-gestual. Lui Băloi, care citea de o viaţă pe buze, dându-şi seama care-s vii şi care de plastic, de pixeli sau de acid hialuronic, i se puse filmul cu Medeea Man autoproclamându-se vie şi funcţională. La reluarea filmului, Băloi începu să comunice prin gesturi cu ea. Îi confirma că o înţelege, că ştie că e în viaţă. Ca toată lumea să priceapă, dădu din cap afirmativ până i se scurtă gâtul. Filomela încheie show-ul scoţându-şi batista şi strivindu-şi o lacrimă profesională, adică de psiholog.

Fosta soră Elena pricepu, c-un zâmbet amar, că numai mutul fremătase a comunicare cu ea, numai pentru el era făptură omenească cu adevărat vie. Ceilalţi vedeau în ea o imagine după original sau o făcătură, fie materială, fie digitală. Tot schimbând canalele, mai prinse o discuţie calmă despre viitorul Supremului în DIO sau în altă parte, acum, după reapariţia comisarei dispărute şi după reţinerea total neinspirată a directorului de ziar Filip Criste. De altfel, o organizaţie a jurnaliştilor, apoi sindicatele, demaraseră deja întocmirea unei liste de semnături în favoarea libertăţii presei şi a siguranţei ziariştilor, a dreptului lor la liberă investigaţie, împotriva abuzurilor oricărei structuri a statului. Sigură că şi a doua zi va putea urmări dezbateri şi certuri pe aceleaşi teme, înainte de a adormi, vru să rostească în gând o rugăciune învăţată la mănăstire, când îşi aminti că, pe drumul de la munte spre malul mării, nu mai deschisese cartea despre insula Paştelui. Citise în tren spre a şaptesprezecea staţie, în căruţă spre mănăstire, în pragul traversării pe sub pământ, dar nu şi în

automobilul americanilor spre Bucureşti ori de la Bucureşti spre Condominium. Scoase din rucsac volumul ca să recupereze omisiunea măcar la capătul drumului, dacă nu în timpul călătoriei sau înainte ca ea să înceapă. Deschise ca întotdeauna la întâmplare. Ajunse cu naratorul pe plaja Anakena, singura din Buricul Pământului unde europeanul putea face o baie păzit dintr-un prepeleac de un localnic plătit să stea proţăpit acolo şi să dea de veste prin chiote când va zări venind rechinii. Pasajul nu-i plăcu, închise ochii şi mai încercă o dată. Paginile se desfăcură la acelaşi fragment. Uită de rugăciune şi adormi cu gândul la capătul lumii.

XXV

După micul dejun din ziua de miercuri, Medeei i se anunţă o vizită. La recepţie, o aştepta Moşu. Nici de data asta nu ştiu cum să întâmpine un om în vârstă, ce gesturi să facă. Nu făcu niciunul. Îi mulţumi în câteva cuvinte, cu una din acele priviri inconştiente şi intense ce nu se uită. Doi militari întâlniţi cu o seară înainte o salutară discret.

Vezi tu, fata mea, începu Moşu ca-n familie, dacă nu m-ai fi ascultat, şi mă mir c-ai făcut-o, acum, nu mi-ar fi dăruit nimeni atâta recunoştinţă din ochi.

— Tocmai evocarea de către dumneata a intensităţii luminii, a temperaturii ei fără limită înfiptă-n ochii victimei, m-a convins… Nu, greşesc, nu m-a convins, m-a speriat, m-a pus pe gânduri. Şi, nu peste multă vreme, am văzut ce a păţit Proca.

— Te va primi comandantul Lawrence, se grăbi bătrânul să schimbe vorba, îţi va propune o misiune, nu ştiu ce anume. Aici nu mai am nicio putere, nicio înrâurire. Numai de tine depinde să accepţi, numai de tine. Cum a fost la mănăstire?

Medeea îi făcu un sumar neatent, cu gândul mai mult la întrevederea cu americanul. De fapt, asistentul acestuia sosi în curând să o conducă la şeful său.

Comandantul William Lawrence avea pesemne mai mult de 40 de ani, dar numai atâţia i se citeau în mare pe faţă. Figură tipică din Noua Anglie, înalt, cu păr castaniu deschis şi o poziţie relaxată pe scaun, când răsturnat pe spate, când ridicându-se ca să trebăluiască pe

birou, dar niciodată apropiindu-se de el. O cercetă cu întrebarea Moşului: cum s-a simţit la mănăstire şi ce a făcut pe acolo. Cum sunt mănăstirile de maici? A vizitat şi el câteva, dar numai de călugări. Da, aveţi multe mănăstiri. Cafeaua făcea spumă în cafetieră, musafira fu invitată să se servească, coca-cola aburea şi ea alături într-o sticlă de sticlă. Americanul o întrebă apoi, fără nicio relaţie cu cele dinainte, cu cine din familie ţine legătura, cui i se confesează atât cât obişnuieşte să o facă.

— Am o soră la Alba-Iulia, părinţi nu mai avem.

— Şi presupun că ai dori să-i transmiţi noutăţile, să-i spui că totul e-n ordine, nu?… Se poate, dar să nu precizezi unde te afli.

— Dar cum, DIO şi SNI nu mă pot intercepta, eu, cel puţin, de la mine din studio, aş fi făcut-o…

— N-ai fi făcut-o pentru că avem linii criptate, spune-mi numărul. Va fi format în altă parte şi ni se va face legătura.

Un fel de borcan albastru sună peste câteva minute. Lawrence întinse borcanul şi părăsi încăperea. Reuşi să-i spună Ştefaniei tot ce era de spus în acele împrejurări, adică foarte puţin. Nimic despre unde a fost, totul despre faptul că e în viaţă şi se simte bine, nimic despre locul în care era adăpostită. Oricum, bucurie mare pe sora ei, se văzu nevoită să o mai tempereze şi să pună capăt convorbirii fără a-i putea spune când o va mai suna.

Încet-încet, de la sora Ştefania la mănăstire, la limba rusă, la stagiul de la Salinas, la deciziile DIO şi atmosfera din Centrală, discuţia reluată cu Lawrence ajunse la ţintă.

— Cu ce crezi că ai putea să ne ajuţi pe noi? o întrebă Lawrence.

— Pe care „noi”? întrebă la rândul ei, pe cei din Rock Church?

— Nu. Ei au o datorie limitată numai la ţara voastră, foarte însemnată sarcină, dar nu e una exportabilă. Vrem să te preluăm în serviciile americane, să faci ceva asemănător sau exact ceea ce ai făcut şi aici pentru noi, nu crezi că ar fi bine?

— Şi ce fel de misiune v-aţi gândit să-mi daţi?

— Cunoşti specificul comunicării dintre un medic american şi pacientul său?

— Nu.

— Atunci, Guantánamo.

Cât timp procesă în minte idei şi imagini aduse de aversa acestui nume, Medeea apucă, şi tot fără cuvinte, să fredoneze Guantanamera.

— Ştiu bine despre ce este vorba, confirmă ea cu gândul la recluziunea de pe coastele Cubei.

Medicul american, chirurgul mai cu seamă, reluă comandantul, îi spune direct pacientului: ai o tumoare, trebuie să te tai. Ai şanse de scăpare atâta la sută. Îi vorbeşte sincer, de fapt, realist, nu ştiu de ce ar veni cu feerii. De aceea şi eu îţi spun că avem acolo, şi nu le dăm de capăt, prizonieri mahomedani capturaţi în Iraq, în Pakistan, în Afghanistan, dar care, între ei, vorbesc, ca şi la Salinas, rusește. Nu izbutim să-i descifrăm, cu toate că America are destui experţi în rusă. De multe ori, întemniţaţii evocă particularităţi ale vieţii în ţările voastre foste comuniste. Numai un om din est care nu a trăit ca cetăţean în URSS, dar a locuit o vreme în Rusia, aşa cum eşti dumneata, ar putea să decripteze mesajele, ar putea să ne pună pe calea cea dreaptă. Noi ştim foarte bine ce contribuţie valoroasă ai avut în descifrarea secretelor şi a intenţiilor captivilor de la Salinas, în dejucarea planurilor, în deconspirarea unor intenţii pe care nici măcar nu le mărturisiseră camarazilor lor până atunci.

Orgoliul interceptoarei de la Salinas nu-şi putu reprima temperamentul:

— La ce vă referiţi?

— Cred că ştii prea bine şi tu. La lovitura pe care-ai dat-o punându-le prizonierilor din hrubele de sare, poemul acela în limba rusă, un diavol cu aripi, parcă…

— Da, *Demonul* lui Lermontov. Ştiu că a fost o tulburare mare între ei. Colonelul Robert… Dar după acest nume, Medeea se opri. Poate că şi roşise. Ea nu avea voie să păţească aşa ceva.

— Îndrăzneşte! o încurajă americanul. Robert McDowell e unul din oamenii noştri cei mai valoroşi, ce a zis McDowell?

— A spus că unii prizonieri luaseră înregistrarea ad litteram, credeau că e *Demonul* cu aripile deschise asupra lor, au mărturisit multe din cele de nedat în vileag, au jurat că nu mai fac. Şi Medeea, pe măsură ce bătăile inimii ei îşi recăpătau ritmul de fiecare zi, îşi aminti de un pasaj din *la stăpân* de Gorki: ortacilor lui din vopsitorie, naratorul le citea *Demonul*, iar unul din ei exclamă: „Asta zic şi eu viaţă, măi, robi ai lui Dumnezeu!”

— Şi pentru asta ce-ar trebui să fac, colonel Lawrence?

— Să vii cu mine în Cuba, la Guantánamo. Voi părăsi curând postul de aici, am fost numit deja acolo şi mi s-a propus să-mi aleg

colaboratorii. Este o misiune pe care o cunoşti, atâta doar că nu se va derula în răcoarea munţilor voştri, ci sub soarele Antilelor… Îţi acordăm îndată cetăţenia americană, o păstrezi şi pe cea de acasă, lucrezi câţiva ani pentru serviciile Statelor Unite, iar după aceea, sub consemnul nedivulgării secretului, poţi să urmezi, cu mulţumirile preşedintelui de la Casa Albă, orice carieră în America.

— Să interceptez de la distanţă convorbiri? se interesă Medeea.

— Da…

— Să le transcriu şi să le interpretez…

— Întocmai…

— Să lansez mesaje capcană precum cea cu *Demonul…*

— Neapărat…

— Să fac un raport pe baza căruia prizonierii să fie ţinuţi mai mult sau mai puţin în hrube…

— Ai înţeles cu exactitate, te preţuim mult.

— Şi-n temeiul raportului meu, unul sau mai mulţi prizonieri să fie suiţi pe scaunul electric…

— Hai să fim serioşi, nu se ajunge până acolo, prea puţini dintre ei sunt cetăţeni americani!

— Atunci, pe baza decriptărilor mele, unul din ei să se aleagă cu 189 de ani de-nchisoare…

— Nu credeam că ai o gândire atât de sumbră, Med.

— Iar dacă nu, să fie eliberat…

— E foarte posibil.

— Şi-ntr-o săptămână, maşina lui, cu motorul modificat, să intre cu viteză în parapetul unui pod… Ori să explodeze cu şofer cu tot în parcare… Iar dacă nu, acelaşi prizonier eliberat să orbească-n întâlnirea neprevăzută cu o flacără de sudură…

— Imaginaţia ta, comisar Man, ne-ar fi de mare ajutor. Ne-a fost şi la Salinas, ce ne-am fi făcut fără ea?…

— Nu.

— Te apreciem foarte mult, îţi arăt raportul comandantului…

— Nu merg la Guantánamo.

— *What?!!!*

Medeea cunoştea de acum destul de exact reacţiile vizibile ale anglo-saxonilor. Emoţiile, oricât i-ar fi destabilizat, nu răzbăteau pe chipul lor. Nici pe al comandantului Lawrence nu se citi aproape nimic. Dar el se ridică şi porni să se plimbe prin încăpere fără să emită un

sunet. Se opri după câteva curse dintr-o parte-ntr-alta şi se întoarse spre ex-comisar. Ţinea mult ca explicaţia lui să fie înţeleasă în toate conexiunile ei, de aceea i se adresă vorbind rar. Voia să ştie dacă Medeea e conştientă de situaţia în care se află.

— Da, am fost salvată de organizaţia cu nume bisericesc pusă la punct de CIA pentru această ţară în care Statele Unite au deplasat trupe NATO. Deci, am fost salvată şi ocrotită şi sunt în continuare ţinută sub *deep cover* de către CIA şi de Departamentul de Stat al Apărării. Toată recunoştinţa mea, domnilor, dar eu, nici măcar într-o închisoare muzeu, nu mai pun piciorul.

— *My friend* Med, spui că nu mai vrei să pui piciorul într-o închisoare şi nici în preajma ei, că nu mai vrei să interceptezi pe nimeni, că refuzi să mai lucrezi în Intelligence. Dar ştii care-ţi e statusul în ţara dumitale?…

— Am bănuieili, dar încă nu mi-a spus-o nimeni…

— Aş da orice să nu ţi-o spun tocmai eu, dar n-am încotro. Bagă de seamă: Eşti prizonieră. Avem mandat de la Langley să-ţi propunem o ofertă fermă, salariul e atâta, deloc neglijabil. Dar nu putem să te ţinem sub protecţia noastră mai mult de două săptămâni. Dacă în 14 aprilie nu ai pornit spre o bază din Statele Unite şi de acolo la Guantánamo, eu voi fi nevoit, cu tot regretul şi spre durerea mea, să-ţi dau drumul în lumea voastră. Iar în această lume a voastră, pe numele dumitale există un mandat de arestare, o acuză de trădare, ai conturile blocate, casa sigilată şi toate bunurile sub sechestru, iar ei nu au de gând să admită că exişti, până nu pun efectiv, concret şi păros, labele lor pe tine. Te vor pândi, te vor găsi oriunde ai fi după plecarea din baza noastră. Am pentru tine un mic buget, o să-ţi dau două gărzi ca să baţi magazinele şi să-ţi cumperi ceea ce-ţi lipseşte. Dar te va putea filma vreun spion de al lor sau vreun gură-cască la televizor care-şi va da importanţă trimiţând filmul la vreun post, opera vieţii lui. Dacă eu, cu toate remuşcările, îmi retrag umbrela de deasupra ta, vin ai tăi din DIO şi te saltă cu duba. Cunosc bine cazul tău, mi s-a raportat, l-am dezbătut îndelung cu camarazii, cu şefii, toţi te iubesc şi te admiră. Gândeşte-te că nu ne ai decât pe noi şi pe bătrânul Stephen din New Heaven care-ţi poartă de grijă de parcă ai fi fiica lui.

— Aşa-l cheamă, Stephen?

— Da, Stephen Blaga din New Heaven, Connecticut, e fratele unui luptător din munţii voştri. Dar el, odată cu plecarea ta din acest

condominium, nu te va putea apara. Iar acum te întreb: nu tu eşti Medeea S. Man care a lucrat în DIO în calitate de comisar?

— Ba da, eu sunt.

— Nu dumneata eşti comisarul DIO expert în interceptări care a coordonat aceleaşi operaţiuni în parteneriatul nostru de la Salinas?

— Întocmai.

— Acelaşi nume, aceeaşi figură, atunci cum…

— Acelaşi nume, acelaşi chip, dar acum sunt alt om. Comisar Medeea Man, cea care voia să servească justiţia cu orice preţ, nu mai există.

Lawrence se aşeză.

— Îmi permiţi să fumez înăuntru, să nu mai fiu nevoit să ies pe scări sau pe terasă?

— Vă rog, nu sunt alergică.

— Încă o dată: crezi că nu ai făcut destul bine cu meseria ta de până acum? Ai salvat oameni de la moarte, ai…

— Da, dar pe alţii s-ar putea ca tocmai eu să-i fi trimis la moarte prin ceea ce am aflat de la ei fără ca ei s-o ştie şi am transmis mai departe. Vezi, William, mă adresez astfel fiindcă voi americanii aşa obişnuiţi să vorbiţi între voi, Bill aşadar, dacă nu m-aş fi încăpăţânat cu interceptările mele, violonistei nu i-ar fi fost secţionat braţul. Dacă ea nu ar fi avut puţin noroc, acum, din pricina mea, una din palmele ei ar fi fost tăiată şi, la vioară, cum a cântat până acum, n-ar mai fi putut să cânte niciodată. Şi asta tocmai din cauza excesului meu de zel profesional care a vrut neapărat să-l menţină pe Andrei Opal sub ascultare, cu toate că Şeful mi-a sugerat să-l abandonez. Şi ştii, colonel Lawrence şi prietene Bill de ce am făcut-o?

— Acu' nu mă lăsa cu întrebarea-n gât, zâmbi Lawrence slobozind un nor generos de tutun de Louisiana.

— De dragul show-ului de nemărturisit la care visează omul să asiste măcar o dată în viaţă. Visam însă la un spectacol de circ, eu eram nu numai spectatoare, mă ocupam şi de regie. Şi am prelungit atât de mult pregătirea acelui show că schelăria decoruli s-a prăbuşit pestte comedianţi.

— Dumnezeule, victime?

— Da, doi răniţi, unul mai grav, altul mai puţin. Dar atenţie Bill! Am vorbit la figurat Unul a fost arestat fără vină, celălalt a suferit mult din pricina asta.

— Orice dezamăgire poate fi depăşită, Med.

— Uite că eu nu pot. E mai mult decât o dezamăgire la mijloc, iar până acum un minut eram fericită că cineva mă ascultă, în această clipă, nu mai pot să spun nimic despre ceea ce am făcut. Mă îngroapă un fel de ruşine… Nu pot şi pace, William, prietene Bill Lawrence, nu vin la Guantánamo!

Americanul, de cum îşi termină ţigara, se ridică să se plimbe din nou.

Med Man, ce tare sună numele ăsta în engleză! E un nume de mare vizionar, de ilustră figură religioasă, de revoluţionar, de…

De uragan din golful Mexic, că numai nume de femei ştiţi să le daţi…

Lawrence, se vedea pe faţa lui că se chinuie să nu râdă din toată inima, zâmbi îndelung, rămânând multe secunde cu faţa-ntinsă din cauza unei cutume ce nu-i lăsa pe puşcaşii în misiune să dea din ei totul la iveală.

— Uraganule, spuse el destinzându-se, vezi că încă nu te poţi desprinde de ochiul ciclonului, rotaţia ta e numai în jurul acelui punct, nu poţi ieşi din ţara şi din închisorile dumitale în care, dacă nu vii cu noi, ai să pui cu adevărat piciorul. Ştii foarte bine, trebuie să ştii ca lucrător în serviciile de investigaţii, că după Israel, ţara ta are cel mai solid parteneriat strategic cu Statele Unite. Odată plecată de aici împreună cu noi şi devenită cetăţeană a Americii, toate acuzele împotriva ta vor fi retrase. Avem o convenţie în acest sens.

Da, cu convenţia asta n-aţi fost în stare să-l pedepsiţi pe ucigaşul lui Teo Peter. Pe ăla, dacă l-aţi fi băgat la Guantánamo, veneam eu să-l interoghez. Dar aşa, nu vin.

Comandantul, tot plimbându-se, scoase un oftat:

— Mă voi ruga să te îndrăgosteşti de un puşcaş marin de pe aici în zilele pe care le mai ai de petrecut la noi şi poate că Dumnezeu mă va asculta. Ar putea să fie o răsplată şi pentru tine deoarece, nu-nţeleg de ce te fereşti de asta, n-ai adus numai tulburarea şi rătăcirea, ci şi pacea în sufletele mai multor prizonieri. Au renunţat la terorism datorită ţie, iar vreo doi vorbeau în celula lor de convertirea la creştinism tot graţie poveştii tale cu tătarul cel tânăr şi o pasăre înviată…

— Dostoievski e povestitorul, Bill, nu eu, *Amintirile lui din casa morţilor*, adică tot din ocnă, au depănat această poveste, iar *Coranul* a

venit cu pasărea. Eu doar le-am citit-o în rusă prin boxele subterane.

— Doar n-ai să spui acum că preşedintele Obama ţi-a suflat direct din Casa Albă pasaje de citit din cartea aia… Tu ai ales-o, tu o citiseşi pentru tine, o cunoşteai, le ştiai prizonierilor mentalitatea, te-ai strecurat în inima lor. Cum e povestea?

Pe Medeea o copleşise vestea că vreo câţiva atei sau închinători la Allah au ameţit şi le-a venit să se creştineze datorită ei. Greu îi era să creadă. De aceea se complăcu să şarjeze.

— Să ţi-o spun în original, comandante?

— Asta s-o faci după ce ajungem la Guantánamo…

— Pentru că n-o să ajung niciodată acolo, prefer să ţi-o spun aici… Şi o porni pe ruseşte. La auzul primelor cuvinte, Lawrence se încruntă. Dar Medeea traduse îndată preţuirea mărturisită de ocnaşul Feodor Mihailovici faţă de semenii lui de credinţă islamică bizuindu-se pe felul lor de a zâmbi.

— Da, rusoaico…

— Medeea Sergheevna, completă ea.

— Le-ai adus şi lor împăcare, ne-ai scăpat şi pe noi de câţiva duşmani. Avem suflete de împăcat şi la Guantánamo… Dar mai vorbim despre asta, nu vreau să mai înfrunt astăzi încăpăţânarea dumitale, e prea dură. Dar ori de câte ori ai nevoie să-mi comunici ceva, te anunţi la mine prin asistentul meu. Tot prin el vei primi informaţii şi dispoziţii de la mine.

— Observ, prietene Bill, că te grăbeşti să închei întrevederea noastră. Dar mai am o întrebare apropo de oameni care, direct sau indirect, dar sigur din cauza mea, ar putea fi victimele unor, să le zicem, întâmplări nefericite… Ştii ceva de un oarecare Lucian exfiltrat prin munte la fel ca mine de preotul Iosif de la mănăstirea de unde vin? Trebuie să ştii, mi s-a spus asta, iar dacă nu ştii tu, se ştie la voi, la NATO-ul american de pe aici.

— Da, ne-a fost predat sâmbătă. E foarte speriat. L-am transferat altei baze. Se va găsi ceva şi pentru el.

— Sper că nu aveţi de gând să ne duceţi pe amândoi la Guantánamo! se prefăcu speriată Medeea.

— Dacă dispoziţia va fi că acolo să-l ducem, acolo va ajunge. Dar în niciun caz un om ca el şi altul ca tine nu se vor regăsi în acelaşi loc. Acest cum îi spui tu, Luciano, e inginer constructor pasionat de geologie şi de investigaţii pe cont propriu. Aşa a ajuns el la Waterfall

Monastery. Nu l-am văzut, dar camarazii au discutat cu el şi i-au pus condiţia să ajute formaţiunile de geniu şi de construcţii ale trupelor noastre. Avem lucrări şi pe malul mării, ridicăm undeva o şcoală, altundeva un dig. Va fi plătit convenabil.

— Dar riscul e mare, poate deconspira labirintul de sub munte, observă fosta pelerină a subteranelor.

— E nevoie să ţină gura închisă câţiva ani, până la urmă vom da noi publicităţii descoperirea. Iar dacă nu se va pricepe să tacă, îi va părea rău.

— N-aş vrea ca încă un om să sufere din cauza mea, spuse Medeea.

— Era cât pe ce să suferi tu din cauza lui, crezi că ar fi fost mai bine? A fost o plăcere, adăugă William Lawrence, pocnindu-şi milităreşte călcâiele.

Pe Medeea ultima frază o mai înmuie. Îşi aminti de Robert McDowell, relaţia lor era cunoscută, sesizase asta din reacţia lui Lawrence. Ştia de acum că CIA avea grijă ca niciunii din cei ce au participat la o misiune secretă, să nu se mai întâlnească între ei într-o altă misiune. Nu avea şanse să-l revadă pe Bob la Guantánamo, nu avea nicio şansă. Nu se va duce.

Bătrânul Ştefan Blaga o aştepta pe o bancă din parcul condominial. O zări de departe şi-i făcu semn să se apropie.

Ce mă bucură, spuse Medeea, e că am aflat care-i numele dumitale, Moşule. Eu o să-ţi spun Padre, ca să nu-mi pară rău că nu mă duc la Guantánamo, dar să aduc în schimb aici muzica limbii spaniole.

— La Guantánamo e misiunea?

Memé îi povesti întrevederea în amănunt, în succesiunea întrebărilor şi a replicilor ei, reluă de două ori argumentele ofiţerului american.

— Ce zici, Padre? M-ai scăpat o dată, scapă-mă şi de data asta!

Chipul bătrânului rămase împietrit. Tăcea cam mult. Aşezată pe bancă în stânga lui, Medeea ardea de nerăbdare să-l audă glăsuind.

Vezi tu, fata mea, că tu eşti acum ca fiica pe care n-am avut-o niciodată. N-am vrut să-mi iau femeie de alt neam de pe pământurile Americii, nu mi-ar fi înţeles lupta şi chinul, am găsit până la urmă o aromâncă de pe lacul Ohrida, din Macedonia. Se închina toată ziua la Sfântul Naum al ei, dar copii n-a putut să-mi facă. Poate că cu o bălăioară din Elveţia de care m-am mai ţinut, aş fi ajuns tată de feciori,

câtă vreme ea a făcut vreo patru după ce s-a dus după un italian. Uite că nu s-au potrivit stelele. Măcar Kira mea, nu mi-a făcut copii, dar mi-a înţeles războiul. Şi-ţi spun ca fiicei care puteai fi tu: dacă americanii una ţi-au propus, apoi ei alta nu vor de la tine, nu au altceva. Ei acordă încredere, dar cer loialitate, îţi dau cu generozitate, sunt mână spartă, dar îţi cer să tragi, să te baţi pentru ei. Mai gândeşte-te. Ne-om gândi împreună.

— Am auzit de la părintele Iosif că printre comandanţii lor sunt băieţii lui Traian de la Lisa, mai încercă Medeea.

— Nu se poate ajunge la ei. Au avut un cuvânt greu de spus în preluarea României ca aliat şi-n îngăduirea pe lângă ei, ba şi-n sprijinirea trupei noastre din jurul mănăstirii. Dar e deja foarte mult. Ca ei mai sunt şi alţii, iar ei, aici, nu e bine să iasă din rând decât în folosul Americii.

Dacă Medeea ar fi fost şefă la Langley şi i s-ar fi prezentat un caz ca al ei, ştia prea bine că ar fi gândit la fel.

— Am 84 de ani, continuă Blaga. Fratele meu Iustin ar fi avut 86. Nu l-am mai văzut de 60 de ani. Eu am fugit peste graniţă în Iugoslavia, iar de acolo la Baltimore, el a pierit în munţi. Dar am fost nedespărţiţi. După ce a dispărut de acasă, miliţia ne hărţuia pe toţi: „Unde-i, unde-i?” Preferau să mă ia la bătaie din când în când pe mine că eram mai tânăr. Nu mă mişcam din sat ca să le arăt că sunt cu lucrul la câmp şi cu mama. Tata pierise în război. Când s-a dus şi mama, de la Iustin nemaiavând veşti, la politehnică fiind respins, mi-am încercat norocul cu frontiera. M-a ajutat Dumnezeu. Eram de cinci ani în America, prin 1961 să fi fost, când într-o seară, singur cum stăteam în cămăruţa mea din Baltimore pe atunci, l-am văzut pe Iustin aievea înaintea ochilor, în uniformă militară. Îmi făcea cu mâna, zâmbea, îmi dădea o dezlegare. Şi-a luat rămas bun cu acel semn o singură dată, a pierit pe loc zarea aia a om şi am ştiut, numai dintr-atât, că atunci, la noi în munţi, spre dimineaţă, fratele meu murise. A urmat ce a urmat, nu m-am dezlegat, ci m-am legat şi mai mult de amintirea lui. Dacă părerea de chip al lui a ajuns la mine, în America, aveam poruncă de sus să ajung şi eu la el. Am dat şi de alţii, de băieţii lui Traian, de pildă, am înfiinţat Network-ul, şi uite că am revenit şi, minune, i-am găsit osemintele în peştera haiducilor. Când m-oi duce şi eu de pe lume, ia-mă şi du-mă sus, la mănăstire, să mă aşezi alături de el, în grota aia, în osuar.

— Dar…

— Ştiu ce vrei să spui. Eşti fata mea şi te cunosc. Vrei să spui că ţi-ar plăcea să mă aşezi într-un mormânt şi că omul, oricât de mort e, mai are carne pe el. Dar tu n-ai lucrat oriunde până acum, aşa că o să iei un cuţit zdravăn, vânătoresc şi, împreună cu popa Iosif, îmi vei rade carnea în pârâul ăla curat de lângă mănăstirea făcută de mine, izvor care l-a hrănit pe fratele meu şi care va hrăni prin mine şi peştişorii de mai la vale. În multe războaie au fost răzuiţi soldaţii de carnea-n destrămare ca să li se păstreze măcar osemintele. Adunaţi oasele şi le puneţi lângă ale lui Iustin, Gheorghe şi Traian.

La aceste vorbe ale bătrânului, ale lui Padre, aerul se clătină într-un cip imperceptibil, se clinti cu siguranţă până foarte sus. Medeea simţi neobişnuita tălăzuire. Spuse:

— Nu e bine, Padre, nu mai eşti străinul ciudat şi puternic de săptămâna trecută, aşa te-am simţit, de-aia te-am crezut. Ce s-a-ntâmplat?

— Ei, nimic, dar la vârsta mea, mai vine şi câte un gând din ăsta de ducă de tot.

— Aşa. Să ne-ntoarcem la dimineaţa din Bucureşti când m-ai pus pe alt drum… De ce-ai făcut-o?

Medeei îi fu dat să audă argumentaţia Teodorei, cu credinţa în dreptate, cu cei care o simt cu adevărat şi o şi seamănă peste tot, foarte puţini însă fac asta, între care, uite, şi tu.

— Bine, dar de unde ştiaţi voi, Frăţia Mănăstirii, ce aveam eu de gând, cine v-a spus că-mi schimbasem viziunea despre Dio şi rolul meu acolo?

— Despre asta vorbim mâine. Acum trebuie să plec. Mă aşteaptă băieţii.

Medeea învăţase să nu insiste, să nu roage pe cineva de mai multe ori, se autocontrola la sânge în asemenea împrejurări. Niciodată însă nu-i fusese atât de greu ca acum. Ar fi dorit să-l roage, să-l conjure, era gata să-i cadă în genunchi lui Padre. Poate nu chiar atât, dar de multe ar fi fost în stare ca să-l reţină. Aerul până la cer mai tălăzui odată cu lumină cu tot.

XXVI

Într-o zi de întâi aprilie, singură într-o bază americană de lângă

Constanţa, Memé, încercând să-şi adune gândurile, îşi aminti de aceeaşi dată, o zi la fel de luminoasă din anul 1999. Aviaţia americană bombarda de zor Iugoslavia, iar unul din bombardiere fusese doborât de antiaeriana sârbilor. Seara însă, la programul în limba română al unui post de radio de la Paris, o auzi pe corespondenta de la Bucureşti, ziaristă cu oarecare notorietate, transmiţând indignată prin telefon că avionul ar fi fost lovit de o rachetă lansată de la Jimbolia. A urmat un minut de văicăreli lăcrămoase ale corespondentei că, vezi Doamne, se cade să existe respect faţă de civilizaţia occidentală, nu să fie mânjită această relaţie cu rachete sol-aer, că românii nu se vor mai civiliza în veci pentru că doboară avioane americane deasupra unui teritoriu străin cu care nu au semnat o alianţă, că România se arată a fi un stat militarist, că trebuie dezafectată bateria de la Jimbolia, cele din împrejurimi, rampele de lansare ascunse şi tot aşa. S-a dovedit a doua zi că falsa ştire funcţionase destul de bine ca păcăleală de întâi aprilie, iar starleta jurnalistică muşcase pofticios din momeală. Atunci, cu şaisprezece ani în urmă, Medeea râsese fără griji în cercul ei de prieteni, imaginase alte scenarii, alte reportaje disperate cum că ţăranii din vestul ţării capturează rezervoarele goale de benzină pierdute din cer de aviaţia NATO care bombardează Belgradul şi, în loc să le predea ambasadei Statelor Unite, le prefac în cazane de fiert ţuică.

Dar azi, azi întâi aprilie 2015, avea să fie inaugurat în sfârşit, sub oblăduirea Fundaţiei tot americane Winston Bluedale, Institutul Egalităţii de Şanse de la Bucureşti. Un canal de televiziune urma să transmită ceremonia. Avu grijă să nu aibă nicio întâlnire, niciun angajament ca să poată urmări reportajele. Transmisia venea din eleganta sala de conferinţe a Institutului înţesată de onorişti şi de oaspeţii lor. Andrei Opal îi apăru mai slab şi mai palid decât îl lăsase. Ultima oară îl văzuse în anchetele Eugeniei Bubulac. Ceva îl făcea nefericit, cu toate că ideea Institutului, construirea clădirii şi salvarea terenului rămas, colectarea banilor, planul şi finalizarea proiectului i se datorau în cea mai mare măsură. Se temu că necazul ar putea să i se tragă de la nerecuperarea Mirei, nu mai ştia nimic de ea, dar o zări şi pe fiica profesorului între doi zdrahoni şi cu vioara în braţe. Trecător, luci de undeva pe ecran şi blondeţea Filomelei şi se impuse înălţimea de baschetbalist a noului ei şef, director Zamfir Zografi. Nu acesta era numele său real. În Argentina şi Columbia se ştia că e vorba de un spion, fusese prins cu nasul băgat adânc în găurile cu bucluc şi

expulzat discret, dar ferm, de la Buennos Aires. Ştia şi DIO ce-i poate pielea şi desigur ştiau şi comanditarii lui, dar, până la o nouă activare în altă parte, o „nouă intrare în frig", potrivit limbii spioneşti, guvernul îl ţinea la căldurică la Protecţia şi Integrarea Marginalilor sub un nume de artist. Pe cine proteja dânsul? Cu meseria lui subterană, era învăţat să reteze ocrotirea oricui c-o fulgerare din priviri, c-un bobârnac, nu să protejeze neajutoraţi şi rătăciţi. Dar asta nu contează, lumea progresează.

Cea mai radioasă figură din minutele dinaintea începerii ceremoniei era a lui Max Avdeev. Saluta pe toată lumea, se grăbea de la unul la altul, îi lua pe orbi şi-i instala la locurile lor, săruta mâinile speriate ale oarbelor, le făcea semne probabil surdo-muţilor, iar Mirei îi trimitea de la distanţă bezele admirative şi aplauze anticipate.

Mihnea Despa deschise ceremonia, îl scuză pe preşedintele Lebădaru absent din anumite motive, vorbi elaborat, îşi alese cu atenţie cuvintele. Atingea cu degetele paginile braille din când în când, nu se grăbea, apăsa potrivit pe accente, teoretiza moderat şi dădea mereu exemple cu ceea ce s-ar putea realiza în noul Institut. Încheie omagiind rolul lui Opal care va conduce Institutul, deplângând confuzia căreia acesta îi căzuse victimă. Îi dădu cuvântul. Sala gemea în primul rând de membri ai ONOR, asociaţia proprietară a clădirii, adică de orbi şi slabrăzători. Când Mihnea Despa îi înmână microfonul profesorului, masa de ochelarişti prinse a se-nvolbura. Unii ieşiră din sală, alţii se vedea că împroaşcă cu vorbe, camerele tv se întorceau spre ei dar nu le puteau capta revolta. Murmurul iniţial se preschimbă într-un zgomot de fond opac, în acorduri şi dispute între vecini, agitaţia risca să dea pe dinafară. Despa izbuti să devieze atenţia asistenţei prezentând câteva figuri notorii prezente, actori, actriţe, reporteri sportivi, demnitari de stat. Medeea era sigură că, dacă l-ar mai fi interceptat pe Mihnea, ar fi constatat că planul era pregătit dinainte. Îşi cunoştea şi el oamenii. Se aşteptase la proteste împotriva lui Opal, simţind că, mai eficient decât deturnarea atenţiei spre alte nume, n-ar fi fost decât un cutremur. Lovitura îşi atinse ţinta, asistenţa ştia de oaspeţi după faima fiecăruia, nu-i întâlnise niciodată, se arăta flatată de participarea lor. Când vuietul sălii se mai potoli ajungând doar un freamăt, lui Despa îi scăpă un spaţiu mai lung între două fraze, fisură în care plonjă o voce din public. Microfoanele stăteau la pândă. O femeie ciolănoasă de vreo cincizeci de ani care se lăudă mai întâi că ea,

ca masoterapeut, cunoaşte după nume toate oasele corpului omenesc, ceru ca Andrei Opal să depună în faţa preotului care va sfinţi clădirea, jurământul că nu va face nimic din ceea ce a fost acuzat că a făcut, chiar dacă n-a făcut. Altfel, ea nu este de acord cu inaugurarea.

Până la inaugurare, se înfoie în glas o altă spectatoare, să-mi spună mie profesorul Cuc, că eu nu-nţeleg de ce a trebuit să-şi schimbe numele, numai aşa, de-al dracului, să-mi spună Cuc ce a vrut să spună în 1994, când s-a rugat să-l las să pună mâna pe mine ca să-şi imagineze cum arăt?… Ce a vrut să spună?

— Doamna Stela, interveni Despa, sunt chestiuni personale de acum douăzeci şi unu de ani, n-au ce să caute în momentul festiv de inaugurare a unui Institut naţional, zău, cădem în penibil…

— Penibil a fost Cuc, de ce a ţinut să pună mâna pe mine când el a ajuns să fie arestat pentru imaginaţie? Ce? Nu şi-a putut imagina că am şi eu doisprezece ani ca celelalte, ce l-a-mpiedicat?…

O tânără cu ochelari fumuri, deci tot fără vedere, cu un păr negru creţ şi o faţă foarte deschisă, intră în cadru îndreptându-se încruntată pe acelaşi rând de scaune spre cuvântătoare, evitând cu greu genunchii interpuşilor. După grimasa ei şi după felul în care strângea o umbreluţă, se putea bănui că merge s-o pocnească pe opinentă. Dar ultimul reproş al acesteia, că de ce nu a fost imaginată şi ea ca având doisprezece ani, o făcu să se zguduie de râs şi să se pocnească cu palma peste frunte.

— Vedeţi că nu ştiţi! continuă acuzatoarea. Vă spun tot eu: l-au împiedicat dracii care stau ascunşi în el şi-l fac să trăiască sub mai multe nume ca să ne-ncurce pe noi, ba când iscăleşte, îşi mai ia încă un nume, cine-i dă voie, că mie la poliţie mi s-a spus să semnez cu degetul că e mai cinstit!

Dacă s-ar fi căscat o pungă de linişte, glasul tinerei cu umbrela s-ar fi auzit limpede. Îl acoperi însă intervenţia reporterului. Pe buzele ei scurt ţuguiate şi rotunjite se putu citi cuvântul monosilabic „cur”, într-o invitaţie adresată doamnei Stela, pesemne ca să-şi bage faimosul ei deget drept acolo. Oricum, elocinţa Stelei şi îndemnul tinerei se bucurară de un hohot sănătos de râs şi de un val de comentarii.

Despa şi Zografi izbutiră să readucă la ordine starea de spirit a publicului, atrăgându-le tuturor atenţia că în sală se află şi sponsorii din Statele Unite precum şi reporterii mai multor televiziuni.

Păi, tocmai de-aia zicem, ca să se audă la televizor! exclamă o

doamnă în verde.

Corect! întări domnul de lângă ea.

Rosti două vorbe simţite şi guvernul prin Zamfir Zografi, grăiră, jenaţi şi derutaţi, şi americanii. Ar fi urmat concertul Mirei Opal, dar când Despa îl anunţă, sala, liniştită cumva şi amuzată un timp, se porni să huiduie:

— Să spună câţi bani a băgat în buzunar şi nu i-a dat aici, la ONOR, că aşa ne-a zis dom Lebădaru! Nu-i aici, că ne-ar spune, i-a numărat pe toţi, şi lei, şi dolari, singur i-a numărat! Ne-ar spune şi de ce ţin autorităţile cu ea, ştie dânsul! Să recunoască Opala câte mii de euro a încasat cu accidentul ei, că teatru a fost, să nu ne prostească pe noi! Huooo! Să plece înapoi în Anglia, da' să-l ia şi pe tac'su! Ne-au făcut de râs, toată lumea a vorbit urât despre noi luni de zile şi dacă n-ar fi fost doamna Filomela, s-ar vorbi şi-acuma!

Nici vocea radiogenică şi adâncă a lui Zografi nu reuşea să-i potolească şi nici intervenţia uluită a unei actriţe.

— Afară cu lăutarii, ţipă careva, afară cu vioriştii de mătase!

Strigătura asta cu vioriştii de mătase pare-se că fusese inspirată de unul care se-nvârtea printre spectatori, bătea sala în zigzag şi-i agita, şoptindu-le, îndemnându-i, explicându-le la ureche şi filmând totul ca să aibă pesemne ce să raporteze mai departe. Nu se liniştiră decât la glasul de tunet al lui Avdeev. Ai fi zis că vrea să-i sfâşie pe toţi. Smulse microfonul din mâna lui Despa şi decretă:

— Sunt Maxim Gavrilovici Avdeev, prietenul vostru şi al profesorului Andrei! Am vrut să arunc în aer Kazahstanul, aţi înţeles, tot Kazahstanul, adică două milioane de kilometri pătraţi, eu singur, cine a mai auzit o asemenea prostie? Sunt ofiţer rus, am dezertat din armata a XIV-a din Transnistria pentru că ea ocupă ilegal o parte din Republica Moldova! (aplauze). Aşa. Şi eu am fost arestat, ştiţi foarte bine, chiar din clădirea asta m-au luat pentru că am băut cu prietenii, cu Andrei în primul rând, zdrastvuite Andrei, am băut împotriva Kazahstanului şi pentru Institutul vostru… Iată că toastul meu s-a împlinit, clădirea e mare, e frumoasă, să vă trăiască! (alte aplauze şi mai puternice). Iar ea, să fim sinceri cu noi înşine oameni buni, aşa să fim, sinceri cu noi înşine, aşa suntem noi ruşii, clădirea asta a fost ridicată cu vioara domnişoarei Mira… aşa cum în antichitate, un grec, cântând la liră, a ridicat, numai din corzile lirei sale, cetatea Tebei, aţi auzit de Teba?

— Daaa!

— Dar altceva vreau să vă spun eu, Maxim Gavrilovici: am auzit aici că cineva e nervos pentru că vrea să cânte la Stradivarius şi crede că domnişoara Mira nu vrea să-l lase… Uite că-i dă comoara pe mână, cine vrea să cânte?… (Lipsă de reacţie în sală, murmure, şuşoteli, surpriză). Acum nu mai vrea nimeni, adineaori voiau mai mulţi, o vioară Stradivarius, tezaur al umanităţii, în Rusia avem mai multe, nu uitaţi, a fost adusă aici special pentru domniile voastre!

— Eu nu cânt, sări Lulă Pompil, dar vreau să pipăi vioara.

Un body guard îl sui pe podium, îl puse să atingă uşor gâtul şi cutia de rezonanţă, corzile doar în treacăt, după care Avdeev îşi relansă întrebarea. Un delegat de prin Moldova se arătă curios să cânte, iar Mira îl asistă cu toată deferenţa. Omul se temea că n-ar putea interpreta o piesă folclorică la un asemenea instrument faimos, că vioara nu l-ar asculta. Fericit că i se dă voie, zicea el, o interpretă chiar plăcut. Inspiraţia lui Avdeev potoli spiritele, se înfăţişară mai mulţi să cânte, iar la sfârşit, i se permise Mirei Opal să le dedice, lor şi Institutului pentru care taică-său făcuse patruzeci şi patru de zile de puşcărie, o suită de piese concertante cu impact la public. Că tocmai ea adusese vreun milion de euro pentru construcţie şi dotare, nu mai avea nicio însemnătate. Ce dac-o făcuse? Fac la fel şi alţii prin alte părţi! Mira încheie cu prima *Rapsodie* a lui Enescu pe ritmul căreia fu însoţită de aplauze. Memé observă cu inima strânsă că, în timp ce Stradivariul din 1703 circula din mână-n mână şi nişte amatori îl cam chinuiau, unul din paznicii lui dispăruse. Bănui ce se-ntâmplase odată cu anunţul Mirei de după recital.

— Pe toţi cei care credeţi că banii colectaţi prin concertele mele n-au fost investiţi în acest Institut, vă invit să treceţi să vă despăgubiţi singuri, cu cât apreciaţi dumneavoastră, din vasul aşezat înaintea principalei ieşiri din sală. Am depus acolo patruzeci şi cinci de mii de lei, adică zece mii de euro, e încă o donaţie din partea mea, dacă nu sunt destui, voi adăuga cât va mai fi nevoie, vă rog să vă serviţi!

Propunerea produse o tulburare puţin obişnuită. După câteva ţipete şi un fel de murmur general de groază, deveni evident că orbii îşi agitau însoţitorii ca să părăsească împreună sala cât mai repede. Câteva femei îşi făcură semnul crucii. Nemulţumirea era evidentă, dar, după uimirea de pe figuri, se vedea că puţini desluşeau rostul stânjenelii. Numai Lulă se învârtea în jurul ligheanului cu bani

pretextând că vrea să pipăie forma vasului, mirându-se că e rotund, că e neted şi rece, că există. Se roti şi plecă, apoi reveni. Puse pe cineva, sub pretextul cercetării dimensiunii bancnotelor, să-i arate banii. Foşni foile de plastic îndelung, apoi simţind că sala se goleşte, abandonă bancnotele în ligheanul lor. Nimeni nu se servise. În sufletul lui Lulă însă nu putea fi zi cu soare.

Medeea schimbă uşurată canalul la încheierea transmisiei. Nu fără a schiţa gestul de a-şi scoate pălăria în cinstea operatorului care proiectase pe ecran fiecare falangă pofticioasă a degetelor lui Lulă, fiecare dorinţă înăbuşită de muşchii vii ai feţei lui ovale, sub o calotă căruntă. Greu, îşi zise, greu are să-i fie lui Andrei ca director al Institutului. Şi totuşi, o unsese la inimă apelul Mirei pentru ridicarea controlului judiciar asupra lui Filip Criste şi pentru permisiunea ce trebuie acordată comisarului Medeea Man de a se reintegra în viaţa obişnuită, fiindcă numai datorită lor, în ultimă instanţă, acest Institut poate fi inaugurat astăzi. S-a angajat că va duce în lume mesajul repunerii lor în drepturi pentru merite deosebite şi că nu va ceda până nu va reuşi.

Ca să vezi, îşi spunea Medeea, voi ajunge şi eu ca Andrei Opal, să fiu eliberată din labirint de harul artistic şi geniul moral al acestei fete. Şi când stau să mă gândesc că şi eu aş fi putut urma o carieră violonistică, dacă nu m-ar fi înfricoşat maică-mea şi dacă n-aş fi minţit… Dacă nu m-aş fi lăsat strivită de frică, se corectă ea, fiindcă la unsprezece ani, ce poţi să ştii?

Ba poţi, de vreme ce tot atunci am devenit conştientă că nu am voie să-i fac rău altuia şi că eu, dar eu în persoană trebuie să fac dreptate. Admirând-o pe Mira şi contemplând hăţişul din jurul ei, o frânse plânsul pentru părerea de rău că nu urmaşe vioara. Ar fi concertat acum, dacă nu în toată lumea, măcar pe ici, prin Constanţa şi Bucureşti, pe la Moscova, pe la Atena, Belgrad, Budapesta, la Craiova şi la Baia Mare. Viaţa ar fi arătat altfel. N-ar fi asistat la mâini tăiate, la arcade sparte, la flăcări de sudură şi lămpi incandescente, la cătuşe strânse cu deliciu, nu ar fi văzut ocnaşi de secol XXI, refugii în mănăstiri, târâşuri prin burta muntelui, prizonierat de lux în condominium şi clipirile perfide ale temniţei tropicale de la Guantánamo. În schimb, ar fi convieţuit nu cu comisar Grigorescu, Ipate şi cu Supremul, ci cu Felix Mendelssohn Bartholdy, Johan Sebastian Bach, *Şeherezada* lui Rimski Korsakov, *Vocaliza* lui

Ramaninov, *Dansurile româneşti* ale lui Bartók şi *Melodiile ţigăneşti* ale lui Sarasate. Apoi, ar fi inhalat parfumul unei astfel de cariere, cu schimbări permanente de decor, săli de concert, luminile scenei, aplauze, aclamaţii, eleganţă, gusturi rafinate, admiratori, flori şi şampanie, cele mai frumoase plaje ale lumii rulate şi derulate fără prea mari eforturi. Dar puterea? Pe ea, în DIO, asta o încântase, puterea de a da pe mâna legii tot felul de nemernici. Mutra şocată, răvăşită, indignată a câte unui mare evazionist ferecat după ce-l investigase, adică îl ascultase de la distanţă luni de zile, îi dădea o satisfacţie greu de formulat în cuvinte. Erau inşi ce se credeau infailibili, intangibili. Lumea privea zborul lor frânt ca pe un amurg al zeilor. Unde ar fi fost puterea, ar fi avut-o oare fără DIO?

Dar Mira Opal o avea? Numai forţa înrâuririi ei a făcut ca DIO să caute s-o mutileze, s-o lipsească de putere. Şi până la urmă, tot ea a învins. DIO n-a reuşit nici să-i reteze Mirei palma, nici să-i confişte tatălui ei Institutul.

Ar fi avut şi Medeea parte de toate ca violonistă, caracterul i s-ar fi modelat altfel, n-ar mai fi stat de piatră în faţa micilor slăbiciuni şi a ispitelor îndulcitoare. Palmierii îi defilară din nou pe dinaintea ochilor închişi, mărginind plaje evanescente.

Dar acum, nu putea s-ajungă nici măcar pe plaja din Sacalin unde Nela de la Sulina ajunsese fără să vrea, dar ajunsese. Se apărase cu o floare violetă de păsările mării şi cu vidul privirii ei de pustietatea din jur. Oare ce face acum Filoteea? Poate că nu s-a aruncat încă în cascadă ca astfel să atragă asupra ei pogorârea celei de a patruzeci şi una coroane de lumină de la Sevastia.

Suspină. I se-ntâmpla cam des în aceste zile. Se sforţa să nu plângă iar, s-ar fi simţit penibil. Înţelesese, din nostalgiile şi resemnarea Moşului, că nici el nu putea face nimic în privinţa ofertei de la Guantánamo. Ea gardian de închisoare, că asta ar fi fost la urma urmei chiar dacă la un nivel aparent onorabil, Medeea Man gardian, iar Mira Opal, noul Jascha Heifetz, concertând în luminile de la Covent Garden, de la Viena şi de la Bolşoi Teatr.

Condominiul avea de toate, nu numai piscine, ci şi o fonotecă bine garnisită. Va merge să tragă câteva ture de bazin ca să-şi mai domolească depresia, apoi va inspecta fonoteca în căutarea marilor violonişti.

Pe drum îl întâlni pe Lawrence care ţinu s-o asigure că oricând

va dori, va obţine de la el o gardă de doi oameni pentru a-şi face un program în Constanţa. De altfel, asistentul îi va înmâna un card cu suma pusă la dispoziţia ei. Numai că el o sfătuieşte ca, înainte de a se decide pentru Constanţa, să treacă pe la stilista condominiului ca să-şi vopsească părul în altă culoare. Cu mierea din nuanţa lui mirifică (bărbatul rosti cu un semiton mai jos epitetul „mirifică"), risca să iasă prea mult în evidenţă.

Şi ce culoare propui, Bill?

— Mă pui la încercare, nu-i aşa?… Nu-mi iau ochii de la tine ca să mai recuperez câte ceva din prohibiţia americană. Te simţi cumva hărţuită?

— Încă nu, trebuie să mă simt deja?

— Vezi, unul din lucrurile minunate de la voi e că femeile se lasă admirate liber şi chiar cer admiraţie. O au din plin, sunteţi… Nu te hărţuiesc? Foarte frumoase multe dintre voi.

— M-aţi hărţuit!…

— Nu-i nimic. Hărţuiesc mai departe şi spun că ce este încântător la voi, e densitatea de femei frumoase pe metru pătrat.

— Chiar atât de mare aglomeraţie producem?

— Pe milă pătrată, poftim, ca să sune mai american… Mergi la piscină?

— Vreţi să vă continuaţi hărţuirea în apă, domnule comandant?

— Nu aşa se răspunde. Se spune: fără hărţuire, avem drepturi, ne vom apăra, te dau în judecată, nenorocitule!…

XXVII

— Nu ştiu, Padre, nu sunt în stare să-mi dau seama ce-i de făcut… Dac-ar fi numai după mine, aş spune cu voce tare nu Guantánamo… Dar mă tem că nu este cale de ieşire. Nici putere însă nu am, n-am putere să plec într-acolo. Am trecut iar pe la Lawrence. Imposibil să aibă în vedere pe cineva anume prin aluzia aceea cum că poate mă-ndrăgostesc de vreun puşcaş marin cât mai am de stat pe aici. Pare-mi-se că se propunea pe sine. Zâmbeşti, Padre, zâmbeşti. Ai zis că sunt fiica ta, spun tot, mă simt liberă… Nu numai să mărturisesc, dar să şi simt, toate cătuşele strângeau şi ameninţau până acum inima asta, nu mai sunt supusă DIO, nu mai vreau să fac dreptate pentru

nimeni.

— Dar ce ţi-a spus Bill?

— Am atacat subiectul la o margine de piscină, în apă adâncă, numai capetele ne mai ieşeau la suprafaţă. Dacă tot m-aţi luat sub protecţia voastră, am spus, n-aţi putea să anunţaţi oficial DIO de acest fapt, propunând negocieri, mă rog, o convenţie bilaterală în legătură cu mine, o înţelegere în urma căreia să-mi pot relua viaţa obişnuită, plecând însă de la ei. Vreau să-mi găsesc un alt job. Iar el m-a întrebat: „Şi cine vrei să semneze din partea Americii o asemenea înţelegere cu DIO? CIA în niciun caz. În acest colţ de bazin unde apa ne trece la amândoi peste cap, noroc că ne ţinem de barele astea, în acest colţ de lume unde ne putem îneca la o adică, pot să-ţi deconspir amănuntul că CIA avea de gând să te împrumute de la DIO încă înainte de defecţiunea ta. Dacă ne-am fi grăbit, cred că n-ai fi refuzat, fiindcă nu erai cufundată încă în cazul Opal. DIO te-ar fi cedat, noi te-am fi preluat şi celebrat cum se cuvine, ţi-am fi cântat jazz şi *chansons d'amour*, dumneata ne-ai fi iubit şi ai fi rămas în Caraibe…"

De jazzul ăla îmi pare rău că nu mi l-aţi cântat, i-am replicat eu. „Îţi dai seama ce-ai pierdut?", a-ncercat el să mă ispitească. I-am răspuns că da, am pierdut poate o carieră de o viaţă ca gardian… A-ntors-o cumva, că să nu vopsim totul în negru, că aş fi avut un rol înalt în cooperarea de până acum, nu mi-a spus în ce ar consta înălţimea. Dar a coborât uşor în trecut, mărturisindu-mi că despre protecţia mea s-a vorbit după Salinas, iar dumneata, Stephen Blaga, ai insistat mult să fiu dată în grija de la distanţă a echipei Rock Church cu misiunea de a mă aduce în final la Guantánamo. Şi a mai adăugat: „Vezi, dacă nu pentru mine, poate faci ceva pentru bătrânul din New Heaven şi pentru camarazii lui. Sunt foarte fericiţi că au putut să te ajute". Padre, îţi zic astfel fiindcă încă mi-e greu să te numesc tată. L-am corectat, arătându-i că voi nu m-aţi ajutat, ci până la urmă m-aţi salvat. Dar ce e adevărat din toate cele spuse de Bill?…

Medeea şi Blaga se găseau în apartamentul pus la dispoziţia bătrânului. Ibricul semnală c-un şuierat scurt că-şi făcuse datoria, aşa că Ştefan turnă apa clocotită în ceainicul din mijlocul mesei peste frunze aromate pentru infuzare. Răspunsul lui era aşteptat îndată după încheierea servirii, dar el îşi mai făcu de lucru printr-un dulăpior. Se aşeză şi, ridicând capacul, încercă temperatura ceaiului cu palma deasupra vasului.

— Cam aşa e cum spune Bill, răspunse în cele din urmă. Nouă, Rock Church Te-am, nu ni s-a transmis nicio somaţie, dar am fost lăsaţi să-nţelegem că avem o anume răspundere în transferul tău la Guantánamo. Acest soi de mesaje se descifrează într-un singur fel: aşa cum ţi l-a tradus Lawrence. M-aş bucura să te văd în Cuba… De acolo, în trei ani, poate mai puţin, nu ştiu cât mai durează proiectul american cu prizonierii din Orientul mijlociu, pleci nu chiar unde vrei, dar aproape unde vrei. În partea mai atrăgătoare a lumii, practic, poţi să ajungi oriunde te pricepi, eşti liberă. Şi acum eşti liberă pe jumătate.

— Pe jumătate, pe jumătate în aceste zile, cât stau aici în condominium, dar de cum ajung în Cuba, devin prizonieră asemenea celor din celule. Nu mai suport, Padre, nu mai pot să-i aud jeluindu-se la Allah, văitându-se cu glasuri umile din care scapără lama de cuţit… Iar când mă gândesc cum mi-am bătut joc de ei cu *Demonul* lui Lermontov, dar mai ales cu un cântec al lui Vâsotki, preschimbându-i în nişte prunci şi speriaţi şi neajutoraţi, îmi vine să mă duc să stau în locul lor şase luni, un an pentru ispăşire. *Despre aripile Demonului* ţi-am povestit, dar am mai făcut una: l-am difuzat în boxele din ocnă pe Vladimir Vâsotki cu un cântec în care laudă religia hinduşilor, e cea mai bună din lume, spune el, pentru că omul nu piere pentru totdeauna, ci se reîncarnează în alt om, într-o pasăre, într-o floare. Însă cel care e porc pe lumea asta, numai în porc se mai poate încarna, rămâne porc pentru vecie. Când auzeau musulmanii mei de râmător, se simţeau făcuţi porci, urlau sfâşietor, iar eu, cu roşcata din Wyoming care mă asista, ziceam că ăia guiţă şi râdeam să ne facem ţăndări.

— Şi ei râseseră, fata mea, când sfârtecaseră cu bombe copii şi mame, şi ei hohotiseră. Nu le-a stricat un pic de filosofie rusească. Ş-apoi nu ştiu de ce te tot învinovăţeşti! Ai fost în stare să-i lecuieşti de pus bombe pe uzbecii ăia din ocnă, voiau să se şi creştineze, după cum am auzit, dar n-or fi dat de un popă pe măsură.

Ea nu avu timp, de iute ce se-nghesuiau întrebările şi răspunsurile, o secundă nu apucă să se gândească tihnit la povestea cu care se spunea că-i îmblânzise pe ocnaşi. Turnă ceaiul. Pândea şi aştepta de mult această mişcare ca, după aceea, să schimbe subiectul. Se temea că bătrânul va amâna din nou răspunsul. O torturase destul aşteptarea de ieri încoace, trebuia să se elibereze. Întrebă:

— Dar de unde ştiaţi voi, taman la momentul plănuit, că aveam de gând să mă răzvrătesc în DIO? Afară de Filip Criste nimeni nu era la

curent, cu el nu cred că aţi avut legături, nu s-ar fi putut abţine să nu-mi spună. De unde ştiaţi că eu merg la DIO să mă predau şi că dezvăluirile vor apărea în Alarma?

Moşul zâmbi. Sorbi din ceai, apoi o întrebă:

— De care obiect de al tău ori din preajma ta nu te desparţi decât foarte rar?

Medeea păli într-o miime de secundă. Simţi şi o schimbare a temperaturii feţei. Pricepuse, însă nu voia să citească diagnosticul. Întorsese capul spre stânga, dar până la urmă, îşi fixă privirea pe piatra de pe inelarul mâinii drepte. Era ca un ciorchine de icre luminescente, în galben, oranj, aur stins, arămiu, raze împrăştiate, alteori strânse în mănunchi, după cum cădea lumina, după cum curgeau luminile. Fiecare bobiţă părea să aibă săgeata ei cât un ac pentru ca apoi să se facă ghem într-o singură răsfrângere. Efecte imprevizibile, se juca uneori cu ele, făcându-şi interlocutorul să clipească la reflexul deviat spre ochii lui. Pe Filip îl hărţuia cel mai des cu stropii ei de strălucire. Învăţase, tot jucându-se aşa, să stoarcă până la lacrimi, spunea ea, energia subtilă din sursele de lumină din jur. Şi pe Secunda o obligase să strângă din pleoape la un moment dat.

— Ia dă-l încoace, i-l ceruse Vicecomandanta. Îi întinse doar mâna, nu scoase inelul. E din topaze, parcă, observă ea. Nu ştiu cum faci tu, Memé, şi cu ochii, şi cu părul ăsta al tău, şi cu bijuurile, că înoţi undeva într-o baltă de chihlimbar gata să se-nchege… Iar soarele-apune e pe voi, adică pe tine, pe balta aia, pe pietricelele tale.

Uluitor vorbise Semisuprema, niciodată mai frumos ca atunci, cu priviri şi cuvinte de veritabil iconar de investigaţie.

Moşul aştepta răspunsul lui Memé, bănuia ce-i trecuse prin cap, zâmbea în continuare. Sparse tot el tăcerea:

— Cel care ţi-a dăruit suvenirul, nu s-a gândit nicio clipă să te intercepteze prin vreo pietricică. De altfel, nici nu ar fi cu putinţă.

Medeea căzuse o clipă în capcana sa sentimentală. Văzuse scene asemănătoare prin filmele cu spioni, aventuri cu agenţi şi agente, fiecare păstrându-şi funcţia, ocultându-şi gadgeturile şi jucându-şi rolul sub acoperire chiar şi în cele mai descoperite şi mai contorsionate, mai incredibile poziţii din pat. Ştia mai bine ca oricine că performanţele tehnice ale gadgeturilor din filme nu pot fi adevărate, dar amintirea lui McDowell le preschimba pe toate în palpituri vitale. Inelul era un dar de la el.

— Şi cine mă asculta în CIA, Bob?

— Nu, ca să nu se facă vreo greşeală din dragoste, niciodată nu se procedează astfel.

— Atunci cine?

De fapt, a fost şi colonel McDowell la mijloc, dar indirect. Te-a menţinut în legătură cu noi, altă misiune nu avea.

— Padre, nu mă face să o iau razna? Cum adică Bob m-a urmărit indirect? Şi prin ce fel de terminal am fost eu interceptată? Mi s-a dat un telefon criptat la Salinas şi mi-a fost lăsat încă douăsprezece luni după aceea. Mi s-a comunicat când a încetat funcţionarea lui. Nu mă minţeau, l-am verificat. Prin ce m-aţi urmărit şi care din voi m-aţi ascultat dacă nu Bob? Vă omor!

— Bob te-a iubit cu adevărat, nu-l mai acuza, zise bătrânul ridicându-se în picioare şi îndreptându-se îngrijorat spre musafiră, n-aveam cum să-i dăm lui pe mână urmărirea, putea să derapeze, cum se spune, să lunece afară din plan.

Se ridicase şi Medeea.

— Nu mă mai duce cu vorba, Moşule! Ce amestec indirect, parcă aşa ai spus, indirect, a avut Bob McDowell?

— Domnul colonel McDowell…

— Scurt, urlă Medeea şi-şi trânti geanta pe masă în zăngănitul ceştilor, foarte scurt!

Neaşteptat, dar foarte calm, Ştefan Blaga se întoarse la locul său, de cealaltă parte a mesei. Învârti în ceai. Mai învârti o dată. iar ochii lui verzi se fixară în privirea de ambră licăritoare din faţa lui.

— Eu te-am ascultat, eu în persoană, nu altcineva. Dar nu pe tine te-am auzit…

— Cum, nu pe mine dacă m-ai ascultat? Pe cine?

— Pe colonel Robert McDowell.

Medeea întinse mâna după poşetă, dar palma lată a bătrânului se aşează prompt deasupra mâinii ei. Sorbind din ceai, ea îşi inventă o pauză de gândire eliberându-şi palma dreaptă.

— Iar el, colonel McDowell, cum spui dumneata cu atâta respect, nu cumva mă asculta prin porumbelul ăsta pe care-l strâng în pumn?

Scosese din geantă pistoletul şi-l ţinea cu ţeava în sus.

— Nu. Şi ţi-o spun acum ca să nu te mai ţin sub tensiune: el era în legătură cu cineva din preajma dumitale, adică Din DIO.

Medeea nu se linişti după cum păreau să arate semnele. La o

noutate ca aceasta, puternicul ei antrenament psihic activă funcţiile detaşării forţate. Era conştientă că explozia sa, neobişnuită în condiţiile tuturor misiunilor, se produsese pe fondul de relaxare după ieşirea din munte. Să-şi ţină sub control curiozitatea, să nu se lase stârnită de niciun fel de surpriză. Strânse Raza Albastră în pumn şi o strecură la loc în geantă. Reieşea din cele aflate că cineva din DIO îi cunoscuse planul, nu o vânduse Supremilor, era în legătură cu Bob, iar acesta cu reţeaua pentru România, cu Rock Church, deci, cu Moşu.

— Când l-ai întâlnit ultima oară pe colonelul McDowell? întrebă ea.

— Nu l-am văzut niciodată. Comunicam în America între noi ca doi oameni care locuiesc în oraşe diferite. Să nu mă-ntrebi, fata mea, dacă mi-a vorbit sau nu de tine…

— N-am nevoie, Padre, de salutări duioase de la el, nu te voi întreba aşa ceva. Mie să-mi spui cu cine era el în legătură în DIO! Dacă răspunsul dumitale va fi: n-am de unde să ştiu, te rog să-mi dai totuşi o interpretare.

— Draga mea, crede-mă, McDowell n-ar fi fost agent în intelligence dacă mi-ar fi deconspirat legătura lui din DIO… Care de altfel e legătura CIA.

— Adevărul este, oftă Medeea, că asta e procedura, nu alta. Dar cine să fie, Doamne, cine să fie?

Înainte de a-l mai descoase pe Moşu, în fracţiuni de secundă gândi şi regândi cât pentru ani lungi de zile. Moşu, trimis fără-ndoială de Bob, intervenise-n viaţa ei când era pe punctul de a se preda braţelor lungi ale DIO. O întorseseră din drum cei doi fiind siguri că ghearele lungi erau alternativa la suicid. Despre gândul de a-şi pune capăt zilelor nu vorbise cu Filip decât în glumă. Pentru ea însă, o vreme, nu fusese o glumă. Dar care era obiectul aflat mai tot timpul în preajma ei folosit ca terminal de interceptare de sursa din DIO? Celularul ei în niciun caz, îl supusese la razele tuturor detectoarelor, cele mai puternice le deţinea ea în studio. Puteau să intre ce-i drept pe frecvenţa lui de comunicare, dar îi încorporase un avertizor inteligent. Trecuse pe sub fascicolele revelatoare din studio şi alte lucruşoare ale sale, de la coliere la inele şi brăţări, ochelari, cheia de la maşină, tocurile de la pantofi. Luase un detector şi-l plimbase prin Toyota ei fără niciun rezultat. Numai de nu pătrunseseră în visele ei în care se vedea împrăştiată prin aer, ba în ştreanguri, ba în plonjoane de la

etaj… Îl iscodi pe Moşu în privinţa acelui element ce-i călca pe urme şi-i reţinea amprenta vocală. Ştefan Blaga ezita să-i răspundă. La mijloc se vede că se găsea un motiv serios. Medeea spuse:

— Va să zică, s-a procedat în felul următor: după încheierea misiunii mele la Salinas, am fost ţinută sub supraveghere de CIA o vreme prin telefonul meu criptat înmânat chiar de agenţie. În misiunea aceea de la ocnă, nu am fost eu singura piesă din DIO, a mai fost una, dar nu pe teren ca mine, ci în centrală, în birou, un şoarece de oficină. Şi Invizibilul ăsta, că nu cred că e femeie, a fost pus în legătură cu colonelul meu ca ideal cunoscător al obiectivului ce devenisem. Padre, dumneata înţelegi foarte bine că mă supravegheau ca nu cumva să trădez, iar dacă aş fi dat semne de aşa ceva, McDowell ar fi decis lichidarea mea. Nu, să nu-mi spui că nu se poate! Eu nu fac altceva decât să-ţi prezint procedura standard în astfel de împrejurări şi mai am multe de spus… Nu el ar fi dat ordinul de eliminare, dar când ar fi raportat mai sus cele constatate, adică tendinţele mele de trădare, ar fi ştiut la ce duce raportul său. Dar să revin: Invizibilul din DIO observă, după trei ani şi mai bine de la plecarea mea de la Salinas, când nu mai eram captată prin cripto-aparatul acum dezafectat, că eu încep să am un comportament mai ciufut.

— Observă mai întâi, interveni Moşu, că ţi s-a dat o misiune neobişnuită pentru tine.

— Câtă dreptate ai, Padre, câtă dreptate. Poate-mi spui până la capăt şi cine-i Invizibilul… Dar nu te grăbi, ajunsă aici, eu am nespus de multă răbdare pentru că n-aş fi crezut vreodată că voi trăi asemenea revelaţii. De aceea vreau să-ţi prezint felul în care au stat lucrurile, plus minus câteva procente de adevăr, dar nu foarte multe, marjă firească de eroare a oricărei clarviziuni. Îngrijorat de tulburarea mea vizibilă după atentatul asupra violonistei, sfătuindu-se cu McDowell pe linii criptate sau întâlnindu-se cu el pe la Bruxelles, atâta cheltuială pentru mine, auzi acolo, ajung ei la concluzia că ar fi bine să se intervină într-un fel în viaţa mea ca nu cumva să mă tulbur mai rău şi să deconspir hotelul subteran de la Salinas, confirmând raportul lui Dick Marty. Iar aici, am o întrebare: înainte de întâlnirea noastră de lunea trecută, de când erai dumneata în România?

— De vreo lună de zile.

— Ajungem iar într-un punct în care am anumite bănuieli, mai precis, spun cum aş fi procedat eu şi nu cred că s-a făcut altfel, îmi

cunosc colegii, sunt profesionişti fără cusur. Cred mai degrabă că mata nu te-ai întâlnit la Bucureşti cu Invizibilul decât că te-ai întâlnit… Fii sincer, ştii că te pot citi!

— Nu m-am întâlnit, fata mea şi nu mă mai suspecta de nesinceritate că nu de-aia mă aflu aici!

— Meseria mea, Padre, brăţară de aur, ce să-i faci?… Şi zici că nu v-aţi întâlnit. Bun. Înseamnă că omul nostru îl alarma cu privire la mine pe Bob, iar el pe dumneata, indiferent unde te aflai, deci, şi când erai la Bucureşti. Confirmi şi asta mă bucură. Bob, de peste ocean, îţi spunea ce să faci pe baza celor aflate de la legătura lui din Obor, din Ciurel sau de unde naiba o fi fost. Cine ne-ar auzi vorbind, ar putea râde de noi ca de nişte senili ce cred în poveşti cu împăraţi verzi, roşii ori albaştri şi iată de ce: omul din DIO, colegul meu cu alte cuvinte, nu putea să vină binişor şi să-mi strecoare un bileţel în buzunar? Nu neapărat în Melchisedec. Oricând l-aş fi luat în maşină dacă mi-ar fi cerut-o şi acolo avea liber la zeci de bileţele… După cum zâmbeşti, văd că ţi-ai pus şi dumneata întrebarea. Numai că e o întrebare la care răspunsul e foarte simplu: nu putea. N-avea cum să fie sigur de reacţia mea, o greşeală făcută de mine, o tresărire mai temperamentală la numele lui McDowell, ar fi putut compromite clandestinitatea. Aici reuşita ţine numai de absenţa urmelor şi a numelor. Dar ce nu văd eu în globul ăsta de cristal în care mă uit acum, e cum de te-ai mobilizat matale în dimineaţa din lunea cealaltă? Cum de ştiai cu exactitate cu ce intenţie mă voi îndrepta spre centrală, chiar cum o voi face, adică fără maşină, pe jos. Ai mers cu precizie pe fir… De unde ai ştiut?

— De la contactul meu şi colegul tău, de la un melchisedec.

— Dar ăla de unde naiba putea să ştie, se arătă tulburată colega melchisedecului.

Obişnuiaţi să vă scrieţi, tu şi cu ziaristul? Te-ntreb pentru că contactul meu i-a raportat colonelului McDowell că a pus mâna pe nişte însemnări de ale voastre…

Medeea nu răspunse. O cutreiera un frison care n-avea de gând s-o slăbească. Din precauţie, din exces nenorocit de precauţie, ea şi Filip îşi comunicau gândurile cele mai însemnate scriindu-le pe bucăţele de hârtie. Tocmai pomenise de bileţele scrise în maşină. I se arătaseră deoarece chiar mâzgălise unele în Fordul lui Filip cu care se plimbaseră în sâmbăta dinaintea întâlnirii ei cu Moşu. Ieşiseră din Bucureşti şi înconjuraseră nişte munţi, trecând printr-un pas în

Transilvania şi întorcându-se prin altul. În noaptea de sâmbătă spre duminică, petrecuseră mult timp împreună la el. Duminică rămăsese singură acasă. Îl mai întrebă o dată pe bătrân:

— Vasăzică, Bob ţi-a vorbit de notiţe scrise, scrise pe hârtie, nu-i aşa, de mine şi de Filip?

— A spus „written notes". Nu puteam crede că ar fi de la un telefon la altul, ci din creion.

Ca să vezi, comentă în sinea ei Medeea. Bob ştie că eu mă plimb cu Filip, o fi aflat că am stat la el până după miezul nopţii de sâmbătă spre duminică, de acum, urmărirea mea seamănă a spionaj din gelozie. Dar tocmai asta nu e, fir-ar să fie! Cum o fi putut să suporte ştirea că sunt strâns legată de alt bărbat, fără să mă contacteze direct? Mare măgar! Ba în plus, spionul lui n-a putut să pună mâna pe bileţelele schimbate de ea cu Filip în maşină decât într-un singur fel: zăpăcitul ăla de Fileris le-o fi uitat în bord

Unde l-a văzut şi ea că le pusese. Duminică el s-a dus la redacţie, maşina a parcat-o ca de obicei pe una din străduţele din apropiere, nu sunt spaţii în zona biroului. A venit un domn foarte elegant, cu o geantă de businessman, cu pălărie, cu ochelari de lux, cu chei potrivite şi, ziua în amiaza mare, a deschis şi a scotocit prin maşină. A găsit hârtiile şi l-a înştiinţat pe Bob. Parcă-l auzea povestindnu-i episodul şi traducându-i fiţuicile cuvânt cu cuvânt. Cam aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile, numai dacă Filip n-o fi pierdut cumva biletele pe stradă şi s-o fi nimerit tocmai invizibilul să le culeagă de pe jos. La redacţia Alarmei nu existau şanse să fi produs vreo efracţie neobservată.

Medeea căuta o batistă cu care să-şi şteargă sudoarea de pe faţă. Nu dădu pesemne de ea şi merse la baie cu poşetă cu tot. Îşi răcori ochii, obrajii şi fruntea. Oglinda îi arăta o figură ca-n transă, cu privirea plecată departe. Întoarsă în cameră „îl regăsi pe moşu la masă cu palmele lipite pare-se într-o rugăciune.

— Uite, zise Medeea, că s-a găsit unul să facă legătura dintre investigaţia mea pe speţa Avdeev-Opal şi preocuparea constantă a Alarmei faţă de acelaşi subiect. Asta trebuie să le fi trecut pe sub nas şi altor melchisedeci, dar numai invizibilul a riscat să acţioneze. E dat dracului!

Îşi mai imagină cum necunoscutul, la cea mai mică bănuială a cuiva că n-ar fi tocmai el proprietarul maşinii deschise cu şperaclul, ar

fi pornit cu ea din loc, aşa procedează spărgătorii de meserie în asemenea lovituri, şi ar fi abandonat-o undeva în siguranţă pentru el. E limpede că-l fila pe Filip de la distanţă, iar el habar n-avea. Aiuritul de ziarist nici lipsa însemnăricilor din maşina lui n-a sesizat-o.

Se aşeză la locul ei în faţa bătrânului.

— Acum, Padre, a sosit momentul să aflu: cine a hotărât să fiu întâmpinată pe drum spre Melchisedec ca orice pieton?

— Numai domnul colonel McDowell şi legătura lui au putut să decidă.

— Încă mă mir, Padre, cum de te-au ales pentru misiune tocmai pe dumneata, dar mă bucur că au făcut-o, a fost cea mai bună alegere. Nu ştiu dacă altcineva m-ar fi convins s-o cotesc spre gară.

— Ţi s-a răcit ceaiul, scumpa mea. Nu, nu te crispa, nu schimb vorba. Cum îţi spuneam, legătura noastră m-a contactat pentru prima oară prin sms expunându-mi planul urmăririi tale. Luni dimineaţa, s-a postat aproape de blocul tău, te-a văzut ieşind, te-a urmărit cu maşina, nu l-ai depistat. Eram şi eu pe traseu venind din altă direcţie, mi-a semnalat la timp că te-ai oprit în acea staţie de autobuz.

— Să nu-mi spui acum, Padre, că-n noaptea dinainte, dom colonel ţi-a comunicat din America consemnul cu sms-ul!

— Chiar aşa, dar nu noaptea, după-amiaza.

— Dumnezeule! Dacă-mi voi scrie vreodată memoriile, sparg piaţa c-un bestseller! Şi voi mărturisi acolo că Padre mi-o/ şi legătura lui din DIO/ au decis cum pe Medeea vor urmări-o…

Băură ceaiul care se cam răcise. Ajunseră la încheierea că n-a existat niciun terminal prin care Medeea să fi putut fi ascultată de colegul ei. Omul, pare-se că era un spion de clasă. De aceea ea renunţă să-l mai toace pe Moşu cu întrebări despre identitatea lui. Învăţase demult că-ntr-o conspiraţie perfectă, asemenea personaje rămân ascunse. Va încerca să dea de el amintindu-şi din DIO vorbele goale, ocheadele, tăcerile, gesturile întrerupte. Apoi lapsusuri, acţiuni începute şi neterminate, altele deviate, unele suspendate. Va trebui de asemenea să reînvie şi să compare între ele întrebările fără sens, răspunsurile gratuite, frazele rămase în aer, mişcările nejustificate, întâlnirile întâmplătoare şi subiectele fără legătură cu contextul. În astfel de împrejurări, cea mai fertilă mină de semne o găseşti în absurdităţile fireşti, în automatisme. Camaradul care o spionase pe neobservate, trebuie că dedusese schimbarea stării ei de spirit din

niscai înjurături pe culoarele centralei, din mimica zilnică, din vreo trei exclamaţii de care-şi amintea, toate la mutilarea Mirei Opal, ameninţări de genul: „dacă nu se face dreptate, mă omor, mă omor!” Moşu completă:

— McDowell a raportat şefilor săi cele aflate, eşti foarte apreciată, am bănuit ce planuri aveai, oricum, ne-am dat seama că rişti o depresie din cauza ultimei misiuni primite de la Comandantul vostru şi am hotărât să nu te lăsăm, să intervenim. La Langley s-a vorbit că era nevoie de tine, iar noi nu puteam să nu te ocrotim, erai demult sora şi fiica noastră. Erai, deoarece cu fantezia ta de la Salinas, ne-ai scutit pe toţi de multe încurcături, ai scurtat mult drumul adevărului, talibanii s-au dat singuri de gol la provocările tale, nici nu ştii cât de îndatorată îţi este Agenţia!…

Paloarea nu se ştergea de pe faţa Medeei, ai fi zis că nu e de la vreo trăire, ci de la o boală. Sorbea din ceai fără să scoată un sunet. Se vedea că se chinuia să depăşească o comoţie emoţională şi încă nu avea puterea de a stăvili curentul împotriva căruia trebuia să vâslească. Moşul se ridică şi scormoni într-un sertar din spatele lui. Cât timp stătu întors, Medeea îşi scoase inelul, îl azvârli pe fereastra deschisă, iar palma şi-o cufundă la scormonit prin poşetă. Dintr-un flacon, bătrânul alese două pastile şi le-nghiţi cu ceai.

— Pentru inimă, explică el.

Medeea se ridică să plece.

— Nu mai stau, Padre, merg la mine, am de urmărit câteva show-uri de televiziune care-mi cercetează dispariţia, vin mâine.

— Mâine plec la Bucureşti, fata mea, nu mă mai găseşti… Iar dacă ţi-ai pierdut răbdarea şi pleci, lasă-mă să-ţi strâng mâna de rămas bun… Scoate-o din geantă şi pune-ţi inelul la loc!

După trei paşi făcuţi de Medeea, Moşul îi tăie drumul. Ea se opri, dar faţa i se schimonosise, se schimbase total ca scăpată dintr-o prea lungă stăpânire de sine.

— Până şi singurul bărbat în care am crezut, a fost o iscoadă!… Auzi acolo! El să ştie de la altul ce fac eu, să afle că am de gând să mă omor şi să nu simtă nevoia să ia direct legătura cu mine, ptiu! E pedeapsa mea pentru că şi eu m-am crezut cea mai tare din aer şi de pe faţa pământului iscodindu-i pe alţii! Lasă-mă să trec, Padre, nu te pune-n calea mea!

— Ba mă pun şi nu mă dau la o parte până nu-mi arăţi palma!

Atunci vei putea trece.

Memé îşi extrase lent mâna din poşetă şi, tot încet şi cu o grimasă sarcastică, se prefăcu a ridica amândouă mâinile. Bătrânul îi făcu loc şi vru să-i ia dreapta într-a lui. Ea mai degrabă nu sesiză decât şi-o feri şi ieşi pe uşă.

Dată-n urmărire, se gândea ea în drum spre apartamentul din alt imobil, dată de către Bob altora în urmărire care, urmărindu-mă, ce-au aflat, ce-au isprăvit, ce-au câştigat? M-or fi auzit vorbind singură, că numai în pereţii mei de acasă dacă or fi plantat microfoane, au putut să mă asculte. Dar nu m-au interceptat şi savurat nici văitându-mă, nici gemând din dragoste, nici trădând ori umilindu-mă, nici ucigând pe careva ori torturând. Poate plângând m-or fi auzit şi ameninţând că mă omor… Şi cum m-ar fi putut opri?… Îi raportau totul lui Bob, iar el nimic. Să fie Secunda cu urechile pe mine? E prea leneşă ca să se amestece în hăţişuri ca ale mele. O fi fost Mărunţelul, mai ştii? La cinismul lui, e în stare să însceneze tot spectacolul ăsta şi să-l regizeze cum îi place, chiar fără să obţină profituri pentru DIO… Doar aşa, de dragul circului.

Dar vreun rău tot trebuie să-i fi făcut eu cuiva sigură că-mi văd de datorie taman ca-n cazul lui Opal.

Se spălă pe faţă cu apă rece, apoi îşi îngropă obrajii umezi în palme. Se odihnea după atâta tensiune, putându-şi aminti în amănunt fragmentul citit de ea ruseşte cu care, şi

Lawrence, şi Moşul susţineau că ar mai fi făcut câte un mic bine, topind ura a vreo doi mahomedani. Slavă Domnului, măcar atât. Într-adevăr, de sus, de la sute de metri, cu glasul ei învăluitor, coborâse în celulele de sare istorisirea ocnaşului Dostoievski despre prietenii lui tătari. Şi despre Cum îl învăţase osânditul Feodor Mihailovici pe osânditul musulman Alei să buchisească ruseşte pe slovele Scripturii. Cum se bucuraseră tătarii la minunea cu fratele lor Alei „cum îi zâmbiseră rusului încredinţându-l că Işa e un mare proroc, după cum stă scris şi-n cărţile lor, fiindcă din lut a plămădit o pasăre şi suflând asupra ei, i-a dat viaţă, iar pasărea şi-a luat zborul.

Oare, se-ntreba Medeea, o fi trecut vreunul la creştinism de la pasărea aia însufleţită de Iisus? Nu acesta era Iisus la care-i plăcea de multe ori să se gândească… El nu făcuse vrăjitorii cu figurine de lut animate. Readusese în lume armonia făcând natura să funcţioneze din nou potrivit legilor ei. îl simpatiza. Prefăcuse apa în vin la nunta din

Cana, reinstituise voia bună între oameni, pe alţii îi vindecase. Ce minuni făcuse el? Niciuna! Anulase de fiecare dată un dezechilibru, o dizarmonie, o disfuncţie, o boală, o răbufnire a stihiilor ca pe Marea Tiberiadei, un viciu de organizare şi o penurie ca în cazul vinului unde dăduse valoare supremă duhului petrecerii. Decât să se ia după pasărea aia, musulmanii de la Salinas mai bine ar fi rămas cu Allah.

XXVIII

Peste o oră, cu două cutii în braţe, una mare pentru sticla de Armagnac, alta cât o carte pentru dreptunghiurile de ciocolată, cu o crenguţă înflorită de piersic ruptă din pom, Ştefan Blaga se înfăţişă la uşa apartamentului înfiatei sale. Ea deschise. Figura gazdei nu era la fel de descompusă ca la despărţirea lor, dar nici nu-şi revenise de tot.

— De două pahare avem nevoie, spuse musafirul. Ba de trei adăugă el, după ce Medeea le aşează pe masă. Şi-n timp ce ea îl căuta pe al treilea în baie, produse un şi bemol de aur din atingerea cu sticla.

— Să nu-mi spui, Padre, că i-ai activat vreo emisie în iarbă şi l-ai detectat după bipuri!

— Nu era nevoie, răspunse el, aşezând ramura roz în al treilea pahar şi întinzându-l gazdei: În ăsta apă, de celelalte mă ocup eu. Nu era nevoie pentru că are şi Moşu un detector de metale. Şi scoase din buzunar un obiect lucitor cu două coarne. Am dat de inel destul de repede, zăcea între două lalele. Nu el a piuit, ci detectorul, americanii păstrează exemplar curăţenia, n-am bâjbâit prea mult.

— Padre, Padre, oftă uşurată Medeea şi potrivi rămurelele roz în vaza improvizată. Discuţia, cu ajutorul prietenos al Armagnacului din care gazda fu obligată să golească primul pahar dintr-odată ca să-şi recupereze inelul, lunecă de la florile condominiale la interceptarea Medeei de către omul CIA din DIO.

— Să-ţi dea Domnul sănătate, zise Moşu ciocnind, că minte ca să vii la Guantánamo, ai din belşug. M-ai uimit cu felul în care ţi-ai dat seama de schema urmăririi tale, eşti fata mea şi gata!

— Vezi, Padre, Andrei Opal al meu a scris o carte, corp delict major, despre felul în care îşi reprezintă el la maturitate femeile îndrăgite. Alea preiau chipul fetiţelor cu care s-a jucat, pe care le-a văzut şi spionat cu ochii de până-n doisprezece ani când i s-a stins total

vederea. Cartea lui se cheamă *Inevitabila pedofilie.* La fel e şi la mine: închid ochii, iar memoria mea reface traseele vizibile şi invizibile ale supravegherii şi urmăririi, ale iscodirii mele. Şi eu mi-s un fel de pedofilă, va să zică…

Moşu zâmbea incert, nu prea înţelesese comparaţia, dar ştia că nu are rost să comenteze. Vorba intermediară tampon odată încheiată, Medeea sudă previzibil subiectul de cel ce plutea în aer, întrerupte-un ceas în urmă: Dar tot nu pricep, Padre, cum de s-a gândit Bob McDowell să mă dea altora la spionat?! Îmi crapă capul şi nu mă dumiresc cum de a fost cu putinţă!

Blaga încercă o explicaţie:

— Robert s-o fi gândit că, raportându-le superiorilor ca intermediar, ăia vor lăsa până la urmă filajul pe mâna lui. I-o fi şi rugat, s-o fi angajat: lăsaţi că mă ocup eu de ea, cunosc foarte bine cazul, o urmăresc, o ascult, o interceptez, o transcriu şi comunic totul superiorilor, răspund cu capul şi tot aşa. Dar serviciile de Intelligence de-aia-s ele de Intellligence, ca să nu fie de acord decât cu oameni perfect controlabili şi întru totul dependenţi de ele, de servicii.

— Nu ştiu, Padre, aşa o fi fost, n-o fi fost?… De dragul lui înclin să te cred, numai că…

— Crezi, nu crezi, orice o fi vrut să facă, la urma urmei, Bob ţi-a salvat ori sănătatea, ori viaţa, ori pe amândouă… Aşa să gândeşti. Şi vezi că nu ţi-a dăruit orice! E un giuvaier aparte inelul ăsta, se uită la tine cu o mie de ochişori de melc.

— Putea să mi-l dea cu tot atâtea urechi, adăugă ea, câte una în fiecare bobiţă, n-ar mai fi avut nevoie de mijlocitor ca să afle ce-mi scapă de pe limbă, ce gândesc. Te pomeneşti că tocmai acum, când vreau să mă las de Intelligence, se va inventa o miniatură din calea căreia să nu mai existe scăpare.

— E bine să ştii că, din momentul în care i s-a comunicat că vorbeşti de sinucidere, Bob a devenit foarte îngrijorat. Mă suna mereu, mă întreba care ar fi cel mai potrivit plan ca să te împiedicăm de la vreo mişcare necugetată.

— Ştii ceva, Padre? Dacă i-ar fi păsat cu adevărat, dacă m-ar fi iubit, lăsa baltă şi Langley, şi pe nevasta Jane, şi misiuni de mijlocire, şi răhăţelul de oraş Montgomery şi venea la mine. Om îl făceam! Aşa, văd că el a preferat să fie şi cu slujba-n CIA, şi cu sufletu-n rai. Dar ia mai dă-l dracului! Spune mai bine cum ai ajuns mata la mine şi de ce nu

mi-ai adus nicio scrisoare de la domnul colonel, că aia nu-i interceptabilă, ei?

— Chiar că nu pot să ştiu. Ţi-am spus că nu ne-am întâlnit niciodată. Dar tocmai de el am fost trimis la Bucureşti ca să te ocrotesc în vreun fel. Să nu uiţi: Robert şi legătura din DIO ţi-au salvat viaţa!

— Toţi mi-aţi salvat-o, Padre, şi mata, şi Teodora, şi Iosif, şi militarii ăştia care m-au adus de la munte, toţi. Numai eu. Era cât pe ce să mi-o spulber. (Medeea îşi mai turnă în pahar). Şi dacă o făceam, sănătate Padre, trăgeam aici!

Cu dreapta ciocnise, iar cu stânga, pe neaşteptate, scosese Raza albastră din poşetă şi o fixase între sprâncene. Moşu întinse mâna fulgerător, dar Medeea nu-şi feri stânga, ci dădu capul pe spate ca bătrânul să nu ajungă până la armă. Mişcări îndelung exersate. Zâmbiră amândoi, dar Blaga pălise.

— Ferească Dumnezeu să fie încărcat! gâfâi el.

— Ba-i încărcat. Ştiu că cele mai tari feste în astfel de cazuri ţi le joacă nu neîndemânarea, ci memoria. Eşti sigur că n-ai încărcătură şi abia apuci să auzi detunătura în timp ce te prăbuşeşti pe podea. Uite, eu chiar apăs pe trăgaci!

— Nu eşti în toate minţile! Nu ţi-am spus când eram la mine că luam pastile pentru inimă? N-ai înţeles nimic, eşti copil, ce mă fac cu tine?

— Iartă-mă, Padre, nu s-a auzit nici măcar o înţepătură de ţânţar când am apăsat…

Dar proaspăt proclamatul Padre se tulburase cu adevărat. I se puteau citi îngrijorarea şi mâhnirea pe chip. Îşi lipi palmele a rugăciune tăcută. Medeea, fără să lase jucăria din mână, aşteptă ca el să reînnoade vorba:

— Şi nu înţeleg… De ce l-ai îndreptat spre frunte? Ai o faţă atât de frumoasă!

— Nu spre frunte l-am îndreptat, ci spre al treilea ochi. E acolo între sprâncene, m-a chinuit îngrozitor.

— Ajută-mă să pricep!

— Când tot fremătam cum să-mi pun capăt zilelor, nu suportam, de pildă, să mă-nchipui atârnând în aer. Nu mă împăcam decât cu pistolul ăsta: gloanţe mici, subţiri, puternice, necruţătoare. Da, ca orice femeie care gândeşte prea mult înainte de a se mişca, îmi feream instinctiv faţa, fixam ţeava doar la tâmplă. Până când, cu gândul tot la

Raza asta (şi mângâie linia albastră de deasupra tubului), am început să visez, noapte de noapte, o flacără care iese din gura pistoletului, se ridică şi mi se propteşte dinainte. Nu pot nici să înaintez, nici să dau înapoi, stă lipită de mine şi simt din toate fibrele că, dacă aş face vreo mişcare, m-ar întuneca. Nu mă ardea, se întindea pe pielea mea, îi simţeam atingerea… Dar emitea o lumină atât de ascuţită, de tăioasă, că de la o vreme, după tortură îndelungată, mă arunca-n întuneric. O simţeam în continuare pe mine, dar n-o mai vedeam, ştiam totuşi că e acolo, mă apăsa, mă strângea tot mai tare. Uneori lumina aia mă împungea, avea tăişuri. Firește că şi-n vis simţeam cum strâng din pleoape, dar ea pătrundea dincolo de ele, însă nu în ochi. Ajungea aici (atinse din nou cu ţeava pistolului punctul), în ochiul pineal. Nu mă puteam mişca, Blue Ray dispărea de fiecare dată, văpaia se mărea dinăuntrul meu, nu o vedeam, doar mă temeam de creşterea ei, eram conştientă că nu scap de ea decât cu semnul crucii, dar nu ştiam ori nu puteam să-l fac, nu-l făceam, mă zvârcoleam, mă trezeam leoarcă de sudoare.

— Bănuiesc că de frica acestui foc ai renunţat la gândurile negre…

— Şi da, şi nu. Golesc paharul ăsta, iar altul nu-mi mai pui, Padre! Simt că limba mea împinge cuvintele la deal ca să le rostească.

— E un prieten bun armagnacul, se însenină bătrânul, rămân să-l cinstesc eu.

— Fă cum ştii mai bine. Mă păzesc ca nu cumva să mă pierd. Rar m-am pierdut, asta mi-a plăcut la DIO, la meseria mea, mă ţinea tare. Cum îţi spuneam: datoria din serviciul nostru Mă prinsese într-un cleşte din care nu aveam voie să lunec, să şovăi, să cedez. Când miroseam riscul cedării, o retezam scurt, încheiam discuţia, schimbam vorba, puneam punct întrevederii, scoteam cătuşele…

— Chiar aşa?

— Şi aşa, Padre, şi aşa. Totul era să nu-mi ies din fire. Mai înainte, la dumneata, tare mi-am ieşit din pepeni, iartă-mă, bate-mă, dar lasă-mă să-mi reiau ţinuta. N-am voie, nu sunt îndreptăţită să mi-o pierd… Ori sunt comisar, ori… Îşi îndreptă arătătorul ca o ţeavă de pistol spre ochiul din frunte. Ţi-am povestit toate visele astea, Padre, ca să-ţi dai seama cât de puternic m-a atins mesajul tău despre ochii uciși nu cu lumina, ci cu puterea termică a lămpii dracului. În visele mele venea o flacără şi o lumină la început, ca apoi să nu o mai simt cu

ochii, ci cu un alt simţ, unul al primejdiei poate, aşa gândesc acum. Atunci nu trăiam decât o disperare aiuritoare.

— Bine că n-ai ţinut-o în tine şi ai mai scăpat câte o vorbă. Altfel, noi n-am fi aflat nimic.

— Acum ai să afli şi poţi să-i transmiţi lui McDowell că, dacă lui, intuind că sufăr, nu i-a trecut prin cap să vină să mă ajute, m-am ajutat singură, a plutit îngerul meu păzitor peste Bucureşti. Că-n Bucureşti, bineînţeles, venind pe jos de la biroul unde mi se arătaseră păcatele meseriei, ocolind în drum spre casă, am dat de o biserică. În zidul ei lateral, o firidă adăpostind lumânările aprinse la vii şi la morţi.

Bătrânul, auzind de morţi, porni din nou să-l evoce pe fratele lui, pe alţi morţi ai familiei, pe tatăl său din Ţara Făgăraşului.

Comisarul îl lăsă să-şi depene nostalgiile. Când observă că Padre se repetă, interveni precizând că era cu vreo două săptămâni înainte de întâlnirea lor, că ea văzând flăcăruile cu ochii fizici, nu cu al treilea ochi, cel din cap, sigură fiind că sunt adevărate, nu visate, a întins hotărâtă mâna spre cele care pâlpâiau pentru vii, destul de puţine însă. Voia să vadă cât de tare o vor arde aceste flăcări, dacă de la cele din vis îndurase toate chinurile, dar nu simţise nicio arsură. Uimită, văzu că se sting la apropierea mâinii ei. Era singură în acel unghi al zidului. Ca să nu se arate şovăitoare în faţa cuiva, întinse repede mâna stângă spre lumânările mai numeroase, mai compact aşezate la morţi. O dată, de două ori.

Ajunsă acasă, ştiu că nu va face altceva decât să-i transmită lui Filip documentul şi apoi să se lase în mâinile colegilor ei melchisedeci, în seama judecăţii lor şi a altora ca ei. Flăcăruile lumânărilor de la morţi se retrăseseră de două ori din calea mâinii sale, iar cele de la vii se reaprinseseră după ce le părăsise. Când revenise ca să încerce încă o dată să se ardă, se stinseră a doua oară.

— Iar în tot acest timp, spuse Moşul, eu mă rugam ca Dumnezeu să te împiedice cumva de la a-ţi lua zilele. M-a ascultat, pare-se şi ţi-a dăruit visul cu focul. La mine te-au trimis luminile candelelor, nu la ortacii dumitale care să te schingiuiască. Vezi, nu întâmplător mi s-a dat gândul să-ţi vorbesc de flacăra orbitoare prin căldură, nu prin lumină. Iar acum te întreb: acolo, la biserică, erau viii şi morţii altora. Dar tu ai aprins vreo lumânare pentru ai tăi?

— Nu, n-am aprins lumânări nici pentru părinţi, nici pentru bunicul Sabin…

— Dac-ai fi aprins pentru ei, ţi s-ar fi dat de-nţeles totul mai devreme, nici n-ai fi ajuns să încerci să-ţi arzi mâna.

— Dar eram indignată, Padre, nu numai ca să înţeleg ce-i cu flacăra din vis am vrut să-mi ard mâna… De ce nu mi-e dat să-ndur o pedeapsă pentru tâmpeniile făcute, pentru sminteala mea şi pentru toată mândria pe care, dacă n-o simţeam mereu umflându-mi pieptul, parcă nu respiram. Mă chinuia o sete de ispăşire fiindcă era să omor nişte oameni de dragul unor fleacuri, al bâlciului. Avusesem nevoie de circ, eram o muiere oarecare, nu o femeie de rasă, de clasă, aleasă… Timpanele mele, învăţate îndelung cu interceptările, duceau dorul unor manele zemoase şi usturoiate, de soiul celor cu politicieni în patul amantelor, înregistrări comandate de şefi pentru distracţiile lor, dar pe care le savurasem şi eu. Era cât pe ce să-i fac mărturisirea lui Lawrence, însă ruşinea m-a oprit la timp.

— Şi acum, mie, îmi mai poţi face aceeaşi mărturie? Bine ar fi să poţi.

— Uite, mă rog acum, rosti Memé cuvintele din ce în ce mai rar, să pot să-ţi fac mărturia… În urechile lui Lawrence însă ar fi sunat altfel şi m-am oprit, zic eu, la timp. Mă tem că o să mă opresc şi acum, dacă nu-mi vin în ajutor vreo douăzeci de stropi de armagnac, cu toate că am promis că renunţ la el astă seară.

— La ordin, dom colonel, zâmbi Moşu, turnând fără să-i tremure mâna. Memé îşi umezi buzele în licoare, regăsindu-şi elanul. Îl evocă din nou pe profesorul Andrei Opal.

— Credeam că omul are o amantă şi suspectamo fată de vârsta fiicelor lui, studentă la engleză

— Are un păr negru creţ de toată minunea, e fără vedere ca şi profesorul, lentilele fumurii îi dau un aer misterios. Am văzut-o chiar astăzi, filmată în transmisia de la inaugurarea Institutului. Am surprins-o şi încruntată, gata de atac, şi zâmbitoare, şi cu faţa destinsă de un râs sănătos. E o figură vie, atrăgătoare, de neocolit pentru un ochi de bărbat… Până azi doar o ascultasem de la distanţă, n-o văzusem, mă gândeam să-i ies în cale şi s-o cercetez după ce o surprind asupra… Să zicem, asupra faptului.

În timp ce înşira cuvânt după cuvânt, înfiatei lui Padre nu-i scăpă primul căscat înăbuşit al acestuia, apoi al doilea. Bătrânul îşi pierdea răbdarea, n-avea organ pentru mofturi amoroase „însă mărturia Medeei odată pornită, trebuia să ajungă la ele… Ea amână cât

putu călcarea liniei de sosire, arătând cum Şeful DIO i-a perturbat filajul profesor-studentă „cerându-i să-l scoată pe Andrei Opal de sub urmărire fiindcă nu se face vinovat cu nimic. Numai că ea, constatând până la urmă că profu nu avea nicio legătură de aşternut cu studenta după cum sperase îndelung, a trăit o decepţie şi nu una de rând… O dezamăgire sâcâitoare. Contrar obişnuinţei, nu-i reuşise o suspiciune, nu i se confirma bănuiala. Dar nici nu-şi putea părăsi personajele, făceauparte din viaţa ei, investise prea mult vis în ele… Asistase la conversaţii cuceritoare între cei doi. Şi, la lanţul cu care-i ţinea strânşi de ea, a mai adăugat o verigă: voia să-i mai intercepteze aşa că a amânat încheierea urmăririi. Tocmai atunci, decizând să-l aresteze pe Maxim Avdeev şi constatând că Opal încă mai e sub urmărire, Şeful a decis să fie săltaţi amândoi.

Moş Blaga dădea oarecari semne de nelinişte. Medeea nu voia s-o recunoască, dar tocmai din cauza impacienţei lui nu a putut continua. Şi-a mai turnat cincisprezece picături, şi-a mai potrivit coafura la oglindă, a mers la baie, s-a întors, şi-a scos inelul cu ghimpi de lumină, l-a contemplat îndelung, i-a şi zâmbit, şi l-a tras la loc pe deget, oaspetele a aprobat-o. A făcut apoi eforturi ca să găsească tonul potrivit pe care să expună scientizant că legase închipuirea amorului pe nevăzute dintre Opal şi studenta la engleză de experienţa ei cu colonelul în întunericul de la Salinas. Ea ar fi vrut de fapt să i se spovedească Moşului… Să-i descrie cum sperase ca scenele amoroase cu cei doi interceptate în căşti să-i reînvie întâmplări cu Bob în adâncurile muntelui de sare: cum adusese americanul cafea într-o alveolă laterală a ocnei, cum o răsturnaseră, cum pipăiseră după ceşcuţe şi după termos, cum adulmecau urmele cafelei pe o laviţă de sare pietrificată de mii de ani. Se aşteptase să-i audă pe Andrei şi pe studentă înfruntând acelaşi întuneric de care se loviseră ea cu McDowell în ocnă: să-i audă fâşâind cu mâinile, râcâind, fojgăind în căutarea câte unui obiect rătăcit, bucurându-se crezând că l-au găsit, râzând la constatarea că e altceva, dând de flecuşteţ până la urmă şi sărutându-se. Visase să regăsească accidentele propriei sale iubiri într-o împrejurare comparabilă. Multe din toate astea ar fi dorit să i le povestească lui Padre, dar nu îndrăzni.

— Nu. Nu mă priveşte, răspundea bătrânul la încercările ei de a resuscita intimităţi şi a face comparaţii, dar vreau să-nţeleg ce voiai de fapt tu de la profesor şi de la tânăra aia…

— Cum ţi-am spus: ardeam de curiozitate să aud pe viu ce şi cum fac doi amanţi orbi aşa cum orbiţi fuseserăm eu şi Bob în beznele de la Salinas. Ţineam să ştiu dacă e exact la fel sau cumva diferit şi să retrăiesc, mă rog… Mare mizerie bănuielile mele. Între cei doi era numai respect, iar respectul ăla se umfla, al dracului, cu fiecare zi! Nu ştiu cum aş putea plăti moftul ăsta.

— Crezi că nu te-a căznit îndeajuns cu orbirea flacăra aia din vis?… Iar dacă setea de ispăşire nu ţi-a pierit, soluţia e Guantánamo. Îţi vei exorciza acolo toate păcatele şi toate turpitudinile.

— N-o voi putea face prin alte noi nemernicii. Sunt mult prea lucidă ca să pot mişca un deget pentru o temniţă. I-am spus-o şi lui Lawrence: am acelaşi nume, sunt aceeaşi persoană fizică şi civilă, dar am devenit alt om.

— Adevărul e, fata mea, că nici nu te vreau altfel. Plec mâine la Bucureşti, îţi las toate cardurile mele cu dolari, reţin unul singur. Ai aici şi pinurile lor, foloseşte-le cum vrei, oricum, tot ce e al meu, e şi al tău. Nici eu nu mai am pe nimeni.

Discuţia care urmă părea că nu se va sfârşi. Medeea ridică obiecţii. Roşi, se plânse că prea dăduseră peste ea multe în ultimele zile, nu mai poate suporta o asemenea revărsare de generozitate, că ea încă nu făcuse nimic pentru el, Ştefan Blaga, aşa-zisul Padre. Dar Moşul rămase de neclintit: îi va lăsa cardurile cu coduri cu tot şi pace. Nu o scotea la capăt cu el, aşa că ea schimbă vorba:

— Ce zici, Padre, dacă m-aş prezenta la americani cu un proiect în interesul lor, crezi că m-ar reţine aici şi nu m-ar mai trimite la Guantánamo? îi expuse planul de curăţare a Mării Negre de minele rămase din al doilea război mondial, prilej de solidă instalare a trupelor NATO chiar în mijlocul geografic al mării şi de aducere sub control american a acelui spaţiu înainte de vreo acţiune a Rusiei. Iar după succesul acestui proiect, proximitatea geografică ar fi de natură a oferi o foarte avantajoasă platformă de supraveghere electronică şi aeriană a Crimeei pe care ruşii o reocupaseră şi unde construiseră demult baze militare. S-ar înfige astfel un ghimpe în zona de predilecţie a puterii de la răsărit. Bătrânul admise că proiectul i se părea incitant, dar că un plan de asemenea sensibilitate, implicând marginile zonei NATO, ar trebui aprobat la foarte înalte niveluri, iar până atunci, ar trece mult timp. Apoi, nu e obligatoriu să fie aprobat, credea că mai degrabă nu, ca să se păstreze relaţii rezonabile cu Rusia.

Moscova ar putea considera că, sub umbrela asta pacifistă, dezarmatoare, se ascund alte intenţii.

— Plec mâine la Bucureşti, cum ţi-am spus. Mă retrag la mine să-mi fac bagajul. Uite, îmi iau înapoi o ciocolată din asta. Trecu pe la baie, iar la despărţire, o sărută pe frunte. Guantánamo, fata mea, Guantánamo!

După plecarea lui, ea refăcu în minte conversaţia. M-am prostit îşi zise, bine că nu i-am prezentat lui Lawrence proiectul cu minele plutitoare. M-am luat după Filoteea, ce ştia ea de mijlocul Mării Negre? Poate că nici nu s-a pomenit vreodată de mine de război pe acolo. Dacă până şi închipuirile Filoteei au ajuns să mă călăuzească, se pare că rana mea e mai adâncă decât o simt eu în stare de veghe.

Era adâncă de tot rana, iar cardurile Moşului, cu cifrurile lor lăsate sub tăbliţa de ciocolată pe policioara chiuvetei din baie, nu puteau fi presărate deasupra.

XXIX

Memé asculta şi reascultă Concertul pentru vioară şi orchestră de Mendelssohn-Bartholdy, se simţi purtată pe aripile demarajului ei exultant, pluti şi plonjă în reverie odată cu tălăzuirile sale. Dar cu alte opere de durată nu reuşi să se-mpace. *Concertul* lui Brahms o cuceri la început, apoi i se păru că trenează, că se repetă, că îşi amână efectele. Cu *Sonatele pentru vioară şi pian* de Beethoven nu avu destulă răbdare, iar pe Alexandr Pervomaiski, în *Concertul* de Mozart, îl aprecie tehnic, dar nu şi participativ. Îi era dor de Maxim Vengherov, însă americanii nu-l aveau în discotecă. Se oferiseră să i-l comande. Apelă şi la Stradivarius-ul lui Nigel Kennedy… Scotea note prea înalte, acordul era făcut prea sus după gustul ei. O căută şi pe Mira Opal pe YouTube. Avea la dispoziţie un laptop ale cărui conexiuni treceau prin filtrul bazei, utilizatorul nu era identificabil decât în condominium. Chipul Mirei apăru pe neaşteptate în faţa unor liceeni din Scoţia, într-un auditoriu şcolar pesemne, lambrisat *à la belle époque*. Făcea mai degrabă o demonstraţie decât preda o lecţie. Aici, la Edimburgh, puse pe vioară *Uvertura Hebridele* de Mendelssohn. Tinerii păreau transfiguraţi la auzul armoniilor inspirate de insulele scoţiene.

Nu-şi găsea liniştea. Încercă să mai asculte şi alte piese pentru

vioară, dar răbdarea o părăsi. Padre plecase, ea îşi vopsise părul în negru, nu-i stătea rău, dar contrastul cu epiderma foarte albă sărea în ochi. Apoi, ceva nu se potrivea: nu avea ochii întunecaţi ca să privilegieze culoarea părului, nici deschişi, verzi sau vag albaştri, ca să se armonizeze cu tenul. Ai ei dădeau un licăr de ambră baltică, un castaniu deschis cu irizări aurii. Nu speria totuşi pe nimeni, era tot o femeie atrăgătoare, cu alura ei de sportivă ori de dansatoare. „Păşeşti ca o rază pe pietrele astea de munte", îi spusese cândva Bob McDowell. N-avea să uite niciodată această comparaţie, îngrijindu-se să-i respecte exigenţele: călca asemenea unei fiinţe eoliene. Ducea dorul complimentelor, păianjenul de McDowell se pricepea să le brodeze.

Până la urmă, dădu de Maxim Vengherov în *Concertul lui Ceaikovski in re major*. Îl savură până la capăt. Într-adevăr, de ce se atingea, Vengherov preschimba în curgere de aur. Dar tot îi lipsea vioara lui pe *Melodiile ţigăneşti* de Pablo de Sarasate. De necaz îl strânse în palmă pe Blue Ray, nu că i-ar fi venit să tragă cu el, nu avea de cine să se apere în condominium, dar voia să simtă că împotriva oricărei absenţe poate să sloboadă oricând un foc din dragul ei pistolet pe care nu intenţionase să-l ia de acasă, însă o urmase el ca un căţel credincios. O va urma şi la plecare. Plecare? Unde?…

Aştepta întoarcerea lui Padre, la el era speranţa. Ochii lui verzi păreau mai nesiguri aici, la malul mării. Când îl întâlnise la Bucureşti, pe vântul din ziua înnourată, avea în juru-i o aură energetică ce îmblânzise hotărârile cu care pornise ea la drum, îl lumina atunci un nimb pe care poate că ea i-l adăugase mai târziu, conştientă că o salvase dintr-o mare primejdie. În condominium, nu mai era acelaşi. Privirea lui ezita, rătăcea, se îngândura. Memé se gândise la cele două ţinte de atins: Anglia, iar dacă nu, Serbia. Padre va găsi un şef de echipaj, un căpitan, o trupă de marinari de pe un vas comercial care să o ia spre Londra sau Liverpool. În Regatul Unit ar fi cerut chiar azil de un fel sau altul, cu argumentul că, arestată sigur în România pentru o infracţiune nerecunoscută probabil în insulă, viaţa ei ar fi fost pusă în pericol de condiţiile inumane din închisorile patriei. Le ştia bine, dar se amăgise la DIO cum că nu ar fi treaba ei, că mititicile sunt în curs de modernizare. Pe dracu'! Unele construcţii erau vechi de mai bine de o sută de ani, igrasioase, clocitoare de microbi seculari în tencuielile lor după atâtea suprapuneri de infecţii peste infecţii. Closetele turceşti furnizau mirosul confortului aproape peste tot. Unii ieşeau de acolo cu

plămânii şi cu rinichii terminaţi. Iar toate astea în plină eră a datoriei de a aşeza omul în centrul oricărei concepţii despre univers. Dar ea nu-l plasase pe individ în punctul central al sensibilităţii sale. Nu se îndoise niciodată că mai presus de orice e dreptatea, că, înainte de toate, răul trebuie smuls din rădăcini. Că or mai rămâne ceva nervuri încăpăţânate prin pământ ca ale pirului, cu timpul, organismul social îşi va produce anticorpii şi va ţine viruşii la o distanţă imunizantă. Aşa credea: mai întâi dislocarea energiilor răului, abia apoi drepturi pentru toţi inşii, mulţi năuci, hiperactivi, duşi cu pluta, netrataţi de ADHD, inconştienţi. Drepturile omului nu erau categoric pentru toţi oamenii, ci doar pentru cei conştienţi de viaţa pe care o duc şi de lumea în care trăiesc. Ceilalţi era bine să fie ţinuţi la distanţă cu, nu se mai putea spune cu bâtă, dar măcar cu ascuţişul ameninţător al pedepsei. La Salinas însă, băgă cel puţin de seamă că detenţia, adică ocna valahă de ev mediu era adaptată de ingeniozitatea americană la secolul XXI, aerul din catacombe fiind mult mai sănătos. Conţinea aerosoli, nu-l mânjea nicio emanaţie poluantă. Dragostea cu Bob o împiedicase să vadă altceva. Abia acum, dând filmul înapoi, se înspăimânta de ce văzuse şi mai ales de ce auzise. Se ferea să-şi amintească urletele deţinuţilor, numai că în vis, ele o luau pe sus şi o duceau… Nu ştia unde fiindcă se trezea îngrozită de fiecare dată. O urmăreau întrebările lor într-o rusă disperată, iar jeluirea în nicio limbă de pe pământ nu e mai sfâşietoare ca-n rusă: „Unde ne găsim, mamă?! Unde-i groapa asta, sub pământ ori sub mare?! De ce nu ne omoară?… roagă-te mamă să ne omoare!…

Senatorul Dick Marty îşi prezentase raportul numai pentru perioada 2002 – 2005, iar Salinas funcţiona din 2010. Ce ştia bietul elveţian, cine era el în comparaţie cu CIA şi cu DIO? Naivitatea-n papuci pe la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei.

Gândul evadării o luă din nou în stăpânire. În cel mai rău caz, ar fi putut ajunge în Serbia. Mai întâi într-o camuflare printre puşcaşii marini în voiaj în Bulgaria, iar apoi, pe cont propriu, cap compas spre vărsarea Savei în Dunăre… Belgradul, care nu avea tratat de extrădare cu Bucureştiul, i-ar fi servit o vreme de ascunzătoare, iar de acolo, s-ar fi orientat în altă direcţie, în primul rând Canada, dar şi Argentina bunăoară sau Chile. Se ataşa din ce în ce mai tare de ideea reluării studiilor muzicale şi de o carieră în predarea viorii la copii. O văzuse pe Mira cât de fericită era în mijlocul adolescenţilor din Scoţia. Padre trebuia să găsească o soluţie câtă vreme inventase una în împrejurări

mult mai complicate.

Luni dimineaţă, bătrânul încă nu se întorsese. La începutul după-amiezii, asistentul lui Lawrence o invită la comandant.

— Spui că suporţi stilul medicilor americani? o întrebă fără zâmbet comandantul. Înţeleg din tăcerea ta, deşi îngrijorată, că da, suporţi acest stil. Permite-mi să-ţi comunic, cu enormă părere de rău, cu adâncă durere personală, că maiorul în rezervă Stephen Blaga din New Heaven, Connecticut, a murit vineri noaptea, de infarct miocardic, la Bucureşti. Cred că l-au şi înmormântat, potrivit testamentului, în satul lui din Transilvania… (consultă o notiţă) Hurezi, nu departe de baza noastră de la Cincu.

Medeea nu înmărmurise, cum se întâmplă la aflarea unor asemenea veşti, ci pur şi simplu nu mai exista. Lawrence rămase nedumerit, nu ştia ce să facă cu lipsa ei de reacţie, scrise pe hârtie ceea ce spusese prin viu grai şi-i întinse coala. Memé o acoperi cu palma.

— Nu pot să văd asta, şopti ridicându-se să plece. Unde e Steve Bell?

— E încă în misiune, în exerciţiile de larg pe mare. Nu te pot trimite cu maşina nicăieri, Med, în niciun caz la Bucureşti sau în altă parte, poate la Constanţa, dar avem şi alţi băieţi, ţi-l dau pe Mark care te-a însoţit sâmbătă.

Memé vedea că totul se prăbuşise. Acceptase în weekend invitaţia militarilor la un club în Constanţa şi dansase cu ei ore în şir. Erau băieţi până în douăzeci şi cinci de ani, puţini spre treizeci. Se bucurase de admiraţia, de dorinţa lor uşor de citit. Nu o inoportunaseră însă cu niciun gest, cu niciun cuvânt. Îl căutase şi acolo pe Steve şi aflase că e plecat cu manevrele flotei în larg. Lunea asta neagră nu-l adusese încă înapoi. Mai primi între timp o lovitură: Steve Bell urma să lipsească până spre 20 ale lunii, îl mai aştepta o aplicaţie cu marina turcă pe coasta de nord a Asiei Mici, va fi trimis direct acolo. Nu mai avea pe nimeni, dar pe nimeni. Simpatia ei se îndreptase către negrul înalt şi suplu care o adusese cu maşina de la Salinas, instinctul ei înregistrase deja această simpatie, întrebase de el automat, când simţise nevoia unei urgente protecţii.

Şi nici nu avea unde să evadeze.

— Ajută-mă s-ajung în Anglia, Bill, îl rugă pe comandant a doua zi când acesta o convocă din nou.

— Iată, stimată camaradă, se află aici doi avocaţi, juriştii bazei

noastre care îţi vor prezenta ceea ce avem de la maiorul Stephen Blaga. Ieşi pentru o clipă, dar reveni. Avocaţii îi expuseră Medeei legile americane, nenumărate detalii care treceau pe deasupra ei la fel ca aburii din cafetiera de pe masă, ca la sfârşit, un ton mai apăsat al unuia dintre bărbaţi, să o dezmeticească:

— Vă rămân 108 mii de dolari după plata taxelor către statul american. Apoi casa din New Heaven cu cinci camere şi mica grădină din jurul ei.

Era vasăzică testamentul lui Ştefan Blaga, îi lăsa ei poate nu totul, dar mult după standardele est-europene. O considerase, nu numai în glumă, nu numai afectiv, ci şi sanguin, fiica lui. Ochii i se măriră pentru prima oară de când intrase din nou în biroul lui Lawrence.

— Te miri de ce, nu-i aşa? Şi noi ne-am mirat sau, mai bine zis, şi noi ne-am fi mirat dacă n-am fi cunoscut un amănunt pe care acum observ că nu ţi l-a dezvăluit. N-o fi apucat, s-o fi gândit că o va face mai târziu. Dumneata, cu intervenţia neordonată de nimeni, prin acţiunea dumitale personală, în apărarea unui zbor Tarom de la Larnaka, ai salvat-o pe o nepoată a maiorului Blaga şi pe copiii acesteia. Chiar ea cred că s-a ocupat de funeralii. Au fost de faţă şi Teodora cu călugăriţele, părintele Iosif, Badea şi cel pe care tu îl cunoşti ca Omul din cale. E de fapt tot un nepot de al lui Blaga. Le-a lăsat sume de bani şi acestor nepoţi.

Trebuiră aproape s-o oblige să citească testamentul în engleză. Înţelese doar, cu uşurare, că mai erau de făcut anume diligenţe pe lângă autorităţile americane. Iscăli fără să se gândească o clipă la un contract cu avocaţii ca s-o reprezinte peste ocean şi să n-o mai bată la cap. După plecarea juriştilor, Lawrence reluă:

— Acum ai un car de motive să vii la Guantánamo. Eşti, practic, cetăţean american. Ai proprietăţi în State, atât imobiliare cât şi mobile, mai degrabă mobilizabile, suta de mii de dolari. Vei câştiga oricând procesul cu statul român pentru a-ţi recupera depunerile bancare şi apartamentul. M-ai rugat să te duc în Anglia… Nu te pot exfiltra. Eşti dată-n urmărire la frontieră şi nu ca orice contravenient, ci ca un dezertor de mare pericol sau, dacă vrei tu, de mare clasă, numărul unu ca importanţă. Oricum ai fi deghizată, te-ar recunoaşte. Au ordin să verifice în primul rând femeile şi posibilele lor travestiri. Apoi, eu nu-mi expun contingentul. Orice suspiciune în Europa că raportul lui

Dick Marty ar fi susţinut de probe concrete, ne-ar arunca în aer pe toţi, vreau să spun, colaborarea americană cu voi şi tot sprijinul nostru pentru ceea ce faceţi aici. Asta ca să nu amintesc şi de celelalte state suspectate. Te pot ajuta însă dacă te decizi pentru Guantánamo… Şi te-aş sfătui să o faci. Inclusă în delegaţia noastră, nu mai are nimeni putere de control asupra ta. La Guantánamo, vom proceda în aşa fel încât să ai o misiune fără stres. În calitatea mea de ofiţer în armata Statelor Unite, declar că n-ar fi trebuit să-ţi spun toate acestea, regulamentul nu mă lasă să intru cu o persoană ca dumneata în astfel de amănunte. Am făcut-o totuşi în memoria şi spre cinstirea maiorului american Stephen Blaga şi pentru că rar mi-a fost dat să văd o durere mai adevărată decât aceasta de pe faţa dumitale. Te aşteptăm în misiune la Guantánamo.

— Tu vorbeşti numai cu capul meu, Bill. El, capul, creierul, pricepe foarte bine. Face comparaţii, adună şi scade, îţi dă dreptate. Dar uită-te la corpul acesta, îl vezi? Uită-te şi tu ca un medic american! Toate celulele acestui organism se opun. Dacă va fi chinuit rămânând aici, îi va părea rău că nu te-a ascultat. Dar acum nu poate, pur şi simplu nu se poate mişca în direcţia Cuba, vede vânăt înaintea ochilor, îi e greaţă, se îmbolnăveşte, e în stare să moară pe drum.

— *Med, my sweet Med, my dear friend, it can't be true!*

Colonelul Lawrence nu credea că refuzul ei poate fi adevărat, dar credea în adevărul repulsiei fiinţei sale. Medeea zărise un început de resemnare pe faţa lui, semn că nu o mai trata oficial ca pe un obiectiv, ci ca pe o fiinţă cu viaţă proprie, cu suflet torturat, dar liber.

Televiziunile în schimb se alimentau în continuare din ipoteza inexistenţei sale. Era singurul lucru pe care se simţea în stare să-l facă: să se prăbuşească inertă la televizor. Asistentul lui Bill o condusese, o sprijinise să ajungă până la apartamentul ei. La uşă, neobişnuit pentru un american, îi sărutase mâna.

Pe mutrele vorbitoare de pe ecrane la care ea se uita acum, se citea indiferenţa în tot ce spuneau, dar rolul trebuia jucat până la capăt, aşa că unele guri sparte susţineau că de fapt nu există nicio Medeea Man, că ea a pierit demult, că a fost prinsă şi măcuită de nişte interlopi la care se refugiase şi pe care-i ştia din interceptările ei de dinainte, din complicitatea construită demult împreună cu aceia. Nici cadavrul din Mureş nu era al ei, cu siguranţă nu va mai fi găsită niciodată, ceea ce nu înseamnă că jurnalistul Filip Criste era străin de

volatilizarea doamnei comisar. Veni apoi în studio un reprezentant al DIO, un melchisedec, care arăta, cu legi, amendamente, coroborări şi disjungeri, cu articole, paragrafe, alineate şi litere, că, oriunde ar fi, chiar nedecedată, Man S. Medeea nu poate dovedi că e în viaţă decât în faţa autorităţilor abilitate.

Strâmbându-se ca să i se poată uita în ochi, Memé se apucă să polemizeze cu el, când în gând, când cu voce tare. Pentru asta reduse sonorul şi spuse că atâta vreme cât, prin acţiunile sale, ea produce realitate recognoscibilă de către alţii şi în plină interacţiune cu acele persoane fizice, nu are de ce să se prezinte la niciun fel de adresă indicată de ei.

Ba da, răspundea DIO, fiindcă acele acţiuni chiar reale fiind, pot să aibă alt autor, urmând ca, în raport cu acţiunea şi autorul, să se selecteze autoritatea oficială care va decide. Există, în acest caz, completă Divizistul investigator operativ de pe ecran, doar materialitatea acţiunii, nu şi materialitatea agentului.

Protestez, ţipa în sinea ei Medeea, o acţiune materială nu poate fi efectuată decât de o entitate la fel de materială, chiar robot telecomandat fiind, dar specificul actelor umane este clar delimitabil şi definibil. Eu, Medeea S. Man, mi-am afirmat identitatea printr-un mesaj audiovizual comunicat la distanţă, nu am despărţit apele de uscat prin magie, printr-un cuvânt sau o frază. Imaginea televizată este autentică, redă exact datele mele biometrice ca fiinţă umană în viaţă şi atâta vreme cât în anchete, se folosesc interogatoriile filmate potrivit legii, de ce acolo ar fi valabile imaginile audio-video, iar în cazul mesajului meu nu?…

Nu, răspunse vocea autorităţii, fiindcă, la interogatorii, ancheteetc., obiectivul este de faţă în prezenţa unui procuror, a unui comisar martor, a avocatului său. În acea imagine televizivă din 31 martie însă, n-o avem decât pe numita Man Medeea vorbind de una singură, fără interlocutor, fără martori. Proba nu poate fi acceptată.

Bietul domn Băloi, îşi aminti Memé de surdo-mut, numai el se străduise să comunice pe viu cu chipul ei de pe ecran, dând din mâini, din cap, clipind des. Dar dacă aş fi comis vreo infracţiune, continuă ea controversa cu micul ecran, aţi fi luat în seamă imaginea mea televizată, nu-i aşa?

Desigur.

Dar tocmai aţi spus că am înfăptuit un act grav dezertând

dintr-un serviciu cvasi-militar, atunci de ce nu luaţi imaginea mea televizată ca dovadă autentică a realităţii mele? Sunt vinovată, deci, exist. Reiese că nimeni nu poate exista cu adevărat, după voi, decât în baza prezumţiei de vinovăţie.

Păi, în condiţiile de faţă, nu existaţi, fiindcă iată, la articolul 6 din Legea 1088, litera G, se spune, aveţi răbdare să vă citesc: „O persoană declarată dispărută sau declarată în mod greşit decedată, îşi poate dovedi existenţa biologică numai prin…” Şi urmă pomelnicul instituţiilor la care dispărutul e musai să ajungă, nu lipseau poliţia, judecătoria şi notarul public, serviciile de siguranţă naţională, adică spionii, contraspionii, protecţia şi paza demnitarilor, „protecţia şi paza viorii Stradivarius”, gândi Memé că urma să se spună.

Întrebă cum să dovedească ea, dacă se preface moartă şi e declarată ca atare, că totuşi există? Avu parte de o plimbare din nou prin legi şi persoane juridice.

Trebuie, îi spuse expertul din televizor, să depuneţi o cerere la judecătorie, de anulare a declaraţiei de deces, arătând de ce solicitaţi tocmai una ca asta…

Fiindcă sunt vie, stimate domn şi dacă n-aş fi vie, n-aş putea depune cererea!

Nu m-aţi înţeles: e bine să arătaţi cauzele care au dus la grava confuzie.

Rezulta că prezenţa biofizico-senzorială şi expresia vocală într-o limbă inteligibilă a fostei moarte nu e suficientă pentru a fi validată ca vie. De asemenea, putea fi supusă unor probe pentru a se dovedi că nu e nici scorneală mecanică, nici emanaţie magică, să demonstreze că poate să mănânce, să meargă în două picioare, să efectueze o muncă manuală, deci, rucodelia ca la mănăstire, să arate că poate să răspundă clar la întrebări, că se află în deplin discernământ.

— Mi se cere sau nu o probă de sânge şi alta de urină, se interesă Memé, fiindcă, vedeţi dumneavoastră stimate inspector DIO, aş putea fi o fantomă, în ultimul timp, s-a demonstrat că ar exista asemenea persoane fizice, iar vorbitul, alergatul, săritul gardului şi scrisul de mână nu sunt probe suficiente în cazul stafiilor. Ele nu se pardon de expresie, pişă şi nici nu se…

Interlocutorul din televizor interveni peste vorba ei ca să nu se ajungă la căcare.

Memé, în sinea ei, râdea amar. Mai strecură niscai pietricele în

pantofii melchisedecului:

— Dacă, reluă ea, o solicitare de recunoaştere a autenticităţii existenţei după o declaraţie greşită de deces nu se rezolvă cu celeritate, pe loc, simplu şi sigur, cu martori, apare un mare pericol: în intervalul de timp dintre declararea greşită a decesului şi depunerea solicitării de revalidare a existenţei sale, omul e de fapt mort sub aspect juridic şi, în caz că cineva îi dă cu adevărat în cap şi-l lichidează, agresorul nu poate fi condamnat fiindcă a omorât un mort. Altfel spus, a eliminat pe cineva care de fapt nu exista.

Înţeleptul din DIO, strivit de paradox, a opinat, în pragul sufocării, că una ca asta nu se poate. Medeea se linişti doar pentru câteva secunde cât să-şi poată ierta melchisedecul. Nu înseamnă că ea, dacă ar ieşi din condominium şi ar fi asasinată, cineva ar putea fi pedepsit. Ea de fapt dispăruse şi nu reapăruse ca existenţa ei reală să fie validată de autorităţi abilitate. Dar dacă va fi arestată, pe cine arestează ei câtă vreme ea nu există? Atunci vor declara că au prins infractoarea şi trădătoarea care, din exisstentă ce era, singură s-a făcut dispărută. Dar autorităţile au capturat subiectul acestor acţiuni, au pus capăt dispariţiei sale, iau asigurat reapariţia şi repunerea în circuitul existenţial. Numai astfel au putut să arunce infractoarea în boxa acuzaţilor. Acolo o vor acuza că a apărut la o televiziune după ce dispăruse din DIO, că nu avea voie să o facă fără aprobare, iar transmisia aceea va deveni probă împotriva ei, imaginea sa va reînvia ca utilizabilă.

Era la fel de greu cu morţii ca şi cu viii. Memé îşi amintea că, la nişte alegeri generale, primarul dintr-o comună din Moldova, candidat la un nou mandat, a murit în zorii zilei alegerilor. Sătenii s-au dus la urne şi tot pe el l-au votat, ştiind prea bine că-i mort, plângându-l în secţia de votare că a fost un om bun şi făgăduind că vor merge în valuri la înmormântare şi la pomană, ceea ce or fi şi făcut. Omul, mort cum era, a fost reales, doar nu era să-l taie de pe buletinul de vot, se găsea scris pe hârtie, deci, exista, nu ca alţii care n-au hârtii, dar se fac prin cârciumi şi prin biserici că există din plin. Drept care, până când au intervenit instanţele regulatoare de decese neinspirate, comuna a fost condusă de amintirea sau de stafia primarului democratic aleasă în funcţie.

XXX

Memé nu fusese niciodată atât de singură. Poate numai la unsprezece ani când fugise de acasă şi se adăpostise în parcul de arbori din Simeria, în groapa de sub salcia cât toţi norii. Nu abandonase atât Divizia de Investigaţii Operative cât se lepădase de plăcerea de a face dreptate, de a scoate răul la lumină. Iar fără această excitaţie care-i asigurase pofta de viaţă, totul era searbăd. Pe urmă, câtă vreme simţise că e vânată, ascunzându-se pe la mănăstire, alergând noaptea după o nebună suicidară, căţărându-se cu ea pe creste, coborând în măruntaiele muntelui şi ieşind din pântecele chitului de piatră, nu o copleşise plictisul golirii de sine. Dar acum?… Ce era să facă acum? Odată salvată din munte şi adusă în condominium, se regăsise lângă Moşul şi o cuprinsese un soi de dulce delăsare, speranţa că el va face o minune cum făcuse şi în prima luni de după echinocţiu. Suferise şi când i se prăpădiseră părinţii, dar, cu moartea ocrotitorului ei, simţea că i se făcuse o cumplită nedreptate, îngerul destinului o urmărise şi o lovise ca s-o frângă. Simţea, asta simţea, că se goleşte de sine, că pleacă din ea în altă parte sau, mai probabil, că se scurge din sine în abis şi dispare. Apoi, îi lipsea Filip Criste mai mult ca oricând. Cu el ar fi putut vorbi despre orice. Figura sa odihnitoare îi reocupă imaginaţia. Temelia planurilor ei cu el se şubrezise încă din clipa evadării din Bucureşti, dar şansa nu murise. La începutul de aprilie 2015 însă, Criste trebuia smuls din ceaţa trecutului oricât de apropiat. DIO se vârâse şi-i îndepărtase. Nu credea că regimul lui de control judiciar va dura foarte mult, organizaţiile jurnaliştilor şi ale scriitorilor vociferau puternic, o breaslă a juriştilor le susţinea cauza şi le acorda asistenţă, subiectul îşi menţinea actualitatea, fără să aprindă totuşi fitile de scandal. Iar opinia publică, în a cărei reacţie tectonică sperase, se excitase abrupt la reapariţia ei televizată, era deja inflamată de arestarea lui Filip, însă reatipise în câteva zile. ONG-urile zise ale societăţii civile debitau principii potrivite în orice împrejurări şi, în confortul leagănului lor, se întorceau pe partea cealaltă. Nimeni nu se arăta indignat cu rost şi cu năduf, gata să scoată sabia, nimeni. Voci mirate, dar călduţe îşi exprimau speranţa că, încrederea că, ideea că, ba chiar şi propunerea ca justiţia… ş.a.m.d.

Încapsulată în climatul DIO, cu evenimente intense, ţinte grele şi cauze grave, Medeea sesiza abia acum cât de desprinsă era de starea

de spirit a obştei. De ani de zile, oamenii se lăsau bombardaţi cu ştiri senzaţionaliste ce nu aveau decât efecte minore, nimic nu se lega, nimic nu se dezlega pe seama lor, nimeni nu era condamnat, deşi cu toţii păreau vinovaţi. Oricine putea fi învinuit şi lăsat să-şi aştepte sentinţa. Existenţa însăşi devenise o sentinţă. Îi aşteptau cu toţii deznodământul, ştiind că nu va veni prea curând. Chibzuia şi se mira cum de in viaţa ei interveniseră într-adevăr forţe ce deciseseră în favoarea sa, o sustrăseseră verdictului care, în cazul său, ar fi avut şanse de pronunţare… Sau de directă executare.

Lumea era ahtiată după execuţii, dar spectacolul se amâna mereu. Învinuiri şi iar învinuiri foarte rar dovedite. Numai că în privinţa DIO fuseseră dovedite orbitor, de la aşteptările pofticioase de la început, se ajunsese la acelaşi status quo. Bomba aruncată de Alarma bubuise teribil, dar plutoniul ei se vede că aspirase apa bălţii în care căzuse. Zgomot şi atât, niciun adversar eliminat. Căci societatea băltea. Băltea ameţită de încrederea sa umilă în justiţie. Nu era atât încredere cât obedienţă. Iar omului obedient, supus îi era asigurat numărul de circ. Fiindcă televiziunile nu-l filmau pe insul de rând târât prin tribunale, ci-i etalau în prim plan pe foştii puternici ai zilei căzuţi în plasele de braconaj. Succesul la public era garantat, adeziunea generală câştigată. Că în faţa camerelor de luat vederi, justiţiei, resimţită de mulţi ca sacră, îi scăpa câte o gafă precum cea cu Andrei Opal şi cu duba, ţinea de sfânta prostie în faţa unui caz neobişnuit şi de nemernicia ei personală, a Medeei S. Man. Încerca să se consoleze cu faptul că măcar adevărul duhnitor din Divizia de Investigaţii Operative pe care-l cunoştea, îl scosese la lumină cât şi cum putuse. Văzuse că, încurajaţi de bomba lansată de ea şi de Filip, politicieni ce dispăruseră de la o vreme din viaţa publică, reveneau în talkshow-urile de televiziune, cu avocaţii lor alături, arătând că zeci de capete de acuzare ale DIO împotriva lor se dovediseră pure invenţii, dar ei fuseseră condamnaţi de judecători încorporaţi într-o divizie secretă construită pe protocoale oculte. Mecanismul îi era cunoscut, îl însufleţise şi ea cu zel ani de zile, cu toate că nu avusese prea multe dosare de politicieni sub urmărire. Îi picaseră în schimb oameni de afaceri şi ciocniri economice dure. Mergea pe documentele primite de la procurori, nu se abătea de la linie. Rar i se întâmpla să nu reuşească.

Dar acum, cu dezvăluirea din Alarma, nu-şi mai dădea seama cât izbutise şi cât nu. Supremul, de unde gazetele îl declaraseră debarcat

după 23 martie şi plimbat prin diplomaţia îndepărtată, dar mai cu blazon (Australia, Brazilia, Coreea de Sud), de unde îl crezuseră cu toţii sacrificat compensator, se găsea tot la locul său. Ba chiar se mai ivea pe câte un ecran cu mesaje băţoase şi pilduitoare. Scena teleportării ţestei lui măreţe pe linia orizontului întârzia să se joace.

Pe Filip, numai pe el îl convoca Medeea în gând la colocvii interminabile pe asemenea teme. Planul de a rămâne cu el îl lăsase pentru altă dată: să se vadă mai întâi în Anglia sau în Canada şi va judeca de acolo noile reguli ale jocului. Dar tot lui Filip îi adresa întrebări despre viaţa şi moartea Moşului. Padre o dezlipise de DIO şi o ferise de luminoasa căldură orbitoare. Când credea că a sosit clipa ca şi ea să se destindă puţin, legătura asta şi fraternă şi parentală îi fusese retezată. Râvnise să plângă. Ochii îi rămăseseră seci, umezi în interior, arizi pe din afară. Lăcrăma numai înăuntrul ei. Era poate efectul instrucţiei din servicii. Totuşi, mai plânsese-n ultima vreme, acum de ce nu izbutea, de ce simţea că înţepeneşte? Mă rog, se arătase în stare să lăcrămeze din pleoape până-n bărbie când îşi amintise de ratarea şansei de a urma o carieră violonistică şi când se gândise la alţii, aflând cum muriseră Traian de la Lisa şi ai lui. Dar acum pierise şi Padre, însă nu putea să plângă. La mijloc nu era atât el, cât părăsirea ei de către toate semnele, iar de propria-i milă nu-i era îngăduit să verse apă din ochi. Cât despre bătrânul Blaga, nici măcar la mormântul lui nu va putea să ajungă… Cel puţin acum, dar mâine? Mâine, poimâine se va întoarce din Anglia, din Statele Unite, de undeva şi pe mulţi…

Hai, lasă Memé, visul lui Lăpuşneanu, caută alte plăceri!…

Nu avea nicio îndoială că Lawrence fusese cât se poate de sincer şi-n acelaşi timp cât se poate de corect cu sine şi cu misiunea lui. Îi părea rău că nu o poate ajuta să facă altceva decât ceea ce-şi dorea el şi politica de la Langley, poate chiar fraţii americani de la Lisa. Dar, după cum îi mărturisise comandantului, făptura ei de carne, oase, nervi şi cromozomi nu o susţinea în strădania mintală de a-şi face datoria faţă de America până la capăt.

Poate din inerţie, poate din disperare, îi renăscu energia de comisar DIO. Purta lungi conversaţii cu marinii, încerca să le ghicească preocupările, ţintele din Constanţa. Mintea ei viza de fapt o singură ţintă. Pe Lawrence nu putea să-l chestioneze direct. Ştia, nu numai intuiţia de femeie o conducea într-acolo, ci şi luminile experienţei de interceptor de la distanţă, că militarii şi marinarii, grupurile de bărbaţi

ce conviețuiesc o vreme la un loc, au cu toții un scop de la care nu se abat. Unde merg ei în porturi și-n orașe? Dar de cine să se lipească ea ca să afle nume și adrese? Acum, cu câteva zile înainte de data la care trebuia să părăsească baza americană NATO zisă Condominium.

Timpul presa, zilele nu așteptau. Abia joi îi surprinse pe Gray și pe Rainer, doi sergenți din Kentucky făcând planuri pentru a doua zi în Constanța. Nu prinse niciun detaliu afară de numele orașului și de gesticulația limpede a unui proiect comun.

Mergeți mâine la Constanța, cam pe la ce oră?

— Vrei să-ți cumpărăm ceva, Med?

Era clar că n-ar fi dorit s-o aibă pasageră în mașina lor. Se duceau așadar la bordel… sau la amante. Ea nu insistă. Apelă însă la Lawrence să dispună să fie luată și ea în oraș de către cei doi. Îi asigură și pe ei că nu-i va reține foarte mult. Se temea doar de despărțirea de ei, fiindcă misiunea lor, afară de cea pe care și-o propuseseră, ținea și de paza doamnei comisar. Lawrence dispusese ca băieții lui să intervină la orice primejdie asupra Medeei, chiar dacă autoritățile aborigene ar fi încercat să o inoportuneze.

— Până în 14 aprilie la orele 13, ești a noastră, glumea Bill nu fără un surâs amar.

Medeea le ceru mai întâi băieților să o ducă la o bancă. Sub paza lor, scoase lei de la bancomat și dolari de la un ghișeu din interior. Ajunsese cu zece minute înainte de închidere, era Vinerea Mare în întreaga creștinătate, Paștele cădea peste două zile și-l sărbătoreau toate bisericile, atât răsăritul cât și apusul. Ideea îi veni chiar de la ziua comemorării. O întrebă pe fata de la ghișeu unde se găsește catedrala orașului. Le ceru americanilor să o ducă și să o lase acolo în reculegere între o oră și o oră și jumătate. Tocmi un taximetrist parcat în fața băncii să facă pe antemergătorul până la biserică, iar apoi să urmărească mașina americanilor și să-i spună unde au oprit, reținând de bună seama adresa. Să i-o trimită prin SMS pe numărul de telefon scris pe un cartonaș înfășurat în bacșișul de o sută de lei. Își cumpărase un mobil cu cartelă prepay, nici nu apucase să-l folosească. Americanilor mirați de o asemenea evlavie, le vorbi despre însemnătatea Prohodului Domnului în general și-n biserica răsăritului mai cu seamă. La un sfert de oră după plecarea lor, prepay-ul scoase două bipuri. Citi: „nato merge ai dracu' la Estetica de ambe sexe pe bd Callatis în blocu albastru la tanti Pupa iar acolo dă-i și dă-i. Boda proste

donşoară”.

Gray şi Rainer o găsiră, la întoarcerea lor, îngenuncheată în rugăciune în biserică. Îi înduplecă s-o mai lase un ceas fiindcă ea, la mănăstire, luase parte la o suită de slujbe din Postul Mare care se sfârşeau cu cea din această seară şi avea datoria să le încheie.

— O oră, zise Rainer, e rugăm nu mai mult. Ne vom plimba puţin pe faleză să luăm aer, aici ne sufocă mirosul de tă mâie.

De cum plecară, îl sună şi-l rechemă pe taximetrist, iar el o duse la tanti Pupa. Şoferul era sigur că ea vrea să afle la cine au umblat americanii, în aer adulmeca un scandal. Se oferi să o aştepte, iar clienta îl opri într-adevăr.

Tractirul nu avea deloc aerul clasic al acestor stabilimente. Comisar Man păşea pentru prima oară în asemenea incintă şi nu o deosebea de o mică clinică. Firma se prezenta şi academic, şi provocator: „Estetica de ambe sexe. Salon de sănătate şi frumuseţe”. Avea recepţie, avea birouri. Medeea păstrase pesemne ceva din înfăţişarea de funcţionar public, fiindcă fetele de la recepţie se speriară la apariţia ei. Dar două bancnote bine plasate pe care recepţionerele nu voiră nici în ruptul capului să le primească, avură darul de a apăsa pe butoanele potrivite, aşa că ele o sunară pe doamna manager.

— Vă aşteaptă în salonul de primire, pe aici vă rog.

Doamna manager general, tanti Pupa, la cei şaizeci şi vreo cinci de ani ai ei, elegantă şi maiestuoasă, avea morga unei şefe comuniste care a comandat ani mulţi şi a jurat să nu se mai îndrepte. Aerul de agitatoare culturală o prindea de minune. Guverna din spatele unui birou. Ordonă îndată cafele şi fresh-uri de fructe. Câteva fete drăguţe şi indiferente nu roiau neapărat în jurul ei, ci îi împodobeau prestigiul profesional şi urmau să-şi ia zborul la prima opţiune a clientului nou sosit. Înţelese că bordelul era la etaj, iar la parter funcţiona salonul de înfrumuseţare cu masaj facial, masaj terapeutic şi de întreţinere. Pe acestea Pupa ţinu să i le arate, se prezentau într-adevăr admirabil, cu pereţii ornaţi cu gust, cu fete şi tineri cufundaţi grijuliu în munca lor, cu clientelă onorabilă la prima vedere, adolescente şi doamne interesate de look-ul lor.

Medeea i se prezentă cu un nume româno-britanic, exprimându-şi preferinţa pentru o discuţie într-un cadru mai izolat. Pupa nu puse foarte multe întrebări. Înţelese că e vorba de un soţ englez care obţinuse în instanţă, cu metode îndoielnice şi cu banii

occidentali de rigoare, custodia copilului lor pe care-l răpise şi-l ţinea cu el la Newcastle. Ea, mama, avea interdicţie de apropiere de copil, deci, şi de a părăsi ţara pentru un anume interval de timp. Voia să se îmbarce clandestin pe un vas comercial care ajungea în Marea Britanie sau Irlanda de Nord ca de acolo să răzbată până la copilul ei. Avea nevoie să facă cunoştinţă cu un ofiţer de marină, căpitan, secund, mă rog, de pe un asemenea vas aflat acum în port şi pe cale de a ridica ancora. Pupa se lăsă uşor arvunită, experienţa îi spunea Medeei că e o curvă serioasă, deci, execută fără mofturi şi pretenţii lucrarea pentru care e plătită. Îi propuse patroanei ca ea, doamna McDowell, să fie cea care sună a doua zi, aşadar, la ce oră?

— Mâine, draga mea, pe la 11, dac-ai şti cât de bine te-nţeleg, cât de bine!

Taxiul o readuse în seara aceea la catedrală, iar de acolo, cu Gray şi Rainer, se întoarse în condominium. Mai avea nevoie de Lawrence ca să se asigure că sâmbătă, se va găsi cu cine să ajungă din nou la Constanţa.

— Şi ce vei face, Med, dacă n-ai să vii cu noi la Guantánamo?

— Am să-i înfrunt, mă vor aresta, voi rezista, mă va salva Mira Opal cu vioara ei şi cu publicitate în lumea întreagă, la toate concertele, mă vei ajuta şi tu, William Lawrence şi ştii de ce? Pentru că încă eşti bărbat adevărat… Noapte bună.

Tot pe cei doi din ziua de vineri îi solicită şi în dimineaţa următoare, în speranţa că nu le era dor de fetele de la Estetica de ambe sexe la interval atât de scurt şi că, prin urmare, nu aveau şanse să se întâlnească toţi trei la doamna Pupa. Numai că se pare că Lawrence le ceruse un raport despre felul în care o însoţiseră cu o zi înainte pe Medeea, iar ei povestiseră, dacă nu tot, mult… Aveau acum ordin să n-o scape din ochi şi-i mărturisiră acest amănunt. Încolţită, Memé îşi aruncă în luptă mintea de comisar la turaţie ridicată.

— Băieţi, ieri ne-am despărţit o vreme, aţi avut vreo neplăcere de pe urma mea? N-aţi avut, iar eu la rândul meu am putut să mă reculeg într-o zi mare… Puteţi să veniţi cu mine dacă doriţi şi să intraţi unde intru şi eu, dar vă avertizez că merg la un salon de înfrumuseţare pentru un tratament facial, am stat la mănăstire şi aici, în condominium două săptămâni, n-am ieşit în lume decât la ceva cumpărături şi sâmbăta trecută la club, la noapte mergem cu toţii la mesa învierii de pe plajă, vreau să arăt altfel, adică aşa cum îmi place

mie. Știu un salon foarte bun aici, în Constanţa, am mai recurs la el, Estetica de ambe sexe… Sesiză cum unul din americani, cel de la volan parcă, îşi drege glasul a semnal.

— Bine, Med, dar tu arăţi foarte bine şi acum, nu ştiu de ce ai nevoie de mers la saloane din astea.

— Pentru că, Rainer dragă, la noi, nu poţi să te prezinţi oricum la slujba de Înviere, chiar dacă e noapte, chiar dacă ceremonia e numai la lumina candelelor. Nu se cade. Tu câţi ani ai, Rainy?

— Douăzeci şi cinci, iar tu Med, nu cred că ai mai mult de douăzeci şi opt.

— Chiar aşa am arătat la club, dar acum e altceva. Vreau să arăt şi eu ca la douăzeci şi cinci sau mai puţin, pentru tine şi pentru alţii. Tinerii nu mai comentară şi o debarcară în faţa Esteticii de ambe sexe. Se jenară să intre, ar fi putut fi salutaţi cu entuziasm de fete, de patroană, de recepţie. Insistară ca Med să nu zăbovească mai mult de o oră, ei o vor aştepta la ieşire după exact şaizeci de minute. Ea le explică multe din complicaţiile tratamentului estetic şi de întreţinere care o interesa. Gray obiectă că iubita lui nu face la fel, Med îi preciză că depinde de ten, Rainer propuse un serviciu la fel de bun la stilista din Condominium. Medeea respiră adânc ca să nu fie nevoită să-şi dea pe faţă nerăbdarea şi enervarea. Le revelă sfânta banalitate ca punct final al controversei:

— *As far as my body is mine, my face is also mine!*

Conveniră, nu fără întunecarea feţelor celor doi însoţitori, ca ea să-i sune peste un ceas şi jumătate.

Patroana îi spusese să vină pe la două. Era ora. Pupa stătea emoţionată în faţa unei plasme ameninţătoare de mare ce era şi aştepta două lucruri: pe ofiţerul britanic cu care s-o pună în legătură pe doamna McDowell şi transmisia pogorârii luminii cereşti în Biserica Sfântului Mormând de la Ierusalim. Canalul de televiziune al Bisericii Ortodoxe evidenţia mulţimea uriaşă aflată la Ierusalim cu ocazia rară a celebrării Paştelui de către toate confesiunile creştine în aceeaşi zi. Patroana, într-o evidentă stare de evlavie agitată, aştepta Lumina. O sfătui pe Memé să nu creadă că Sfânta Lumină pogoară fiindcă era Paşte pentru toţi, ci pentru că are când să pogoare, adică numai în preziua Paştelui ortodox, numai la rugăciunile patriarhului grec la Mormântului lui Iisus. La anul, când zilele de Paşti nu vor mai coincide în est şi în vest, se va ivi, ca şi anul trecut, numai în sâmbăta dinaintea

sărbătorii răsăritene. Memé nu putea s-o urmărească. Îşi făcea în minte planul unui discurs cât mai simplu pentru ofiţerul britanic aşteptat. Motivul va fi acelaşi: copilul luat de tatăl abuziv în Regatul Unit, ea, mama, care nu putea trăi fără cel mic, dorinţa ei de a redeschide procesul pe pământ britanic aducând dovada viciilor de procedură de la Bucureşti, între care barbara interdicţie de a se apropia de propriu-i copil şi, implicit, de a-şi părăsi ţara. Tanti Pupa se închina continuu. Ora nu era propice traficului de clienţi pentru bordel, ci doar pentru cosmetică şi masaj de întreţinere. Afară un soare promiţător nu izbutea să încălzească suficient, deşi gradele în termometru păreau a fi mulţumitoare. Suflul încă rece al mării, îngheţată la un moment dat iarna, valuri-valuri pe o întindere apreciabilă de la mal spre larg, amâna primăvara. După-amiază nu se putea să nu vadă marea. De necrezut, nu-i călcase ţărmul de când sosise în Dobrogea! Urma să o facă la noapte împreună cu întregul NATO american la slujba de Înviere de pe plajă aleasă de episcopul de Tomis. Puşcaşii abia aşteptau spectacolul, careva chiar jubilase: *Finally, something Hollywoodlike*! Dar Medeea nu avea de gând s-aştepte până în noaptea străpunsă doar de candele. Aerul rece de afară strălucea, o îmbia, narcisele surâdeau de peste tot, lăcrămioarele prin unele grădini prinseseră să clipească, toţi pomii erau albi sau roz, iar pe lângă condominium, efluviile de zarzări înfloriţi îi nedumeriseră şi ameţiseră pe militari. Aspirau îndelung, povestind că şi ei au la ora asta la Washington în floare cireşii japonezi.

Va lăsa curând în urmă zarzării cu toată spuma lor înmiresmată. Poate că la anul, pe unde se va fi găsind, nu-i va mai întâlni. Căci va face orice ca să plece, avea acum bani. La DIO, ar fi fost în stare să-l azvârle direct în arestul preventiv pe unul interceptat că dă mită. Acum, pentru libertatea sa, era gata să dea oricât şi oricui. Da, căutase multă vreme să nu facă altceva decât dreptate, dar dreptate mai adevărată ca propria libertate nu putea să existe. Ca să vezi: ajunsese să gândească la fel ca Papillon!

Singura ei teamă ţinea de modul evadării din Tomis. Pesemne că tocmai în dreptul acestui port, nu prea departe de ţărm, principesa Colchidei, Medeea, fiica tartorei vrăjitoarelor Hecate, reuşise să scape de urmăritori. E adevărat că pentru asta îl tăiase în bucăţi pe fratele ei mai mic Abstrt, iar mădularele i le risipise pe mare ca urmăritorii, între care tatăl lor, să se oprească şi să le adune din valuri. De la acest măcel

al ei se trăgea numele cetăţii Tomis, cu rădăcina în verbul grecesc al tăierii. O vrăjitoare, o hoaţă de comori şi o ucigaşă de frate era omonima ei legendară fugită cu Iason şi cu lâna de aur şi necapturată. Cele mai grele păcate apăsau sufletul tulbure al prinţesei caucaziene. Avea şi ea, Medeea Man, o rudă de sânge de lichidat: propriul trecut de care voia neapărat să se despartă, să-l taie-n bucăţi şi să-l arunce pe ape ca pe o duzină de mine plutitoare răspândite între ea şi orice hăituitor, văz, auz ori ochi pineal. În aceste mine, ca-n cele nevăzute ale Filoteei, să se spulbere urmăritorii, să se dezintegreze în aer firesc, ca o respiraţie.

Sosi şi britanicul, înalt, roşcat, scoţian, Wilkie. Privirea lui curioasă întârzie pofticios pe trupul Medeei înainte ca patroana să i-o indice ca om de afaceri şi să-i invite să purceadă la negocieri. Scoţianul stătea cu spatele la plasmă şi cu faţa la clienta lui, o măsura, o cântărea şi vizibil, şi invizibil, iar Memé ştia că trebuie să facă pe mama frustrată, nedreptăţită, discriminată de regim, intransigentă ca părinte şi ca femeie tradiţionalistă, cu principii, adică neemancipată. Izbuti destul de bine să-şi transmită mesajul. Roşcovanul căzu de acord s-o ajute indicându-i însă ziua de miercuri ca dată de ridicare a ancorei. Îi propunea o întâlnire finală nu aici, ci la un restaurant din portul Tomis, marţi, pe la orele 16 ca să pună la punct îmbarcarea ei clandestină după lăsarea întunericului. Medeea tresări sesizând coincidenţa: chiar ziua în care trebuia să părăsească Condominium-ul. Nu se poate ca Lawrence să nu facă ceva în penumbra regulamentului pentru ea, adică să-i pună la îndemână o gardă, două până se va strecura pe vas. Prezenţa puşcaşilor în jurul ei descuraja orice atentat DIO. De fapt, până în acea clipă, nici ea, nici americanii nu sesizaseră vreo filare, vreo adulmecare.

Pe navă, îi mai spuse vizitatorul, va dispune şi ea de o cabină. Vasul, e bine să o ştie, acostează în UK la Southampton de unde, dacă nu va putea să se descurce, el o invită…

— Parcă de acolo a plecat Titanicul, observă Medeea.

— Da, iar pe 15 aprilie, comemorare miercuri, s-a scufundat. Dar noi nu avem nicio şansă la iceberg şi celebritate…

— Ah, ah, Doamne, ţipă patroana închinându-se.

Ecranul înfăţişa biserica din Ierusalim doldora de oameni, tineri arabi strigau de mama focului şi bubuiau în darabane. Totodată, de sus se porni o aversă de lumină asupra construcţiei din jurul Sfântului

Mormânt şi se abătură roiuri de scântei albastre peste pelerini. Curând, patriarhul, grecul cel mare, în haine albe, ieşi cu flăcări în mâini din capelă, iar în spatele lui, în acea incintă, se dezlănţui un foc iute, atotcotropitor, un incendiu. Dar Iisus nu e acolo, gândi Medeea, a părăsit demult mormântul. O flamă sclipitoare izbucni pe deasupra capetelor din biserică. Evolua de una singură prin aer, nu se subţia în coadă de cometă în atingere cu văzduhul, ci se mişca dislocând aerul ca un tăvălug. Patroana se închina fără-ncetare. Scoţianul întoarse şi el capul spre televizor şi, la vuietul mulţimi din biserică, comentă cele văzute:

— Fanatism. *Loredana is upstairs, isn't she*? se interesă Wilkie de ale sale şi fu trimis pe scări în sus.

— Doamne, iartă-ne şi ne ocroteşte, se ruga Pupa, şi nu te uita la păcatele noastre atât de grele, suntem striviţi de nevoi… Şi aşa mai departe.

Tot vaietul sărăciei şi al răscoalelor ţărăneşti suna în glasul ei, toate gemetele bordelului său de asemenea. Dar Memé se închină şi ea. Era neliniştită. Scoţianul îi scăpase pentru moment. Văzuse pe plasmă o săgeată argintie înfigându-se-n mănunchiul de lumânări al unui copil, văzu petale albastre prinse de o femeie înaltă în palmă, preschimbate în văpaie albă, mai albă ca flacăra de sudură. Femeia şi-o întinse pe faţă fără să se ardă. Camera insista pe figura ei fericită după spălarea cu foc, parcă fără să-i mai pese că flacăra rece nu-i aprinsese buchetul de lumânări. Aşa erau, îşi aminti Medeea, şi flăcările din visele mele… Se lipeau de mine, niciodată eu de ele, nu mă ardeau, dar mă ameninţau că, dacă voi face o mişcare, voi sfârâi în chinuri. Ei bine, la noapte, la slujba de Înviere unde, spunea programul de televiziune, că se aduce lumina cu avionul la Bucureşti din vâlvătaia cerească de la Ierusalim şi se distribuie, cu alte avioane şi elicoptere, la toate episcopiile din ţară, la miezul nopţii aşadar, pe plajă, va încerca din nou flacăra cu mâna, iar dacă n-o va arde, îşi va limpezi cu ea chipul. Acela va fi adevăratul tratament facial. Oare ajunge vreo sămânţă din focul ăsta şi la Machu-Pichu?… Parcă-l vedea pe Badea printre munţi, ducând pe calul lui la deal lumina lui Iisus. Se vedea şi pe sine pe blocul de piatră de sus, lângă mănăstire şi, pe spuma torentului, într-o coajă de brad, ca un felinar la prora unei corăbii de la răsărit, lumina ieşind din pieptul muntelui, coborând de undeva, dintr-o sublimă taină şi de la mare înălţime, chiar din cer.

Patroana lăcrăma cu mici suspine. Dar erau lacrimi puternice şi multe, curgeau nu glumă.

Nu se mişcaseră din salonul de primire. Acolo le surprinsese scoţianul, acolo bătuseră prima palmă, urma şi a doua, acolo rămăseseră cele două femei cu ochii la Ierusalim. Medeea ar fi vrut să treacă la tratamentul facial, dar îi mai rămăseseră două puncte de lămurit cu Wilkie între care şi costul evadării. Îl aştepta să coboare de la fete, amintindu-şi că, tot din pricina plăsmuirilor ei cu futaiul altora, amânase ea altă decizie însemnată. Nu era o oră cu multă clientelă, dar prin peretele termopan, în holul recepţiei, se putea remarca o oarecare forfotă. Pesemne în faţa altui televizor cu acelaşi reportaj cu Sfânta Lumină. Ciudat însă, oamenii stăteau pe loc, dar ceva se frământa în aer, vâslea, eolian, bolborosea. Se comunica întruna, dar nu se auzea o vorbă. Şi… şi parcă… Dar chiar aşa: îl zări, ba mai degrabă i se păru din pricina agitaţiei mâinilor, îl zări până la urmă, culmea culmilor, pe domnul Băloi. Se întoarse spre patroană cu intenţia de a dispărea în biroul de alături, dar Băloi, prin glasvand, apoi prin uşa întredeschisă, făcea semne dese spre ea. Dădea din cap cu multă încântare, el era, fericit că regăsise o veche cunoştinţă, venise la bordel, voia cu muierile la odaie şi dăduse de doamna comisar, Dumnezeule!… Surdul făcu doi paşi înăuntru, se trase de păr şi arătă spre părul vopsit al Medeei. Patroana încercă să i se adreseze, dar el mişca haotic mâinile, când înainte, spre Memé, când înapoi, nu se ştie spre cine. Alarma sună ascuţit în mintea Medeei cum că e singură, fără gărzi. Surdul transmitea un mesaj către interlocutori ascunşi. Falsa doamnă McDowell se ridicase. Patroana dădu s-o întrebe ceva, Băloi făcu un pas cu amândouă mâinile în maximă volubilitate, dreapta se ridică din nou şi vru să indice o ţintă, dar căzu ca deşurubată odată cu măruntul pocnet al lui Blue Ray care trăsese prin poşetă. La fel ca mâna Mirei, lovită şi aceea, apucă să mai gândească fosta doamnă comisar. Corzi vocale erau mâinile acestor oameni, strune prin care se rosteau altfel pe ei înşişi. Iar în urma lui Băloi, în pragul uşii, se iviră doi uriaşi cu căşti pe cap şi cu automatele la vedere îndreptate spre pieptul ei.

Într-un bordel, de Paşti într-un bordel, îşi zise Medeea şi, înainte de a ridica mâinile, lăsă ca Raza albastră să-i cadă la picioare.

Mai 2017 – iulie 2018

TOASTUL AUTORULUI

Mare bucurie încerc mulţumindu-le, înainte de a încheia, celor ce s-au aflat alături de mine, încurajându-mă şi însoţindu-mă cu dăruire până la capătul acestei aventuri.

Între ei, plin de har şi surâzătoare ocrotire, părintele Tudorel Popescu de la care am reţinut, dar poate că am şi uitat câte ceva, despre vieţuirea, veşmintele şi rânduielile monahiilor într-o mănăstire ortodoxă.

Poetul şi psihiatrul Ovidiu Petcu. Indiciile bibliografice din arta sa terapeutică m-au ajutat să dau viaţă unor personaje cu scenă cu tot.

Atenţii mei cititori Anca Bocoianes, Viorel Şerban, Cătălin Gavriliu, Nora Maria Vasilescu şi Ion Podosu.

Prozatorii şi jurnaliştii Cornel Ivanciuc şi Radu Paraschivescu ale căror observaţii salutare, drepte au făcut multe din căile povestirii.

Soţia mea Nicole, sub ale cărei privilegii şi lecturi severe urmate de balsamuri pe toate arsurile, am izbutit să retez din excrescenţele fanteziei în plină răzvrătire.

Ioan Es. Pop, cel mai preţuit poet al generaţiei noastre, care s-a încumetat încă o dată să redacteze ceea ce editorul Ioan Cristescu a salvat pentru a doua oară în răstimp de un an, anume o carte a celui ce rămâne, mereu al dumneavoastră, închinând în cinstea distinşilor cititori, Radu Sergiu Ruba.

Sfârşit